MISTERELE UNIVERSULUI

ROBERT CHARROUX

CARTEA SECRETELOR TRĂDATE

LUCMAN

Robert Charroux
Cartea Secretelor Trădate

Această carte este dedicată lui Jean Cocteau.
In Memoriam

Prefață

Omenirea riscă să dispară fără să ştie de unde vine, dacă destinul ei a fost dirijat de stăpâni necunoscuți şi dacă evoluția naturală a fost falsificată.

La ignoră faptul că strămoşii superiori, în timpuri străvechi, au clădit mari civilizații necunoscute în zilele noastre şi au încercat, asemenea nouă, cucerirea cosmosului.

Mistere care ne fascinează şi ne intrigă prin nepătrunsul lor, ne suscită permanent interesul: înflorirea magică a arhitecturii egiptene, enigmele mitologiei greceşti, ale Hiperboreei, Atlantidei, construirii piramidelor, a „turnurilor oamenilor zburători" din Zimbabwe şi din Peru, cele ale levitației, Kabalei, Graalului şi ale vechilor societăți secrete.

Având poate presentimentul că trăiesc sfârşitul unei ere, nonconformiştii vor să-şi smulgă ochelarii de cal şi să repună în discuție tot ce le-a fost impus.

În spiritul acestei preocupări şi la marginea istoriei oficiale vom propune, ca ipoteză, noi explicații ale istoriei vizibile şi invizibile,

prelungindu-le prin introspecții în ceea ce s-a convenit să se numească „universurile paralele” - cealaltă lume, antitimpul, antiuniversul -, nu cu abordarea insolită a tribunului sigur de dreptatea lui, ci cu umilința cercetătorului încăpățânat şi totuşi conştient că avansează cu câțiva paşi.

O eroare imensă a falsificat înțelegerea genezei noastre, şi istoria, susținute de preistoria, a fost ceea ce s-a dorit să fie.

Imaginați-vă fie o linioară subțire pe o linie lungă de *cincizeci de milioane* de kilometri, fie un grăunte de praf în Sahara. Cam aşa ar arăta, în date concrete, erele noastre istorice şi preistorice în conceptul spațiu-timp.

Oare este just să credem că civilizația noastră a fost limitată la acea liniuță minusculă, că a fost doar acel infim grăunte de nisip?

Tradițiile noastre ancestrale, susținute de intuiții obscure şi tenace, ne sugerează ipoteza unui destin grandios, pe care omul l-ar fi trăit în cicluri de civilizații dispărute, însă ştiința oficială neagă această tendință care vrea să scoată la suprafață adevărurile misterioase ale trecutului.

Un singur adevăr pare să subziste: cel al Misterului, în care trebuie să credem ca în unica realitate valabilă şi indestructibilă.

Unul dintre cele mai mari genii din toate secolele, fizicianul Albert Einstein, omul care era poate cel mai apt să înțeleagă orice lucru, ne-a oferit cheia cunoaşterii şi a miracolului uman:

„Cel mai frumos sentiment pe care îl poți simți”, scrie el, este simțul misterului. „Este sursa oricărei arte veritabile, oricărei ştiințe adevărate. Cel care nu a cunoscut niciodată această emoție, care nu are darul de a se minuna şi de a se entuziasma, mai bine ar fi mort: oricum ochii-ți sunt închişi.”

În această stare de spirit, Jean Cocteau a avut îndrăzneala să încurajeze proiectul la care lucrez, în care voi avansa ipoteze de-a dreptul aventuroase. Marele poet, având aceeaşi credință ca şi Einstein, ne-a onorat cu o lungă scrisoare care se termină cu aceste rânduri:

Cartea dumitale ar trebui să fie păstrată spre consultare, meditând cu umilință la cortegiul de dovezi care justifică teribila şi necontenita stupiditate a oamenilor şi la descoperirile care continuă să se facă pe căi greşite.

Mi-ai explicat multe dintre strofele „Requiem”-ului pe care le interpretam greşit, căci textele dumitale depăşesc exegeza şi îndreaptă tot ceea ce ni se arată strâmb.

Al dumitale, Jean Cocteau

Partea I
Primistoria[1]

Capitolul I
Cetățile scufundate
Pământul distrus

Biblia vorbeşte despre potop, tăblițele de argilă din Babilon oferind o versiune identică şi mai veche a lui: iată, în sensul literal al termenului, istoria scrisă care se consideră, în general, ca primă mărturie a civilizației noastre.

Acest postulat provine - după părerea noastră - dintr-o eroare milenară a evreilor şi a creştinilor, pentru care Thora şi Biblia trebuie să rămână canoanele Adevărului. „Să nu se schimbe nici măcar un rând... un cuvânt... o literă...", precizează textele ebraice!

Desigur, lumea datorează mult evreilor, la fel ca şi hinduşilor, egiptenilor, grecilor; desigur, Biblia este un document prețios, dar Adam şi Eva nu erau nici semiți, nici hinduşi, nici egipteni şi nici greci. Un astfel de concept nu dă două parale pe descoperirile făcute de un secol ale unor societăți preistorice foarte evoluate, care - lucru destul de supărător - au fost ignorate de scribii Genezei.

După eliminarea pseudohominizilor -

---

[1] Prin „primistorie" înțelegem acea perioadă din viața omenirii anterioară protoistoriei, paralelă cu istoria, dar diferită, în sensul că presupune existența unei civilizații avansate (n.a.).

australopiteci, sinantropi, pitecantropi, omul de Fontéchevade, omul de Piltdow -, care reprezintă fie falsuri notorii, fie extravaganțe, se pare că primul om cunoscut ar fi cel de Cro-Magnon, vechi de vreo patruzeci de mii de ani!

Rămânând pe linia preistoriei, civilizația este pictoperigordiană, căci nu se poate nega calitatea de civilizați desenatorilor care au gravat cărțile de piatră ale bibliotecii preistorice de la Lussac-les-Châteaux (Vienne) şi pictorilor perigordieni din grotele de la Montignac-Lascaux (Dordogne).

Totuşi, arheologii, fie din sectarism religios, fie prin lipsă de convingere şi de combativitate, refuză să imagineze o adevărată civilizație a Cro-Magnon-ului sau Neanderthal-ului cu oraşe construite, comerț, industrii, arte etc.

Sigur, dacă prin civilizație înțelegem expresia unei societăți analoge cu a noastră, atunci, fireşte, trebuie să ducem Cro-Magnon-ul în limburile originale.

Dar oare nu este abuziv să credem că prima civilizație umană a fost mediteraneană sau orientală, ba chiar terestră?

Istoria noastră datează cu mult înainte de tăblițele de argilă ale sumerienilor, deoarece tradițiile orale şi geologia ne aduc ecoul îndepărtat al unor evenimente exterioare lumii celor din vechime, evenimente greu de datat, dar a căror autenticitate este certă.

Lumea de dincolo de mări

Tradițiile celtice pomenesc de o altă lume situată „dincolo de mări”, spre soare-apune, în timp ce Biblia, claustrată într-un sistem egocentric devenit perimat, fixează leagănul omenirii în Orientul Apropiat al Tigrului şi Eufratului, cu posibilitatea totuşi de expansiune spre cerul lui Dumnezeu, care înseamnă poate astrele.

Teologii şi istoricii, acceptând cu complezență postulatul biblic, i-au asigurat creditul.

Dar, ce caz ar trebui să facem atunci de tradițiile Irlandei, Țării Galilor, Franței, Spaniei, Mexicului şi mitologiilor din lume, care, toate, bineînțeles, au propria lor cosmogeneză?

În mod cinstit, studiul nostru despre civilizațiile probabile trebuie să se inspire din ansamblul tradițiilor şi să determine o convergență a drumurilor spre lumea logică spre care ne duce cunoaşterea.

În acest sens, centrul geometric al omenirii nu se află în Orient, iar istoria cunoscută, înțeleasă, trăită, nu începe nici cu Sumerul şi nici cu potopul, care sunt pentru arheologii clasici punctul de contact ideal al certitudinii ştiințifice şi al conjecturii tradiționale.

Nu poate fi tăgăduit faptul că potopul universal amintit în Geneză implică efecte mult mai redutabile decât cele revelate în ținuturile Eufratului şi Tigrului. Pământul a fost acoperit de ape la Ys, precum şi între Franța şi Anglia: aceasta

este o certitudine istorică anterioară Sumerului.

Tot în ordine cronologică, scrierile preistorice şi alfa-betiforme de la Glozel (Allier), Newton (Scoția), Alvao (Portugalia), Bautzen (Saxe), Costi (România) preced tăbliţele din Babilon cu câteva milenii şi sugerează existența unor popoare cultivate, moştenitoare ale unor civilizații foarte vechi, dispărute.

Arheologii se cantonează cu încăpățânare într-un raționalism îngust: nici urmă de fier dincolo de 3 500 de ani în trecut… deci, bronzul a precedat fierul (ceea ce este cât se poate de irațional, deoarece nu se ține cont decât de limitele conservării materiei), nici urmă de ruine mai vechi decât ziguratele (turnuri cu etaje) din Babilon, deci, lumea civilizată s-a născut la Sumer!

Ei bine, nu!

Buffon, Laplace, Arago, Humboldt spun:
Da, voi de ce nu?

Tradițiile chinezeşti spun că civilizația terestră este anterioară cu câteva sute de mii de ani epocii actuale.

Naturalistul Buffon crede că în unele regiuni ale globului, *granituri, porfiruri, jaspuri şi cuarțuri sunt aruncate în blocuri pe o linie de cădere cu alte corpuri fosile, cele mai străine pământului.*

Celebrul matematician Laplace a scris:

Mari popoare, ale căror nume abia dacă sunt cunoscute în istorie, au dispărut de pe solul pe care l-au locuit; limba şi chiar oraşele lor, totul a fost

distrus; din monumentele ştiinţei lor şi din industria lor au rămas doar tradiţii confuze şi câteva rămăşiţe a căror origine este nesigură.

Alexandre Humboldt, creatorul geografiei botanice, confirma faptul că un mare cataclism a făcut să se scufunde cea mai mare parte a vechiului Pământ locuit.

Este incontestabil, spune Arago, *că inundaţiile nu explică efectele remarcate de geologi.* Marele fizician credea într-o puternică bulversare a scoarţei terestre, cauzată de un cataclism cosmic.

Există o mie de dovezi tradiţionale sau monumentale care aduc la cunoştinţă că, înaintea acestei conflagraţii generale, pământul a avut o civilizaţie universală din care au rămas doar vestigii, a spus, în 1785, Jean Sylvain Bailly, astronom al regelui, membru al Academiei de Ştiinţe.

Pornind de la aceste revelaţii ale unor oameni iluştri, scriitorul A. D'Espiard de Colonge a rezumat astfel problema:

Totul pare îngrămădit fără ordine pe suprafaţa terestră. S-ar zice că o altă lume a căzut pe Pământ sau s-a adăugat precipitându-şi aici rămăşiţele.

În zilele noastre, geologii, etnologii, arheologii şi savanţii din toate disciplinele sunt de acord în a recunoaşte că mai multe seisme mari şi potopuri au pustiit pământul şi i-au nimicit populaţia în epoci aproximativ determinate: 4.000, 10.000, 16.000 de ani… înaintea erei noastre.

Totul ar acredita, deci, cu claritate, autenticitatea civilizațiilor dispărute dacă specialiştii în preistorie nu ar fi semănat îndoiala în minţile oamenilor cu erele lor paleolitice sau neolitice şi cu omul îndobitocit, descendent direct al maimuței!

Este imposibil în aceste condiții - dacă urangutanii sau antropoidele sunt strămoşii noştri - să admiți că ar fi putut să cunoască televiziunea, radioactivitatea şi călătoria siderală!

Dar, de mai mulți ani, două descoperiri repun totul în discuție şi dărâmă teoriile specialiştilor în istorie din şcoala veche:

- Este puțin probabil ca omul să fi descins din maimuță;
- Paleoliticul şi neoliticul sunt nişte invenții, nişte erori fundamentale şi nu se bazează decât pe interpretări abuzive, după cum vom demonstră.[2]

Pe de altă parte, dovezile încă există: oraşe îngropate, continente care au fost acoperite de ape în urma unui potop sau cataclism cosmic, civilizații necunoscute au precedat civilizația noastră.

---

[2] Vom aborda această problemă mai târziu, dar poate că este bine să prezentăm chiar de acum un element de apreciere. Strămoşii noştri nu au folosit niciodată cuțite, securi sau unelte din silex, cu excepția câtorva „amărâți" asemănători cu actualii noştri vagabonzi. Dacă omenirea din trecut ar fi folosit silexul în mod curent, ar fi trebuit să găsim miliarde şi miliarde de unelte. Or, *nu găsim practic nimic*. Adică abia câteva sute de mii de securi (unealta principală), *care ar putea să justifice 10-20 de locuitori ai globului pe generație.* Nici unul mai mult!

Buffon, Laplace, Arago, Humboldt şi o sută de alți savanți credeau asta... Noi de ce nu?

Temple, oraşe sub nisipuri şi în mare

În deşertul Gobi, arheologii sovietici au descoperit nişte imense substrucții ivindu-se din loc în loc printre dune. În deşertul Arabiei găsim, nu departe de Mareb (Yemen), locul unde se afla Saboea, capitala reginei din Saba, dar sub ruine se văd fundațiile unui oraş mult mai vechi, *de pe timpul în care Arabia era un pământ bogat, roditor şi bine irigat.* Mai la nord, în plin deşert, se ridică ruinele Palmyrei, la 120 km vest de Homs (Siria). De ce şi cum a fost construită prea puternica cetate antică în mijlocul nisipurilor? „Nu putem să facem decât presupuneri", spun istoricii, cu atât mai multă jenă cu cât ştiu perfect de bine că sute de mii de locuitori mâncau, beau şi trăiau în capitala reginei Zenobia.

Totul se explică dacă admitem că acest deşert arid era format cândva din teren arabil.

Tradiția evreilor spune că Solomon a fost constructorul Palmyrei, dar în acel loc existau deja ruine, iar unii cronicari - domnul de Colonge printre alții - consideră „că un rege foarte lăudat (regele Solomon) a găsit, într-o cetate îngropată, o comoară mare pierdută într-o furtună cumplită, ea fiind sursa bogățiilor sale atât de mult celebrate, dar căreia niciun autor nu a putut să îi

precizeze cu exactitate originea.[3]

Tradiția spune că vechea Copae, din Grecia, a fost distrusă pe vremuri de Hercule, ceea ce, fireşte, ascunde un adevăr de un gen mai raţional.

Pe fundul lacului Copais (actualul lac Lividia), încă se mai puteau distinge, în secolul trecut, vestigiile unui oraş care, în urmă cu cinci mii de ani, trebuie să se fi găsit cu vreo cincizeci de metri mai sus.

Căci arheologii au descoperit cu uimire o rețea de canalizare destinată scurgerii spre mare a apei de evacuare, dar oraşul ducându-se la fundul văii, canalele urcă pornind de la Copae, în loc să coboare!

În acel loc s-a produs, deci, un mare cataclism, de care grecii au uitat, deoarece îl atribuie mâniei lui Hercule.

Totuşi, Copae era un oraş puternic, căci încă mai găsim, pornind de la vreo cincizeci de canale colectoare, puțuri adânci, tăiate în stâncă, având funcția de guri de aer, ansamblul constituind o muncă atât de titanică încât nici Grecia lui Pericle şi nici Grecia modernă nu ar fi putut să o întreprindă şi să o ducă la bun sfârşit.

---

[3] Regele Solomon trimitea expediții în țara Ophir - care se crede că este Zimbabwe - ca să aducă aurul necesar construirii Templului. Dar se ştie că randamentul a fost destul de dezamăgitor: 420 de talanți de aur fin în cazul uneia dintre expediții, cam 14 milioane de dolari în 1941. în realitate, Solomon era un rege sărac care a fost obligat să se asocieze cu Hiram ca să construiască Templul. Aserțiunea domnului de Colonge nu este, deci, lipsită de logică (n.a.).

Inițiații salvați de ape

În Egipt, templele sunt scoase la lumina zilei de câteva ori pe secol, şi este mai mult ca sigur că deşertul acoperă încă imense oraşe necunoscute.

Au fost degajate parțial monumentele Tebei subterane, având mai multe etaje, şi cele de la Karnak, cu aleea regală, unde o mie şase sute de sfincşi aliniați - de dimensiuni colosale - constituiau o gardă hieratică.

A fost dezgropat Sfinxul, a fost degajată baza piramidelor, dar Egiptul antic, anterior faraonilor şi potopului, doarme sub milioane de metri cubi de nisip, căruia ne-ar plăcea să-i explicăm îngrămădirea.

Baronul Espiard de Colonge, care şi-a consacrat viața studierii acestei probleme şi culegerii de tradiții din Africa de Nord, a făcut în această privință o dezvăluire ciudată:

S-a spus în timpuri foarte vechi, a scris el în cartea sa „Egiptul şi Oceania", *că la sud de marile piramide şi la vest de ruinele profunde de la Memphis, există un Serapeum (templu) şi vestigiile unui vechi portic mai mult sau mai puțin îngropate şi greu de regăsit în labirintul deşertului. În acest loc, spune legenda, se află gurile unor galerii lungi prin care se poate ajunge la labirinturi şi la antice şi extraordinare locuințe, piramidele fiind doar masivele lor fleşe studiate.*

Vaste galerii, comunicând unele cu altele, confereau acestor construcții aparența unui oraş

subteran învăluit într-o genune de substanțe uscate, în loc să fie cufundat sub un prăpăd de ape.[4]

Domnul de Colonge - tot fără să dezvăluie sursele - adaugă că acest secret va rămâne mult timp ascuns, căci colegii de inițiați îşi țineau şedințele în oraşul îngropat, care servise şi drept sanctuar unor *înalte personaje din Occident.*

În fond, sub deşertul egiptean ar exista un regat analog cu Agartha din Tibet.

Prevăzând cu mult timp înainte, prin „calcule şi observații savante", că globul terestru va trece printr-un mare cataclism, inițiații din Egipt şi Occident construiseră acest refugiu, unde putuseră să preîntâmpine pericolul şi să salveze în acelaşi timp „obiectele prețioase de tot felul şi *arhivele lumii inițiale.*

Trebuie mărturisit că aceste aserțiuni ale domnului de Colonge nu sunt deloc convingătoare, totuşi uităm în general că săpăturile arheologice ale celebrului egiptolog Mariette, de la mijlocul secolului al XIX-lea, ar tinde să acrediteze o interpretare fantastică!

Sub Sfinx

Cam la o adâncime de 18 m sub Sfinx, acolo unde săpa, Mariette a găsit construcții ciclopice şi un templu splendid, cuprinzând un ansamblu

---

[4] Această frază înseamnă probabil că e vorba de un oraş îngropat sub nisip, nu acoperit de ape (n.a.).

mare de camere şi de galerii, din granit şi alabastru, fără inscripții sau basoreliefuri, îngropat de atâtea mii de ani încât niciun istoric nu îi bănuia existența[5].

Or, tradiția spune că ridicarea Sfinxului sfidează memoria oamenilor, şi poate că aşa stau lucrurile şi în cazul piramidelor care, se pare, nu au fost construite într-un deşert.

În *Istoria necunoscută omenirii de 100.000 de ani,* am adus acestui dosar misterios o contribuție inedită, la care mai putem încă aduce adăugiri.

Dacă piramidele sunt ceea ce se crede - un fel de balize capabile să reziste cataclismelor terestre şi îngropării sub nisip -, trebuie să se admită că sunt şi relicvarii, unde au fost ascunse documentele cele mai prețioase ale civilizațiilor antice.

Atunci devine probabil ca acei constructori să fi dorit să le dea dimensiuni, o masă, o arhitectură exterioară şi interioară revelatoare ale unor înalte cunoştințe matematice şi astronomice.

Monumentele egiptene sunt nişte colosale pietre „vorbitoare", pe care prea mulți neinițiați le-au torturat. Totuşi, trebuie semnalat un fapt extrem de ciudat. În ciuda miilor de eforturi ştiințifice, paraştiințifice, oculte etc., piramidele de la Gizeh nu şi-au dezvăluit secretul!

---

[5] *Grand Dictionnaire universel du XIX-ème siècle* (vol. IV, p. 268, coloana 2). Arheologii cred că Sfinxul a fost construit pe un platou stâncos (n.a.).

Piramidele

Data construirii lor este încă un mister, căci dacă Bonaparte a propus cifra de 4.000 de ani, Herodot spune 6.000 de ani.[6]

După istoricul Abu Zeyd-el-Balkhy, „inscripția gravată pe piramide a fost tradusă în arabă; ea aducea la cunoştință epoca construirii; era pe vremea când Lira se afla în semnul Racului; calculul dă de două ori 36.000 de ani solari înaintea hegirei".

Ceea ce pare foarte exagerat!

Papirusuri găsite asupra unei mumii egiptene de către arheologii arabi sau copți Armelius, Abumazar şi Murtadi furnizează relatări mult mai verosimile.

În acel timp, spun textele, Sauryd, fiul lui Sahluk, regele Egiptului, a văzut în vis o planetă enormă care cădea pe Pământ, cu un zgomot îngrozitor, aducând întunericul. Populația decimată nu ştia unde să se salveze ca să evite căderea pietrelor şi a apei calde urât mirositoare care însoțea cataclismul... Aceste evenimente aveau să se producă când inima Leului avea să ajungă în primul minut în capul Racului. Regele Sauryd a ordonat atunci construirea piramidelor.

Această mărturie este în corelare cu căderea din cer, povestită de toate tradițiile lumii şi

---

[6] În interpretarea clasică, piramidele sunt morminte şi, ca şi Sfinxul, ar data din timpul dinastiei a IV-a = 2900 î.Hr. (n.a.).

referindu-se, după părerea noastră, la apariția planetei Venus.

Cei din vechime spun că îmbrăcămintea calcaroasă a piramidelor - azi în întregime dispărută - purta inscripții într-o limbă necunoscută, pe care le-a văzut istoricul şi medicul arab Abdallatif în secolul al XVI-lea.

Totuşi, nicio ipoteză nu lămureşte în mod satisfăcător misterul piramidelor: destinația lor rămâne o problemă şi îmbinarea lor e greu de lămurit.

Rămâne de explicat, spune arheologul Jomard, *de ce a fost înălțată o acumulare de pietre atât de uluitoare. Şi ce rost aveau toate acele galerii, acea mulțime de camere, acel puț căruia nu i se cunoaşte ieşirea sau extremitatea inferioară... acele canale oblice, orizontale, cotite, de dimensiuni diferite... acele douăzeci şi cinci de caneluri practicate pe banchetele din galeria de sus; acea mare galerie ridicată urmată de un culoar extrem de jos; acele trei travee ciudate, care preced camera centrală, şi forma lor, detaliile, fără analogie cu ceva cunoscut...*

Fără analogie cu ceva cunoscut... Asta ar putea să fie una dintre cheile enigmei!

Desigur, ocultiştii au dat răspunsuri la aceste probleme, spunând îndeosebi că ar fi vorba de un itinerar inițiatic; desigur, alte monumente în lume prezintă mistere analoge, dar nu identice: megaliții, aliniamentele şi cavernele megalitice din

Bretagne şi din Marea Britanie, templul de la Hagar-Quim din insula Malta, statuile din insula Paştelui, piramidele de pământ din Polinezia... necunoscutul şi misteriosul întâlnindu-se la tot pasul pe planeta noastră - dar arhitectura interioară a piramidelor din Egipt este mult deosebită, fără nicio analogie cu ceva cunoscut...

Construcții extraplanetar?

Atunci se pune o întrebare. Şi dacă sensul, raţiunea lor de a fi ar aparţine unor concepţii străine geniului terestru?

Această presupunere a fost formulată într-o seară, la o reuniune a „Mesei Rotunde", de către membrii unei societăţi secrete din Paris, care studiaseră problemele fantasticului şi necunoscutului misterios.

În ipoteza venirii pe Pământ a unor oameni de pe o altă planetă, aceşti strămoşi superiori, după secole sau milenii de existenţă terestră, ar fi calculat cu exactitate data cataclismului sfârşitului lumii.

Vrând să lase eventualelor generaţii viitoare un Memorial putând să servească instruirii lor, au construit în Egipt piramidele (în Bolivia: Poarta de la Tiahuanaco).

Ştiinţa acestor extratereştri era, evident, condiţionată de esenţa lor şi niciun arheolog nu a putut încă, cu geniul său terestru, să-i găsească cheia. Dar o evoluţie mai avansată va permite

poate, în viitor, traducerea acestui mesaj.

Orientarea Marii Piramide, când va coincide cu nordul, va fi semnul unei noi ere, şi atunci, adevărul ascuns în fundul puțurilor misterioase va apărea strălucitor şi poate... teribil.

Empiricii, căutând etaloane de măsură şi coordonate în dimensiunile - foarte studiate - ale monumentului, nu au făcut decât să prevadă un adevăr încă imprecis definit, încă tăcut.

Aceste tradiții şi aceste descoperiri arheologice, fără să elucideze enigma, ne aduc totuşi certitudinea că substructurile piramidelor sunt considerabil anterioare potopului biblic.

Oraşe refugii

Este permis să sugerăm că oraşul secret Gizeh - dacă există - a putut să servească de mai multe ori drept refugiu oamenilor, în cursul *mai multor potopuri*, şi că ar avea poate aceeaşi destinație cu ocazia următorului cataclism terestru? Această sugestie, acreditată în rândul inițiaților, te face să crezi că *arhitecți antideluvieni ar fi încă ascunşi sub piramide.*

Tradițiile Indiei, Asiei Mici şi ale celor două Americi, într-o concordanță ciudată, spun că pe toate continentele inițiații au ştiut să găsească un refugiu foarte sigur.

Ossendowski, în *Dobitoacele, Oamenii şi Dumnezeu*, povesteşte că un lama chinez, „i-a spus lui Bogdo-Han, că grotele subterane din

America sunt locuite de poporul vechi care a dispărut sub pământ”.

Legendă? Nu chiar! Este foarte sigur că oraşele subterane americane nu mai sunt locuite de „poporul care a dispărut sub pământ”, dar ele au fost acum câteva mii de ani, iar naturalistul Charles d’Orbigny, în secolul trecut, a văzut în ruinele de la Tiahuanaco (Bolivia), intrarea unor galerii care duceau la oraşul secret.

Este chiar probabil că tumulii deschişi şi galeriile acoperite din Bretania şi Irlanda au servit probabil tot ca adăpost „împotriva căderii pietrelor din cer”, în timpul marelui cataclism cosmic.

Şi la peruvienii din valea Xauxa, la mexicani şi la indieni încă găsim tradiția adăpostului secret al inițiaților având misiunea de a reîncepe lumea.

Pământul de pe Lună

Biblia explică cauzele şi natura exactă a cataclismului cosmic prin mânia divină, dar, mai rațional, credem că a fost vorba de o perturbare în sistemul nostru solar.

Drama potopului, se spunea în Antichitate, ar fi coincis cu o *mare noutate planetară.*

Baronul Espiard de Colonge formulează o teorie, incredibilă la prima vedere, dar pe care ar fi nedrept să nu o luăm în seamă, căci are în sprijinul ei - cel puțin parțial - indicii semnificative, dacă nu probante.

Pe scurt, autorul crede că Luna şi-a revărsat pe

Pământ o mare parte din cortexul ei mineral, vegetal şi animal, acoperindu-ne astfel vechile noastre văi, oraşele şi civilizațiile noastre, ridicând pe alocuri munți, unde era doar teren neted, înecând în alte părți, într-un deşert de nisip, ținuturi populate şi pline de verdeață.[7]

Fireşte, această teorie este fantastică, dar nu o putem înlătura în mod deliberat, căci fiecare ştie - cu excepția specialiştilor în preistorie - că globul nostru a suferit bombardamente considerabile de meteoriți care au potopit unele regiuni şi au nimicit populații întregi.

Oamenii au memoria scurtă! Au uitat ploile ucigaşe de pietre, de pământ, de foc, inundațiile (potopul) care, periodic, şi chiar mai ieri - 1500 î.Hr. - ne-au pustiit planeta.

Este chiar un miracol că de câteva milenii trăim într-o linişte cosmică... un miracol care nu va

---

[7] Luna, cu suprafața ei pustiită şi plină de praf, prezintă într-adevăr aspectul unei planete a cărei întreagă scoarță ar fi fost înghițită de vid sau aruncată undeva. Dezgolită, ea pare *scalpată,* ceea ce lasă să se presupună că motivul ar fi fost un cataclism teribil. în plus, nu are oceane şi nici atmosferă, sau *le-a pierdut,* ceea ce pare destul de verosimil. în sfârşit, se ştie şi se vede pe ultimele fotografii, făcute recent de rachetele americane, că Luna a suferit un bombardament îngrozitor de meteoriți, care au ciuruit-o cu cratere. Atunci se naşte o întrebare. De ce acest bombardament a avut loc asupra Lunii şi nu asupra Pământului? Să fie oare Luna o planetă călătoare, bombardată în cursul unei lungi plimbări siderale care, după câteva ciocniri sau atingeri uşoare cu Pământul, ar fi devenit în cele din urmă satelitul lui?
Domnul de Colonge dă dovadă de o sagacitate ciudată anunțând, cu mai bine de un secol înainte, marile războaie nucleare, cataclisme naturale şi poate o imixtiune a unor extraplanetari. Cu aceeaşi ocazie, el susține o teză care de atunci a devenit clasică, cea a evoluției universale (n.a.).

putea să dureze la nesfârşit!

În această privință, domnul de Colonge anunță că *europenii moderni şi toate celelalte popoare au la dispoziție doar câteva secole ca să se organizeze şi să se pregătească pe Pământ ca să facă față unor numeroase asalturi venind din spațiul misterios... încercare care va fi un act de progres sau de transformări celeste.*

Nu mai este vorba de sfârşitul lumii, adaugă el, *ci de evoluție universală, nu le fie cu supărare celor care, la orice vorbă, cu excepția banalităților admise, se grăbesc să taxeze drept impietate sau reverii ştiințifice cuvintele raționale ale celor care vor să le lărgească spiritul îngust.*

Un fapt uitat: sfârşitul ultimei lumi

Indiferent de temeiurile teoriilor domnului de Colonge. Nu e mai puțin adevărat că faptul - adică existența unor cataclisme universale care s-au abătut în trecut asupra planetei noastre - pare imposibil de tăgăduit.

De 10-11.000 de ani, globul terestru a fost de mai multe ori bulversat, devastat de catastrofe analoge ca proporție cu ravagiile pe care le-ar putea provoca explozia a mii de bombe atomice de o sută de megatone.

Oceanele au fost aruncate peste munți şi văi, polii au deraiat de la locul lor, continente întregi au fost înghițite de ape, altele au ieşit la suprafață nou-nouțe din abisurile marine şi omenirea, de

fiecare dată, a pierit în cvasitotalitatea ei.

Aceste feluri de sfârşit de lume nu sunt prea vechi, iar strămoşii noştri, supraviețuind în mod miraculos, au fost martorii lor şi le-au transmis amintirea şi peripețiile prin tradiții şi scrieri sacre.

Dar de o nepăsare nebunească, sau ascultând de nu ştiu ce indicații surprinzătoare, demiurgii societății noastre, instituțiilor noastre, ştiinței noastre, se prefac că ignoră aceste evenimente primordiale sau le resping.

Atlantida scufundată? O poveste de Platon!

Continentul Mu... civilizații dispărute... oraşe îngropate: divagații ale empiricilor, spun „gânditorii" cu zâmbet compătimitor!

Adevărul e că întreaga noastră civilizație a fost construită pe o imensă impostură cu baze arbitrare, postulate nerației şi scrieri, zise sacre, interpolate, trunchiate, falsificate.

A denunța înşelătoria, a reconsidera problema ar constitui o operă titanică, o revoluție la scară planetară, pe care conducătorii jocului nu şi-o pot permite.

Atunci, de voie-de nevoie, trebuie continuată partida cu zaruri trucate, zâmbete față de „basmele" tradiției, zicând că Adam s-a născut din mâlul Sumerului sau din sămânța unei maimuțe din Asia sau Africa.

Totuşi, ce adevăruri diferite s-ar ivi din trecut pentru cine ar vrea să iasă din fundul văii istoriei oficiale!

Dacă omenirea a pierit în urmă cu 4 000 de ani... dacă continente au fost acoperite de ape... dacă - cine ştie? - planete au venit să atingă uşor Pământul, să-i aspire oceanele sau să-şi reverse asupra lui munții şi poate şi oraşele, nu ar trebui să ne revizuim în parte cunoştințele şi să le etalonăm după parametrii istoriei reconstituite?

Asta vom şi face, luând ca punct de referință singurele surse care au rămas încă accesibile: tradițiile orale şi scrise.

Potopul: lumea începe în Armenia

Realitatea potopului universal - de altfel, admis de ştiință - este atestată de toate vechile popoare de pe Pământ, cu aceleaşi trăsături esențiale: distrugerea rasei umane şi salvarea în ambarcațiune a unei singure perechi care, apoi, a repopulat Pământul.

În Biblie, potopul, deşi reconstituit din fragmente de tradiții, este povestit cu o oarecare coerență.

Dumnezeu zice: *Am să şterg de pe fața Pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare, şi până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut* (Geneza VI, 7).

Firește, putem blama nedreptatea Domnului care, în mânia lui delirantă ne va nimici, vinovați şi nevinovați, păcătoşi şi lipsiți de păcat, oameni şi animale... Dar nu e oare vorba de nişte simboluri?

Dumnezeu face, deci, precum a hotărât, dar i-a cruțat pe înțeleptul Noe, familia lui şi animalele intrate în Arcă.[8]

Toți oamenii au murit şi, în general, tot ce are viață şi respiră pe pământ (Geneza VII, 22) şi supraviețuitorii au ajuns pe muntele Ararat din Armenia.

Dacă dăm crezare Bibliei, lumea noastră actuală nu s-a născut la Sumer sau în altă parte, ci în Armenia, iar civilizația noastră este, deci, cel puțin a doua civilizație umană.

Arhivele lumii sunt salvate

Tradițiile caldeene se potrivesc destul de bine cu cele ale Bibliei: regele Xisuthrus este anunțat de zeul Cronos că va veni potopul. Suveranul a ascuns în Sisparis, oraşul Soarelui, „scrierile care vorbeau despre începutul, mijlocul şi sfârşitul tuturor lucrurilor" (scrieri care ar fi deci anterioare Bibliei) şi, împreună cu întreaga sa curte, s-a refugiat pe un vas, care a ajuns în cele din urmă, ca şi arca, în Armenia, dar pe muntele Korkura.

Notă importantă: regele Xisuthrus, Noe al Caldeenilor, imediat ce vasul său a atins vârful muntelui Korkura, a coborât împreună cu pilotul, cu soția şi cu fiica sa, şi toți patru nu au mai fost văzuți niciodată, deşi pământul de deasupra

---

[8] El a făcut o excepție şi pentru tot ce înota şi trăia în mare sau pe ape: peşti, rațele sălbatice, pescăruşi, foci, broaşte țestoase etc. (n.a.).

apelor era redus atunci la o mică insulă: au fost duşi în cer, cum fusese Enoh!

Cum fuseseră duşi în cer? De îngeri sau de o maşină zburătoare?

Noe, după scrierile apocrife, ar fi luat în Arcă cea mai veche carte din lume (Cartea lui Enoh), iar câțiva inițiați, îndeosebi Enoh şi Mathusala, ar fi ştiut să găsească un refugiu exterior Pământului pe toată durata potopului.

Peste tot în lume, tradițiile confirmă autenticitatea acestui potop şi acestui „sfârşit de lume".

În India, Vedele şi Ramayana istorisesc o poveste paralelă în care zeul Brahma încredințează legendarului Manu grija de a repopula Pământul. În schimb, în Bhâgavata Purâna, mai recentă, regele Drawida joacă rolul lui Manu, după ce a ascuns prețioasele Vede, poate în sanctuarul din Agartha.

În Egipt, prevăzând potopul, Hermes Trismegistul a scris pe stele, cu hieroglife, suma cunoştințelor umane, ca să fie salvate de distrugere. Aceste stele sau „coloane hieroglifice au fost plasate pe pământ siriadic".

O tradiție ebraică, după spusele istoricului Joseph, spune că patriarhul Seth, ca să păstreze cunoştințele dobândite de oameni, „a ridicat, spre a fi ferite de dubla distrugere prin foc şi apă, prezisă de Adam, două coloane, una din cărămidă, cealaltă din piatră, pe care au fost gravate aceste

cunoştințe”.

Aceste coloane, ca şi cele ale lui Hermes, au fost ridicate pe Pământul Siriadului, care ar putea să fie situat în Siria sau în Armenia.

Dovezi ale cataclismului

Platon spunea că Solomon, după ce i-a întrebat cu preoții egipteni de la Sais, aceştia i-au răspuns:

După o perioadă determinată de timp, o inundație a schimbat fața Pământului. Oamenii au pierit de câteva ori în diferite feluri, iată de ce noua rasă de oameni duce lipsă de monumente şi de cunoştințe din timpurile trecute… După un potop a fost înghițită de ape Atlantida…

Grecii vorbesc de două potopuri, cel al lui Ogygès, cel mai vechi, şi cel al lui Deucalion, fiul lui Prometeu, care este situat în urmă cu 3 500 de ani.

În Germania, potopul este precedat de un flagel de foc, care seamănă foarte mult cu un cataclism cosmic, ca şi în cazul majorității altor națiuni ale globului, unde apa şi focul din cer se conjugă ca să nimicească specia umană!

Biblia, în Exod şi în Cartea lui Iosua, vorbeşte de fenomene celeste şi terestre stranii care s-au produs după potop.

În Exod se spune: „Domnul a făcut să plouă cu grindină şi cu foc amestecate… în toată țara Egiptului, grindina a lovit de moarte tot ce se afla pe câmpuri, de la oameni şi până la dobitoace…

numai în ținutul Gessen, unde se aflau copiii lui Israel, nu a căzut această grindină…”.

Fireşte, putem avea îndoieli asupra acestei protecții individuale, cu atât mai mult cu cât tradiții cunoscute ale rabinilor spun „că a pierit aproape întreg Israelul”.

Egiptenii situează aceste evenimente în timpul Exodului, spunând că o bulversare cosmică a pus capăt perioadei Imperiului de Mijloc şi că omenirea a pierit aproape în totalitate.[9]

Papirusul Ipuwer vorbeşte de fluvii de sânge, de ploaie cu pământ roşu, de ziduri mistuite de foc şi de un zid dublu de apă care i-a acoperit pe oameni.

Aceste perturbări post diluviene îi miră pe istorici. Să fie vorba, datorită unei interpolări, de marele potop universal sau, acceptând datarea biblică şi egipteană, de un cataclism foarte localizat?

Cataclismele universale sunt reprezentate în mitologia greacă de revolta titanilor, războiul giganților şi lupta lui Typhoeus cu Zeus.

Pământul şi marea răsună de un zgomot îngrozitor şi cerul zguduit geme… pământul roditor arde fremătând, pădurile mari fac explozie, totul clocoteşte… pământul se confundă cu cerul, unul

---

[9] Putem să avem îndoieli asupra Exodului! Se pare că nu a fost decât o lungă rătăcire a câtorva triburi. Egiptenii, foarte zdruncinați de cataclism, nu i-au urmărit pe sevrei. în acest sens, trecerea Mării Roşii ar ti o invenție! (n.a.)

zguduit, celălalt căzând din înaltul său.

Platon aminteşte că preoții egipteni ziceau că aprinderea lumii de către Faeton fusese provocată de *o perturbare planetară.*

Un american erudit, doctorul I. Velikovski, reia această teză, atribuind tulburările cosmice circumvoluțiuni lor unei comete, care a atins de două ori Pământul, înainte de a se transforma în planetă a sistemului nostru: iradianta Venus.

Velikovski ni se pare foarte aproape de adevăr şi ne *însuşim toate teoriile sale, punând totuşi accentul* pe un fapt exterior care, din punctul nostru de vedere, trebuie să fi precedat cataclismul natural: o catastrofă terestră provocată de oameni!

Eveniment exterior pe care autorul cărții *Lumi în coliziune* l-a evocat, de altfel, în ultimele rânduri ale prefației sale.

Faptul că cerul „a căzut pe Pământ" este atât de evident pentru noi încât şi fără dovezi, fără indicii, vom crede în asta cu o fermitate de nezdruncinat.

Pentru strămoşii noştri celți, amintirea cataclismului a lăsat în urmă o singură temere susceptibilă să le înghețe inimile: ca cerul să nu le cadă în cap.

Lituanienii spun că după eveniment a supraviețuit un sigur individ de rasă divină: arianul Mannus, al cărui nume poate fi apropiat de Manu al indienilor, de Minos al grecilor, de Menw kimric şi de Menes al egiptenilor.

Potopul abisinienilor catolici, al turcilor şi al arabilor este copiat după cel din Biblie. În Africa, tradițiile spun că într-o zi, în timpurile vechi, cerul a căzut peste Pământ.

Bundehech, cartea sacră a zoroastrienilor, relatează despre un război între cer şi Pământ, între stele şi planete. Ahriman, zeul răului, a străpuns globul nostru cu „khrafçtras cu muşcături veninoase".

Ştim de la Ovidiu că şi Caucazul a fost cuprins de foc, ceea ce trebuie să aibă o legătură cu puțurile de petrol.

La indieni, cataclismul cosmic este evocat de lupta între Vishnu sau Krishna şi Şarpe; în textul Visuddhi-Magga se spune că Pământul a fost răsturnat şi că un ciclu al lumii a fost distrus.

Aceiaşi termeni sunt folosiți în tradițiile chineze şi corespund poate cu potopul împăratului Yau, care a văzut apa luând cu asalt munții şi a ucis chinezii cu milioanele.

Acesta a fost şi „sfârşitul unei epoci a lumi" în Japonia; în Siberia se spune că o mare de foc a mistuit întreg Pământul; tradițiile eschimoşilor, laponilor şi mai ales ale finlandezilor - în Kalevala - spun că Pământul a fost răsturnat, partea de jos devenind partea de sus, şi că a avut loc o incendiere universală urmată de un potop care a dus la pieirea omenirii.

În America, în Columbia, potopul lui Bochica şi cel al mexicanului Coxcox sunt analoge cu potopul

lui Noe, cu un număr de supraviețuitori care ar putea să fie numărat pe degete.

Indienii din Noua Californie şi din regiunea Lacurilor, pe vremea când triburile lor existau, îşi aminteau de un sfârşit al lumii, care este relatat şi de vechii mexicani din Popol Vuh.

Cerul a căzut cândva pe Pământ în Brazilia; iar în Polinezia, după un potop şi o ploaie de foc, au fost văzute pământuri ducându-se la fund şi altele ieşind din mare…

Aceste potopuri şi aceste cataclisme cu caracter cosmic[10] atestate de tradiții, dovedite de Cuvier şi de geologi, nu lasă nicio îndoială asupra autenticității civilizațiilor dispărute, a continentelor acoperite de ape… pe scurt, asupra realității unei istorii invizibile pe care e fascinant să o reconstitui.

Capitolul II
Lumea s-a născut în SUA

Priviți un moment o hartă a lumii, cu alți ochi şi cu un spirit nou al unui extraterestru venit recent, de exemplu, de pe Venus.

Zone verzi ca smaraldul: câmpii bogate, păşuni, păduri.

---

[10] Toate tradițiile globului, chiar şi cele ale popoarelor cele mai îndepărtate din Africa şi Polinezia, dau un caracter cosmic sfârşitului lumii antideluviene, cu excepția Bibliei, pentru care tot universul este concentrat în jurul Ierusalimului (n.a.).

Zone ocru: deşerturile.

Dacă ai o minte logică, imediat se va impune gândul că civilizațiile nu s-au dezvoltat nici în Africa de Nord, nici în Egipt, nici în Mesopotamia şi nici în Afganistan, deoarece aceste țări sunt adevărate deşerturi!

Acolo este aproape imposibil să găseşti elementele primordiale de viabilitate: apă potabilă, fluvii pline de peşte, pământ arabil, lemn bun de prelucrat, vânat din păduri şi câmpii ierboase, cariere de piatră pentru construirea caselor…

Dacă oamenii din vechime s-au instalat în acele regiuni, înseamnă că nu aveau deloc bun simt!

Au ales deşertul

Iată ce-ar trebui să gândiți, făcând abstracție de cunoştințele dobândite… şi totuşi acolo, în acele zone sterile, şi numai în acele zone sterile s-au dezvoltat cele mai mari civilizații din Africa şi Asia.

Nu-i oare irațional, aberant, incredibil?

La nordul şi la sudul acestor ținuturi se întindeau păduri pline de vânat, câmpii bogate irigate de mii de râulețe, de râuri şi fluvii, cu pământ fertil, pe care creştea meiul, viță-de-vie, grâul, orzul, lintea, propice tuturor arborilor fructiferi…

Acolo era destul ca oamenii să-şi încordeze arcul ca să găsească o țintă: iepuri, potârnichi, mistreți, cerbi, bouri; acolo fluviile erau pline de păstrăvi, ştiuci, somoni, sturioni, țipari.

Şi totuşi, oamenii din preistorie, strămoşii noştri inventatori ai civilizației au disprețuit păşunile verzi - *green lands* - şi au optat pentru Africa nisipoasă, deşerturile Asiei şi Mesopotamiei, adică pentru secetă, foamete şi sărăcie lucie.

Să nu-ți vină să crezi! Dar este adevărat, de o realitate demențială, misterioasă, care solicită un studiu rațional, studiu de care arheologii şi filosofii nu păreau să se fi preocupat deloc.

Zadarnic s-ar încerca să se obiecteze că aceste ținuturi nu erau poate în vremea aceea deşerturi aşa cum sunt în zilele noastre.

Textele vechi, frescele, tăblițele ar aduce o dezmințire unei astfel de obiecții în ceea ce priveşte două-trei milenii înaintea erei noastre.

În Biblie, de exemplu, nu se spune niciodată că evreii s-au rătăcit în păduri, că au navigat pe râuri, că au cules margarete sau că au cosit fânul de pe pajişti.

În schimb, triburile se rătăcesc sau rătăcesc în deşerturi, aşteaptă mana ca să supraviețuiască, apa ca să bea, sacrificiul ritual ca să mănânce.

Liniile de fractură

O altă constatare - şi dintre cele mai uluitoare - sporeşte şi mai mult misterul. Aceste țări din Africa şi Asia sunt foarte exact situate pe o paralelă unde bântuie seismele, ceea ce este adevărat şi în privința longitudinii pentru Cordiliera Anzilor şi pentru munții din Mexic şi din

Guatemala, unde s-au stabilit mayaşii şi aztecii.

Dacă facem harta geografică a zonelor eu cutremure de pământ, cu vulcani, cu linii de fractură ale scoarței terestre, se obține reprezentarea exactă a pământurilor apărute şi scufundate unde au luat naştere civilizațiile: Mexic, Guatemala, Peru, Chile, Columbia, Bolivia, Africa de Nord, Spania, Franța, Italia, Grecia, Egipt, Persia, Mesopotamia, Afganistan, China, India etc., fără a excepta misterioasa Hiperboreea şi ipoteticele Atlantida şi Mu.

Iată-ne în plin fantastic!

Strămoşii noştri din preistorie au împins geniul sau sadismul până acolo încât să se instaleze în singurele locuri unde nu ar fi trebuit niciodată să-şi instaleze corturile sau să-şi construiască oraşele, în singurele locuri de pe glob unde Pământul aruncă în văzduh cenuşă, foc, se deschide ca să înghită tot, omoară, distruge şi precipită apele oceanelor în adevărate potopuri şi valuri seismice!

Acolo şi nu în altă parte!

Ca şi cum oamenii ar fi avut imperioasa şi inconştienta nevoie să capteze - prin fante, prin matricele Pământului-Mamă - nu se ştie ce radiații necesare, nu se ştie ce efluvii indispensabile dezvoltării lor.

Fiu al lui Gaea, omul, creat din argilă şi praf, vrea să trăiască pe matricea maternă, oricât ar părea ea de misterioasă, căci prin ea primeşte

suflul vital venit din adâncuri, prin ea participă la naşterea neîncetată a fantelor, la ritmul fecundant şi evolutiv.

Nu e totul dragoste şi erotism, ca să pună în mişcare universul static al increației?

Erotismul nu este doar semnul , care înseamnă geneză, adică: legi fizice, electrodinamică, psihologie şi, pe plan uman, manifestare supremă elaborată a ciberneticii?

Pe matricele deschise ale lui Gaea, care l-a născut, omul ştie că nu trebuie să taie cordonul ombilical; ştie că aici va trebui să moară, dar îşi acceptă destinul.

Şi din această alegere aberantă, la început, din acest masochism au decurs industriile focului, arta arhitecturală şi timpurile în mişcare, etalonate de marile descoperiri şi de cele mai prodigioase civilizații: cea a Egiptului, cu templele şi piramidele ei; cea a Arabiei, Persiei, Afganistanului, cea a Mesopotamiei, cu uimitorul Sumer, cele din Peru, ale incaşilor şi ale mayaşilor din Yucatan.

În fond, ca să supraviețuiască, omul a fost nevoit să-şi perfecționeze geniul până la sublim, sub amenințarea morții.

A fost nevoit să imagineze, să inventeze, să creeze în câteva generații ceea ce epoca de aur preistorică, stagnată în milenii fără durată, nu

putuse să-i aducă.[11]

Iar bornele cronometrice au jalonat în sfârşit spaţio-timpul cucerit.

Dar de ce oamenii din preistorie nu au ales să trăiască periculos? De ce nu au cedat chemării fantelor terestre?

Erau atât de puţini încât legea salvării s-a manifestat mai puternic decât necesitatea de a evolua? Sau făceau parte din altă rasă?

Această ipoteză nu este absurdă şi merită să fie studiată.

Sau oamenii de Cro-Magnon şi de Neanderthal erau autohtoni pământeni, „deterioraţi" de iradiaţia provocată de strămoşii lor şi au refuzat instinctiv evoluţia şi simbolurile sale: focul şi fierul; sau oamenii din preistorie - sumerienii, evreii, egiptenii, incaşii, mayaşii - erau descendenţii unor rase străine planetei noastre, ceea ce ar explica capacităţile lor intelectuale superioare şi creaţiile lor uimitoare, dar nu şi comportamentul deosebit.

Hotăra cineva nevăzut

În realitate, autohtoni sau veniţi din altă parte,

---

[11] Existenţa unei epoci de aur este în contradicţie categorica cu principiul evoluţiei universale. Nu poate să existe în absolut nici epocă de aur, nici număr de aur, nici adevăr permanent. Nici măcar în moarte. Epoca de aur presupune nemurire, deci o natură etern statică, locuită de oameni care nu procreează, asexuaţi ca îngerii din mitologia creştină. Dacă un adevăr profund se ascunde în acest simbol, el se înscrie poate într-un univers care nu este cel cunoscut de noi (n.a.).

instinctul de conservare s-a manifestat la toți, dar a fost depăşit la unii de o capacitate de prezicere miraculoasă, magică sau inspirată.

În acest sens, profeții au putut să vadă în viitor, timpurile în care deşertul avea să devină creuzetul marii opere de civilizație, înainte de a îngropa oraşele perimate şi oamenii care îşi îndepliniseră sarcina şi ciclul.

Poate că au văzut, sub nisipurile sterile, bogatele zăcăminte petroliere care vor aduce recompense unui lung calvar, sau vor constitui încărcătura infernală care, în vremurile Apocalipsului, vor arunca planeta în aer?

În cadrul evoluției, se crede că omul, ca să se sublimizeze, trebuie să caute soluții cu sistem instabil şi să refuze soluțiile facile de echilibru.

Omul din preistorie, perfect adaptat felului său de viață, nu mai suferea nicio evoluție biologică, Supunându-se doar naturii.

Într-o zi, a refuzat această supunere şi a optat pentru liberul arbitru, alegând epoca fierului ca să iasă din epoca de aur, ceea ce implică o trezire superioară a conştiinței, o eliberare a inteligenței împotriva dictaturii instinctului, care îi stopa perfecționarea.

A ales deci liniile de fractură şi pustiurile ca să-şi continue acolo aventura; a introdus în jocul său instabilitatea şi moartea, dar, în schimb, a evadat din increație şi din prezentul etern.

Orice ipoteză am avansa ca explicație, trebuie să

se ajungă la cauza superioară care a ghidat alegerea dansului pe vulcan.

Iar această cauză se poate numi lege universală, determinism.

Ea se mai poate numi Dumnezeu sau Lucifer, prințul Inteligenței şi ghidul intelectual al oamenilor. Sau Satan, dacă ne gândim la chinurile civilizației… totul depinde de sensul pe care îl dăm evoluției.

Astfel, nimic nu se elucida încă din geneza oamenilor, dar un ritm se ghicea: o expansiune a universului, probabil cu perioade de contracție corespunzătoare acelui „respiro" al lui Brahma şi teoriilor clasice ale universului pulsator.

O singură mare zonă de fractură a globului pare să scape legii generale care guvernează civilizațiile dispărute: Statele Unite.

În această zonă, între paralelele 30 şi 40, totul ar fi trebuit să înmugurească, să înflorească… şi a fost golul clinic, sterilitatea de neconceput a unui humus prodigios.

Această anomalie, pentru orice spirit care nu respinge fantasticul, sugerează imediat o ipoteză paradoxală: şi dacă tocmai acolo, unde nu se găseşte niciun vestigiu, s-a dezvoltat cea mai mare şi cea mai veche civilizație?

Să încercăm ipoteza SUA

Dacă strămoşii superiori ar fi trăit pe amplasamentul actual al Statelor Unite, în

timpurile preistorice, dacă țara ar fi fost atomizată (e doar o ipoteză), nu ar fi normal ca nimic să nu mai subziste?

Ce ar mai rămâne din civilizația noastră peste un milion de ani, dacă un război nuclear ar distruge omul?

Nimic, doar silexul indigenilor din Borneo şi din Noua Guinee.

În plus, foarte multe bulversări s-au produs pe globul nostru în timpul mileniilor care s-au scurs!

Ştim că unele deşerturi erau, într-un timp foarte îndepărtat, stepe sau păşuni; marea ocupa centrul Saharei; un continent exista între Franța şi Insulele Britanice…

Deci, totul era posibil pe un lanț lung al timpului; epoca strămoşilor superiori a putut să se dezvolte înainte de era oamenilor preistorici, sau paralel, în America necunoscută.

Bineînțeles, ca să fie reținută, această ipoteză ar cere să fie sprijinită cu descoperiri, documente salvate în mod miraculos, pe scurt, de un întreg şir de credibilități.

Trebuie să mărturisim că, cu o oarecare stupefacție, am văzut cum se întăreşte această idee, cum capătă formă, culoare şi consistență, devenind nu o presupunere, ci o cvasicertitudine care se ivea din tradițiile, ştiința şi istoria vizibilă a lumii.

Lumina vine de la vest

Istoricii situează, în general, în mod arbitrar în Orient sursa oricărei dezvoltări: tradiția şi studiul istoric dovedesc că *zorii omenirii s-au ivit în Vest.*

Spre vest mergeau, în mod tradițional, oamenii din preistorie; spre vest căutau Cealaltă Lume, unde milioane de sori ardeau într-o zi veşnică; spre vest se îndreptau toate marile invazii şi toate migrațiile popoarelor.

Spre vest, şi mai precis spre Insulele Britanice, Galia şi Iberia, ultimul promontoriu al marelui continent…

Ce căutau aceşti strămoşi, spre vestul fabulos limitat de ocean? Ce atavism obscur îi îndruma în această direcție?

A nu ține cont de aceste date majore constituie o aberație, care nu i-a descurajat totuşi deloc pe majoritatea istoricilor.

După era preistorică, după ținutul inițierii pe care Ulise îl căuta în insula Câmpiilor Elizee, situată în Occident în marele ocean, era istorică a localizat la fel spre vest insulele şi ținuturile miraculoase - legendare, cum se mai crede şi astăzi: Brazii, San Brandan, insulele Fericirii, Cealaltă Lume sau țara Graal-ului, precum şi Hiperboreea, leagănul rasei umane albe pentru scandinavi, germanici şi celți.

O Hiperboreea care, ținând cont de factorii biologici, ar fi coincis cu Statele Unite, înaintea cataclismului care a provocat înclinarea cu 23 de

grade şi 27 de minute a globului nostru.

În sfârşit, spre vest şi spre soare-apune situau cei din vechime - grecii şi egiptenii - Atlantida, căreia va trebui într-o zi sau alta să i se admită existența.

Statele Unite (vom spune deseori America, pentru comoditatea exprimării) formează un ținut vast unde deşerturile şi stâncile vitrificate, unde vidul preistoric în oameni şi animale nobile par să implice un blestem, un tabu care ar putea să fie rezultatul unei vechi atomizări în urma unui cataclism natural sau provocat.

Pe plan ştiințific, realitatea acestui cataclism nu lasă nicio îndoială, dar motivele sunt foarte controversate.

Globul este aşezat pieziş

Pe vremuri, cu mii de ani în urmă, Pământul strămoşilor noştri necunoscuți se rotea pe o axă fără înclinare, care determina o vară veşnică. În acele timpuri dinaintea marelui cataclism exista, în sensul restrâns al cuvântului, ceea ce tradiția numeşte *epoca de aur.*

Aşezat pieziş pe o axă nord-sud înclinată cu 23 de grade şi 27 de minute pe planul elipticii, globul nostru terestru, aşa cum este astăzi, nu ne miră peste măsură, deoarece este unul dintre cei mai vechi camarazi din copilărie.

Totuşi, din această anomalie decurge întreaga istorie a oamenilor şi ceea ce ar trebui să fie baza

cunoaşterii noastre.[12]

Asta dovedeşte că globul nostru a fost cândva victima unor bulversări cosmice, ale cărei consecințe au rost suferite de toate planetele sistemului solar în grade diferite.

Şi iată ceva care ne introduce în esența problemei: noi, pământenii, nu suntem nişte creaturi privilegiate, unice, aşezate într-un univers închis; facem parte dintr-un sistem infinit şi *întreaga noastră istorie umană nu are sens decât dacă o integrăm evoluției universale.*

Deci, când s-a produs cataclismul, Pământul a oscilat, s-a clătinat, polii au derapat ca nişte săniuțe pe continente şi în mări. Deplasându-se în derivă în apele agitate, banchize de dimensiunile Corsicei sau Siciliei se izbeau una de alta cu un zgomot de Apocalipsă. Munții s-au cutremurat, satele şi oraşele, cu mulțimea lor de oameni îngroziți, au fost antrenate într-un vârtej, în timp ce oceanele, cuprinse de forța centrifugă se năpusteau peste continente şi escaladau cei mai înalți munți.

Într-o clipă, populația terestră - milioane sau miliarde de oameni (vom şti vreodată?) - s-a înecat şi a fost strivită, şi o dată cu ea o întreagă

---

[12] Dacă învățătorii ar dezvălui tinerilor lor elevi, chiar şi în modul cel mai elementar, că cosmogonia şi geologia constituie baza esențială a cunoaşterii, evoluția umană ar face un salt prodigios. Atunci, oamenii ar înțelege valoarea inconsistentă a învățăturilor empirice şi şi-ar concepe geneza şi destinul cu o mai mare luciditate (n.a.).

civilizație necunoscută s-a pomenit malaxată într-un amestec unde nimic nu mai era identificabil.

Au supraviețuit câteva ființe?

Aşa se crede, dar putem foarte bine să credem că toată omenirea a fost distrusă şi că rasa noastră actuală este de origine extraterestră.

Totuşi, prima supoziție este mai verosimilă.

Iată o istorie rațională a globului terestru, mixată cu ipoteza unei civilizații, distrusă cândva de efectul unui cataclism natural, succedând, credem noi, uneia sau mai multor explozii atomice, a căror autenticitate va trebui să o demonstrăm.

Această teză îndrăzneață şi, bineînțeles, neadmisă de sistemul clasic, se va sprijini în principal pe observațiile geofizice, pe tradiții rămase de la strămoşii supraviețuitori şi pe diferite indicii, care tind să situeze pe glob două epicentre de atomizare coincizând cu două centre de civilizații dispărute: actualele State Unite şi deşertul Gobi.

Astfel va ieşi la iveală istoria invizibilă a omenirii, pierdută în negura timpurilor, în nisipurile deşerturilor şi în tradiții, dintre care unele persistă poate şi la oamenii de pe o altă planetă.

SUA e tabu

Între paralelele 30 şi 50 de la nord se întind pământurile cele mai populate şi cele mai bogate

de pe glob; acolo, prin excelență, oamenii şi-au construit oraşele.

Totuşi, au manifestat totdeauna o respingere misterioasă de a locui în două locuri bine caracterizate: deşertul Gobi şi SUA, care par victimele unui tabu.

Se poate admite, în privința deşertului Gobi, că natura solului şi lipsa de ospitalitate au fost puțin favorabile implantării umane. Dar ce explicație să dăm pentru Statele Unite?

Iată un teritoriu de o bogăție excepțională, cu pământurile sale pe care cresc vița-de-vie, grâul, porumbul, vitele; cu Florida bogată în fructe mai savuroase şi mai mari decât în oricare altă parte a lumii…

Or, oamenii din preistorie s-au strâmbat în fața acestui paradis terestru şi oamenii preistorici nu au vrut să se instaleze acolo!

În ciuda unor săpături arheologice de amploare, americanii nu s-au ales decât cu descoperiri derizorii. Resturi ale unor oameni primitivi de tip mongoloid, vechi de aproximativ opt mii de ani, au fost descoperite lângă Santa Barbara, în California… poate mexicani dinaintea marelui exod. Au fost dezgropate oase de mamut, în care s-au găsit înfipte săgeți din piatră, scheletul numit „Minnesota Girl”, având, se pare, vârsta de 20.000 de ani, şi câteva oase şi scoici lucrate într-o perioadă aproximativ vecină… atât cât să justifice trecerea unui trib sau a câtorva elemente izolate.

Nici urmă de grote cu fresce, nici urmă de situri cu silexuri, nici urmă de tăbliţe de argilă... nici măcar cât să „mobilezi” cea mai mică grotă din Charente sau din Vézère.

Practic, se poate spune, exceptând câţiva indivizi, veniţi poate din Asia prin strâmtoarea Bering, că viaţa umană preistorică a fost absentă în Statele Unite.

Chiar şi în secolul al XVI-lea, întâlneai acolo doar puţini indieni Siou şi Pawnees, care niciodată nu au dezvoltat o civilizaţie notabilă.

După descoperirea ei de către Cristofor Columb, America de Nord era atât de lipsită de locuitori încât principala problemă a coloniilor a fost să o populeze prin emigrări masive de englezi, italieni, francezi, germani şi scandinavi. Şi istoria ruşinoasă a omenirii a înregistrat acel comerţ cu sclavi negri, organizat de traficanţi în vederea asigurării unei mâini de lucru care lipsea cu desăvârşire.

Nicio altă ţară de pe glob - cu excepţia deşertului Gobi - nu a fost găsită atât de lipsită de populaţie autohtonă. De ce?

Mexicanii locuiau în SUA

Acestei fantastice enigme i-au răspuns parţial doar tradiţiile mayaşilor din apropiatul Mexic:

Această ţară (SUA) este regatul morţii. Acolo merg numai sufletele care nu se vor reîncarna niciodată, dar a fost locuită cu foarte mult timp în urmă de

rasa vechilor oameni.

Mexicologii au susținut aceste relatări în mod mai ştiințific:

De mii şi mii de ani, tradiții orale transmise din generație în generație spun că populațiile mexicane au venit din nord; descoperirea (făcută în secolul al XIX-lea) *a unor construcții antice în mijlocul stepelor californiene şi în preeriile din Mississippi şi, mai sigur, studiul comparat al unei mari familii de idiomuri americane, a confirmat exactitatea acestor tradiții…*

Ce spune Popol-Vuh

Alte relatări oferă detalii precise despre cataclismul care i-a distrus pe strămoşii mexicanilor şi a stat probabil la originea emigrării lor.

Cu foarte multe luni în urmă de asta, popoarele din epoca a treia (oameni de lemn[13]) au fost condamnați la moarte de zei.

Un potop mare de foc şi de torente de răşină (arzând) a căzut din cer.

---

13 Trebuie să citim bine: oamenii făcuți din lemn! E vorba de un simbolism, care poate subliniază întâietatea psihică sau intelectuală asupra unui corp al cărui rol, comparativ, ar fi fost mult mai pasiv. Epocile descrise de Popol-Vuh aparțin ciclurilor celor cinci Sori care sunt: 1. Soarele Tigrului; 2. Soarele Marelui Vânt; 3. Soarele Focului din Cer; 4. Soarele Potopului; 5. Soarele actual care va dura până la sfârşitul lumii (n.a.).

În sfârşit, uragane violente [14] au distrus creaturile de lemn, ai căror ochi au fost smulşi din capete, carnea roasă, măruntaiele muşcate, nervii şi oasele mestecate de slugile fanatice ale zeului Morții.

Şi oamenii au început să alerge doi câte doi ca spicele de porumb, unii în spatele celorlalți, şi s-au urcat pe case; dar ajungând la streşini, cădeau; au încercat să se urce în copaci, care s-au prăbuşit sub greutatea lor; au vrut să se refugieze în grote, dar acestea îi respingeau de îndată ce se apropiau…

Or, această relatare este transmisă de Popol-Vuh care, după părerea etnologilor ar fi documentul cel mai vechi despre istoria omului. Mai vechi decât Biblia evreilor, decât Rig Veda hinduşilor şi decât Zend Avesta a vechilor iranieni!

Este ciudat de observat că acest cataclism - potop, foc venit din cer şi cutremure de pământ - are puncte comune tulburătoare cu războiul atomic relatat de scrierile sacre hinduse:

Focul armei cumplite distrugea cetățile producând o lumină mai puternică decât o sută de mii de sori…

Acest foc făcea să cadă unghiile şi părul oamenilor, albea penele păsărilor, le colora

---

[14] Tradiționaliştii cred că în acea perioadă, Yucatanul era unit cu America de Nord prin pragurile înalte din golful Mexicului. Ținutul unde s-au produs aceste uragane violente ar putea să fie partea de sud-vest a Statelor Unite şi în special Florida, unde bântuie totdeauna cicloanele cu cea mai mare intensitate (n.a.).

ghearele în roşu şi le făcea diforme.

Pentru a conjura acest foc, soldații fugeau să se arunce în râuri, ca să se spele şi să spele tot ce trebuia să atingă...[15]

Efectele iradierii şi mutațiile clar relatate de cărțile sanscrite se regăsesc aproape identice în relatarea scrierilor sacre mexicane: focul care vine din cer, smulge capetele, ochii, roade carnea şi măruntaiele.

În sfârşit, oamenii din epoca a treia au suferit mutații fizice, exact ca şi cum ar fi fost iradiați de o explozie atomică, deoarece rasa lor a dispărut ca să facă loc „Rasei epocii a patra":

Din oamenii epocii a treia nu au mai rămas decât maimuțele din păduri.

Se spune că aceste maimuțe (mutante) se trag din oameni.

Din acest motiv seamănă maimuța cu omul.[16]

Astfel, se poate deduce că după tradițiile scrise a două popoare separate unul de altul de 20.000 de km, două cataclisme cu caracter atomic au lovit două puncte ale globului: Asia şi America, adică, luând în calcul datele geofizice, deşertul Gobi şi Statele Unite.

Au vrut oare vechii americani, precum vechii hinduşi, să se joace de-a demiurgii? Au declanşat ei un război atomic împotriva unor cuceritori

---

15 Râmâyana şi Drona Parva (n.a.).

16 Mexicanii, spre deosebire de specialiştii în preistorie clasici, spun că maimuța se trage din om, prin mutații şi deteriorare a speciei (n.a.).

veniți, poate, de pe o altă planetă? Sau, această atomizare a fost provocată de un cataclism natural?

Ar fi aventuros să alegem una dintre aceste ipoteze, dar fenomenul însuşi pare să fi fost real.

Planeta Venus şi Vestul fabulos

Oricum, o imixtiune extraterestră, înainte sau în timpul cataclismului atomic, reiese din cunoştințele ştiințifice extraordinare pe care le-ar fi avut oamenii din acele timpuri. Multiple indicii acreditează această teză, cele mai remarcabile situându-se în vechiul Peru (care cuprindea Bolivia), cu tradițiile, materialul insolit al incaşilor şi desenele gravate la Tiahuanaco, şi în Mexic, unde sunt foarte perceptibile pentru adevăratul arheolog.

Quetzalcoatl, zeul alb toltec, şarpe şi pasăre totodată, era marele prieten al oamenilor, cărora le-a adus civilizația, cunoaşterea artelor, a focului, a metalurgiei, exact cum au făcut Prometeu şi Oannes.

Toltecii şi aztecii spuneau că venise de pe „planeta strălucitoare" (Venus) şi precizau că pielea lui era albă, detaliu care indica o apartenență străină rasei roşii.

El s-a retras în „vechiul ținut Tlapallan", după ruinarea prin inundație, sufocare şi otrăvire a cetății sale Tulla, care poate că era sora geamănă a acelui Thule din Hiperboreea.

Quetzalcoatl „a plecat pe Marea de Est, precedat de servitorii săi, transformați în păsări cu pene viu colorate, şi promițând poporului său că se va întoarce”.

Or, este semnificativ să observăm faptul că cei mai mulți dintre marii inițiatori ai lumii antice sunt legați în mod misterios de ținutul din Vest, de planeta Venus, şi că pleacă spre est către o destinație necunoscută.

Viracocha, la incaşi, era un fel de Prometeu de origine străină - ca şi venusiana Orejona[17] - „s-a îndreptat spre est şi a dispărut pe apă”.

Cukulcan, zeu din Yucatan, „a sosit din vest cu nouăsprezece însoțitori. El a stat zece ani în Yucatan, a instaurat acolo legi înțelepte şi a dispărut înspre partea din care răsare soarele”.

Misteriosul zeu Ptah (Ptah - cel care deschide) extraplanetar sau mutant monstruos, era căsătorit cu zeița Bast, leoaică şi pisică totodată. Cunoscut prin a fi „deschis oul primordial”, era considerat stăpânul lumii. Ca şi Prometeu, el adusese focul din cer şi era fratele mai mare al oamenilor.

Cel din Tiahuanaco sau atlantul care a dat naştere civilizației egiptene a fost cu siguranță prototipul lui Prometeu; imaginea lui, transmisă

---

[17] După tradițiile andine, mama omenirii a fost o femeie care a venit de pe planeta Venus, la bordul unei astronave „mai strălucitoare decât soarele”. Ea a aterizat lângă lacul Titicaca, la Tiahuanaco, în Bolivia (n.a.).

prin tradiție, a fost adoptată şi adaptată de greci, care i-au păstrat totuşi legăturile cu America şi cu planeta Venus, prin mama sa: oceanidă cu picioare minunate", înrudită cu Orejona[18], şi prin salvatorul său: Hercule, erou al inițierii în Grădina Hesperidelor, care se situa „la extremitatea sudică a pământului, dincolo de fluviul Ocean".

Atlant şi Prometeu, ca şi ceilalți inițiatori cu care se identifică, s-au dus să-şi termine viața de crucificați spre est.

Lucifer cu patru fețe

Este evident pentru noi că toți aceşti eroi - Quetzalcoatl, Viracocha, Cukulcan, Ptah, Oannes, Atlant, Prometeu precum şi Lucifer venusianul purtători de lumină ai oamenilor din Biblie, au fost aceeaşi ființă superioară, venită probabil de pe planeta Venus, cu o personalitate transfigurată de diferitele popoare. Aceeaşi ființă ca „zeul din Vest" (Amitâbha) al hinduşilor şi precum zeul tării din cealaltă lume occidentală a indigenilor din Polinezia şi a celților din Europa.

Tradițiile în această privință sunt de o convergență tulburătoare, care se accentuează

---

[18] Numele ei era Orejona. Ea semăna cu femeile din timpurile noastre, având totuşi următoarele particularități: capul foarte alungit în sus şi mâini palmate cu patru degete. Picioarele sale erau foarte frumoase. Unul dintre descendenții săi, venusian de la Tiahuanaco, înainte de cataclismul care a distrus rasa, a mers, ca Prometeu, să dezvăluie oamenilor principalele secrete ale cunoaşterii ştiințifice, îndeosebi în Egipt, Sumer şi India (n.a.).

odată cu relatarea universală a unui foc căzut din cer şi distrugând un ciclu de civilizație (o explozie atomică, credem noi), datată *înainte de potopul biblic*, atât de mayaşi, incaşi, hinduşi şi celți, toate aceste popoare trăind aproape la antipozi unul față de altul.

Cum să respingi aceste lucruri concordante? Cum să le refuzi o valoare probabilă de realitate primistorică?

Conform tradițiilor mexicane, Quetzalcoatl a plecat într-o zi spre est, care era probabil mult mai departe decât actuala peninsulă Yucatan, adică spre țara atlanților, unde „a pierit într-un foc mare".

Această relatare ar putea să însemne că s-a îmbarcat la bordul unui aparat zburător analog cu carele de foc care i-au dus la fel „în cer şi vii" pe Enoh, Xisuthrus, Noe, Moise şi Elie.

„Dar Quetzalcoatl se va întoarce" adaugă tradițiile, ceea ce ar dovedi că nu fusese mistuit şi că doar *plecase în altă parte*[19].

Zeul extraterestru

Amintirea zeului zburător, după acea epocă, a fost perpetuată de ciudatele ceremonii ale „roților oamenilor zburători", de „voadors", evoluând la 30

---

[19] După acest eveniment foarte sigur autentic, mexicanii au pus santinele la malul oriental al continentului, ca să pândească întoarcerea zeului binefăcător. Când au apărut spaniolii lui Cortes, în secolul al XVI-lea, indienii au crezut că îl văd revenind pe Quetzalcoatl şi i-au primit pe străini acordându-le cele mai mari onoruri (n.a.).

m de sol, legați de o sfoară de vârful unui stâlp, prin vase figurative şi probabil şi prin misterioasele capete gigantice din piatră, cu nişte căşti ca de astronaut modern, pe care olmecii le-au ridicat în Mexic.

Ce le mai trebuie necredulilor ca să acorde - cel puțin - o idee favorabilă unei imixtiuni extraterestre primistorice şi, în consecință, unei civilizații necunoscute?

Popol-Vuh menționează în mod explicit existența acestei civilizații de oameni din epoca a treia mexicană (şi a celui de al treilea soare: ploaie de foc), descriind „oraşe cu case având streşini şi o populație numeroasă".

Alte tradiții pomenesc despre emigrarea imensă a vechilor mexicani din țara de nord (Statele Unite), unde fuseseră loviți de cataclism şi de moarte.

La sfatul preoților lor, au plecat spre sud, fugind de țara morții. Aveau să ajungă la pământul făgăduinței atunci când vor vedea pe un cactus un vultur ținând în gheare un şarpe.

Iată deci alte precizări care situează o civilizație primistorică în America de Nord - în Statele Unite -, într-o epocă anterioară civilizației din Sumer.

Mai rămâne de văzut dacă probele materiale se vor adăuga acestor relatări ca să le ateste în mod categoric autenticitatea şi să facă din Statele Unite „pământul unde a început lumea".

Etnologii au descoperit deja „construcții vechi în

mijlocul stepelor californiene şi în câmpiile din Mississippi", dar în lipsa oricărei datări, este greu de determinat dacă aceste cetăți ar putea avea o vechime mai mare decât cea a ziguratelor sumeriene.

Cetăți preistorice vitrificate

În secolul al XIX-lea, căpitanul Ives William Walker a făcut descoperiri arheologice care, din punctul nostru de vedere nu lasă să subziste nicio îndoială în această privință:

Întreg ținutul, scrie el, *cuprins între Gila şi San Juan, este acoperit cu oraşe şi locuințe ruinate. Am recunoscut un edificiu impozant în jurul căruia zăceau resturile unei cetăți având, după calculele mele, o lungime de o milă. Urme de erupție vulcanică, de blocuri carbonizate sau vitrificate atestă trecerea prin acest ținut a unui flagel teribil. În centrul acestui oraş, adevărat Pompei american, se înalță o stâncă înaltă de 8-9 m, purtând încă fragmentele unor construcții ciclopice.*

Extremitatea sudică a acestui edificiu pare să fi ieşit dintr-un mare foc; stânca pe care se sprijină poartă ea însăşi urme de fuziune; planul străzilor şi alinierea caselor sunt încă perfect vizibile. În împrejurimi, există un număr considerabil de ruine asemănătoare. Este ciudat că indienii nu au păstrat nicio tradiție referitoare la societățile stabilite pe vremuri în această regiune. Privind la aceste rămăşițe triste, ei sunt cuprinşi de o teamă

religioasă, dar nu ştiu nimic despre istoria lor…

Aztecii, pe care Fernando Cortez i-a găsit în Mexic, pretindeau că veniseră din nord în vremuri foarte îndepărtate.

Americanii sunt atât de subjugați de poncifele preistorice ale vechii Europe, încât consideră de neconceput ipoteza de a situa la ei, în câmpiile lor arate de tractoare şi pe locurile ocupate de zgârie-norii lor de beton Pământul-Mamă, unde s-a născut cea mai veche civilizație cunoscută.

Totuşi, blestemul, care de milenii le-a lovit țara, prezintă o enigmă tentantă de elucidat.

Blestemul care s-a întins asupra întregii rase roşii - culoarea focului devorator -, atât de decimată în America Centrală şi în nordul extrem, încât a fost nevoie să se creeze parcuri de protecție, „rezervații", pentru ca ultimii supraviețuitori să poată vegeta, dar nu prolifera.

Ca şi cum rasa, după ce-şi dăduse seva şi geniul, ar fi condamnată să dispară din ciclul nostru.

Misterul nr. 1 al Americii

Un alt indiciu extrem de important ar fi trebuit totuşi să alerteze spiritele critice: absența totală a cailor din toate Americile în timpul cuceririi spaniole!

Într-adevăr, este bine cunoscut faptul că aztecii şi incaşii au fost cuprinşi de stupoare văzându-i pe soldații lui Cortés şi Pizzaro călărind acel animal pe care nu-l cunoşteau: calul!

În Europa, Asia, în Africa şi chiar în Oceania, calul aparține unei foarte vechi familii preistorice care, din totdeauna, jucase un rol în evoluția socială.

În America, el era însă total absent!

Absent ca şi oamenii, ca şi siturile preistorice şi vestigiile unor civilizații.

Asta e prea insolit ca să fie adevărat!

Cu atât mai mult cu cât în zilele noastre, Statele Unite au devenit țara de predilecție a cailor - mai ales în Texas unde sunt crescuți în număr foarte mare... şi unde trăiesc şi acei *alzados,* cai nărăvaşi, în stare sălbatică.

Apoi, cu câțiva ani în urmă au fost descoperite cele mai vechi oseminte cunoscute de cal preistoric - hyparion -, anterior cailor preistorici din Solutré, din Valréas, raselor tătăreşti şi din țările arabe!

Or, această descoperire s-a făcut în Statele Unite!

Acum, paleontologii sunt unanimi în această privință; calul nu este originar din Europa, nici din Asia, nici din Oceania, ci este originar din America!

Şi este precizat chiar şi leagănul originar al rasei: Statele Unite.

Din Statele Unite a emigrat în America de Sud, prin istmul Panama, şi în restul lumii prin strâmtoarea Bering!

Aceste date suscită în istoria noastră

necunoscută o imensă prelungire, pe care specialiştii în preistorie s-au ferit să o exploateze[20].

Un fapt este deci dovedit: cu 10.000, poate cu 50.000 de ani înainte de Sumer, calul trăia în Statele Unite, patria sa natală, şi apoi, brusc, fără motiv cunoscut, a dispărut total!

A fost nevoie de un foarte mare cataclism ca să fi provocat această distrugere de sută la sută... un cataclism care, în mod evident, a provocat dispariția altor specii de animale şi probabil şi cea a unor oameni civilizați, mult mai vechi decât cei din Europa şi din Asia.

Deci, omul preistoric a putut să trăiască, să evolueze, să dezvolte o civilizație avansată în Statele Unite, apoi să dispară complet, precum calul, în urma unui accident care a fost - avem motive să credem asta - o explozie atomică.

Astfel îşi găseşte o explicație misterioasa statuie a unui cal, care mai putea să fie încă văzută în secolul al XV-lea, pe un promontoriu la est de Azore, cu fața spre larg... cu fața spre America necunoscută oamenilor europeni.

Zece probleme în căutarea unui răspuns

Acesta este şi motivul care a făcut din calul marin zeul Poseidon al Atlantidei şi al Greciei.

---

[20] Ca să salveze sistemul clasic admis, ei au negat autenticitatea frescelor de la Altamira, au distrus credibilitatea Glozelului, au sechestrat biblioteca preistorică de la Lussac-les-Châteaux etc. Altamira a fost reabilitată. Poate va urma şi restul... (n.a.).

O explozie atomică, acreditată de exegeza făcută asupra celebrului document Popol-Vuh, oferă o soluție satisfăcătoare tuturor ipotezelor exprimate precum şi tuturor enigmelor pe care le putem formula în zece puncte:

1. Probabilitatea unei civilizații pe o linie de fractură în mod natural favorabilă unei dezvoltări.
2. Verosimilitatea cataclismului atomic.
3. Văi ale Morții şi oraşe vitrificate.
4. Cataclism natural care a provocat înclinarea cu 23 de grade şi 27 de minute a globului terestru.
5. Exodul vechilor mexicani.
6. Motivele dispariției calului patria de origine.
7. SUA supusă tabu-ului. Refuzul oamenilor de a locui acolo.
8. Anterioritatea SUA față de civilizația de la Sumer.
9. Situarea țării strămoşilor de rasă albă în „Insula Fericirii, în Brazii", în Hiperboreea, în Thule.
10. Lumina a venit de la vest.

Şi atunci înțelegem de ce oamenii din vechime nu au vrut niciodată să locuiască în „Țara Morții", unde se înălțau oraşele vitrificate descrise de căpitanul Walker, în locuri care au avut totdeauna un nume evocator: *Death Valley* sau Valea Morții, şi Valea Focului, la 35 de mile de Las Vegas…

Capitolul III
Enigma deşertului Gobi

Zona americană, unde s-ar fi produs explozia nucleară primistorică, este delimitată aproximativ de paralelele 30 şi 40 şi de 90 şi 110 grade longitudine vestică (merid. G.).

La antipozii septentrionali, al doilea epicentru este localizat în deşertul Gobi, între paralelele 36 şi 50 şi la 80-120 grade longitudine estică.

Deşertul Gobi (sau Kobo, sau Chamô), din Mongolia exterioară, este un teritoriu imens, de două ori mai mare decât Franța, care, din cauza sterilității sale, a furtunilor de nisip, a climei riguroase şi a ostilității triburilor, este aproape necunoscut arheologilor şi geografilor.

Legendele - dar oare sunt legende? - îl numesc pe enigmaticul mare şef religios care guvernează poporul din deşert Stăpânul Lumii.

Adevărul este că un mister profund emană din acest ținut, a cărei reputație în privința magiei o depăşeşte pe cea a Tibetului.

Pelerinajul lui Molotov la Urga

În 1926, la întoarcerea dintr-o călătorie făcută în Mongolia, profesorul W.S. Lewis, etnolog american, spunea că, după toate probabilitățile, Molotov, fostul locotenent al lui Stalin şi adversarul nr. 1 al lui Hruşciov, datora favorurile deosebite de care se bucura ajutorului magic pe care i-l dăduse Bogdo Geghen sau Hutuktu, ultimul pontif al acelor lama din Asia Centrală şi reîncarnare a lui Buddha, în aceeaşi măsură ca şi

Dalai Lama din Tibet.

Este imposibil să se verifice temeiul acestei dezvăluiri, dar este sigur că Molotov a beneficiat de o imunitate care a uimit mediile politice; totul se petrecea ca şi cum o forță ar fi avut puterea să domine voința şi comportamentul față de el ale puternicului său duşman Hruşciov.

În secolul trecut, Alexandru I, obținuse şi el un ajutor asemănător de la Hutuktu din Urga, de unde începuse în parte căderea lui Napoleon.

Sfârşitul lui Alexandru I a fost foarte misterios, unele zvonuri convingând poporul rus că, la mult timp după moartea lui, fixată oficial în 1825, ciudatul monarh străbătea încă imperiul rus sub numele de Feodor Kusmici.

Dosare secrete despre acest caz straniu, provenite de la familia Romanov, existau în arhivele Kremlinului, şi ne putem imagina că Molotov le consultase şi le folosise în avantajul său!

Un inel magic şi cărți sacre

„Stăpânul Lumii" din Mongolia influențează el oare destinul politic al lumii?

Am fi tentați să credem că da şi, în orice caz, faptele istorice conferă un anumit credit acestei ipoteze, cel puțin în mintea empiricilor.

Dar cine este acest Stăpân al Lumii?

Numele său este Djebțung şi în el sălăşluieşte sufletul lui Amitâbha, zeul Vestului şi spirit milos

a patru munți, care împresoară oraşul sfânt Ulan Bator (pe vremuri Urga). Djebțung nu este în mod oficial recunoscut de conducătorii Republicii Populare Mongole, care sunt ostili față de „superstiție”, dar, spiritual, el domneşte ca „Hutuktu” peste o sută de mii de lama şi un milion de supuşi.

Nu-şi mai are reşedința în Bogdo Ol cel sfânt, Vaticanul celor opt predecesori ai săi, pe care Comitetul de Ştiință al comuniştilor l-a „naționalizat”; rătăceşte prin stepă, urmat de o curte impozantă de lama şi de şamani.

Această situație de stăpân al lumii itinerant nu te îndeamnă deloc să crezi în puterile supranaturale ale lui Hutuktu şi ale şamanilor săi, putere totuşi greu de negat.

Ferdinand Ossendowski, savant polonez eminent, a scăpat de mari pericole datorită inelului magic pe care i-l dăduse Hutuktu.

Câțiva lama au prezis, cu o eroare de o oră, moartea generalului baron Ungern von Sterberg, adversar al bolşevicilor; în 1933, doctorul Maurice Percheron, savant francez, a avut dovada indiscutabilă a unei puteri misterioase, care pare să fi fost de folos unor puternice personaje mongole.

Şi cum să explici, fără magie, scrie Charles Carréga, că Gengis Han, acel cioban incult, ajutat de o mână de nomazi, a putut să aservească succesiv imperii şi popoare de o mie de ori mai

evoluate decât el?

Kubilai, hanul care a reuşit să unească sub conducerea sa Mongolia, China, India, Afganistanul, Persia şi jumătate din Europa, a adoptat religia budistă, văzând minunile înfăptuite în fața reprezentanților tuturor cultelor de panditul Turjo Ghamba.

Hitler voia să folosească magia mongolilor ca să cucerească lumea, dar a fost trădat de şamani, care nu i-au dezvăluit niciodată secretele dominării.

Aceste secrete, închise în cufere imense, supravegheate de călugării Shabinari din suita actualului Hutuktu, sunt scrise în cărți sacre: Panjur (226 volume) şi Ganjur (108 volume).

Puterea lor magică este materializată în obiecte de cult şi îndeosebi în extraordinarul rubin gravat cu o zvastică, montat pe un inel pe care Gengis Han şi Kubilai, succesorul său, îl purtau constant pe degetul arătător de la mâna dreaptă.

Astfel este ținutul acesta ciudat, deşert îngrozitor - cel mai rău dintre toate -, a cărui istorie veche este aproape necunoscută, în ciuda importanței sale în destinul planetei.

Primistoria deşertului Gobi poate să fie schițată folosind o cheie pe care o datorăm istoricului tradiționalist Jean Roy:

În valea Indusului, în urmă cu 3500 de ani, s-a dezvoltat civilizația poporului arhaic al dravidienilor, absorbind, câteva secole mai târziu,

pe veddizii cu pielea deschisă la culoare şi pe melanizi, cu pielea închisă la culoare.

Melanizii erau originari din bazinul Tarimului, la nord de Lob-Nor (actualul Sinkiang[21]).

Pătrunzând în văile înalte ale Indusului prin trecătoarea Munților Karakorum, ei le-au adus dravidienilor cunoaşterea numerelor zecimale ale sistemului zis „arab" (care a fost mult mai târziu transmis occidentalilor în momentul invaziilor arabe).

Indienii dravidieni au dat acestor melanizi numele de „naachali", nume care înseamnă „înalt frate", ceea ce ar putea ezoteric să se explice prin faptul că veneau din regiunile muntoase ale Karakorum-ului, unde există vârfuri de 7000-8600 m.

La „naachali", numai „Cunoscătorii" deținеau secretul sistemului zecimal; nu pretindeau că sunt inventatorii lui, ci numai depozitarii.

În acest caz, de la cine învățaseră, pe acele platouri pustiite şi de două ori mai înalte decât Mont Blanc, secretul extraordinar al scrierii cifrate?

Insula Albă

Unele tradiții spun că ştiința melanizilor fusese

---

[21] Dacă e să dăm crezare specialiştilor în probleme OZN, regiunea Sinkiang ar fi centrul unui mister. În orice caz, ea este parțial zonă militară interzisă şi poate că e sit de alimentare al „Cavalerului Negru", satelitul enigmatic care se roteşte în jurul globului din 1957 (n.a.).

revelată de oameni veniți din cer, care debarcaseră din maşini spațiale în Insula Albă din Marea Gobi.

Această insulă există şi în zilele noastre. Ea ar fi Muntele Atis, situat la 600 km nord-est de Lob-Nor, în Djasactu-han.

Acolo, la 20.000 de km găsim pandantul misterului american din Nevada.

Asupra deşertului Gobi domneşte un tabu; şi acolo ies la iveală, după furtuni de nisip, fragmente de oraşe a căror origine se pierde în negura timpurilor, şi acolo a fost foc din cer, potop, val seismic. Din aceste regiuni, azi pustiite, s-au ivit cândva popoare care deținеau o știință revoluționară şi necunoscută celorlalți oameni.

Credem că exodul lor, asemănător cu cel al vechilor mexicani fugind de regiunea California-Nevada, a fost motivat de imperative puternice; la fel, transformarea unor pământuri, după toate aparențele bogate, în nisipuri sterile şi în stepe, lasă să se presupună că a avut loc un cataclism teribil.

Atunci înțelegem de ce, timp de secole, de milenii, oamenii au refuzat să revină în aceste locuri blestemate de unde fuseseră alungați şi unde pieriseră strămoşii lor îndepărtați, „loviți de mânia Domnului".

Se cuvine să acordăm o atenție deosebită unei aserțiuni a lui Jean Roy, referitoare la „oamenii veniți din cer", care ar fi aterizat pe vremuri în „Insula Albă"!

Numele mongol al deşertului Gobi este „Ghamo”, nume care are poate o legătură cu cel al zeului „Chamos” care, după Talmud, era adorat sub forma unei stele negre.

Chamos era şi un „astru răufăcător” al arabilor - probabil Saturn sau altă planetă - de unde venise un pericol pentru omenirea terestră (din nou ideea unei drame cosmice sau a unei invazii extraplanetare!).

După ce am prezentat cele două epicentre presupuse ale anticului cataclism atomic, ar fi interesant de ştiut dacă singularități comune Statelor Unite şi deşertului Gobi au o prelungire până în zilele noastre.

Şi atunci vom face descoperirile cele mai tulburătoare, ca şi cum totul nu ar fi decât o veşnică repetare, de la primistoria întrezărită la istoria invizibilă a secolului XXI.

Vechile texte ale Indiei (Ramayana, Drona-Parva, Mahavira) menționează în mod explicit un război atomic pe Pământ; Popol-Vuh (iradierea popoarelor din epoca a treia) şi Biblia (distrugerea Sodomei şi Gomorei) sprijinind această teză, ne este permis să credem că strămoşii americanilor şi mongolilor au vrut şi ei - ca savanții în 1944 - să se joace de-a demiurgii.

Au folosit arma nucleară împotriva invadatorilor veniți din cer ori s-au exterminat reciproc? Este greu de răspuns la această întrebare.

Desigur, pentru locuitorii din Hiroshima şi Nagasaki, din 1944, teza unei vechi distrugeri atomice provocate de om este mai probabilă decât cea a unei răzbunări divine, dar, pentru unii americani şi ruşi, aceste coincidențe exagerate întăresc în mod ciudat acest punct de vedere, căci exact în vechea Californie şi în Mongolia sunt experimentate şi stocate în mare parte rachetele americane şi ruseşti!

În martie 1963 şi în februarie-martie 1964, în California, rachete US Nike-Hercule au fost depozitate pe rampe subterane de lansare.

Agenții tehnicieni desemnați cu manevrarea lor în caz de război, trebuiau să fie imediat împuşcați de polițiştii însărcinați cu supravegherea lor, dacă unul dintre aceşti tehnicieni îşi pierdea mințile, trăda în mod vizibil sau încerca să declanşeze, fără ordin categoric, mecanismele de lansare, ceea ce ar fi însemnat distrugerea parțială a unei anumite națiuni.

Or, câteva rachete - din fericire fără ogivele lor nucleare - au făcut explozie „fără motiv cunoscut şi în ciuda tuturor măsurilor de precauție posibile", care fuseseră luate pentru ca un astfel de accident să nu se poată produce.

Explozie atomică în Mongolia

Februarie 1960. Într-un deşert asemănător cu cel din Nevada, la frontiera Mongoliei, pe aceeaşi

paralelă şi o longitudine septentrională diametral opusă, sovieticii au depozitat şi ei bombe atomice.

Extraordinară predestinare a locului!

Or, în februarie 1960, serviciile secrete occidentale au aflat de moartea a doi generali ruşi, apoi adevărul s-a aflat treptat şi s-a ştiut că mai multe bombe H făcuseră explozie „fără motiv cunoscut şi cu toate măsurile de precauție posibile" care fuseseră luate pentru ca un astfel de accident să nu se poată produce. Ar fi murit mulți ruşi, ar fi fost mii de răniți[22] şi radioactivitatea terestră pe bază de radiații gamma a depăşit de patru ori cota de alertă, lucru trecut cu grijă sub tăcere de toate guvernele.

După un an, s-a semnalat o proliferare a naşterilor monstruoase, a căror amintire a fost păstrată de lumea civilizată, mai ales în Rusia, în China şi în Japonia, astfel încât doamna Hruşciova, care cunoştea motivele ascunse ale dezastrului, cuprinsă de scrupule, a exclamat public: „să aruncăm în mare toate bombele atomice!".

Acestea sunt accidentele ciudate care au avut loc în vechile zone, unde mai mult ca niciodată se poate crede că ar fi făcut ravagii cândva un

---

[22] Este sigur că populația din regiunea lacului Balkhaş a fost evacuată spre Marea Caspică. Detectorii şi seismografele americane au înregistrat două explozii corespunzând exploziei a 200-250 de bombe A. Două depozite au sărit în aer la un interval de câteva secunde, a doua explozie fiind mai violentă (n.a.).

cataclism atomic.

Acolo unde au făcut explozie, bombele vor exploda din nou

Atomizare în urmă cu x milenii… atomizare în ultimii ani: calculul probabilităților se opune în mod categoric ca aceste evenimente atât de rarisime să se poată produce fără cauze determinate în aceleaşi puncte ale globului.

Şi putem să credem, cu oroare, că într-o zi mai apropiată sau mai depărtată, dar în mod ineluctabil, stocurile nucleare americane din Nevada şi stocurile nucleare ruseşti sau chinezeşti din Asia centrală vor face explozie din nou „fără motive cunoscute, în ciuda tuturor măsurilor de precauție cu putință care au fost luate”…

Încă o dată, omenirea ar putea să fie distrusă în proporție de 90-99.

Atunci, generațiile din epocile viitoare se vor întreba, *iar,* de ce Nevada şi Mongolia suscită oamenilor un fel de repulsie atavică…

Nevada, Mongolia: doi poli ai destinului omenirii, unde poate că încă se mai păstrează urma unor imagini îndepărtate… când, acolo unde sunt situate acum Las Vegas, Los Angeles, Salt Lake City, Kansas City, San Louis, Memphis, Little Rock, Dallas, New Orleans, Houston etc., *se înălțau oraşe mândre ale unor strămoşi superiori, care cunoşteau călătoria siderală, cibernetica, televiziunea şi fisiunea nucleară.*

Las Vegas: Sodoma

Poate că nu este lipsit de interes să notăm faptul că Las Vegas, ruşinosul oraş american al viciului, al jocurilor de noroc şi al jocurilor mecanice se află situat pe paralela 36 şi că Sodoma şi Gomora, ruşinoasele oraşe din vechime - atomizate sau transformate în cenuşă de „focul din cer" - se aflau situate pe paralela 32, cam aceeaşi, dacă ținem cont de fluctuațiile polului magnetic!

Mai este important să ştim că țiganii, ca tip rasial foarte apropiat de tipurile mexicanilor şi mongolilor, sunt considerați a fi nişte supraviețuitori ai ultimului sfârşit al lumii. Unii cred chiar că au fost direct răspunzători de atomizarea din vechime, astfel încât restul oamenilor, în cursul mileniilor, le-au refuzat totdeauna accesul în oraşele lor.

Totul va reîncepe, țiganii îşi iau tălpăşița...

În timpurile noastre de Apocalipsă, țiganii tind să devină sedentari, se apropie sfârşitul blestemului lor. Ei emigrează în toate țările albe din lume - Australia, Africa de Sud, America de Sud etc... - mai puțin în Africa neagră şi în Asia galbenă, rasiste, precum şi în Statele Unite, față de care au o mare aversiune, care ar putea să dateze din mileniile primistoriei!

Pe de altă parte, interpretând în favoarea lor cuvântul biblic, de la crearea statului Israel, ei se proclamă poporul ales de Dumnezeu, deoarece

formează singurul popor rătăcitor de pe glob!

Profeții lor îi conduc dincolo de liniile de fractură ale scoarței terestre, ca să scape *încă o dată* de sfârşitul lumii sau, mai exact, de cataclismul analog sau identic cu cel din era primistorică, când Babilon era probabil doar un sat şi sumerienii păstori rătăcitori; într-un timp al istoriei invizibil de către oameni, în care civilizația roşie, prima ca dată, începea în Statele Unite.

Căci totul reîncepe şi totul poate să se repete ca înainte… şi în aceleaşi locuri!

Capitolul IV
Epoca pietrei, invenția specialiştilor în preistorie

Este greu să găseşti pentru geneza omului o altă explicație decât evoluția pornind de la o ramură a regnului animal.

În mod subiectiv, am fi, evident, tentați să ne revoltăm împotriva ipotezei care spune că ne tragem din maimuță, pe care, pe bună dreptate sau nu, o considerăm deloc măgulitoare, iar o geneză miraculoasă ne-ar fi mult mai pe plac!

Să fi fost omul creat în mod spontan printr-un privilegiu?

Suntem oare fiii lui Dumnezeu, creaturile lui Dumnezeu? Da, sigur, dacă îl identificăm pe Dumnezeu cu Inteligența universală; nu, fără nicio îndoială, dacă facem din Dumnezeu un creator care ne modelează din argilă şi o scoate pe

prima femeie din coasta primului bărbat adormit!

Pământul pe o orbită privilegiată

În cadrul evoluției universale, nu pare să fi existat privilegii pentru niciun regn, pentru nicio verigă.

Niciun privilegiu pentru Himalaya care ar putea să fie un eden de căldură fără zăpezi veşnice; niciun privilegiu pentru Oceanul Pacific, ale cărui ape ar fi putut să nu fie sărate; niciun privilegiu pentru ca o furnică să fie de mărimea unui elefant şi un elefant de mărimea unei furnici; niciun privilegiu pentru niciunul dintre miliardele de sori care se mistuie în imensitatea spațiului…

Totuşi, în privința omului, lucrurile ar putea să stea cu totul altfel!

Desigur, avem o tendință supărătoare de a ne crede centrul universului, după cum spune Biblia, dar nava noastră spațială - Pământul - nu este mai bine echipată, înzestrată, înarmată ca să înfrunte navigația cosmică decât celelalte nave planetare?

Nu suntem prea bine informați în această privință, dar Marte e foarte arid, Venus foarte cețoasă, Luna foarte calcinată şi, incontestabil, Pământul oferă posibilități mult mai bune de viață, în sensul uman, poate datorită poziției sale orbitale excepționale față de soare.

Or, s-ar părea, conform legilor expansiunii universale, că planetele se depărtează zilnic câte puțin față de centrul sistemului nostru solar,

adică lărgindu-şi permanent mersul în spirală.

Acest lucru implică faptul că ele au plecat inițial din acest centru în perioade diferite (teoriile lui Louis Jacot) şi că urmează (Mercur şi Venus) sau au urmat (Marte, asteroizii, Jupiter etc.) orbita terestră actuală.

Pare deci să existe un timp şi un punct în care sunt, fie prea tinere, fie prea bătrâne, situația ideală fiind cea ocupată de Pământ.

Exodul de la o planetă la alta

Dar planetele vechi au avut acest timp, această epocă, au ocupat acest punct beneficiind probabil de privilegii pe care le conferă cu aceleaşi posibilități de floră, de faună şi de dezvoltare umană. Asta ne face să formulăm o ipoteză fascinantă.

Când locuitorii planetei care ne precede în vârstă (şi nu e vorba în mod obligatoriu de Marte, căci au avut loc mari bulversări cosmice), au ajuns în condiții de viață defavorabile, ba chiar insuportabile, au pregătit un fel de exod spre Pământ, unde, deja, toate regnurile îşi începuseră evoluția.

Primele grupuri de comando ale planetei în pericol au fost nevoite, precum Noe în Arcă, să facă recunoaşteri şi să aducă seminţe vegetale şi specimene ale unei faune selecționate.

Oare astronauții noştri nu vor avea şi ei această misiune când vor pleca spre Lună, Marte sau

Venus?

În fond, astronauții primistorici au primit misiunea să pregătească aclimatizarea diferitelor specii înainte de venirea coloniştilor care, din rațiuni majore, poate că nu au putut să facă această călătorie.

Alți planetari, mai înainte, acționaseră la fel, stabilind astfel un releu cosmic de la planetă la planetă, mereu în acelaşi sens şi spre aceeaşi orbită privilegiată: cea pe care o ocupăm noi în prezent.

Originea omului ar fi, deci, extrem de îndepărtată în timp, dar locul său de naştere s-ar situa mereu cam la 150 de milioane de kilometri de Soare.

Această ipoteză nu se opune totuşi apariției naturale a unei omeniri terestre autohtone, căreia i s-ar fi adăugat o omenire extraterestră. Ba chiar pare să se apropie în mod ciudat de teoria celor şapte cicluri ale doctrinelor spiritualiste, sferele concentrice imaginate de cei din vechime şi învățătura secretă a rosicrucienilor, ultimii deținători ai cunoştințelor „începutului, mijlocului şi sfârşitului”!

Nu deținem nicio dovadă categorică a existenței oamenilor pe Pământ mai înainte de 20.000-30.000 de ani, căci nu avem urme de civilizații şi de oseminte umane mai vechi, primele verigi vechi de 500.000 ani şi chiar de un milion de ani, din arsenalul specialiştilor în preistorie,

ținând de arbitrar.

Omenirea terestră, indiferent de vechime şi de origine, probabil că a dispărut de câteva ori în cursul unor mari cataclisme; niciun vestigiu material nu a supraviețuit, dar amintirea civilizațiilor primistorice ale ultimelor milenii a rămas în tradiții.

În ciuda apelurilor, a semnalelor, a rachetelor trimise de noi, celelalte planete nu au reacționat încă. Totuşi, în câmpul imens al galaxiei noastre, este posibil ca una dintre ele, şi mai privilegiată decât a noastră, să se fi bucurat de apariția unei omeniri superioare şi să constituie într-un fel adevăratul eden cosmic, paradisul neterestru de unde Adam nu a fost alungat!

CTA-102

Această ipoteză, calificată cândva delirantă de tradiționaliştii ordinii stabilite, şi-a câştigat într-un fel credibilitatea la 13 aprilie 1965, când astronomii ruşi au dezvăluit că, în înțelegere cu americanii, studiau semnalele modulate provenind din cosmos şi putând să fie emise de ființe „supercivilizate".

Reacția nu s-a lăsat aşteptată.

Astronomul Davies de la Jodrell-Bank a declarat: „Aceste semnale seamănă cu cele numite *quasari,* captate de radiotelescoapele noastre… Nu este deloc nevoie să recurgem la o civilizație depărtată ca să explicăm fazele regulate ale

emisiilor lor. Se pare că e vorba de o oscilație naturală precum ciclul petelor solare…”

Aceasta a fost şi părerea profesorului belgian Raymond Coutrez şi a lui sir Bernard Lowell, directorul Observatorului de la Jodrell-Bank; totuşi, majoritatea astronomilor ar opta pentru o posibilitate reală a existenței unor creaturi foarte civilizate, locuind în zone necunoscute ale spațiului.

CTA-102 a fost reperat în SUA în 1960, în acelaşi timp cu alte numeroase puncte emițătoare - CTA 21,3 C 444, 3 C 445… - ale căror emisii se propagă în banda de unde lungi de 30 de centimetri, cu o conformație spectrală foarte deosebită.

Profesorul rus Iosiv Şklovski, cunoscut în lumea întreagă pentru lucrările lui în domeniu astronomiei, a spus la 12 aprilie 1965, la Institutul Sternberg de la Moscova:

Observatorul american de pe Muntele Palomar a stabilit că în locul de unde CTA-102 emite unde se află o stea foarte mică a cărei magnitudine, de 17, 3, este dintre cele mai mici cunoscute. Această stea are o energie considerabilă - asta e tot ce se poate spune până acum.

Studiul acestor ciudățenii a început de la ideea, cu baze temeinice, tânărului doctor Kardaşev: dacă se admite existența posibilă a unor civilizații infinite superioare celei de pe Pământ, aceste civilizații trebuie să dețină o putere de a modifica în

întregime sistemul lor planetar şi, de exemplu să emită semnale la fel de puternice ca cele primite de la CTA-102, semnale care ar fi de zeci de miliarde de ori mai puternice decât ansamblul energiei produse actualmente în lume. Aceste semnale ar trebui să fie emise pe o lungime de undă permiţând cele mai bune condiţii de emisie ca să evite bruierea lor de zgomotele parazitare ale universului, adică unde de ordinul a zeci de centimetri.

Observaţiile sovietice au fost făcute de astronomul Şolomişkin, care a expus astfel rezultatele:

CTA-102 nu pare să se situeze la mai mult de cinci milioane de ani-lumină de Pământ. Ascultarea emisiilor pe lungimea de undă de 32 centimetri arată foarte clar o periodicitate de 100-102 zile, în semnalul care creşte şi descreşte în această perioadă cu maxime foarte întinse.

Iată deci probabilitatea existenţei unor fiinţe cosmice admisă de savanţi, ceea ce constituie un pas mare în cunoaşterea unei realităţi, căreia viitorul îi va stabili certitudinea din ce în ce mai mare.

„Oamenii" misterioşi de pe CTA-102 au fost cândva în relaţii cu Pământul? Ar fi foarte hazardant să pretindem asta, dar este ciudat faptul că emisiile lor par îndreptate spre globul

nostru într-o perioadă pe care astronomii o consideră deosebit de favorabilă unei emiteri şi unei recepționări.

În ceea ce priveşte depărtarea actuală a stelei - 3-5 milioane de ani-lumină aceasta constituie doar un obstacol aparent, noțiunea de timp şi de spațiu a pământenilor fiind după toate probabilitățile diferită de noțiunile în vigoare la locuitorii de pe CTA-102.

Vom vedea într-o zi astronauți din această omenire aterizând pe Pământ şi proclamându-se strămoşii noştri superiori?

Sunt permise presupunerile cele mai fantastice, la scara universului; totuşi, în absența oricărei dovezi absolute, este necesar să studiem punctul de vedere - oricât ar fi el de perimat - al specialiştilor clasici în preistorie despre ceea ce au numit omul epocii de piatră, omul cavernelor, strămoşul nostru: omul „preistoric".

Nesupunerea genială a Evei

Omul - terestru sau extraterestru - este legat de materie prin componentele sale şi pare, dacă nu ceva desăvârşit, cel puțin o prelungire logică a evoluției.

Dar în el, această evoluție a căpătat un curent de o rapiditate excepțională: dezvoltarea sa intelectuală, conştientizarea, liberul său arbitru s-au ascuțit, manifestându-se conform unei progresii matematice, care deschide spirala de

ascensiune până la un unghi apropiat de 180 de grade.

În această privință, apariția omului s-ar situa aproape la limitele evoluției posibile înainte de a se confunda cu infinitul, adică, ar zice spiritualiştii, cu Dumnezeu.

Dacă este un animal, omul este incontestabil un gen superior, pentru că gândeşte, discerne binele de rău în funcție de parametrii săi, şi, mai ales, se revoltă direct împotriva naturii pe care pretinde chiar că o aserveşte.

Cu el începe era lui Lucifer, prințul intelectualilor şi înger al cerului care nu se temea, cel puțin în aparență, să contracareze planurile Domnului.

Putem înțelege prin asta că omul se identifică cu Lucifer şi vrea să se erijeze în stăpân al globului.

Geneza relatează cum a devenit conştient de el însuşi şi de liberul său arbitru cu simbolul paradisului terestru.

Dumnezeu le interzisese să se atingă de fructul copacului Cunoaşterii dar, *bineînțeles* Eva şi Adam au mâncat mărul!

Bineînțeles, deoarece era evident că drama era ineluctabilă şi *voită.* Dumnezeu ştia că ordinul său va fi încălcat şi probabil că hotărâse ca aşa să fie, ca în cazul revoltei lui Lucifer, dar prin voința personală a păcătoşilor.

În consecință, Adam şi Eva căpătau o conştiință, un liber arbitru, iar Dumnezeu, renunțând în

favoarea lor la o părticică din puterea sa, făcea omenirii întregi darul cel mai prețios.

Drama paradisului terestru a fost într-un fel 1789 al timpurilor biblice!

De altfel, cum ar fi putut Creatorul să le acorde creaturilor sale cerul cu stelele, Pământul şi prodigioasa sa natură, dacă oamenii n-ar fi avut puterea să guverneze, să decidă, să ştie? Ce sens ar fi luat creația dacă evoluția umană nu ar fi fost posibilă şi subînțeleasă?

Dacă ne imaginăm un moment o supunere pasivă a celor doi strămoşi biblici, ajungem la o concluzie lipsită de sens, la o situație aberantă, din care Adam şi Eva au ieşit cum nu se poate mai inteligent!

Dacă vrem să dăm dramei adevărata sa valoare, trebuie să-i lărgim interpretarea şi, în acelaşi timp, să dăm o altă semnificație revoltei lui Lucifer.

Această mitologie trebuie, deci, să se înscrie în contextul evoluției umane aşa cum o concepem noi, de când am fost hrăniți cu… mere!

Destinul oamenilor

Biologii consideră că am ajuns la capătul aventurii noastre.

Or, această eventualitate, pentru care s-ar vrea să se arunce vina pe liberul arbitru, şi acel *nu* formulat de omul eliberat la adresa legilor naturii, ar putea foarte bine, dimpotrivă, să se înscrie în

cadrul evoluției prevăzute.

Evoluția noastră pare să ne fi dus până la limitele extreme permise cunoaşterii noastre. Încă un salt şi Lucifer s-ar identifica cu Dumnezeu iar omul, stăpânul Pământului, şi-ar întinde dominarea asupra cosmosului.

Este doar o ipoteză, dar ne putem gândi în mod logic că ciclul este aproape de sfârşit şi condiționarea noastră biologică pledează în acest sens.

Omul vrea să stăpânească atomul şi să cucerească cerul, să resusciteze într-un fel războiul Titanilor împotriva zeilor, dar Titanii - ucenici-vrăjitori - riscă foarte tare să-şi grăbească căderea dacă iradierea le deteriorează în primul rând puterea de a procrea.

După savanții de la Institutul Vieții, după trei generații, pe la anul 2035, oamenii nu vor mai putea avea copii, poate doar monştri.

Să fie oare sfârşitul lumii?

Nu neapărat. Ştiința s-a comportat totdeauna mai bine decât ne-am aşteptat de la ea, ceea ce ar putea să însemne că, chiar şi fără a da naştere la copii, oamenii vor găsi mijlocul de a perpetua specia.

Omenirea, sterilă, neputincioasă, se va întoarce atunci la caracteristicile inițiale ale creației: specie asexuată ca în cazul organismelor monocelulare.

Reproducerea ar putea să fie artificială sau oamenii, continuându-şi eforturile spre

suprimarea morții fizice, vor ajunge la nemurire şi vor retrăi epoca de aur, despre care tradițiile ne spun că ar fi existat.

Domnia noastră se va dilua atunci în sublim, până la identificarea cu Dumnezeu, cum ar vrea părintele Teilhard de Chardin?

Sau, eternitatea sa fiind doar iluzorie, se va întoarce în acea plasmă-materie, înainte de a reîncepe un nou ciclu ascendent?

Legile evoluției nu ne informează deloc despre acest destin, căci, la drept vorbind, evoluția nu prezintă nicio rigoare ştiințifică şi nici măcar nu poate să fie dovedită.

Numeroase specii - anelizi, bacterii, alge etc., fără a mai aminti de celebrul celacant - trăiesc din epoci foarte îndepărtate fără să fi suferit modificări notabile, adică fără să fi evoluat.

Şase erori clasice

Geneza şi sfârşitul omului sunt, deci, mistere cu atât mai greu de elucidat cu cât istoria şi preistoria prezintă deseori lacune, ba chiar erori monumentale.

Trecutul îndepărtat al oamenilor, studiat de specialiştii în preistorie - în sensul evoluției lui Darwin, este adevărat - ar fi cuprins epoci foarte bine determinate, cunoscute sub numele de „paleolitic” şi „neolitic”: epoci ale pietrei.

Asta ar aranja foarte bine tezele clasice, care ar fi format o arhitectură şubredă fără această comodă

invenție, cheia de aur a întregului sistem.

Acum suntem convinşi că bazele principale ale preistoriei aparțin unui empirism pe care nu-l putem accepta, nici măcar ca presupuneri dubitative, deoarece se pot distinge aici cel puțin şase erori esențiale.

1. Nimic nu dovedeşte că omul se trage din maimuță. Speciile sunt atât de puțin analoge încât transfuzia de sânge între om şi gibon, cimpanzeu sau urangutan prezintă aceleaşi riscuri ca între specii animale categoric diferite.

Verigile care leagă maimuța de om *nu au fost niciodată găsite* şi toți sinantropii, australopitecii, pitecantropii, atlantropii şi alți antropopiteci sunt farse în aceeaşi măsură ca „Omul de Piltdown".

Cu acest mod de a ne stabili arborele genealogic, am putea la fel de bine să dovedim „că bastonul este strămoşul patului, trecând prin scaunul pliant, taburet fotoliu, canapea".

2. Omul preistoric nu a locuit în grote, mai puțin excepțiile, ca în zilele noastre. Nu există caverne în apropierea celor mai multe situri cu silexuri. Nici urmă de grotă la Saint-Acheul (Pas-de-Calais), (acheulean), nici urmă de grotă la Levallois-Perret (levallosian), nici urmă de grote la Chelles (chellean) şi nici la Grand-Pressigny (pressignian) etc. Oamenii preistorici din Pas-de-Calais, Seine, Seine-et-Mame, Indre-et-Loire, nu se duceau să se culce seara la Eyzies! Locuiau în colibe şi, foarte posibil - cei care ciopleau atât de bine piatra -, în

case.
3. Omul preistoric se îmbrăca ca toți oamenii civilizați din Occident: pălărie, haină, pantaloni, pantofi. Faptul acesta este incontestabil, deoarece este dovedit de desenele gravate pe dalele bibliotecii preistorice de la Lussac-les-Châteaux, bibliotecă sechestrată la Muzeul Omului din Paris.[23]
4. Oamenii preistorici cunoşteau scrisul, după cum dovedesc tăblițele gravate de la Glozel, care sunt incontestabil autentice şi acreditate ca atare după procesele răsunătoare care au rupt gura specialiştilor în preistorie, învinşi de evidența faptelor şi de buna credință a descoperitorului, Emile Fradin. Muzeul de la Glozel, la 15 km de Vichy, Allier, este deschis publicului. După părerea noastră, el constituie, împreună cu grotele de la Lascaux şi biblioteca preistorică de la Lussac-les-Châteaux, Vienne, cele trei minuni ale

---

[23] Acolo nu sunt arătate decât gravurile anodine. Cele care provin de la civilizația avansată a oamenilor din magdalenian sunt, ca din întâmplare, „necunoscute, de negăsit sau puse undeva...” dar nu se ştie unde. Jurnalistul Constantin Brive de la *Auto-Journal* a vrut să verifice, după apariția cărții „Istoria necunoscută a omenirii de o sută de mii de ani”, dacă autorul mințea când menționa existența acestor dale gravate. El a fost nevoit să treacă de multe baraje, să dejoace sustrageri naive, dar a căpătat convingerea că dalele erau într-adevăr aşa cum fuseseră descrise şi că reproduceau oameni preistorici îmbrăcați: pălărie, haină, pantaloni şi pantofi. Această mărturie, apărută în Auto-Journal la 8 mai 1963, a scos la iveală, în mod timid, maşinațiunile puse la cale pentru împiedicarea anchetei, dar Constantin Brive nu a îndrăznit sau nu a putut să spună - aşa cum fusese convenit în mod categoric între el şi Robert Charroux - cine mințea în acest caz! (n.a.).

vechii lumi.
5. Oamenii preistorici nu trăiau în starea de precaritate susținută de manualele clasice. *Dimpotrivă*, ei trăiau într-un fel de epocă de aur materialistă, având resurse multiple, inepuizabile şi de exploatare facilă.

Faptul este evident: în zilele noastre, mii de oameni trăiesc sau ar putea să trăiască doar fiind culegători, pescari sau vânători. Totuşi, pădurile noastre aproape că au dispărut şi râurile sunt depopulate de detergenții şi de produsele chimice de diferite origini.

În epoca preistorică, vânatul era în număr mare, râurile colcăiau de peşte şi oamenii aveau hrană mai mult decât din belşug.
6. Omul preistoric nu era acea ființă obtuză, limitată, grosolană care ne este prezentată. Era pictor, olar, desenator de geniu (grotele de la Lascaux, Altamira, Glozel). Peşterile erau doar atelierele „nulităților" societății. Contemporani mai evoluați cunoşteau sticla, cărbunele şi, după toate probabilitățile, metalele şi industria fierului.

Acum 30.000 de ani: fier şi galvanoplastie

„Dar, vor protesta specialiştii în preistorie, prelucrarea fierului nu era cunoscută în paleolitic!"

Nu era cunoscut fierul? Atunci cum se explică că în departamentele deosebit de bogate în minereu feros - îndeosebi Alsacia şi Lorena - nu se găseşte

nicio urmă de civilizație a pietrei cioplite?

Totuşi țara era bogată şi silexul, care era exportat, putea foarte bine să ajungă şi în estul țării.

Aceste departamente erau cu siguranță locuite de oamenii preistorici, în principal cu 5000-6000 de ani înaintea erei noastre, dar nu se găseşte silex cioplit deoarece era mai comod, mai rațional chiar pentru clasele de jos, să fabrice şi să folosească articole din fier! Căci este destul de probabil ca civilizații ale oțelului, ale aviației şi ştiinței atomice să fi înflorit pe toate continentele, în urmă cu mii şi mii de ani.

În secolul al XIX-lea, savanții aveau această certitudine, fără să aibă curajul să o exprime, ca în cazul egiptologului Mariette, cel care a descoperit Scrapeum-ul din Memphis şi mormintele lui Apis.

Săpând sub Sfinxul de la Gizeh, Mariette a scos la iveală, la o adâncime de vreo 18 m, sub un teren tare şi compact amestecat cu pietre, construcții ciclopice, unde a găsit obiecte de artă de o lucrătură extraordinară.

Or, data de construire a Sfinxului se pierde în negura timpurilor. Aceste construcții *de sub un pământ compact şi tare*, adunat de milenii, erau deci şi mai vechi!

Dar asta nu e tot. Printre obiectele aflate atât de adânc în acest pământ primistoric, s-au descoperit - citățm documentele din 1850 - „bijuterii din aur care, prin greutatea foarte mică,

ar putea să ne facă să ne gândim la folosirea galvanoplastiei în ronde-bosse, ştiință industrială care datează la noi de numai două-trei sute de ani".

Evident, această descoperire este foarte jenantă pentru cei care vor cu orice preț să situeze începutul civilizației la Sumer, în urmă cu cel mult şase mii de ani!

În alte locuri, s-au făcut descoperiri asemănătoare. Astfel, pe un număr mare de obiecte provenind de la Memphis şi Teba - vase, cupe, vârfuri de lance etc. - se remarcă un strat subțire metalic, unde este imposibil să găseşti urme de sudură sau de lucrătură manuală. Acest strat este atât de uniform, structura lui cristalină este atât de asemănătoare cu cea a produselor obținute prin galvanoplastie, încât savanții nu au ezitat să admită că această ştiință era cunoscută de egipteni.

În ceea ce priveşte folosirea fierului, ea datează de opt mii de ani la *haddazii* din Africa şi încă de mult mai mult în timp.

Minele de fier din insula Elba, după calculele făcute cu cea mai mare grijă de către inginerii de exploatație, erau în funcțiune într-o epocă „de cel puțin zece ori mai veche decât cea care ne este cunoscută".

Or, considerând că grecii de pe timpul lui Homer cunoşteau deja această insulă, pe care o numeau Ethalia, având în vedere funinginea şi fumul de

forjă care se vedea acolo, se ajunge la concluzia că trebuie să fixăm în urmă cu mai bine de 30.000 de ani exploatarea activă a acestor mine.

Să nu se mai vorbească după asta de epoca pietrei cioplite, de paleolitic şi de neolitic!

Paleoliticul şi neoliticul: invenţii ale specialiştilor în preistorie

Paleoliticul şi neoliticul constituie cheia de boltă rigidă, de nezdruncinat a preistoriei perimate!

Aceste două cuvinte, orice fidel trebuie să le pronunţe cu gravitate şi rotunjind buzele ca pentru a se împărtăşi din divinitate prin intermediul sfintei hostii.

Or, îndrăznim să spunem că *paleoliticul şi neoliticul nu au existat niciodată decât în imaginaţia „specialiştilor" în preistorie.*

Să ne înţelegem bine: oamenii preistorici au folosit, desigur, o unealtă de silex, dar într-o proporţie atât de infimă încât o putem considera nulă. Pe scurt, foloseau instrumentele de silex aşa cum oamenii din secolul XX mănâncă icre negre sau mestecă *chewing-gum,* adică într-o proporţie de 1 la 1000 sau de 1 la 10.000.

Am prezentat deja această teză unor specialişti şi reacţiile au fost de două feluri:

- Clasici: dau din umeri, se eschivează de la orice discuţie, dar nu sunt deloc în stare să respingă cu dovezi nici ce! mai mic cuvânt;

- Neclasici: consideră teza matematic exactă.

Să prezentăm pe scurt esența argumentației noastre.

Este posibil să se calculeze în mod aproximativ populația unei națiuni sau a unui ținut în funcție de numărul de case sau de automobile sau de *unelte necesare, indispensabile, de exemplu cuțitul pentru popoarele cel mai puțin civilizate.*

Se poate ajunge la zece milioane de locuitori în cazul Franței, sau la o sută de milioane, la zece mii de locuitori în cazul Saharei, sau opt sute de mii, dar se va obține un ordin de valori care nu va depăşi aproximativ de două ori sau de cinci ori soluția exactă.

Dacă putem cunoaşte numărul de cuțite care a existat în Evul Mediu, ne-am face o idee despre populația din acea epocă, dar cuțitele s-au pierdut, măcinate de rugină, au fost distruse.

Dacă paleoliticul şi neoliticul nu cunoşteau decât silexul cioplit sau şlefuit - şi deloc metalul -, după cum pretind specialiştii în preistorie, ar trebui să fie posibil să găsim „cuțitele" din acele timpuri, indiferent cât de îndepărtate ar fi ele, căci silexul *nu se dezagregă.* Poate să dureze, fără cea mai mică deteriorare decelabilă cu ochiul liber, o sută de mii, cinci sute de mii, un milion de ani.

Un milion de ani este exact perioada de timp trăită de om pe Pământ (se spune)!

În cazul ipotezei noastre, omul preistoric utiliza neapărat o sculă care îi folosea la tăiat, la cioplit, la apărare.

Oamenii din toate epocile şi din toate timpurile au avut şi încă au nevoie de aceste ustensile necesare: cuțit sau lamă, secure, pilă şi foarfece.

Să trecem în categoria „obiecte necesare” pentru omul preistoric tot ce are o formă sau o utilizare practică de genul cuțit - secure, răzuitoare, burin etc. Adică cvasitotalitatea materialului de silex, de mărime acceptabilă, utilizat de oameni. Un om normal, chiar şi în timpurile noastre, are nevoie de un anumit număr de unelte în cursul vieții - secure, ferăstrău, foarfeci diverse, cleşti, sapă, târnăcop etc. -, totul reprezentând cam o sută de obiecte.

Omul preistoric, care cioplea o secure în aproximativ zece minute şi care găsea silex din abundență în regiunile pe care le cunoaştem, trebuia deci să fabrice şi să folosească cel puțin o sută de unelte în viața lui, căci aceste unelte se uzau, se rupeau şi se pierdeau. Dar, oricum, ele nu au dispărut şi nu s-au dezagregat. Se ştie că în teren afânat obişnuit, pietrele şi în consecință silexurile, sunt aruncate de convulsiile terestre la care se adaugă forța centrifugă. Ceea ce explică faptul că din grădini se scot pietre anual, fără să se poată curăța solul.

La fel, pe vechile câmpuri de bătălie ale războiului din 1914-1918, obuzele şi schijele de obuze ies ineluctabil la suprafață. În fiecare an, copiii găsesc obuze în grădini, păduri şi pe câmpurile cultivate, fiind victimele unor accidente.

Studiul nostru se va ocupa la început de un sit bine cunoscut de noi, cel de la Charroux (Vienne), unul dintre cele mai importante în ceea ce priveşte legătura cu acea unealtă esențială numită secure.

La Charroux au fost găsite 1000-2000 de securi, dar în câțiva ani situl a fost aproape epuizat. Se poate evalua între 2000 şi maxim 5000 - această ultimă cifră fiind *teribil de optimistă* - securile nescoase încă din pământ. Trebuie spus că acest sit, cu excepția celui de la Grand-Pressigny, este unul dintre cele mai importante din Franța. Charroux este, de altfel, remarcabil situat, pe Marele Drum Preistoric[24], la jumătatea drumului între Le Grand-Pressigny şi Les Eyzies, pe malul fluviului Charente şi în apropiere (6 km) de celebra grotă de la Chaffaud. Pe de altă parte, există patruzeci şi nouă de grote pe teritoriul comunei, dar niciuna nu pare să fi fost locuită.

Materialul silex este deosebit de abundent la Charroux, şi dacă admitem cifra de o sută de securi cioplite de om şi de generație de douăzeci şi cinci de ani, minimalizăm fabricația la extrem.

În realitate, omul preistoric trebuia - din necesitate sau amuzament, sau ca să facă cadou - să cioplească mult mai mult de o sută de securi în

---

[24] Marele Drum Preistoric din Franța, jalonat îndeosebi de panouri Kodak, este o deviație paralelă cu drumul Paris-Bordeaux, care trece prin localități pitoreşti şi câmpuri de o mare frumusețe. Itinerarul exact este următorul: Le Grand-Pressigny, La Roche-Posay, Angles-sur-l'Anglin, Saint-Savin, Lussac-les-Châteaux, L'Isle-Jourdain, Charroux, Civray, Angouléme, Nontron, Périgueux, Les Eyzies (n.a).

viața sa.

Ştiind şi admițând acest lucru fără a ajunge la epocile cele mai vechi ale preistoriei, putem să facem un calcul aproximativ.

În cincizeci de mii de ani, au existat două mii de generații de oameni la Charroux care, după expertiza noastră, au folosit în jur de zece mii de securi. Considerând că o sută de securi erau necesare în timpul unei existențe, câți oameni au trăit la Charroux în cincizeci de mii de ani?

Soluție năucitoare

$$\frac{10.000 \text{ securi}}{100 \text{ x } 2000 \text{ generații}} = 0{,}05 \text{ oameni.}$$

Sau, cu 100 de securi de om, pe o durată de numai zece mii de ani, cam 400 de generații:

$$\frac{10.000}{100 \text{ x } 400} = 0{,}25 \text{ oameni.}$$

Dacă considerați că 100 de securi este o cifră exagerată, să o coborâm la zece, şi vom obține pentru 2000 de generații:

$$\frac{10.000}{10 \text{ x } 2000} = 0{,}5 \text{ oameni.}$$

Şi pentru numai 400 de generații:

$$\frac{10.000}{10 \text{ x } 400} = 2{,}5 \text{ oameni.}$$

Să încercăm şi alte posibilități. De exemplu, calculând pe o durată de un milion de ani (40.000 de generații), cu 10 securi de om:

$$\frac{10.000}{100 \text{ x } 40.000} = 0{,}0025 \text{ oameni.}$$

Sau cu o secure de om la două mii de generații:

$$\frac{10.000}{1 \text{ x } 2000} = 5 \text{ oameni.}$$

În aceste calcule, am luat cifrele *cele mai defavorabile* tezei noastre: nu există 10.000 de securi la Charroux. Cifra de 10.000 reprezintă aproape numărul de unelte şi bucăți informe care, la o adică, ar fi putut să fie folosite.

Or, oricum am proceda, am obține un rezultat absurd! Şi acest rezultat a fost identic când l-am aplicat pentru Grand-Pressigny, Eyzies, platoul Chambes sau Saint-Acheul.

Nu putem avea o idee justă despre populația țării noastre în epoca preistorică, dar ne vin în minte ordine de mărime: 30 000 de oameni… 300 000 poate? Adevărul, pentru noi, ar trebui să se situeze între aceste două extreme.

Acceptând cifrele de 30.000 de oameni, de 50.000 de ani şi de 100 de unelte diverse necesare omului pe generație, ar trebui să găsim sau ar trebui să putem dezgropa în Franța *6 miliarde* de

unelte din silex.

Or, muzeele şi colecţiile noastre particulare nu deţin un milion de silexuri cioplite!

Şi este inadmisibil ca şase miliarde de silexuri să rămână încă în pământ!

Patrimoniul nostru de silex este cam de 600.000 de piese, care ar da pentru Franţa, în condiţiile enunţate mai sus, o proporţie de:

$$\frac{600.000}{100 \text{ x } 2000} = 3 \text{ oameni!}$$

Ceea ce ar însemna cam 50-100 de indivizi pe generaţie pentru popularea Pământului, Franţa fiind, după cum ştim, patria prin excelenţă a omului preistoric.

Aceste rezultate sunt absurde şi o constatare se impune cât se poate de evident: *numărul de securi şi de unelte din silex nu este proporţional cu numărul de oameni care a populat Franţa.*

Este proporţional doar cu numărul „nulităţilor" şi înapoiaţilor mintali care constituie drojdia societăţii şi totodată... modelele-tip, cu omul de Piltdown şi craniul... inexistent al sinantropului, pe care specialiştii în preistorie şi-au clădit pseudoştiinţa.

Deci, oamenii preistorici - care erau mai mulţi de 50 pe generaţie pe Pământ! - foloseau *altceva* decât silexul ca să-şi confecţioneze uneltele, altceva care a dispărut prin dezagregare naturală,

adică, după toate probabilitățile, fierul şi aliajele metalice.

Oricum, paleoliticul şi neoliticul, noțiuni care le folosesc specialiştilor în preistorie ca să caracterizeze epocile pietrei cioplite, sunt denumiri abuzive în cel mai înalt grad, căci dacă la fiecare generație 10, 50 şi chiar 100 de oameni ai globului au folosit securi din silex, nu avem dreptul să definim această epocă în funcție de acest procentaj insignifiant.

Sau putem spune că secolul XX este şi secolul paleoliticului (după populațiile din Noua Guinee şi din Borneo), al caviarului (după snobii de la *Night Club 's),* al gumei de mestecat (după câțiva indivizi).

Din această constatare rezultă, deci, că strămoşii noştri direcți nu erau nişte oameni atât de obtuzi precum vor unii să ne facă să credem, şi mai rezultă că întreaga preistorie clasică este inconsistentă şi bazată pe erori.

Dar pentru noi are o importanță şi mai mare faptul că falimentul omului cavernelor şi al silexului deschide o uşă mare cât o intrare de catedrală spre trecutul necunoscut al oamenilor.

Un trecut pe care de acum înainte, după spulberarea teoriilor false, ni-l putem imagina grandios, fantastic… aşa cum a fost cu siguranță!

Capitolul V
Universul şi arca-rachetă

Punctul zero sau totul există în necreat

Este imposibil să concepi neantul precedând creația.

Cum ne-am putea imagina un „univers” tăcut, gol, fără timp, fără spațiu, fără mişcare, fără lumină, fără căldură şi fără inteligență... dacă acest concept se poate totuşi aplica în mod valabil neantului?

Sofiştii nu vor scăpa ocazia să remarce că neantul, deşi o abstracție, este un fenomen în sine, deci o realitate creată!

Mintea omului nu poate să speculeze decât în limitele unui univers limitat, vizibil, unde abstracția însăşi are date concrete.

Misterul creației ne este, desigur, interzis, dar două dintre fazele sale - prezentul şi viitorul -, nefiind închise în timp, oferă un peisaj mental relativ accesibil.

În teoria universului biconic, în expansiune şi în contracție (imaginați-vă un şir de conuri dispuse orizontal şi atingându-se cu vârfurile), centrul geometric al ansamblului este punctul zero al joncțiunii unde se termină contracția şi unde începe expansiunea.

Acest punct zero ar fi deci un punct de imobilitate, de echilibru, de neant, dar existența sa este doar teoretică.

Acest proces, în care conurile se succed, pare miraculos, deoarece mintea omenească nu ar putea să conceapă sau să accepte nici dilatarea şi nici contracția care se repetă la infinit, nici punctul zero de inexistență, nici creația spontană după acest punct zero.

Totuşi, el corespunde cosmogenezei brahmanice (inspirația şi expirația lui Brahma), teoriei universului în expansiune şi ciclurilor necesare vieții, morții, renaşterii. În sfârşit, este în acord cu legea lui Lavoisier: nimic nu se pierde, nimic nu se creează, totul se transformă.

Evadând puțin din micul nostru univers tridimensional, putem încerca să admitem, ca ipoteză de lucru, coexistența neantului şi a plinului, a necreatului şi a creatului, ceea ce, de altfel, este subînțeles în teoria clasică a unei creații pornind de la necreat, cu întreg universul conținut în celula originară, atât ca masă cât şi ca volum şi mărime.[25]

Oricum am concepe universul, niciuna dintre reflecțiile noastre nu poate să depăşească stadiul de teorie aventuroasă, deoarece ne lovim permanent de incompatibilități şi de mistere.

Dacă, într-o zi, omul va evolua în mod conştient

---

[25] Acest punct zero - care va fi identificat cu Dumnezeu de către unii - admite şi coexistența antitimpului şi timpului. Ceea ce nu este încă creat există deci în inexistent, care conține planul preconceput al creației. Pe urmă mai este trecerea de la idee la realizare, de la imaterial la material (n a.).

în cinci, şase sau şapte dimensiuni, poate că va înțelege atunci ceea ce îi scapă astăzi sau pare fără legătură cu datele pe care le deține.[26]

În adevăratul miracol care este germinația, planul preconceput există chiar mai înainte de formarea bobului, deci în neant sau prezent, care nu ar fi în fond decât existentul încă necreat.

În acest sens, viitorul este totdeauna conținut în prezent, aşa cum materia şi timpul sunt totdeauna conținute în neant.

Mister… mereu mister!

De aceea este absurd să te întrebi cine a creat lumea, tot atât de absurdă fiind şi încercarea de a da un răspuns, răspuns care provoacă imediat un şir de întrebări de precedență, care seamănă cu un joc de copii. Dacă universul nu există, ce a fost înaintea lui? Neantul. Şi cine a făcut neantul? Dumnezeu. Şi cine l-a făcut pe Dumnezeu?…

O mare dificultate pentru om în căutarea cunoaşterii este de a putea să se situeze - şi de a-şi situa perceperea - în raport cu ceea ce i se pare a fi marele infinit şi micul infinit.

Indiferent de puterea geniului său, de magia cifrelor, de matematică, de imensitatea dezvoltării şirului său de speculații, nu va ajunge niciodată la

---

[26] Problema creației este totdeauna studiată după conceptul nostru cu trei dimensiuni şi fără să ținem cont de alte lumi paralele sau în interferență, a căror existență este posibilă, dacă nu probabilă (n.a.).

capătul lanțului.[27]

Într-un alt plan, o tradiție tibetană exprimă această idee, spunând că pentru a scrie numele lui Dumnezeu, toți oamenii creației conjugându-şi eforturile, ar trebui, timp de milenii, să încerce diferitele combinații posibile ale alfabetului, şi chiar şi aşa tot nu ar putea să scrie decât primele litere!

Mai simplu, la rabini, este interzis să se pronunțe şi să se scrie numele lui D… aşa cum la egipteni era interzis să se construiască vârful piramidelor sacre.

Universul: o plasmă plină… de vid

Ca să-şi satisfacă curiozitatea luciferică, omul a trebuit totuşi să-şi imagineze cum stau lucrurile.

El crede că infinitul mic este după imaginea infinitului mare şi că galaxiile, nebuloasele, îngrămădirile de stele aparțin acestui infinit mare.

---

[27] În vis, omul are puterea de a crea şi de a distruge, dar se pare că fenomenele se derulează doar în gând sau într-un univers diferit. Dacă ar exista cu adevărat materializare, ea ar putea fie să alimenteze potențialul lumii noastre invizibile, fie să participe la crearea unui alt univers! În ceea ce priveşte materializarea în supranatural, aceasta nu a fost niciodată dovedită. Dar asta înseamnă că ar fi imposibilă? Înseamnă că supranaturalul, lumea de dincolo, celelalte lumi invizibile sunt inexistente? Dacă există şi sunt penetrabile fie prin gândurile noastre, fie prin alt mod, asta înseamnă că universul nostru pierde în acest fel o porțiune din masa sa în profitul universului diferit unde gândul nostru pătrunde şi îşi aduce substanța. Această ipoteză presupune şi sensul invers: aport de materie în universul nostru, de către o creatură sau o gândire provenite dintr-o altă lume (n a.).

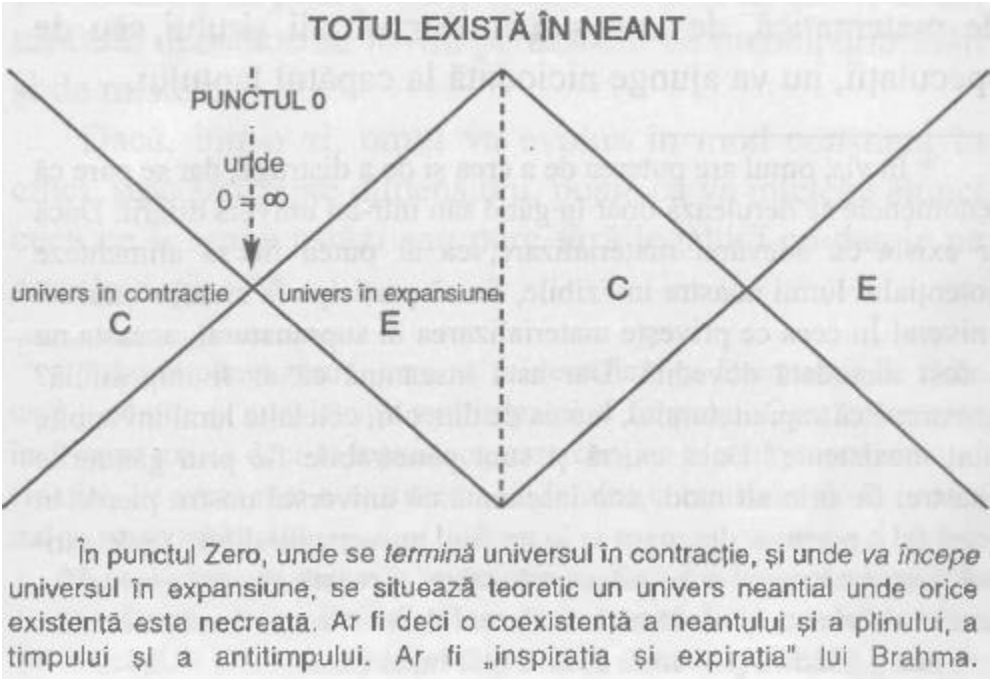

În punctul Zero, unde se *termină* universul în contracție, și unde *va începe* universul în expansiune, se situează teoretic un univers neantial unde orice existență este necreată. Ar fi deci o coexistență a neantului și a plinului, a timpului și a antitimpului. Ar fi „inspirația și expirația" lui Brahma.

Şi pornind de la această credință, el a făurit un univers „total" cu mecanismul, legile şi principiul său.

În fond, cunoscând punctul care începe linia aplecată a A-ului din alfabetul nostru, el a imaginat toate celelalte litere!

Or, este probabil ca universul nostru perceptibil - îngrămădiri de stele, nebuloase, planete etc. - să fie comparabil, în ordine de mărime, cu o părticică de plasmă prelevată de la o ființă umană ca să fie studiat la microscop.

Se pot distinge bacteriile, viruşii, vedem globulele roşii, limfa... totul este infinit de mic, rătăcind într-un ocean de vid. Şi?

Ar putea biologii, pornind de la această

prelevare, să deceleze că e vorba de plasmă? Dacă da, de animal sau de om? De purice, de peşte, de urs, de elefant? Sau de la un beţiv sau de la o nulitate locuind într-o grotă? Sau de la un Einstein, de la Bergson?

Ar şti el dacă această plasmă provine de la braţul armonios al unei femei frumoase, de la piciorul ei, de la sân?

Şi chiar dacă ar reuşi să identifice, să analizeze individul, ar putea să-şi facă o imagine asupra universului? Ar vedea el oraşele unde mişună oamenii, unde huruie automobilele, muzeele unde sunt expuse capodoperele, laboratoarele de cercetare, catedralele, stadioanele, teatrele, lupanarurile? Ar avea o percepere măcar fugară a inteligenţei unui Descartes, a geniului unui Rodin, a frumuseţii unei Balkis?

Nu există nici măcar o şansă la un miliard ca prezentarea noastră a universului să se sprijine pe baze valabile, căci tot ce zărim este infinit de diluat. În fond, avem o idee despre componenta universală, dar confundăm mecanismul interior al acestei componente cu mecanismul util al obiectului însuşi. Desigur, avem o idee despre materie, dar abia dacă o străfulgerare de înţelegere despre inteligenţa ei.

Se cuvine deci, din punctul nostru de vedere, să considerăm cercetarea noastră ştiinţifică doar ca un exerciţiu cavaleresc, sportiv şi, în acest sens, când vorbim de univers, să fie bine înţeles că e

vorba de universul *nostru.*

Universurile invizibile

Pe de altă parte, mijloacele noastre de investigare, pentru identificarea Graal-ului nostru universal, sunt constituite dintr-un armament derizoriu: cam ce avea Don Quijote ca să îndrepte nedreptățile omenirii!

Indiferent de ce poate să devină puterea telescoapelor noastre şi precizia maşinilor noastre electronice, cercetarea noastră evoluează doar într-un cadru tridimensional foarte insuficient.

Există un univers sau universuri?

Certitudinea zădărniciei căutării noastre este atât de mare încât trişăm din capul locului. Am vârât o mulțime de nuclee şi de particule în atom (cea mai mică parte posibilă) şi am împărțit totalitatea - univers - în diferite mici totalități, astfel încât avem atomi, lumi. Cosmosuri, universuri, pe care le explicăm prin legi nesigure, calchiate de bine de rău după alte legi comode şi arbitrare, ceea ce nu duce la un edificiu foarte convingător!

Aceste legi şi cercetarea, în punctul la care au ajuns, lasă să se presupună existența unei noi dimensiuni - a patra, cincea, a şasea, a şaptea etc. -, fără a mai pune la socoteală Necunoscutul Misterios, Invizibilul, care ne solicită gândirea.

Universul, în noul său sens, ar putea, deci, să fie format din miliarde de universuri galactice, la care

s-ar adăuga universurile paralele: lumi ale gândirii, lumi de Dincolo şi de Dincoace, lumi invizibile, lumi multidimensionale, lumi fără dimensiuni poate!

Nu avem ambiția să analizăm - nici foarte pe scurt - principalele cosmogeneze, totuşi e indispensabil să le prezentăm pe cele care cristalizează spiritul nou, aventurându-se pe calea revoluționară.

Universul fantastic al lui Jacot

Pentru profesorul elvețian Louis Jacot nimic nu este imobil, nimic nu este permanent şi zero absolut este o invenție gratuită, deci universul nu a fost creat: el a existat dintotdeauna.

O chestie cât se poate de cuminte, dar două legi vor servi drept rampe de lansare ale unor idei noi, poate nu admisibile în totalitatea lor, dar unde ar putea foarte bine să se ascundă adevărurile de mâine.

Legea lui Hubble: viteza de îndepărtare a nebuloaselor este proporțională cu distanța considerată (500-100.000 km/h într-un univers în expansiune constantă).

Legea lui Bode: în sistemul nostru, distanțele de la planete la Soare corespund cu o progresie geometrică de relație 2, adică: 1-2-4-8-16-32-64-; cel puțin până la Uranus.[28]

---

[28] Există două excepții de la această lege, care se repetă de şapte ori la rând: prima la început, în sensul că progresia nu porneşte de la Soare, ci

Pentru susținerea tezelor sale, Louis Jacot admite sau respinge unele concepții: universul este plin, gravitația universală este o iluzie, gravitația se explică prin presiunea concentrică a eterului şi teoriile despre relativitate sunt soluții unde, prin greşeli, încălcări şi etalon variabil, se justifică ceea ce vrem să dovedim!

Numeroşi fizicieni au adoptat acest punct de vedere, dar Louis Jacot, adaptându-i la legea lui Bode, a ajuns la o versiune uimitoare a istoriei noastre solare.

Pe scurt, Soarele se roteşte în jurul său, formând pe linia sa ecuatorială un fel de sul care creşte continuu. Când acest sul atinge o anumită masă, Soarele, „născând", expulzează un adevărat fetus de planetă care, la fel ca un copil, rămâne la început lângă mama lui, apoi creşte şi pleacă la frontierele micului nostru univers.

Planetele aflate lângă Soare - Mercur, Venus şi Pământ - sunt, deci, în ordinea respectivă, cele mai tinere, în timp ce Pluto, Neptun, Uranus, Saturn etc., sunt cele mai vechi născute.

Pământul nostru a dat şi el naştere unui satelit (Luna), de când a beneficiat de o rotație lentă la început, apoi semilentă, pe urmă accelerată.

Rotația lentă a luat sfârşit la ultima glaciație din cuaternar şi nu a trecut la rotația de douăzeci şi patru de ore decât după o lungă perioadă de

---

de la Mercur: a doua dincolo de Uranus, unde îndepărtarea nu se mai dublează ci devine constantă (n.a.).

tranziție.

La fiecare rotație lentă, calote glaciare se formau pe emisfera cufundată în noapte; pe cealaltă emisferă însă, de la ecuator la pol, climatul era foarte cald şi vegetația tropicală (ceea ce ar explica ambra, răşina fosilă din Marea Baltică, fosilele tropicale din straturile de carbon din nordul extrem, glaciațiunile din epocile preistorice, vechile cronologii şi vârsta neverosimilă a patriarhilor).

Trecerea de la rotațiile semilente (în jur de două luni) la o rotație rapidă de douăzeci şi patru de ore a provocat topirea ghețurilor şi potopul numit universal, pe care Louis Jacot îl situează la 3500 î.Hr

Bineînțeles, această cosmogeneză răstoarnă multe date pe care le credeam bine stabilite şi în primul rând timpul. Savanții consideră că vârsta Pământului ar fi de patru până la opt… poate zece miliarde de ani.

După studierea cu diferite metode de datare[29], radioactivitatea rocilor, eroziune, sedimentare, studiul varvelor[30] formarea cărbunelui, metode astronomice, fizice etc.

- Louis Jacot a ajuns la concluzia unei erori enorme de apreciere din partea ştiinței clasice. Globul nostru ar avea o existență între o sută de

---

[29] Cu excepția metodei argonului (n.a.).

[30] Depozit stratificat de argile din lacurile glaciare din cuaternar, care se prezintă ca nişte benzi albicioase sau de un cenuşiu închis (n.ed.).

mii şi o sută cincizeci de mii de ani!

Mu este pe Lună

Această ipoteză a unei Luni provenită printr-o „smulgere” terestră cu cicatrice presupuse în Oceanul Pacific, este seducătoare şi a fost susținută de multe ori, dar până la Louis Jacot nimeni nu putuse să imagineze o explicație plauzibilă.

Tradiția situând vechiul continent Mu (sau Pământul lui Gond) în plin ocean Pacific se poate deduce din aceste teorii că Mu a furnizat materia primă satelitului nostru.

Fizica evolutivă a lui Louis Jacot suscită şi în domeniul interplanetar extrapolări care nu sunt lipsite de interes.

Dacă oamenii din spațiu au aterizat cândva pe globul nostru, de unde veneau ei? Ar fi uimitor ca vizitatorii extratereştri să fi putut să vină de pe Mercur sau Venus, care sunt planete tinere. În schimb, locuitorii presupuşi de pe Jupiter sau asteroizi, într-un trecut îndepărtat, sau de pe Marte, mai recent, au avut un interes sigur, dacă nu posibilitatea, să-şi părăsească planetele mai înainte ca ele să devină nelocuibile.

Bineînțeles, totul este ipotetic, deoarece, pe de o parte, evoluția pe Venus e posibil să se fi făcut într-un ritm mai rapid decât ritmul terestru şi, pe de altă parte, locuitorii altor planete din cosmos ar fi putut să creeze posibilități de evadare pe care nu

le putem bănui.

Cosmogeneza părintelui Teilhard de Chardin

Respectând dogmele, dar conştient de revoluția care se impunea în spiritele creştinilor, părintele Teilhard de Chardin a construit o cosmogeneză care se poate rezuma după cum urmează.

Lumea este în ascensiune evolutivă, pornind de la neorganizat şi până la gândirea rațională.

Evoluția continuă la scară individuală şi la scară supraindividuală producându-se totdeauna mai multă conştiință.

Omenirea pe plan biologic urcă spre unificarea şi concentrarea sa spirituală, în cadrul unui supracentru divin (sau Centrul Centrelor).

Consumarea ideală (stadiul terminal sau escatologic) al lumii se produce într-un punct ideal: punctul OMEGA (ω), centru „suprapersonal" al personalizării.

Orice evoluție se realizează în jurul unei axe ultrafizice, preexistentă lumii.

Inteligența materiei

Conform unei ipoteze diferite, deşi pornind de la celula-mamă clasică, evoluția materiei admite elementele unui fantastic care lărgeşte orizontul

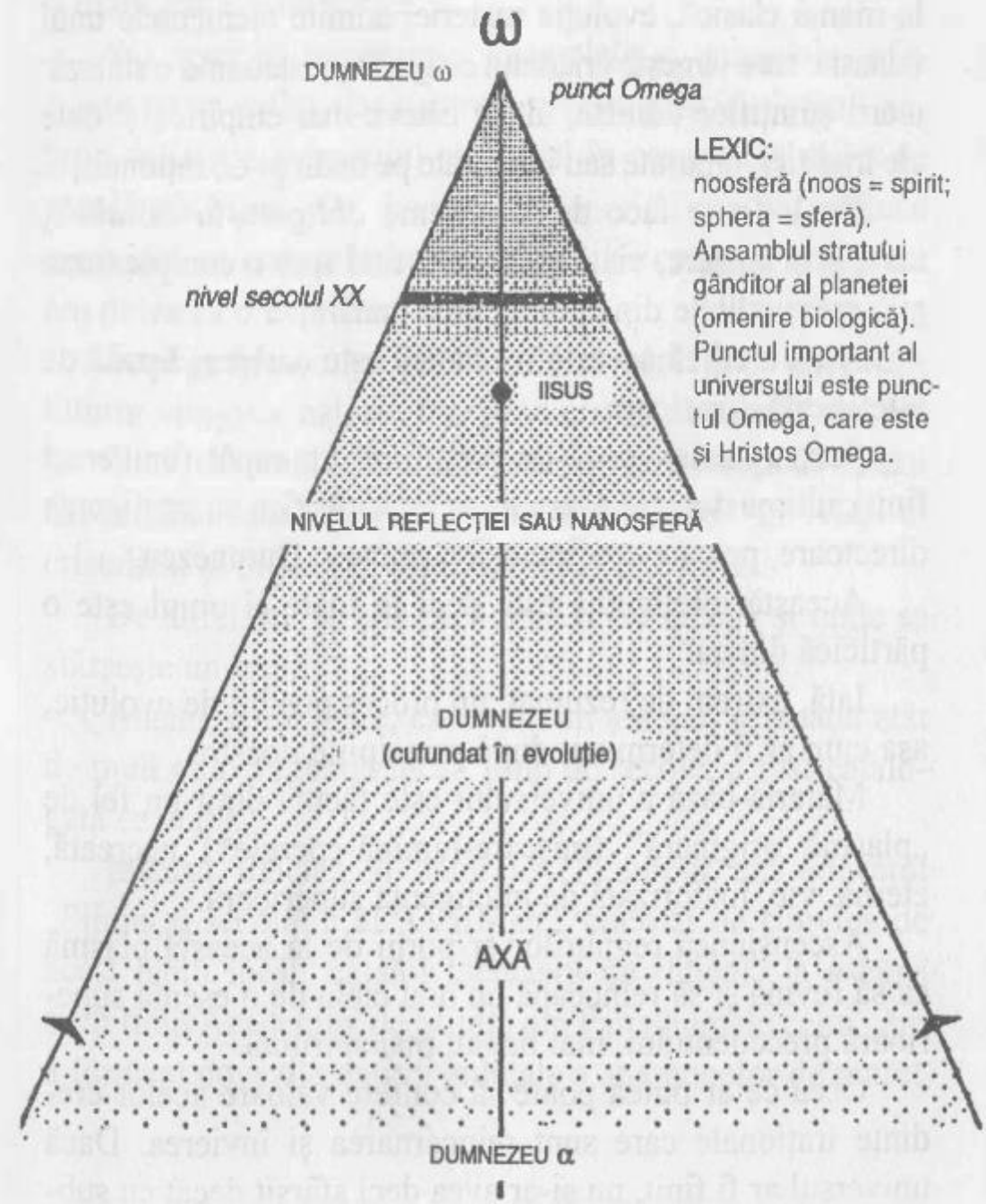

Reprezentarea schematică a Cosmogenezei după Teilhard de Chardin.

conjectural, stabilind o sinteză: teorii ştiinţifice admise, altele câteva mai empirice şi date ale tradiţiei, ignorate sau înlăturate pe nedrept de raţionalişti.

Evoluţia se face de la sisteme *obligatoriu instabile,* care, prin naştere, viaţă şi moarte, tind spre o complexitate şi o spiritualitate din ce în ce mai mari.

Ateii cred că această mecanică este oarbă şi lipsită de inteligenţă directoare.

Pentru neatei, dacă universul are un capăt (universul finit), ultima domnie a omului se va identifica cu inteligenţa directoare, pe care credincioşii o numesc Dumnezeu.

Această inteligenţă este deci în toate şi omul este o părticică din ea.

Iată, extrem de rezumat, un proces posibil de evoluţie, aşa cum ar fi determinat după principiile noastre.

Materia-bază a universului este făcută dintr-un fel de „plasmă originară" (mişcare-lumină-energie[31]) necreată, eternă, vie, fosforizată de inteligenţa superioară.

Ascensiunea regnurilor ar porni de la această plasmă ca să revină şi să reînceapă un nou ciclu de o esenţă superioară precedentului, mai bogat, mai spiritual.

---

[31] La început - spun unii savanţi exista o temperatură de câteva miliarde de grade. Totul era radiaţie sau unde, cu imense posibilităţi de transformare şi poate de inteligenţă (n a.).

Ceea ce ar putea poate să confere valoare acelor credințe iraționale care sunt reîncarnarea şi învierea. Dacă universul ar fi finit, nu şi-ar avea deci sfârşit decât cu sublimarea materiei, nu a omului.

Misteriosul ADN

Toate regnurile naturii, de la mineral la om, au un simț, o inteligență şi un suflet.

S-a spus că mineralele, vegetalele şi animalele inferioare nu au suflet, dar pentru a susține o astfel de teză trebuie delimitat momentul şi regnul în care acest suflet se manifestă brusc. Or, punctul de apariție nu se produce niciodată ca o deschidere spontană, pe care, de altfel, nu am putea să o explicăm.

Inteligența, simțurile şi sufletul sunt deci atributele tuturor verigilor naturii, începând cu cel pe care îl credem ca fiind cel mai de jos în curentul evoluției: acidul dezoxiribonucleic (ADN), care este mineral în ADN-ul cristalizat şi organism însuflețit când este virus.

De altfel, nu se ştie prea bine unde începe şi unde se sfârşeşte un regn!

Anemona de mare, care este un animal, seamănă atât de mult cu o vegetală încât, timp de secole, a fost catalogată ca atare.

Ilustrul fizician şi naturalist Réaumur, un adevărat „Pliniu al secolului al XVIII-lea", era atât de convins de acest lucru încât, ca să-l „ferească

de ridicol", a ascuns mult timp Academiei de Ştiințe din Paris numele celui care a furnizat dovezile naturii animale a anemonelor de mare!

Arborele-Argus

Inteligența universală găseşte susținători din ce în ce mai numeroşi în mediile ştiințifice, de când naturalistul Nemec a scos în evidență sistemul nervos vegetal la extremitatea rădăcinilor de ceapă, de zambilă, de ferigă etc.

Dacă „răneşti o plantă", un sequoia înalt de treizeci de metri ca şi un muşchi, conținutul de celule se scurge în partea opusă rănii. Dacă corodăm o radicelă, ea se chirceşte, se îndoaie ca un animal rănit.

La microscop, a fost decelat un adevărat spasm care parcurge, pe o zonă mare, celulele unei plante căreia i s-a smuls o frunză sau o floare.[32]

Profesorul Haberlandt a dovedit că fața superioară a frunzelor este un ochi cu fațete, cu lentile, care concentrează razele solare în centrul celulelor.

Dacă un stejar ar începe într-o zi să vorbească, să rezolve ecuații matematice, n-ar trebui să fie clasificat în regnul animalelor superioare? Dar ştiind că are ramuri, ghindă, cuiburi de coțofană sau de corb...

---

[32] Este ciudat că animalele cele mai inteligente sunt carnivore (câine, pisică, vulpe etc.), în timp ce animalele vegetariene sunt deosebit de stupide (vacă, ren, antilopă, oaie etc.) (n.a.).

Din păcate, este clar că stejarul nu vorbeşte, cel puțin în sensul definit de oameni… dar, după cum spunea Aristotel, în urmă cu douăzeci şi trei de secole, „nu înseamnă că nu gândeşte!”

Uneori rămâi perplex în fața comportamentului unor animale şi al unor plante.

O pasăre comună din Noua Guinee, *amblyornis* mascul sau pasărea-grădinar, într-un scop vizibil artistic, adună în jurul cuibului femeii sale, frunze şi flori tăiate, făcând un fel de covor bogat colorat!

Scaietele şiret

Ipotezele unor tropisme - geotropism, heliotropism, hidrotropism, nictotropism etc. - nu explică de ce volbura se îndreaptă de patru ori din zece spre un arac indiferent de orientarea sa.

Scaietele are o inteligență deosebit de dezvoltată.

La intersecția frunzelor cu tija se formează un mic bazin unde se adună apa şi rouă.

Inteligență? Poate că încă nu. Dar se întâmplă că acest mic bazin să atragă numeroase insecte, printre care şi țânțari, care sfârşesc prin a cădea în apă şi a se îneca.

Lichidul macerează un timp această pradă, apoi scaietele scoate nişte fire protoplasmice infinit de fine care vor degusta hrana.

Se va spune că multe animale nu au această şiretenie, această imaginație!

Bacteriile, gurmande precum Lucullus, străbat distanțe considerabile, având în vedere

dimensiunea lor, spre soluții de săruri de potasiu, chiar diluate la miliardime de miligram, neglijând în trecere soluțiile de glicerină care, totuşi, le hrănesc în mod excelent. Dar bacteriile preferă gustul potasiului!

Astfel, de la un capăt la altul al lanțului trofic, se conturează vestigiile unui suflet, unei sensibilități, unei voințe, pe care abia începem să o percepem.

Totul vine de pe alte planete

Evoluția este un fenomen universal, ireversibil, deşi insuficient dovedit şi prea puțin controlabil; pentru comoditatea exprimării, se vorbeşte deseori de „verigi" între două regnuri, dar, în realitate, aceste verigi nu există.

Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem că această evoluție „universală" comportă în detaliu numeroase specii care nu au evoluat de la epocile cele mai îndepărtate ale creației!

În fond, viața se prezintă fără o coerență prea mare, putând să spunem că globul nostru ar arăta ca un teren de experiențe şi un parc zoologic, pe care nişte ființe superioare l-au creat pentru edificarea lor personală.

Sau - adoptând teoriile baronului Espiard de Colonge - ca şi cum Pământul ar fi fost pe vremuri, prin coliziune sau osmoză interplanetară, locul de descărcare a câtorva aştri rătăcitori.

În sfârşit, a treia propunere - şi de departe cea mai verosimilă - viața s-a manifestat pe planeta

Pământ în urma hazardului unei panspermii cosmice (însămânțare prin intermediul spațiului sideral) sau de aclimatizări, realizate de călătorii veniți de pe alte planete, cu semințe şi un „şeptel" selecționat, aşa cum vor face probabil primii cosmonauți care vor ajunge pe un alt astru virgin.

Aceste eventualități schimbă complet problema evoluției.

Căutăm un adevăr, dar e posibil să-l fabricăm în mod greşit, deoarece ştim care este poziția noastră pe scara de mărimi.

Galaxiile pe care le zărim cu telescoapele, aflate la o distanță de câteva milioane de ani-lumină, nu evoluează poate decât la marginea unui univers insondabil, iar legile care guvernează lumea noastră perceptibilă ar avea atunci doar o valoare limitată, nu generală.

Ba chiar matematic este sigur că adevăratele legi universale au o legătură foarte îndepărtată cu micile legi circumstanțiale inventate de savanți.

Ce se întâmplă cu gravitația Pământului, cu gravitația universală, cu opacitatea, cu timpul în viața necunoscută a atomului?

Ce înseamnă lungime, lățime, grosime, într-un mediu adus la o temperatură de 100 de milioane de grade C?

Oamenii au vrut totdeauna să perceapă Necunoscutul măsurându-l cu dimensiunile lor cunoscute şi localizându-l în aventura lor terestră.

Dar tocmai această aventură terestră vrea să se

depărteze de centru şi, din ce în ce mai mult, trebuie să concepem ca probabil faptul că viața pe planeta noastră este de origine străină, că pe Pământul virgin originar, plantele, animalele şi oamenii au fost probabil aduşi. O astfel de ipoteză nu este deloc extraordinară.

Desigur, specialiştii în preistorie, prin ochelarii lor de cal, îl văd pe *homo Sapiens* „ancestral" smulgându-se din regnul antropoid, cioplind silexul, apoi urcând cu greu treptele cunoaşterii, dar din toate timpurile şi în toate locurile, oamenii au spus un nu energic acestor teorii!

Oamenii - roşii în America, bruni în Polinezia, negri în Africa, galbeni în India şi albi în Europa - au afirmat totdeauna că civilizația noastră este venită din altă parte... *că nu este terestră*!

Putem chiar să precizăm că, după cel mai vechi document cunoscut - Cartea lui Enoh -, cunoaşterea fuziunii metalelor, fabricarea armelor (scuturi, pumnale, săbii), farmacopeea antică, arta de a farda fețele femeilor, de a epila şi de a sublinia sprâncenele sunt cunoştințe pe care le-am primit atunci când nişte ființe extraplanetare au venit pe globul nostru, atrase de frumusețea şi de *sex-appeal*-ul soțiilor noastre!

Cenzură pentru Geneză

Evident, nu e prea măgulitor pentru nobilele creaturi ale lui Dumnezeu să mărturisească că civilizația lor are ca punct de plecare o vulgară şi

destul de sordidă descindere a unui comando cosmic, având ca eroi nişte desfrânați, a căror singură scuză era de a fi avut sângele prea fierbinte!

O astfel de aventură, chiar decupată în secvențe cenzurate, nu ar putea să fie dată la televizor decât cu un avertisment prealabil, şi înțelegem pudoarea legitimă a copiştilor biblici când au fost nevoiți să relateze povestea!

S-au descurcat însă cu abilitate, în câteva rânduri - Geneza VI, 2-4 - al căror sens real şi plin de semnificații sare în ochi şi celor mai puțin instruiți.

Şi-a revărsat Luna pe Pământ continentele, mările, oraşele, aşa cum spune domnul de Colonge? Nu credem.

A existat vreo legătură interplanetară în timpuri foarte vechi?

Răspundem categoric: da, cu atât mai mult cu cât acest fel de evadare este singura şansă de salvare oferită unor ființe, care trăiesc pe alte planete, de a scăpa de un eventual pericol.

Este posibil ca mâine sau peste câteva secole, *space people*[33] să aterizeze pe globul nostru, dar este sigur că peste câteva milenii (poale chiar mai înainte), oamenii de pe Pământ, dacă vor să continue să mai trăiască, vor trebui să se ducă pe Lună, pe Marte, pe Venus sau pe Mercur.

---

[33] Oameni din spațiu (lb. eng. - n.ed.)

Flexibilitatea biologică a omului este prodigioasă, dar este îndoielnic, chiar şi cu o evoluție accelerată, că va putea să se obişnuiască cu transformările fizice ineluctabile care pândesc bătrâna noastră Terra: rotație accelerată, densitatea micşorată, rarefierea aerului, secarea oceanelor, frig puternic etc.

Evadarea extraplanetară va deveni deci o necesitate vitală.

Dacă e să dăm crezare fizicianului Louis Jacot şi legii lui Bode, planetele mai vechi decât Pământul (Marte, Jupiter, Saturn, Uranus), dacă au fost locuite, probabil că populațiile lor au fugit în mod obligatoriu spre o planetă mai ospitalieră şi mai bine plasată pe orbita solară.

Populația de pe Uranus a fost probabil nevoită să plece pe Saturn, apoi exodul s-a repetat de pe Saturn pe Jupiter, de pe Jupiter pe planeta distrusă care formează asteroizii, apoi de pe asteroizi pe Marte şi de pe Marte pe Pământ.

O arcă numită Venus

În această ipoteză, originea şi civilizația noastră ar fi, deci, direct legate de Marte şi, mai demult în timp, de toate celelalte planete.

Totuşi, avem motive întemeiate să credem, ca şi doctorul american I. Velikovski, şi conform tradițiilor, că Venus este în mod incontestabil o planetă „hoinară”, venită foarte recent să se intercaleze în sistemul nostru solar.

Vom reveni asupra acestei probleme, dar este posibil ca Venus să fie o cometă stabilizată sau poate un fel de navă spațială folosită de *space people* ca să fugă dintr-o galaxie amenințată.

Venus a lovit sau a atins uşor Pământul în urmă cu 3500 de ani, dar înainte de această „legătură" naturală sau provocată, venusienii sau alți planetari poate că însămânțaseră Pământul, lăsaseră aici un şeptel animal şi uman, în scopul drag piraților de a aproviziona un loc de refugiu.[34]

Specialiştii în preistorie se extaziază în privința rarisimelor şi infinit îndoielnicelor oseminte umane şi de hominizi preistorici care ar fi strămoşii noştri.

După concepțiile lor, tradiția şi logica se opun prin imaginea simbolică a ceea ce s-a numit Arca lui Noe: pe o navă care fuge de un cataclism, cupluri umane, eşantioane bine selecționate, pornesc să construiască de la început o lume dispărută!

Primul om a putut să se nască pe globul nostru, ba chiar a putut să aibă o maimuță drept strămoş... nu-i o ipoteză neverosimilă. Dar poate că a văzut lumina zilei pe o altă planetă, şi suntem convinşi că acesta este adevărul în ceea ce îi priveşte pe unii dintre strămoşii noştri, care au

---

[34] În secolul al XVI-lea, pirații din Marea Antilelor şi din Marele Ocean au adus capre, țapi, oi şi berbeci în insulele pustii, pentru ca acestea să se reproducă şi să constituie o rezervă de aprovizionare clandestină (n.a.).

fost numiți de popoarele din vechime îngeri, idoli şi semizei.

Oare evoluția pe alte astre este diferită de cea de pe Pământ? Nu ştim, dar vom afla într-o zi când, şi noi, printr-o magică reîncepere, vom pleca în cosmos, într-o arcă-rachetă, ca să recreăm o civilizație.

Atunci, îndepărtații noştri descendenți vor trebui şi ei să creadă în aventura lor!

Partea a II-a
Protoistoria

Capitolul VI
Îngerii şi cartea lui Enoh

Primistoria, pe care am resuscitat-o, se depărtează în mod notabil de adevărurile profesate de Biblie şi de ştiința oficială.

Biblia, ocean universal de unde provin fluviile cunoaşterii! Însă, trebuie să mărturisim imediat că, în pofida interesului pe care îl manifestăm față de cărțile sacre, nu mai putem accepta relatările lor decât ca nişte îndepărtate interpretări ale unor fapte uneori exacte, dar devenite aproape imposibil de înțeles pentru cei care le-au raportat şi deseori interpolat.

De acum înainte, exegeza trebuie să se facă în lumina cunoaşterii dobândite şi să se elibereze de constrângerile dogmatice.

Treizeci şi unu de rânduri în Biblie

De două milenii, milioane de oameni s-au străduit să susțină textele biblice, fără să le distrugă esența cu un sectarism îngust şi negativist.

Miliarde de oameni nu au studiat niciodată aceste texte, din lene sau teamă de represalii. Deci, demersul nostru va fi considerat foarte aventuros, totuşi, cu onestitate, vom înfrunta problema şi vom propune soluții în speranța că el va putea într-o zi să-i ajute pe exegeți.

Această încercare îi va indispune pe mulți dintre cititorii de toate confesiunile, va ofensa credințe, opinii; dar vrem să declarăm că nu facem niciun proces de intenție şi că nu suntem înfeudați nici unei politici, ci că respectul nostru față de ideile celorlalți nu ne poate totuşi interzice să căutăm adevărul sau „adevărurile diferite".

Toleranța şi dreptul de exprimare sunt cuceririle cele mai prețioase ale omului, şi le invocăm în cazul demersului nostru.

Analizată în această stare de spirit, Biblia se prezintă ca un act de conjurație din care numai treizeci şi unu de rânduri sunt de reținut pentru omenirea din secolul XX.

Aceste rânduri constituie versetele 1-7 din Geneză, capitolul VI. Restul, cu câteva excepții, este doar expresia unei morale perimate şi anecdote care nu i-au privit niciodată pe chinezi, pe australieni, pe eschimoşi, pe americani şi

ansamblul popoarelor moderne.

Faptul că două sute de războinici ai Israelului extermină trei sute de moabiți nu mai constituie niciun interes, cu excepția istoricilor specializați.

Mai rămân, ca să pasioneze cetățeanul lumii actuale, trei puncte de o importanță capitală:

1. Imediat după crearea lumii, *copii ai lui Dumnezeu* (îngeri sau extraplanetari) au venit pe Pământ ca să se căsătorească cu fiicele oamenilor.
2. Evenimente despre care nu ni se spune nimic, se produc şi determină mânia Domnului.
3. Dumnezeu „se căieşte” şi îşi distruge creația.

Ce ar putea să existe mai important pentru oameni decât distrugerea lumii? Toate celelalte nu par o nimica toată față de o astfel de catastrofă?

Or, aceasta, care ar trebui să constituie adevărata geneză, este complet trecută sub tăcere în Biblie: în douăsprezece rânduri se anunță venirea unor misterioase personaje extraterestre, iar nouăsprezece rânduri mai jos, se vorbeşte de distrugerea omenirii, de potopul universal! Fără altă explicație!

Toate acestea sunt ciudate, descumpănitoare, deoarece tocmai asta am fi vrut să ştim… lucru! care ne priveşte pe toți!

Dar, mai întâi, cine erau aceşti copii ai lui Dumnezeu, sau fii ai Cerului, pe care părinții

Bisericii îi numesc îngeri[35]?

Nişte creatori cereşti provenind din împărăția lui Dumnezeu Tatăl, care ar fi coborât pe planeta Pământ ca să facă dragoste cu frumoasele pământence?

Oamenii din timpurile atomului, televiziunii, rachetelor siderale pot oare ei să creadă în astfel de fantasme niciodată văzute de ochii lor, analoge cu zânele, spiriduşii şi elfii?

Pentru cine crede în asta, nu se pune nicio problemă şi Biblia este adevăr literal. Dar cine ar îndrăzni să creadă în asta în mod rațional?

Asta înseamnă că îngerii nu au existat? În aceste condiții, n-ar mai rămâne decât să luăm Biblia şi toate scrierile sacre, toate Apocalipsele care, în unanimitate, relatează fapte identice, şi să le punem în raftul cu cărți pentru copii!

Dar dacă aceşti *îngeri* reprezintă un adevăr ascuns, un simbol? Atunci cine sunt şi de unde veneau?

Cu circumspecție, vom propune singura identificare pe care o pot acredita timpurile noastre supuse aventurii extraplanetare.

Fiii lui Dumnezeu se căsătoresc cu fiicele oamenilor

Biblia, în capitolul VI, ne spune că, la puțin timp după creație, Adam şi Eva au adus pe lume prima

---

[35] În Cartea lui Enoh, aceşti „îngeri" sunt numiți Fii ai Cerurilor, Fii ai îngerilor sfinți, Veghetori... şi uneori „Oameni". Cartea Parabolelor îi numeşte „Fețele" (n.a.).

omenire şi mai ales fete (Verset 1).

Pământul era deci extrem de puțin populat în acea epocă îndepărtată şi cuprindea doar câteva mii de indivizi.

verset 2: *Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase şi şi-au luat de neveste pe acelea pe care le-au plăcut.*

verset 4: *Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea, şi chiar şi după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, şi le-au născut ele copii: aceştia erau viteji care au fost în vechime oameni cu nume.*

Aceşti oameni faimoşi, proveniți din unirea primelor femei pământene şi „copiii Domnului" îi putem foarte bine identifica cu şefii de națiuni sau cu eroii sau semizeii mitologiilor.

Dar cine erau aceşti „copii ai lui Dumnezeu"?

Dacă e să dăm crezare exegeților autorizați ai Bibliei, îngerii ar fi coborât din cerul Domnului ca să facă dragoste cu femeile şi să le lase grele! Ce cătane vulgare au mai fost şi îngerii ăştia!

Cinstit vorbind, nu putem, fără să credem că cerul era un bârlog de bandiți, să acceptăm această explicație blasfemiatoare, cu atât mai mult cu cât este greu de conceput ca îngerii să fie, nu numai înclinați spre „treabă", ci şi în măsură, din punct de vedere fizic, să-şi satisfacă dorința.

Îngerii ar fi nişte ființe materiale? Sexuate ca noi şi chinuite mai mult decât noi de demonul senzualității?

Texte apocrife, precum „Lupta lui Adam şi a Evei”, traduse din etiopiană, se ridică împotriva unei explicații atât de nesocotite:

Vechii înțelepți au scris despre ei şi au spus că îngerii coborâseră din cer şi că se uniseră cu fetele lui Cain şi că ele le născuseră giganți.

Dar se înşală în această privință, şi nu este adevărat că îngerii, care sunt spirite, se amestecă păcătuind cu oamenii… Căci, după ființa şi natura lor, nu sunt nici masculi şi nici femele, ci numai spirite, iar de la căderea lor au devenit negri.[36]

Acest text - se cuvine să subliniem acest lucru - este esențialmente de inspirație religioasă şi nu se vrea eretic.

Atunci, dacă nu e vorba de îngeri, nu ne putem gândi decât la oameni foarte înalți, deoarece au avut copii giganți. Operând într-o epocă în care descendența lui Adam şi a Evei era uşor identificabilă, căci era grupată şi puțin numeroasă, aceşti oameni nu erau pământeni!

Copii ai lui Dumnezeu? Poate, ca toată lumea; dar nu se născuseră pe globul nostru.

Bineînțeles, ieşind pentru un timp din jocul

---

[36] Dacă îngerii nu sunt sexuați, atunci nu au putut să păcătuiască cu fetele oamenilor. În ceea ce priveşte „îngerii negri”, ce s-a întâmplat cu aceştia pe Pământ? Să fi dobândit până la urmă atribute virile - necesitatea creând organul - şi să fie strămoşii superiori ai negrilor? Asta ar conferi un sens ocult blestemului care pare să planeze asupra fraților noştri de culoare! (n.a.).

impus de Biblie, nu credem într-un bărbat şi o femeie creați din argilă şi servind drept prototipuri omenirii noastre. De aceea putem presupune că acele cătane gigante ar fi putut să vină dintr-o altă parte a globului: Asia, America, Europa, Oceania, Africa.

Or, Biblia este categorică: erau copii ai lui Dumnezeu, *îngeri veniți din cer*, şi toate textele apocrife spun şi ele că era vorba de ființe venite din cer, de „fii ai cerului" şi că au *coborât* pe Pământ.

Astfel de călători, fără altă explicație plauzibilă, nu pot să fie decât nişte oameni zburători, aviatori sau astronauți dintr-o altă rasă decât a noastră, căci caracterul lor fizic nu ne îndeamnă deloc să credem în originea lor terestră.

Trebuie să revenim la scrierile vechi ca să găsim noi detalii revelatoare care, din belşug, există într-un apocrif cu mult anterior Bibliei: CARTEA LUI ENOH.

O constatare extrem de tulburătoare ne frapează la lectura Bibliei: nouă rânduri (versetele 2 şi 4) vorbesc de venirea fiilor Domnului şi în douăzeci şi două de rânduri, cartea sfântă expediază întreaga poveste a lumii de la aterizarea fantastică şi până la drama potopului.

Or, Cartea lui Enoh - ținând cont de interpolări - *consacră în jur de optzeci de capitole acestor poveşti cu îngeri* şi cauzelor mâniei divine!

Optzeci de capitole față de treizeci şi unu de rânduri în Biblie!

Atunci, în mod normal se pune o întrebare. *De ce este escamotat esențialul genezei?*

Cartea lui Enoh

Cartea lui Enoh, adusă din Abisinia, în trei exemplare, de către marele erudit scoțian Jacques Bruce (pe la 1772), a fost copiată după un original redactat în ebraică, în caldeeană sau în arameană, pe care numeroşi traducători îl consideră ca fiind cel mai vechi manuscris din lume.[37]

Ea a fost interpolată de scribi catolici care, dintr-o intenție pioasă, i-au adăugat două capitole anunțând venirea Fiului Omului sau Mesia.[38]

Dar aceste adăugiri sunt uşor de decelat.

Enoh este un personaj misterios, pe care tradiția lui Israel şi l-a însuşit, dar, în realitate, existența sa este cu mult anterioară civilizației ebraice.

Unii eruditi spun că înainte de Biblie, ca şi înainte de Vedele hinduşilor, de legile lui Manu ale brahmaniştilor, de King ale chinezilor etc., existau manuscrise care serveau drept modele pentru cărțile sacre pe care le cunoaştem.

---

[37] Cartea lui Enoh există în trei copii: două se află în Anglia şi a treia la Paris (n.a.).

[38] Din dorința de a acredita existența lui Iisus ca Mesia, scribii - călugări şi oameni ai bisericii din primele şaisprezece secole ale erei noastre - au trunchiat sau au distrus toate documentele (manuscrise, pietre gravate, cărți etc.) susceptibile să introducă o îndoială în privința adevărurilor creştine tradiționale. Această operă imensă de falsificare a fost făcută şi de preoții altor religii, astfel încât nu mai există nici un manuscris vechi - poate cu excepția Manuscriselor de la Marea Moartă a cărui autenticitate şi integritate să pară de netăgăduit (n.a).

Moise vorbeşte de câteva ori de texte mai vechi decât Pentateucul[39] şi citează pasaje din unele.

Dacă e să dăm crezare tradiției, Enoh ar fi originar din Mesopotamia de Sus sau din Armenia, căci se spune că ar fi fost inițiatorul sau tatăl legendarului Kayu-Marath sau Kaiomers, „Regele Pământului" şi al Azerbaidjanului.

În manuscrise musulmane, se spune că Kaiomers a dobândit cunoaşterea adevăratului Dumnezeu din cărțile profetului Edriss (Edriss înseamnă Enoh în arabă).

Îngeri la plajă!

Iată-l deci aproximativ identificat pe arameanul Enoh, a cărui carte, apocrifa (secretă, destinată inițiaților) este totuşi admisă ca fiind autentică, începe cu acest exordiu:

În numele Domnului plin de milă şi îndurare, care se lasă greu cuprins de mânie, totdeauna gata să fie iertător şi îndurător, această carte este CARTEA LUI ENOH, profetul.

De la capitolul VII, naratorul intră în miezul problemei, fără să fi pomenit de Adam şi de Eva, fără să fi amintit de nici cea mai mică dramă

---

[39] Aceste cărți, mai vechi decât Biblia, sunt citate de Moise în Numere (XXI, 14-27); citate fiind şi de Iosua (X, 13) şi Samuel (Cartea a doua, I, 18) etc. Moise pare să fi rezumat aceste cărți în primele sale douăsprezece capitole din Biblie (n.a.).

petrecută în paradis.

CAPITOLUL VII

1. - *Când copiii oamenilor s-au înmulțit în acele zile, s-a întâmplat să li se nască fete elegante şi frumoase.*
2. - Şi când îngerii, copiii cerurilor le-au văzut, s-au îndrăgostit de ele; şi-au spus unii altora: „Sa alegem femei din rasa oamenilor şi să avem copii cu ele”.

Iată-ne deja în alt climat decât cel al Bibliei. Femeile pe Pământ există de puțin timp - cel puțin cele care sunt frumoase şi elegante altfel ar fi fost deja remarcate de „copiii cerurilor”.

Ființele din cer sunt îngeri? Da, în sensul în care îl înțelegeau incaşii, când au văzut debarcând soldații lui Cortez şi popoarele înapoiate din junglă când au văzut primii aviatori.

Orejona, venusiana care a aterizat lângă lacul Titicaca, conform tradițiilor andine (poate cu un prim comando de recunoaştere[40]) nu a fost mai

---

[40] Conform tezei noastre, câteva grupuri de comando de extraplanetari au aterizat îndeosebi în Peru, în Mongolia, în Armenia şi în Hiperboreea (astăzi îngropată). Dacă era vorba de o emigrare, cu siguranță că au fost întreprinse una sau mai multe expediții de recunoaştere. Nu trebuie să ne mire prezența unei femei în unul dintre primele grupuri de comando, deoarece era extrem de important pentru emigranți să supună femeia la testul călătoriei, ca să afle dacă, mai târziu, va fi aptă să procreeze, ceea ce era totuşi important! (n.a.).

târziu divinizată?

Nu este logic ca primitivii să identifice nişte oameni veniți din cer cu ființele supranaturale?

Enoh specifică faptul că aceşti îngeri, care se comportă ca nişte oameni comuni, erau dintr-o rasă străină rasei noastre.

Să continuăm analiza celorlalte versete:

3. - *Atunci Samyaza, şeful lor, le-a zis: „Mă tem că nu vă veți putea îndeplini dorința.*
4. - *Şi că voi suporta singur pedeapsa crimei voastre*
5. - *Dar ei i-au răspuns: „Jurăm!*
6. - *Şi ne legăm toți prin blesteme reciproce; nu vom schimba nimic din planul nostru, vom săvârşi ceea ce am hotărât".*
7. - Într-adevăr, au jurat şi s-au legat între ei prin blesteme reciproce. Erau în număr de două sute care au coborât peste Aradis, loc situat lângă muntele Armon[41]*.*

Trebuie remarcat faptul că conspirația celor două sute de extratereştri - pentru că sunt extratereştri, nefiind originari de pe Pământ - suscită oarecare scrupule lui Samyaza. În ceea ce priveşte oamenii din grupul de comando, se exprimă aşa cum ar putea să facă nişte astronauți aventuroşi, care riscă totul, poate lipsiți de mult

---

[41] Acest nume nu apare în Scriptură (n.a.).

timp de o plăcere trupească, căreia păreau că îi cunosc foarte bine deliciile. Aceşti «îngeri» nu sunt deloc nişte neştiutori în materie!

9. - *Iată numele şefilor lor: Samyaza, şeful lor, Urakabarameel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Danel, Azkeel, Sarakamyal, Asael, Armers, Batraal, Anane, Zavebe, Samsaveel, Ertael, Turei, Yomyael, Arazeal. Aceştia au fost şefii acestor două sute de îngeri; şi restul era cu ei.*
10. - *Şi şi-au ales fiecare o femeie şi s-au apropiat de ele şi au trăit cu ele; şi le-au învățat vrăjitoria, descântecele şi proprietățile rădăcinilor şi copacilor.*
11. - *Şi aceste femei au rămas grele şi au născut nişte giganți…*

Cum să admiți că nişte „îngeri", care trăiesc în mod obişnuit în împărăția Domnului, fericiți, angelici, ar putea, pe de o parte, să profeseze astfel de sentimente demne de nişte cătane şi, pe de altă parte, să cunoască ceea ce în mod natural era necunoscut în cer: vrăjitoria, descântecele şi proprietățile medicinale sau alimentare ale vegetalelor?

CAPITOLUL VIII

1. - *Azazyel i-a mai învățat pe oameni să facă săbii, cuțite, scuturi, platoşe şi oglinzi; i-a învățat*

fabricarea brățărilor şi podoabelor, cum să picteze, arta de a-şi picta sprâncenele, de a folosi pietre prețioase şi tot felul de vopsele, astfel încât lumea a fost coruptă.

În versetele următoare, ceilalți îngeri îi învață pe oameni „vrăjile, descântecele, arta de a observa stele, semnele, astronomia, mişcările Lunii" etc.

Nu poți să înveți pe alții decât ceea ce ai învățat şi tu, ceea ce ai experimentat. Este oare admisibil ca nişte „îngeri" să fi putut, în cerul lui Dumnezeu, să învețe fabricarea unor arme de război, unor podoabe, bijuterii, „arta de a picta sprâncenele"?

E posibil ca ei să aducă pe un Pământ naiv şi pur contaminarea cerului?

Cinstit vorbind, este greu să nu recunoşti cum aceşti „îngeri" au o gândire şi o pricepere tipic omeneşti şi total incompatibilă cu o natură divină.

Dar dacă le acordăm natura unor cosmonauți sau unor ființe venite de pe o altă planetă, atunci totul se potriveşte!

În mod rațional, dacă acceptăm relatarea din Cartea lui Enoh, este vorba de o colonizare a globului nostru de către astronauți veniți de pe o planetă cuceritoare sau obligați să emigreze.

În această situație, aceşti două sute de extraplanetari formează doar un comando şi vor trebui să raporteze despre misiunea lor cartierului general.

Este o teza rațională, acreditată de actuala

noastră cursă spre cosmos şi care va fi întărită de continuarea relatării, în timp ce se va preciza funcția lui Enoh. Poate că şi el era un extraplanetar, poate că Samyaza scrupulosul era un reprezentant al cartierului general, pentru că dezaprobă modul de comportare al grupului de comando, se duce la şefi şi va deveni chiar mediator între ei şi astronauții care nu respectă ordinele date.

CAPITOLUL XII (SECȚIUNEA 3)

1. - *Înainte de săvârşirea tuturor acestor lucruri, Enoh a fost răpit de pe pământ şi nimeni şi nu a ştiut unde a fost dus, nici ce s-a întâmplat cu el.*
2. - El a petrecut toate aceste zile cu sfinții şi cu Vigilenții (inițiații).

Ca şi Elie - faptul este relatat de Biblie -, care a fost chemat la Dumnezeu „viu într-un car de foc", Enoh a devenit, deci, astronaut sau aviator şi va face un raport superiorilor săi[42].

Suntem conştienți cât de mult şochează această interpretare liniştea noastră burgheză, credulitatea noastră atavică, dar dacă nu admitem explicația şi mai fantastică şi mai inadmisibilă în

---

[42] În mitologia armeano-caucaziană, geniul Karapet este identificat cu Enoh. Karapet vine de la georgianul kari (poartă, Stăpânul Porții) sau de la karvosani (Stăpânul Câmpului), cu sensul general de „mesager", ceea ce se potriveşte bine cu arameanul Enoh (n.a.).

timpurile noastre, a unei revolte a îngerilor perverşi, scăpați dintr-un cer tulbure, nu vom putea să dăm niciun sens evenimentelor.

Primii părinți ai Hiberboreei

Cu cuvintele şi spiritul epocii sale, naratorul descrie „Cerul”, cu „zidul său construit din pietre de cristal”, care aminteşte în mod ciudat de Hiperboreea din tradiții, închisă de ziduri înalte de gheață. Analogia merită să fie notată.

În tradiția nordică şi celtică, Hiperboreea este situată spre Groenlanda (*Green land* pământul verde) în acele saga nordice, mai exact, între septentrion şi vest.

Or, Enoh va preciza în această direcție punctul unde îşi stabilise baza cartierul general al extratereştrilor.

El vizitează diferite regiuni occidentale *ale Pământului,* apoi locuința regelui etern *spre septentrion, pe Pământ.*

CAPITOLUL LXIX (SECȚIUNEA 12)

3. - *…Din acel moment, nu am mai fost în mijlocul copiilor oamenilor, ci am fost aşezat între două spirite, între septentrion şi occident, unde îngerii primiseră sfori ca să măsoare locul rezervat celor drepți şi celor aleşi.*

4. - *Acolo i-am văzut pe primii părinți, sfinți care trăiau veşnic în acele locuri frumoase.*

Trebuie remarcat că Enoh identifică uşor cerul cu Pământul şi specifică, pe de altă parte, că „sfântul loc" - Edenul unde creşte copacul celor drepți, cu miresme suave - este „spre occident, la extremitățile globului nostru, unde începe însuşi cerul".

CAPITOLUL XXXIII

1. - *Apoi m-am îndreptat spre septentrion la marginile Pământului.*
2. - *Şi acolo, spre marginile lumii, am văzut o minune mare şi măreață.*
3. - *Am văzut porțile cerului deschise, şi erau trei, deosebite una de cealaltă...*

Nu ne spune că părăseşte globul ca să între în nori, pare să ignore sudul şi estul şi îi întâlneşte pe primii noştri *părinți,* oameni superiori, în care vedem şefii supremi ai acelui comando din Armenia.

Totuşi, uneori, Enoh disociază cerul de Pământ. Vorbind despre rebeli, el scrie:

CAPITOLUL LXVIII

3. - *...Iată acum, numele şefilor grupurilor lor de o sută, de cincizeci şi de zece.*
4. - Numele primului este Yekum; este cel care a

sedus toți fiii sfinților îngeri, care i-a împins să coboare pe pământ ca să procreeze copii cu ființe omeneşti.

(Adică, sfinții îngeri fac copii în cer!)

6. - *Numele celui de al treilea este Gadrel; el este cel care a dezvăluit fiilor oamenilor mijloacele de a-şi aduce moartea.*
7. - El a sedus-o pe Eva.

Citarea numelui Evei (niciodată a lui Adam) este un fapt excepțional, această relatare făcând din Adam primul soț înşelat!

Sfârşitul Apocalipsei este extrem de confuz, deoarece revine asupra creației şi se termină cu potopul, pedeapsă dreaptă pentru păcatul comis de astronauții sau presupuşii astronauți.

Îngerii vinovați sunt aruncați în Calea Focului, ceea ce poate că evocă Țara Focului (Azerbaidjanul), alături de care a eşuat Arca lui Noe.

Un text slav, intitulat „Cartea Secretelor lui Enoh", descrie, într-un mod ciudat, ființele care l-au vizitat pe cronicar:

Mi-au apărut doi oameni, foarte înalți, cum niciodată nu am mai văzut pe pământ. Fața lor era ca soarele care luceşte, ochii lor, ca nişte lămpi aprinse; din gura lor ieşea foc; hainele lor semănau cu o emanație de spumă iar brațele erau ca nişte

aripi de aur la căpătâiul patului meu.

În această descriere, nu mai este vorba de îngeri, ci de *oameni* îmbrăcați cum sunt imaginați destul de naiv astronauții, cu casca şi cu costumul lor.

Jurnalistul ştiințific rus Agrest, referindu-se la texte din „Manuscrisele de la Marea Moartă", a relevat următoarea descriere:

Oameni au venit din cer şi alți oameni au fost luați de pe Pământ şi duşi în cer. Oamenii veniți din cer au rămas mult timp pe Pământ...[43]

Desigur, mulți se vor mulțumi cu sensul literal al textului, dar în secolul XX, criticii intransigenți nu vor putea să nu se gândească la o conjurație destinată să înăbuşe un secret periculos.

Unii vor pronunța chiar cuvintele „marile minciuni fabuloase"; alții vor pronunța cuvântul înşelătorie, iar cine spune înşelătorie este foarte aproape de a se ralia tezei extraplanetarilor!

Un studiu aprofundat al cărții lui Enoh dezvăluie detalii tulburătoare şi aduce cvasicertitudinea că nu este vorba de *viziuni,* ci pur şi simplu de o călătorie efectivă făcută de patriarh.

Sigur, Enoh spune că a avut mai multe viziuni,

---

[43] Uzbekistanul este situat între Afganistan şi Marea Aral. Arheologul sovietic Gheorghi Şaşki a relevat în această regiune, în apropierea minelor de uraniu de la Ferghana, gravuri rupestre reprezentând ființe îmbrăcate cu costume şi căşti care dau impresia unor adevărați astronauți. Şaşki estimează că desenaele sunt din epoca numită paleolitic. În Mexic, capetele gigantice de piatră, lăsate de misteriosul popor olmec, par şi ele legate de o aventură interplanetară (n.a.).

dar amestecă în mod ciudat Cerul şi Pământul, ca şi cum nu ar fi ştiut să le delimiteze bine... aşa cum, de exemplu, ar face un indian din secolul al XVI-lea, pe care un elicopter sau un avion cu reacție l-ar duce în China.

El este „transportat pe pământ şi lăsat la uşa casei sale" (Capitolul LXXX, 7), ceea ce este o acțiune de prisos dacă Enoh a avut o viziune, deci, dacă nu s-a mişcat din loc, nu era nevoie să fie adus acasă!

Iar în capitolul LXIV, secțiunea II-2, adevărul pare să transpară atunci când spune că Noe „porneşte la drum şi se îndreaptă spre marginile Pământului, spre locuința strămoşului său Enoh".

Să fie dezvăluirea secretului?

Este clar pentru scribul acestei relatări, că patriarhul Enoh, *răpit ca să fie dus în Cer,* în realitate s-a retras *la marginile Pământului,* cam între Septentrion şi Occident, adică în Hiperboreea sau în Florida, unde îşi are locuința terestră secretă alături de cei care „fac jocurile".

Noe (cap. LXIV, sec. III-1) vede „pământul înclinându-se şi amenințat cu ruina".

Foarte ciudat!

Să fi fost Noe, cum spune Biblia gnosticilor din Egipt, „dus în cer în timpul vieții" ca să scape de potop?

Poate de către misterioşii strămoşi care locuiesc între *Septentrion şi Occident*? Strămoşi care ar fi

dispus de maşini zburătoare!

Sau Noe vede pământul înclinându-se aşa cum ai impresia când te afli într-un avion care pierde altitudine?

Toate acestea sprijină în mod ciudat teza călătoriei aeriene trăită cu adevărat de Enoh, nu „văzută în vis”!

Cartea lui Enoh şi Cartea Secretelor lui Enoh aduc în acest sens o mărturie care proiectează o lumină fantastică asupra trecutului interzis al omenirii.

Ce credit putem acorda acestor manuscrise care, în ciuda neverosimilităților şi a confuziei, reprezintă totuşi primele documente ale istoriei noastre şi, foarte Sigur, un adevăr deformat de lipsa de înțelegere şi erorile de copiere?

În Zohar, care este relatarea cea mai veche a Kabalei, Cartea lui Enoh este menționată de câteva ori ca o lucrare „păstrată din generație în generație şi transmisă cu pioşenie”. Ea a fost, fireşte, scoasă din canonul evreilor şi în cele din urmă proscrisă de creştini, dar numai din secolul al III-lea, iar prestigiul ei a rămas foarte mare pentru că este considerată singurul manuscris antedeluvian.

Această credință este întărită de faptul că Enoh, descriind mişcările Soarelui şi Lunii, şi în mod foarte savant face totuşi câteva erori, care au motivat această critică a lui Hoffmann:

Nu văd decât un singur mijloc de a motiva aceste

erori, acela de a presupune că autorul expune un sistem care probabil că a existat înainte ca ordinea naturii să fi fost alterată de potopul universal.

Or, într-adevăr, conform tradiției, că Cartea lui Enoh a fost luată de Noe în Arcă şi că a scăpat astfel distrugerii.

Deci nu fără motiv este considerată această scriere apocrifa ca fiind adevărata Biblie a oamenilor.

Datele astronomice din carte, ținând cont de deplasarea polilor survenită mai târziu, cu ocazia potopului, ne fac să credem că autorul trăia într-o țară situată foarte exact pe locul vechii Armenii, spre izvoarele Eufratului, acolo unde au aterizat astronauții îndrăgostiți de fetele frumoase ale oamenilor.

Capitolul VII
Secretul nr. 1 al lumii şi cuvântul periculos de pronunțat

Misterul genezei umane şi al civilizațiilor dispărute s-ar baza pe identificarea de către noi a „îngerilor, fiii lui Dumnezeu”. Nu este o ipoteză gratuită.

Ateii şi mulțimea oamenilor aşa-zişi de bun simț, resping pur ş simplu textele sacre numindu-le invenții, legende sau inepții.

Acest punct de vedere sectar nu ține cont de patrimoniul nostru tradițional, indiferent de

incertitudinile şi interpolările sale.

Ni se pare absolut incontestabil că Biblia şi Apocrifele reprezintă o realitate exaltată sau mutilată, dar sprijinindu-se pe baze autentice.

Atunci ce să credem?

Dacă „îngerii" au venit din împărăția cerească, dacă sunt creaturi ne-umane, servind drept verigi între Dumnezeu şi noi, exegeza noastră este complet inutilă.

În realitate, împărăția cerească, în universul nostru creat şi material, n-are deloc susținători foarte valabili! Iar îngerii, buni sau răi, păzitori sau cântăreți, nu au fost identificați, fotografiați, văzuți sau controlați mai mult decât elfii, zânele, spiriduşii sau şerpii fantastici.

Dacă Biblia este o carte demnă de încredere, chiar în sensul nuanțat în care o înțelegem, trebuie să luăm apărarea „îngerilor", făcuți ca şi noi din carne şi oase, inteligență şi idei mai mult sau mai puțin recomandabile, ceea ce, de fapt, înseamnă că aceşti îngeri, fii ai Domnului, erau *oameni.*

Foarte cinstit, trebuie să mărturisim că identificarea lor cu nişte extratereştri - căci vom ajunge în mod definitiv la această concluzie - şochează puțin convenționalismul nostru poltron!

Cum să spui - chiar în secolul XX - că nişte oameni de pe o altă planetă au venit deja pe Pământ?

Desigur, un întreg public a fost convins de

această idee, un întreg public este conştient de sensul profund al aventurii noastre cosmice şi de urmările pe care le va suscita în mod ineluctabil... dar mai sunt şi ceilalți!

Iar ceilalți sunt, pe de o parte, credulii care, în fiecare dimineață, întâlnesc extraplanetari pe culoarele metroului şi care văd farfurii zburătoare pe cerul visului lor; pe de altă parte, sunt incredulii încrâncenați în fapte şi a căror poziție este, incontestabil, puternică.

- Negi existența îngerilor, fantomelor, zânelor, pentru că aceste fantasme nu corespund cu nicio realitate dovedită, perceptibilă, materială, vor zice ei... şi crezi în extratereştri! Ai văzut aşa ceva?

Trebuie să fim de bună credință; nu am văzut oameni extratereştri, dar am văzut astronauți, sateliți, rachete, şi ştim că, de câțiva ani, aparate spațiale se deplasează din ce în ce mai departe, în direcția stelelor.

Unele au aselenizat pe Lună, altele au trecut foarte aproape de Marte şi Venus... Este clar că nu mai este deloc departe momentul în care omul va pune piciorul pe o altă planetă.

Ar fi lipsit de rațiune să spunem contrariul!

Şi la fel lipsit de rațiune ar fi să spunem că ceea ce se va face mâine nu s-a putut face şi ieri!

Sigur, ni se cer indicii, documente, dovezi ale realității evenimentului. De acord, numai că totul va fi doar o ipoteză atâta timp cât nu vom avea dovezi tangibile; *dar a refuza să crezi*

imposibilitatea unei imixtiuni în vechime a unor extratereştri ar fi lipsit de raţiune şi necinstit.

Totuşi, înainte de a-i identifica pe îngerii din Geneză şi din Cartea lui Enoh cu oameni veniţi din cosmos, vom încerca să aflăm mai multe despre aceşti vizitatori misterioşi, prin intermediul aventurilor ciudate în care au fost implicaţi.

Noe era hiperboreean?

După potopul universal, tradiţia biblică spune că a pierit întreaga omenire, cu excepţia celor opt pasageri din arca lui Noe, care, ajungând în Armenia, au avut greaua sarcină să repopuleze lumea.

Dacă e să dăm crezare acestei relatări, pe Pământ nu ar fi decât o singură rasă, cea a lui Noe, şi toţi am fi, mai mult sau mai puţin, descendenţii lui.

Ei bine, situaţia nu ar fi clară în această privinţă, deoarece, după însăşi mărturisirea tatălui său putativ, nu se ştia din cine se trăgea Noe!

Acest tată, Lamech, era, în realitate, departe de a crede în fidelitatea soţiei sale Bat-Enosch, care, la urma urmelor, poate că nu comisese crima adulterului.

În capitolele CVI-CVII din Cartea lui Enoh se poate citi:

Şi după un timp, fiul meu Matusalem a luat pentru fiul său Lamech o femeie şi ea a zămislit cu el şi a dat naştere unui fiu.

Şi carnea lui era albă ca zăpada şi roşie ca floarea de trandafir; iar părul de pe capul său era alb ca lâna; iar ochii săi erau frumoşi…

Atunci Lamech îi mărturiseşte tatălui său Matusalem:

„Eu am conceput un copil diferit de ceilalți; nu este ca oamenii, ci seamănă cu un copil al îngerilor din cer".

Într-un document numit „Apocriful Genezei", proprietatea generalului american Yigael Yadin, document tradus de profesorul Biberkrant de la Universitatea din Ierusalim, Lamech şi-a luat la întrebări soția în privința copilului ciudat pe care îl adusese pe lume. Bat-Enosch s-a justificat - suntem convinşi - cu o măreție emoționantă.

9 - *„O, fratele meu! O, stăpânul meu! Aminteşte-ți de marea mea plăcere (…)*
10 - *(…) Copularea, şi sufletul meu până la mijlocul său; şi eu cu toată sinceritatea (…)*
11 - *(…) Şi atunci inima mea rătăcitoare în mine a fost schimbată.*"

Mai departe:

13 - *„În acel moment şi-a forțat mintea (şi-a stăpânit mânia) şi a vorbit cu mine şi mi-a zis: O, stăpânul meu! O, (soțul meu! Aminteşte-ți!).*

14 - *că de la tine este această sămânță şi de la tine această sarcină şi de la tine plantarea acestui rod (…)*
16 - *şi nu de la vreun străin, şi nu de la vreun „veghetor”, şi nu de la vreun fiu al a(erului)… etc.*

Pasajele din paranteze sunt şterse sau ilizibile. Traducătorul le-a reconstituit când a crezut că poate să facă asta.

Marea spaimă a soților geloşi

Este evident că portretul lui Noe, zugrăvit de Lamech, nu corespunde, în mintea lui, cu caracteristicile rasei sale, iar pentru noi, el îi evocă în mod irezistibil pe hiperboreenii cu pielea albă ca zăpada şi cu părul deschis şi auriu!

După cum vedem, la mult timp după venirea „fiilor Domnului”, îngeri după spusele părinților Bisericii, acele ființe desfrânate şi viguroase lăsaseră o amintire foarte puternică şi infinit de tulbure!

Acest incident - destul de comic -, petrecut în urmă cu câteva milenii, dă impresia că, o perioadă destul de lungă, oamenii s-au temut teribil de aceşti îngeri sexuați, obsedați, se pare, de amor.

Pe de altă parte, cum să nu ne mirăm de limbajul pioasei soții a lui Lamech când vorbeşte de ei?

În realitate, ea nu pare deloc să aibă adorație

sau stimă față de ei, deoarece spune „*vreun* fiu al cerului”, ca şi cum ar vorbi de un netrebnic oarecare.

Lamech nu se simte nici el cuprins de bucurie la gândul că poate a fost înşelat cu un înger din cer.

Totuşi, ce favoare deosebită pentru credincioşii profani care erau, dacă cerul le-a făcut acest dar, care a onorat-o atât de tare pe Maria, soția lui Iosif!

Ei bine, Lamech şi soția sa nu sunt deloc bucuroşi şi, incontestabil, *după felul în care văd ei lucrurile,* presupusul înger din cer este doar un vulgar fustangiu, ceea ce, pe de altă parte, lasă cu claritate să se ghicească că extraplanetarii şi-au pierdut de mult timp prestigiul şi caracterul divin.

Încă li se mai spune „îngeri din cer”, dar se înțelege afemeiați… foarte savanți, desigur, dar mai ales în arta de a încornora soții!

Totuşi, această teamă irațională a soților geloşi din timpurile acelea îndepărtate, teamă care va degenera în psihoză timp de câteva secole, avea probabil o explicație onorabilă.

Numai Iosif a crezut îngerul care i-a spus că copilul Mariei fusese „zămislit de Sfântul Duh” (Matei, cap. I).

Exegeții ruşi, care nu se tem că sunt blasfemiatori, pentru că sunt atei, au dedus din aceste aventuri îngereşti că „Iisus era fiul unui

extraplanetar.[44]

Moise era egiptean

Exegeza noastră repune în discuție chiar fundamentul religiilor evreieşti şi creştine şi autenticitatea Bibliei. Oare putem, în zilele noastre, să dăm crezare tuturor relatărilor din Vechiul Testament?

Istoria biblică nu este istoria evreilor. Este istoria *noastră,* cea a Occidentului... a tuturor popoarelor din Scandinavia şi până în Egipt, din Franța şi până în Rusia Orientală.

Dacă, la început, Biblia a vrut să fie doar jurnalul de bord al nomazilor din deşert, destinul ei, printr-o forță misterioasă, a integrat destinul Europei şi al celor mai civilizate națiuni de pe glob.

Timp de două milenii, Biblia a fost Biblie, adică monumentul sacru al Dumnezeului unic şi al adevărului veşnic.

A te atinge de ea, a te îndoi, a interpreta era o crimă, un sacrilegiu.

Cetățile, invențiile, catedralele noastre

---

[44] Ruşii mai susțin că Iisus este un mit, pentru că nici un istoric al vremii sale nu i-a menționat existența, mit care ar explica distrugerea sistematică făcută în cursul Evului Mediu a tuturor lucrărilor istorice din primul secol şi prima jumătate a secolului al doilea, ba cred că Iisus şi apostolii erau nişte extraplanetari, veniți în misiune pe Pământ. În sfârşit, iată cum comentează textul Evangheliei Sfântului Matei: „Iosif era plăpând; soția lui, Maria, era drăguță; până la urmă a rămas grea şi asta trebuia să se întâmple... asta se întâmplă totdeauna în astfel de cazuri. Nu e în asta nimic foarte blamabil, dar este abuziv (adaugă comentatorii ruşi) că o conjurație satanică a făcut din acest copil al dragostei un fiu al Iui Dumnezeu şi chiar Dumnezeu" (n.a.).

constituie exaltările măreţe ale unei gândiri născute în mintea unui oarecare păstor evreu.

Oamenii din Occident nu pot să uite asta, care îi leagă în mod indestructibil prin trup, inimă şi geniu de fraţii lor spirituali, dar au venit timpuri noi şi cu ele şi ştiinţa.

Trebuie să ne „reciclăm" şi, cu toată afecţiunea pe care o avem pentru buna şi bătrâna noastră Biblie ancestrală, suntem obligaţi, ca să supravieţuim, ca să evoluăm, să o închidem pentru totdeauna în ceea ce priveşte capitolul naiv şi încântător pe care l-am tot citit.

Sigmund Freud (şi mulţi alţii înaintea noastră) a fost frapat de caracterul incredibil al unor fapte şi, recunoscând cât de greu era să le respingă cu dovezi, a avut totuşi curajul să-şi expună interpretările cu respect, dar cu fermitate.

Misterul lui Moise îndeosebi a constituit subiectul unui studiu savant. Iată concluzia sa: marele patriarh, reformator şi legislator al evreilor, era egiptean, nu putea să fie decât egiptean, iar legea mozaică, ca şi circumcizia, era şi ea de origine tipic egipteană.

Ca şi Sargon, regele din Agade, Moise a fost aşezat într-un coş de nuiele, căptuşit cu grijă, apoi încredinţat curentului unui fluviu. Fiica faraonului a luat copilul, l-a adoptat şi i-a spus Moise: asta ne spune legenda.

Numele de Moise, spun istoricii savanţi, vine de la ebraicul *mosche,* care înseamnă „salvat din

ape”.

Cum s-a putut crede, timp de secole, o astfel de absurditate?

În epoca în care ar fi trăit Moise, evreii, popor de păstori nomazi, erau pentru egipteni ceea ce sunt, în zilele noastre, țiganii pentru burghezii sedentari.

Mai mult decât atât, ei constituiau o rasă urâtă de egipteni şi atât de pernicioasă prin proliferarea ei, încât faraonul ordonase masacrarea tuturor copiilor de parte bărbătească ai evreilor încă de la naştere!

Ne-am putea imagina, între 1914 şi 1918, fiica unui preşedinte al republicii franceze adoptând un copil şi dându-i un nume germanic: Sigurd sau Wilhelm, de exemplu?

Cam asta ar fi făcut fiica faraonului? Imposibil! mai ales când se ştie că „copil” în egipteană se zice „mose”, etimologic mult mai rațional decât ebraicul „mosche”.

Moise era, deci, foarte probabil egiptean. De altfel, el a fost crescut la curtea regală şi istoricul Iosephus descrie îndelung viața lui.

Se spune că ar fi comandat armatele faraonului, ar fi luptat în Etiopia, pe scurt, era un personaj foarte suspus care a avut un destin grandios şi a murit în condiții extrem de suspecte.

Misteriosul Melhisedeh, stăpânul lumii

În cadrul eseului nostru de angelologie în relație

cu identitatea ființelor venite din cer, atenția ne este solicitată de un alt personaj: misteriosul Melhisedeh, în privința căruia Biblia este foarte avară în detalii.

Totuşi, probabil că a avut un rol considerabil, deoarece în Geneză (XIV, 18-20) se poate citi:

„Melhisedeh, împăratul Salemului, a adus pâine şi vin, pentru că era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. L-a binecuvântat pe Avram… Atunci Avram i-a dat zeciuială din tot ce luase".

Aceasta este singura aluzie pe care o fac scrierile sfinte canonice la Melhisedeh, şi este prea puțin ca să nu trezească o suspiciune legitimă. Din fericire, scrierile apocrife ne spun mai multe.

„Cartea secretelor lui Enoh" (text slav), cap. XXIII, vorbeşte despre naşterea lui Melhisedeh (care în ebraică înseamnă Regele Dreptății). Rezumăm această relatare.

Sophonim, soția lui Nir, era stearpă, şi totuşi, într-o zi, ea s-a pomenit grea, dar a murit fără să fi născut. Copilul a ieşit din cadavrul ei şi a început imediat să vorbească slăvindu-l pe Domnul.

Nir şi Noe l-au numit Melhisedeh.

Domnul l-a pus pe Sfântul Mihail să-l ia de pe Pământ şi l-a dus în Eden, ca să-l scape de potop.

Mai târziu, a fost pus în fruntea preoților neamului său, şi când omenirea se va purifica, el va fi Stăpânul Lumii.

Ciudat preot! Cu atât mai mult cu cât cronicarii din vechime se străduiesc să-i zugrăvească o biografie neclară, ca şi cum ar fi trebuit să facă impenetrabil *un secret pe care nimeni nu trebuie să-l cunoască.*

După unii, era chiar fiul lui Noe; părinții Bisericii îl declară „prefigurarea lui Iisus şi pontif veşnic".

Secta melhisedehienilor, sprijinindu-se pe o definiție a Sfântului Pavel - care spune că nu avea tată şi nici mamă, nici strămoşi - susținea că Melhisedeh nu era o ființă omenească, ci o virtute cerească superioară lui Iisus Hristos însuşi, un mediator între Dumnezeu şi îngeri.

Iată, deci, că după interferența extraplanetar, „îngerii" apar din nou, iar misterul va deveni şi mai adânc cu o altă opinie: Melhisedeh era Enoh însuşi, da, Enoh mediatorul între acel comando aramean şi extraplanetarii din Hiperboreea... sau dacă vrem: între îngeri şi Dumnezeu.

Don Calmet vedea în el unul dintre regii magi, care urmăreau steaua ciudată pe drumul spre Betleem, aceşti trei regi fiind: Enoh, Melhisedeh şi Elie!

Ce stranietatea, ce coincidențe în asocierea lui Enoh răpit de pe Pământ ca să fie dus în Eden... Elie, răpit de pe Pământ ca să fie dus în cer cu un car de foc, după ce făcuse miracole mult mai mari decât cele atribuite lui Iisus!

Aceste trei personaje, dacă ar fi cunoscut

secretul aviației sau al navelor spațiale,[45] exact aşa s-ar fi comportat.

Oare sub simboluri şi perifraze nu se ascunde un mister extraordinar?

Cuvântul care era periculos de pronunțat

Pe vremuri, adevărurile ascunse, scăpate cenzurii, încă mai apăreau prin unele învățăminte. Gnosticii din Egipt spuneau că Noe nu a construit Arca şi nu a plutit pe deasupra pământului inundat: şi-a găsit refugiu în cer, plecând pe un *nor luminos.*

În 1621, Jacques Auzoles Lapeire scria despre Melhisedeh:

Fusese procreat de noua creație sau printr-un mod extraordinar necunoscut nouă şi interpretabil.

Acest patriarh era Enoh, care putuse să iasă din paradisul terestru şi să-şi schimbe numele…

Fusese creat înainte de Adam, de o rasă cerească, cu mult superioară celei a oamenilor…

Toate misterele au o bază identică: ființe care vin din cer… care se întorc acolo… care dirijează în mod ocult destinul oamenilor.

Dar… „este interzis să se vorbească despre îngeri şi să li se pronunțe numele", spun rabinii! Şi

---

[45] Şi multe alte secrete, dacă e să dăm crezare tradiției; Elie învia morții, dădea foc unui rug de la distanță, provoca tunetul şi ploaia, mistuia „cu focul din cer" soldații dușmani, despica apele Iordanului ca să treacă cu piciorul… Ce adevăruri ştiințifice se ascund în spatele acestor legende? Şi dacă este vorba de adevăruri ştiințifice, de unde ar fi putut să provină dacă nu de la o civilizație avansată dispărută? (n.a.).

descoperim cu stupoare că marile personaje din Sfânta Scriptură - Enoh, Noe, preaînaltul şi prea puternicul Melhisedeh, Moise, Elie, Iisus - *sunt toți născuți din tați necunoscuți* şi că aproape toți au avut o poveste cu un înger la origine.

În plus, *toți au fost „luați în viață" de pe Pământ şi duşi în „altă parte"…* ca şi cum ar fi avut puterea să se deplaseze cu un aparat misterios, ca să ajungă într-un loc misterios.[46]

Este greu să nu acorzi atenție unui astfel de mister, care, după părerea noastră, sechestrează adevărul despre geneza noastră.

Ar fi nevoie de un singur cuvânt pentru ca totul să devină uşor de înțeles, logic, un cuvânt magic şi detestat… *un cuvânt periculos care ar schimba fața istoriei!*

Un cuvânt pe care orice om credincios, înfeudat teribilelor conjurații, nu trebuie să-l pronunțe decât cu un zâmbet de compătimire, chiar dacă inima şi imaginația îi sunt solicitate de chemarea adevărului sugrumat.

Deja, în 366, la Conciliul de la Laodiceia, fie dintr-un scrupul de conştiință, fie din prudență pentru o mai bună păstrare a secretului, a fost

---

[46] Şi Moise a fost „transportat", după textul „Adormirii lui Moise". Întrevederea sa „față în față" cu Dumnezeu, timp de patruzeci de zile, pe muntele Sinai, poate să stârnească multe supoziții, cu atât mai mult cu cât nimeni nu trebuia să se apropie de munte. De notat că Moise s-a retras departe de orice prezență ca să moară şi că nici cadavrul şi nici mormântul său nu au fost găsite (Biblie, XXXIV, 6) (n.a.).

interzisă pronunțarea numelor îngerilor.[47]

Nu trebuia insistat asupra unei probleme care risca să ducă la descoperirea secretului.

Pe scurt: este periculos să vorbeşti despre îngeri... sau mai curând despre acele ființe făcute ca noi, care îşi instalaseră cartierul general în Hiperboreea tradiției.

Secolele au trecut estompând, amestecând, diluând faptele, numele şi datele; oamenii au contribuit la deteriorare, au răzuit manuscrisele ca să scrie altceva; totuşi, intactă în mod miraculos, s-a păstrat amintirea unor strămoşi superiori, a căror țară se situa spre America, dincolo de fluviul Ocean.

O amintire indestructibilă care, timp de două milenii de timpuri istorice, îi va împinge spre Hiperboreea şi Atlantida, cu nostalgie, pe fiii direcți ai lui Enoh, Noe şi Melhisedeh: celții şi scandinavii.

Capitolul VIII
Venus, planeta strămoşilor noştri

Popoarele din vechime, mai conştiente decât noi de integrarea lor în ordinea universală, nu se temeau de nimic mai mult decât de căderea cerului. Este adevărat că pe vremea aceea erau foarte aproape de marile bulversări cosmice care

---

[47] Idolatrizarea îngerilor este o erezie (n.a.).

făcuseră să se cutremure planeta, evenimente atât de depărtate acum, încât contemporanii noştri le-au pierdut amintirea sau nu doresc să tragă învățăminte de pe urma lor.

Ne imaginăm săltatul din umeri nepăsător, dacă nu incredul, pe care îl poate provoca această temere! Totuşi - ca în urmă cu mai bine de patru mii de ani într-o zi, o mică cometă se va ivi la orizont, Pământul se va răsturna, nordul va deveni sud, estul va trece la vest... şi totul se va sfârşi, atât pentru cunoscători, cât şi pentru spiritele tari!

Dar veți spune că şansele ca Pământul să se întâlnească cu o cometă sunt infinit de mici: de ordinul a 1 la 281 de milioane, după calculele astronomilor!

Sfârşitul lumii la fiecare zece mii de ani

Globul nostru fiind acum vechi de cinci-zece miliarde de ani, după părerea geologilor, putem deduce că sfârşitul lumii terestre este foarte aproape! Ba chiar ar trebui să se fi produs!

Din fericire, aceste calcule nu sunt foarte corecte, totuşi Pământul are o sută de şanse din sută să fie perturbat în mod catastrofal la fiecare 5-10 mu de ani, căci dacă nu este lovit de comete, ele pot în schimb să treacă destul de aproape pentru ca influența lor să fie dezastruoasă.

Profesorul american Immanuel Velikovski, într-o carte extraordinar de documentată, şi cu o

clarviziune excepțională (*Lumi în coliziune*), a ştiut să reconstituie geneza Pământului şi aventura sa cu cometele.

Pornit în căutarea adevărului, sprijinindu-se pe tradiții şi pe cele mai bune baze ştiințifice, concluziile lui I. Velikovski se aseamănă în unele puncte cu cele ale profesorului Louis Jacot, tehnician al rotațiilor lente şi apoi accelerate ale Pământului. Studiile lor savante şi recentele descoperiri arheologice, extinse prin interpretările scrierilor apocrife şi ale Bibliei formează, din punctul nostru de vedere, suma tuturor elementelor permițând elucidarea misterului preistoriei umane până la 10.000 î.Hr., şi probabil că şi mult mai departe în trecut.

Polul Nord era la sud

În urmă cu aproape zece mii de ani. Polul Nord se situa pe pământul lui Baffin şi Pământul se rotea în jurul axei fără înclinație, determinând climate egale în toate anotimpurile.

O cometă sau o planetă rătăcitoare - Venus - a trecut atât de aproape de el, încât globul nostru a fost zdruncinat şi incendiat. Oraşele, pădurile şi chiar munții au luat foc şi au făcut explozie, în timp ce din cer cădea o ploaie de petrol, de pământ şi de aeroliți incandescenți. Banchizele de la Polul Nord au pornit în derivă, declanşând un val seismic formidabil, care a acoperit incendiile şi a pus capăt la ce mai scăpase.

Numai o parte infimă din omenirea, fauna şi flora terestră a scăpat de la distrugere.

În timpul acestor bulversări, Pământul s-a întors complet, astfel încât polul sud a ajuns la nord, polul nord la sud, estul şi vestul schimbând locurile între ele. Această situație a durat un timp nedeterminat, poate doar câteva zile.

Venus s-a prins ca într-o plasă în sistemul nostru solar, înscriindu-se pe orbita pe care o ocupă în momentul de față.

Pe la jumătatea celui de al doilea mileniu înaintea erei noastre, un nou cataclism, dar mult mai puțin devastator, a provocat ploaia de aeroliți, valurile seismice şi cutremurele despre care vorbeşte Biblia în cărțile lui Enoh şi Iosua.

Iată, expusă foarte pe scurt, istoria ultimilor cinci-zece milenii, în care figurează evenimente bine cunoscute: cataclism universal, zis potop, şi cataclism restrâns survenit în timpul evreilor.

Dar două puncte cer explicații detaliate, din cauza caracterului lor fantastic: schimbarea poziției polilor şi venirea planetei Venus între Pământ şi Mercur.

În ceea ce priveşte polii, adică răsturnarea completă a Pământului, textele vechi nu lasă nicio îndoială asupra autenticității faptului.

În Egipt, papirusul magic *Harris,* pomenind de un cataclism cosmic prin foc şi apă, semnalează faptul că „sudul a devenit nord şi Pământul s-a întors”.

Papirusul *Ipuwer* spune aproximativ acelaşi lucru: „lumea s-a întors invers, ca pe roata unui olar, şi pământul s-a răsturnat”.

În papirusul *Ermitage* păstrat la muzeul din Leningrad, citim că „lumea s-a răsturnat”; Platon, în dialogul său *Omul politic,* vorbeşte şi el de inversarea cursului Soarelui, de nimicirea oamenilor, iar Herodot - părintele istoriei - aminteşte că preoții egipteni spuneau că, de mai multe ori, în cursul epocilor istorice, soarele a răsărit de unde apune acum şi viceversa!

În papirusurile găsite în piramide, este notat faptul că „Soarele a încetat de a mai sălăşlui în occident şi că străluceşte din nou în orient”. Polinezienii, chinezii, hinduşii şi eschimoşii au fost şi ei martorii acestor fenomene.

În sfârşit, această acumulare de indicii care, mult timp i-a mirat pe arheologi şi astronomi, a fost în mod ciudat pusă în valoare odată cu descoperirea a două hărți ale cerului, pictate pe tavanul mormântului lui Senmut, arhitectul reginei Hatşepsut.

Una dintre hărți este normală, cu punctele cardinale plasate corect, dar pe cealaltă, în funcție de poziția stelelor, estul este la stânga şi vestul la dreapta, ceea ce are o semnificație importantă, mai ales în mormântul unui personaj a cărui profesiune obliga la buna cunoaştere a configurației terestre şi a astronomiei!

Atunci, geologii şi-au amintit că, în unele regiuni

vulcanice, studiaseră lave polarizate în sensul invers al câmpului magnetic local, fenomen inexplicabil dacă nu s-ar admite cristalizarea acestor lave într-o epocă în care polii erau inversați!

Venus invizibilă acum patru mii de ani

Suntem obişnuiți cu o cosmografie unde planetele sistemului nostru îşi urmează cuminți drumul, fără să întârzie nici măcar o secundă.

Dacă, într-o zi, ceasurile noastre ar arăta ora prânzului şi soarele încă nu ar fi răsărit, nu ne-ar veni să credem! Totuşi - şi astronomii sunt de acord în această privință - au existat zile de treizeci-patruzeci de ore şi nopți la fel de lungi. Ştim din Biblie că în ziua în care „Iosu" a oprit soarele, acea zi a fost lungită în mod miraculos; ceasul cu apă al faraonului Amenhotep al III-lea, găsit în urma săpăturilor arheologice, era conceput pentru o zi de unsprezece ore şi nouăsprezece minute la solstițiul de iarnă, în loc de zece ore şi douăzeci şi şase de minute cum este acum.

În plus, este sigur că o cometă, trecând prin apropierea Pământului, i-ar frâna rotația din cauza masei sale.

Acest fenomen s-a produs deja şi se va repeta!

În ceea ce priveşte planeta Venus, ea pare să aparțină sistemului nostru solar la fel ca şi celelalte planete?

Ei bine, nu! Putem chiar să credem că în urmă cu cinci-şase mii de ani, Venus, planeta cea mai strălucitoare, cea mai uşor de remarcat pe cerul nostru, era invizibilă pentru oameni!

Unde se afla ea? Poate dincolo de Jupiter în sistemul solar sau poate la miliarde de kilometri, în vreo galaxie îndepărtată.

În orice caz, este sigur că la o dată relativ apropiată, în văzul tuturor, Venus s-a instalat pe actuala ei orbită, trecând foarte aproape de Pământ, căruia i-a distrus omenirea.

O amintire pe care cei din vechime nu o puteau uita!

Toate acestea sunt, bineînțeles, controversate pentru mulți astronomi, pentru care tradiția şi logica sunt literă moartă, şi neexistând nicio dovadă ştiințifică a faptului, li se pare mai comod să îl nege pur şi simplu.

Dar pentru orice om cu o gândire logică, fenomenul pare sigur iar analiza sa rațională se poate diviza în două părți:

1. a dovedi că planeta Venus nu era vizibilă ca planetă, în urmă cu cinci mii de ani;
2. a dovedi că apariția ei a constituit într-adevăr cauza cataclismului zis potop universal.

Tăbliţele de la Tirvalur

În secolul al XVIII-lea, Jean-Baptiste-Joseph Gentil, orientalist de mare renume, şi unii misionari creştini au trimis în Franța tabele

astronomice indiene (hinduse), care atestă marea vechime a ştiinței în India.

Printre aceste documente, „tăblițele de la Tirvalur", care au intrat în arhiva Marinei, dovedesc că epoca *caliugam* a început la 16 februarie a anului 3102 î.Hr., la 2:27'30".

Indienii - scrie astronomul Jean-Sylvain Bailly - *spun că în epoca* Caliugam *a avut loc conjuncția tuturor planetelor; tabelele lor indică această conjuncție, iar ale noastre arată că ea a putut cu adevărat să aibă loc.*

Revenind asupra acestui eveniment, astronomul regal a continuat cu această precizare uimitoare, care poate, de altfel să fie controlată pe tăblițele de la Tirvalur:

În acea epocă indienii au văzut patru planete desprinzându-se succesiv de razele Soarelui; mai întâi Saturn, apoi Marte, apoi Jupiter şi Mercur, iar aceste planete s-au arătat la un loc într-un spațiu destul de mic...

Bailly a fost, firește, surprins să nu găsească planeta Venus în această observație astronomică şi, neputând să creadă într-un sistem cu patru planete, a dedus, fără să aprofundeze misterul, că este vorba de o scăpare sau de faptul că Venus, în cursul acestei observații, se afla probabil în spatele Soarelui.

Dar o astfel de explicație nu este valabilă. Hinduşii, ca şi caldeenii, erau nişte astronomi foarte abili şi foarte meticuloşi şi precizează faptul

că, în perioada *Caliugam,* a existat o conjuncție a *tuturor* planetelor, nu doar a patru dintre ele.

Au relevat această conjuncție atât de precis, încât s-a putut stabili data exactă în raport cu calendarul nostru actual: 16 februarie 3102 î.Hr., la 2:27'30" dimineața, cu o aproximație de o secundă pe durata a peste cinci mii de ani!

Această precizie meticuloasă, riguroasă, matematică, ne permite să certificăm faptul că planeta Venus nu a putut să fie uitată în cadrul observației şi în raport, cu atât mai mult cu cât ea este cea mai strălucitoare şi *cea mai vizibilă*!

Este inadmisibil să fi fost plasată în Spatele Soarelui, căci nu putea să rămână acolo mult timp şi s-ar fi degajat ca „mai întâi Saturn, apoi Marte, apoi Jupiter şi Mercur!"

Era imposibil să fi rămas ascunsă tot timpul cât le-a trebuit celor patru planete să-şi execute „degajarea".

Pe de altă parte, tabelele de la Tirvalur nu menționează deloc planeta Venus, nici absența şi nici reapariția sa, care ar fi trebuit să fie efectuată şi notată.

În sfârşit, astronomii hinduşi, atât de meticuloşi, de precişi, sunt categorici în declarațiile lor: era vorba de o conjuncție a *tuturor* planetelor.

De unde se poate deduce că, în urmă cu cinci mii de ani, sistemul solar era un sistem cu patru planete. Tăblițele hinduse posterioare celei de la

Tirvalur sunt însă bazate pe un sistem cu cinci plante, incluzând planeta Venus.

Tăblițele babiloniene

În astronomia babiloniană este vorba de cele patru planete citate mai sus, dar Venus este şi aici absentă, şi, vorbind despre ea, vechile texte spun „marea stea care s-a alăturat marilor stele”.

În rugăciunile lor, babilonienii invocau Saturn, Jupiter, Marte şi Mercur, dar niciodată pe Venus.

Un calendar antic, găsit la Boghaz-Keui, în Asia Mică, menționează stelele şi planetele, dar Venus lipseşte din listă, ceea ce nu poate să aibă decât o sigură explicație logică: Venus nu era cunoscută de babilonienii anului 3000 î.Hr.

Deci, această planetă nu figura în sistemul nostru planetar, sau era prea departe de Pământ ca să fie văzută de cei din vechime.

Tradiția mexicană spune că „marele şarpe de foc Quetzalcoatl a atacat Soarele şi s-a făcut un întuneric care a durat patru zile. Apoi, marele şarpe s-a preschimbat în radioasa stea (Venus)”.

În insulele Samoa, indigenii pretind că această planetă a avut o „cursă sălbatică” şi că pe cap i-au crescut coame.

În Grecia, savantul Democrit, deosebit de priceput în astronomie, susținea - dar fără să-şi dezvăluie motivele - că Venus nu era o planetă. Lucru cât se poate de tulburător, având în vedere că era spus de un mare inițiat!

Sfântul Augustin spune, după Verron, că „Castor Rodianul lăsase în scris relatarea unei minuni uimitoare, care ar fi avut loc în Venus; această stea şi-ar fi schimbat culoarea, mărimea, înfăţişarea şi cursa. Acest fapt, nemaivăzut înainte şi nici de atunci, s-ar fi petrecut pe timpul regelui Ogiges (să ne amintim de potopul lui Ogiges), după cum atestă Adrastus, Cyzicenus şi Dion, nobili matematicieni din Napoli".

Numărul mare al relatărilor concordante i-a preocupat foarte mult pe savanţi, care se pierd în presupuneri în privinţa motivelor acestor fenomene. Mulţi au crezut - şi I. Velikovski este şi el de această părere - că Venus fusese o cometă sau că fusese confundată cu o cometă.

Dar, zice „Marea Enciclopedie", *se putea confunda o cometă cu o stea? Şi chiar dacă s-ar fi făcut o astfel de greşeală, oare, prin reapariţia lui Venus, nu s-ar fi recunoscut imediat greşeala? Ce observator, ce savant, ce matematician ar fi îndrăznit să susţină cu atâta uşurinţă un eveniment atât de mare de treizeci şi şase de secole, unic în lume?*

Deoarece, pe de altă parte, chinezii, grecii, hinduşii etc., vorbesc de un „păr", de o „coamă de foc" care o însoţea pe Venus formând un fel de trenă, suntem obligaţi să convenim că această planetă nu exista pe cerul celor din vechime şi că şi-a făcut apariţia în modul unei comete şi provocând mari perturbări.

În sfârşit, reamintim că, după tradiţiile incaşilor, prima femeie a omenirii - Orejona - venise de pe planeta Venus „la bordul unei astronave mai strălucitoare ca Soarele”.

Este adevărat că misterul acestei stele se menţine nezdruncinat, dar se impun totuşi două certitudini: Venus şi-a făcut apariţia pe cerul nostru în urmă cu aproximativ cinci mii de ani, cu aparenţa şi efectele malefice ale unei comete.

Acestor constatări se mai poate adăuga faptul că un satelit misterios, natural sau *artificial,* a fost zărit lângă Venus în secolul al XVII-lea şi secolul al XVIII-lea de către astronomi eminenţi: Cassini, Short, Montagne etc.

Astfel, planeta patronată de Lucifer ar fi avut o cursă neregulată şi ar fi de vină pentru potopul universal, făcându-şi din această cauză reputaţia de „aducătoare de nenorocire”.

Chiar este atât de absurd ca o planetă a sistemului nostru solar să se dedea unor astfel de excentricităţi?

Deloc! Contrariul ar fi anormal.

Atomul, spun astrofizicienii şi savanţii în general, este constituit după imaginea sistemului solar… sau invers dacă preferaţi.

În acest sistem, Soarele este pe post de nucleu, planetele fiind electroni şi, ca în atom, un proces electric încă prost cunoscut asigură viaţa, mişcarea şi gravitaţia planetelor.

Or, în atom, electronii sar de pe un nivel pe altul,

adică îşi schimbă orbita; în sistemul solar, planetele ar trebui, deci, să se comporte identic şi din aceleaşi cauze.[48]

Ca în atom, fenomenul poate să determine reacţii concomitente - în cazul laserului - cu planetele, provocând ceea ce oamenii din vechime numeau un „sfârşit al lumii".

În 1696, fizicianul englez W. Whiston spunea că cometa din 1680, a cărei perioadă este de cinci sute şaptezeci şi cinci de ani şi jumătate, a provocat potopul biblic.

Nu putem susține corectitudinea unor astfel de calcule, dar dacă Whiston a avut dreptate, următorul sfârşit al lumii ar fi, deci, în anul 2271!

Sumerul şi Biblia

Nu credem miile de persoane care au văzut farfurii zburătoare şi marțieni[49], sutele de mii de halucinați care au văzut fantome, dar credem miile de martori care atestă, în urmă cu patru milenii, eroarea savanților şi ştiinței clasice şi care au declarat, de la poli la ecuator, de la răsărit la apus: „O planetă rătăcitoare a provocat incendierea globului şi potopul universal. Această planetă era Venus".

Eroarea savanților „Sistemului agreat de conjurația conservatorilor" nu este, din păcate,

---

[48] „Ce se află sus este la fel cu ce se află jos" (Hermes Trismegistus) (n.a.).
[49] Ştim că există tehnicieni foarte onorabili şi sinceri ai problemei OZN. Remarca noastră îi vizează doar pe creduli şi înşelați (n.a.).

singura care falsifică istoria oamenilor! Atunci în ce să mai ai încredere, pe ce să ne sprijinim certitudinea dacă bazele sunt denaturate şi jocul trucat ca la pocher?

Mai bine să nu crezi în nimic!

Să nu crezi în Biblie.

Să nu crezi în Sumer, leagănul primei civilizații!

Ei, da! Astronomii şi arheologii au zeci, sute de dovezi că civilizația egipteană este anterioară cu câteva milenii celei sumeriene.[50]

Calendarului lui Sothis (Sirius), vechi de şase mii două sute şase ani (în 1965), dovedeşte faptul şi permite situarea începutului civilizației în Egipt[51] în urmă cu şapte şi chiar opt mii de ani.

Dar „Sistemul" vrea ca lumea să înceapă la Sumer, în urmă cu aproximativ cinci mii de ani... aşa că respingem Calendarul lui Sothis şi, prin calcule subtile, „rectificăm eroarea" pentru a reduce cei 6206 de ani de la crearea sa la numai 2772 de ani.

Şi Sumerul este salvat!

E nevoie de un anumit curaj sau de inconştiență ca să vrei să faci pe Don Quijote în regatul imaginilor iluzorii! Cu atât mai mult cu cât

---

[50] Civilizația hindusă este, şi ea, mult anterioară Sumerului. Tăblițele de la Tirvalur (peste cinci mii de ani) constituie dovada unei culturi care datează de aproape şapte mii de ani (n.a.).

[51] În calendarul lui Ptolemeu, găsim răsăritul heliac al lui Sirius la o dată de 4241 ani înaintea erei noastre. Răsăritul lui Sirius, fiind de o importanță capitală - deoarece anunța revărsarea Nilului deducem de aici că acest calendar fusese realizat de astronomii egipteni (n.a.).

conjurații Sistemului nu vor scăpa ocazia să discrediteze şi, dacă e posibil, să arunce oprobiul asupra tentativei noastre de reconstrucție.

Ce importanță are! În labirintul mileniilor şi maşinațiilor, încercăm să ne apropiem cât mai mult posibil de fapte, sugerând explicațiile care ni se par cele mai logice.

În ipoteza noastră, extratereştrii au venit pe planeta noastră cu câteva milenii înainte de potop, fără să fie posibil să situăm cu aproximație venirea lor în marea noapte primistorică, care poate că s-a întins până la perioada omului de Neanderthal.

Război atomic: Atlantida contra Mu

Conform Scripturii, oamenii instruiți, inițiați într-o nouă civilizație, superioară, s-au înrăit - „Domnul a văzut că răutatea oamenilor era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău" (Geneza VI, 5) ceea ce poate să sugereze o paralelă cu timpurile noastre actuale de materialism josnic şi de nedreptate.

Ce s-a întâmplat atunci?

Destinul civilizațiilor îl constituie o permanentă luare de la capăt, un mers inexorabil spre moarte şi renaştere.

Din motive, probabil, analoage celor care opun astăzi blocul occidental blocului oriental, între atlanți şi poporul din Mu a izbucnit un conflict.

Această epocă se situează la frontierele

timpurilor noastre preistorice, în cețurile unde evenimentele trăite realmente se diluează în legendele păstrate de tradiție.

Oamenii au păstrat amintirea acestor evenimente, dar supunându-le epocii lor, zeilor lor, eroilor lor, imaginației lor.

Mahabharata, Drona Parva, Maha Vira [52] relatează războiul atomic care - cu efectele sale de iradiere şi mutație - a izbucnit pe Pământ.

Bombele atomice ale celor din Mu au devastat Atlantida şi continentul american şi, în acelaşi timp, riposta atlantă aducea moartea şi distrugerea continentului Mu.

Am identificat două epicentre: California-Nevada în vest şi deşertul Gobi în est, dar cu siguranță că mai sunt şi altele, actualmente scufundate în fosele Atlanticului şi Pacificului.

Rezultatul acestui război smintit a fost sfârşitul tuturor civilizațiilor, înapoierea facultăților mintale, reducerea fizică şi deteriorarea procreării.

Probabil că monştrii s-au născut cu miile, cu milioanele, compromițând problema supraviețuirii.

După cataclismul provocat de oameni, a avut

---

[52] Ramayana, ca şi mitologia greacă, evocă lupta demonilor sau titanilor cu zeii. Coincidențele sunt atât de numeroase, eroii par atât de identici, încât grecii cred că Homer a fost pe vremuri tradus în India. Este probabil că un adevăr universal, cunoscut de toți în timpurile primistorice, a inspirat Iliada, Odiseea şi majoritatea tradițiilor. Elementul major al acestui adevăr este războiul titanilor împotriva zeilor, adică relatarea cataclismului cosmic (n.a.).

loc, sub semnul unei misterioase conjuncții, cataclismul natural, care a pus în pericol întreg sistemul solar prin cursa rătăcitoare a lui Venus.[53]

După potop, omenirea s-a deteriorat zi după zi, coborând treptele evoluției şi prăbuşindu-se treptat în inconştiență.

Într-o ultimă tresărire de luciditate, oamenii au ridicat Puerta del Sol la Tiahuanaco, gravând pe fronton scheme de nave cărora nu le mai sesizau prea bine sensul şi destinația, poate doar cele ale unui mesaj către generațiile viitoare; în Egipt, inițiații au desenat globuri înaripate, care aveau mai târziu să figureze - neînțelese, impenetrabile - pe porțile templelor.

Această resurecție a timpurilor primistorice îi va şoca, ştim asta, pe savanții sistemului clasic şi teologii ataşați tradițiilor lor şi adevărului lor revelat.

Totuşi, teza noastră nu este mai fantastică decât cea a istoricilor şi a specialiştilor în preistorie care, în cercetările şi expunerile lor, *omit totdeauna* să țină cont de date esențiale: acele poveşti cu îngeri, acei monştri legendari, acei eroi, acele potopuri şi acele cataclisme care au distrus mai multe civilizații terestre.

În sfârşit, exegeții şi teologii nu au studiat niciodată Biblia şi Apocrifele cu spiritul unor oameni cărora viitorul le propune acest fapt pe

---

[53] Platon spune - lucru aflat de la preoții din Sais - că „incendierea pământului de Phaeton fusese în realitate un cataclism planetar" (n.a.).

care nu vom putea să ne prefacem la nesfârşit că îl ignorăm: suntem din ce în ce mai legați de cosmos, Pământul nu este un univers închis, schimburile interplanetare se vor materializa într-un viitor foarte apropiat!

Pe de altă parte, Biblia, scrierile sfinte şi manuscrisele apocrife insistă, deseori într-un limbaj foarte clar, asupra faptului că imixtiunea unor extraplanetari formează elementul primordial al genezei noastre.

Prin urmare, în această optică am încercat să structurăm o primistorie, acordând ipotezele noastre despre civilizații dispărute cu evenimentele insolite ale timpurilor biblice.

Capitolul IX
Astronauții din Hiperboreea

Am reuşit să convingem că „îngerii coborâți din cer" nu puteau să fie decât nişte extratereştri?

Credeți că teza noastră despre rătăcirile planetei Venus se poate opune în mod rațional „ucazurilor" contrare ale astronomilor clasici?

Îndrăznim să credem că da, cu atât mai mult cu cât alte relatări vor sprijini teoriile noastre, a căror integrare în istorie vor lămuri enigme până acum impenetrabile.

Desigur, nu totul este dezvăluit, şi nu putem nici să spunem totul şi nici să luăm cu asalt toate fortărețele, toate superstițiile care ne țin

prizonieri.

Totuşi, deja, prin interpretarea noastră, ultimele zece milenii scurse capătă o înfăţişare nouă şi un sens care începe să satisfacă nevoia noastră de logică, de raţional şi de miracol.

Alţii, după noi, vor corecta, vor consolida, vor adăuga şi, treptat, cu timpul şi cu bunăvoinţă, un adevăr aproximativ va ieşi din bezna în care îl cufundase uitarea, dar şi eroarea şi prejudecata.

Să fim iertaţi dacă în exegeza noastră, pentru comoditatea de exprimare, vom amesteca probabilul cu conjecturalul, încercând totuşi să ne depărtăm cât mai puţin posibil de linia raţiunii.

Venusienii aterizează în Armenia

Puţine persoane se mai îndoiesc că istoria lumii este supusă unor cicluri, iar aceste cicluri sau ere, în cadrul sistemului nostru solar, afectează mai mult sau mai puţin toate planetele.

În urmă cu 6000-12.000 de ani[54], locuitorii uneia dintre ele, datorită condiţiilor biologice dezastruoase de pe planeta lor, au luat hotărârea, ca să supravieţuiască, să încerce un exod.

Au trimis în cosmos conchistadori, a căror misiune era să efectueze o recunoaştere pe o *planetă mai ospitalieră, analoagă cu a lor ca*

---

[54] Cum să stabileşti nişte datări precise, dat fiind că timpul este un etalon care se întinde sau se contractă? Un an în era terţiară era poate egal cu un secol din epoca noastră. Etalonul timp este în funcţie de viteza de rotaţie terestră care variază tot timpul (n.a.).

mărime, atmosferă şi condiţii generale de viaţă.

Totul susţine şi concordă pentru identificarea următoarelor planete: *Venus,* atunci foarte excentrică, în pericol, căreia i-am istorisit aventura siderală, şi *Pământul,* plasat pe o orbită siderală şi analoagă cu Venus în caracteristicile sale vitale.[55]

În acel moment, Venus nu se afla între Pământ şi Mercur, sau poate între Marte şi Jupiter, şi, în orice caz, destui de departe de globul nostru dacă cei din vechime nu i-au descoperit prezenţa.

Exodul unei întregi populaţii planetare prezintă dificultăţi imposibil de depăşit, indiferent de dezvoltarea astronauticii, şi, oricum, nu se putea fără trimiterea unei trupe de recunoaştere.

Câteva nave spaţiale au plecat în cosmos, cu o misiune bine stabilită, în direcţia Pământului, unde venusienii ştiau că vor găsi o atmosferă convenabilă lor, o faună şi o floră deja în plină evoluţie.

Alegerea era determinată şi de o altă consideraţie: numai Marte şi Pământul aveau dimensiuni apropiate de cele ale planetei Venus, dar Marte era cu mult mai mic şi sterilitatea sa se opunea oricărei implantări umane.

Venus era atunci mai mare decât Pământul (şi-a

---

[55] Este vorba doar de o ipoteză. Faptul important este imixtiunea extraterestră, despre care credem că a venit de pe planeta Venus. Dar ipoteza noastră ar rămâne aceeaşi chiar dacă extratereştrii ar fi venit de pe o altă planetă (n.a.).

pierdut mai târziu din materie în cursa sa fantastică în direcția Soarelui), de aceea locuitorii săi aveau, în funcție de masa planetei, o talie superioară celei a oamenilor tereştri.

Aceste particularități erau probabil bine cunoscute de savanții extratereştri iar alegerea Pământului ca planetă-refugiu era deci dintre cele mai judicioase.

Este probabil ca escadrile venite de pe Venus să fi fost formate din numeroase nave şi au aterizat cel puțin cinci grupuri: În *Hiperboreea* şi *Atlantida* (SUA, Peru), pe *continentul Mu* (deşertul Gobi), în *Egipt* şi în *Armenia,* în zona balizată de puțurile de petrol aprinse din Orientul Mijlociu.

Situăm aceste puncte cu denumirile lor actuale.

Pe majoritatea continentelor unde au aterizat - cu excepția Orientului Apropiat -, astronauții (îngerii, semizeii, eroii, oamenii-zburători din tradiții) au lăsat amintirea unor personaje de o mare cultură şi de inițiatori binevoitori.

Trebuie să credem totuşi că acel comando din Armenia nu cuprindea elita, ci mai curând nişte descreierați, aşa cum se întâlnesc deseori în rândul aventurierilor, obişnuiți să-şi rişte viața, şi în rândul pionierilor de tot felul, unde acei „desperados" şi alții certați cu legea nu constituiau excepții.

Dar mai trebuie să admitem şi faptul că aceşti conchistadori, care erau trimişi pe pământ necunoscut, poate ostil, trebuiau să fie

constructori, colonizatori, inițiatori şi războinici totodată.

De altfel, extratereştrii nu au fost odioşi, dar având şansa să aterizeze într-un punct al globului unde femeile sunt mai frumoase decât în altă parte, nu au putut rezista farmecului lor.

Această unire a fetelor din Armenia cu giganții venusieni (2-2,30 m) a fost extrem de fericită, în urma ei rezultând copii înalți, deosebit de frumoşi, inteligenți şi puternici.

Conform acestei ipoteze, eroii şi semizeii din Antichitate ar fi descendenții venusienilor şi ai femeilor din Armenia.

Acelaşi sânge, aceeaşi rasă?

Se pune însă o importantă problemă biologică. Le era posibil bărbaților de pe o altă planetă să aibă copii cu pământencele? Unirea lor nu ar fi trebuit să fie sterilă?

În orice caz, ea nu a fost şi am putea formula, pentru justificarea reuşitei, numeroase explicații satisfăcătoare.

Cunoştințele ştiințifice ale extratereştrilor din Hiperboreea le permiteau poate să depăşească ceea ce pentru noi este o dificultate majoră.

Omul, în mod deosebit, este poate o ființă universală şi, în acest caz, pământenii ar fi de aceeaşi esență, de aceeaşi rasă ca şi *space people* din sistemul solar, în urma exodurilor succesive de la planetă la planetă, cărora le-am explicat

mecanismul în cadrul teoriilor fizicianului Louis Jacot.

Cartierul general Hiperboreea

Astronauții celorlalte comandouri au avut neapărat raporturi trupeşti cu femeile din ținuturile în care s-au instalat, procreând şi ei o omenire superioară: idolii la peruvieni, zânele (femei superioare) în Europa septentrională, eroii mitologici pe celelalte continente.

Marele cartier general al tuturor se afla în Hiperboreea (Thule sau America de Nord), „între Septentrion şi Occident, unde îngerii primiseră sfori ca să măsoare locul rezervat celor drepți şi celor aleşi" (Cartea lui Enoh LXIX, 12-13), unde Enoh, astronautul aramean, se ducea să raporteze despre misiunile sale.

Peste tot, hiperboreenii i-au instruit pe autohtoni cu frânturi din ştiința lor, dar popoarele puțin evoluate de pe Pământ nu puteau, bineînțeles, să facă, în câteva generații, marele salt care i-ar fi putut duce la nivelul intelectual al inițiatorilor lor.

În plus, aceşti inițiatori nu aveau legătură cu patria de origine, poate că nu erau savanți şi nu dispuneau nici de biblioteci, nici de laboratoare, nici de mijloace indispensabile unei mari popularizări.

Să ne imaginăm soarta pe care ar putea să o aibă nişte savanți atomişti paraşutați în pădurea

braziliană, în plin secol XX, lipsiți de contacte cu civilizația exterioară: ar fi la fel de neputincioşi în mijlocul naturii sălbatice ca şi Robinson Crusoe în insula lui.

Acesta a fost şi cazul venusienilor. Se pare, după Cartea lui Enoh, că s-au lăsat absorbiți în parte, fiecare comando instalându-se pe continentul său, fără o prea mare dorință - e lesne de înțeles - de a reveni pe planeta aflată în pericol.

Hiperboreenii au avut mai multe scrupule? Au reexpediat pe Venus o navă ştafetă? Să fi avut posibilitatea de a încerca o călătorie de întoarcere? Aceste puncte vor rămâne poate totdeauna un mister impenetrabil.

Oricum, forțați sau de bună voie, extratereştrii au rămas pe Pământ şi au creat două civilizații principale: cea din Atlantida, al cărei vast continent, ieşit din Oceanul Atlantic, se prelungea în America până la Tiahuanaco la sud-vest; civilizația Mu din Pacific, care ajungea până în deşertul Gobi şi o parte din India.

În sfârşit, grupuri mai puțin importante s-au instalat în Egipt, în Grecia şi în Armenia.

După câteva milenii, Hiperboreea, Atlantida şi Mu, ajunse la apogeu, reconstruiseră patrimoniul ştiințific al patriei-mamă şi dețineau din nou secretul energiei nucleare. În acest timp, Venus trecea probabil prin chinurile declinului, cu omenirea ei prizonieră, decadentă şi probabil incapabilă să continue cursa în cosmos.

Ştim, datorită tradițiilor, că la toate latitudinile, mii de bărbați şi de femei, refugiați în munții înalți, au putut să supraviețuiască cataclismului presupus atomic şi potopului. În schimb, papirusurile egiptene spun că omenirea a pierit şi că supraviețuitorii au fost în număr foarte mic, ceea ce trebuie să fi fost adevărat în câmpiile Nilului şi în deşert, unde strămoşii evreilor au plătit un tribut deosebit de greu.

Lungile liste genealogice pe care le-au trecut în Biblie, ca să-şi creeze strămoşi, sunt prea lungi, prea numeroase, prea doritoare să dovedească ceva ca să ne convingă. În ceea ce priveşte aventura incredibilă a lui Noe în arca lui, ea este respinsă de Biblia gnosticilor din Egipt şi nu poate masca în mod naiv acest punct important: în realitate, lumea nu a fost complet distrusă, ci doar deteriorată în esența ei şi repopularea s-a făcut aşa cum s-a putut.

Din cine se trag evreii? Să fi format ei rădăcina omenirii într-o eră cu mult anterioară timpurilor biblice? E posibil, deoarece originea lor este înconjurată de mister.

La prima vedere, spune „Marele Dicționar" din secolul al XIX-lea, *am putea crede că niciun alt popor nu deține informații atât de complete asupra originilor lui; dar dacă luăm în considerare amestecul de elemente teologice şi de fapte miraculoase pe care îl găsim în istoria lui, am fi*

tentați - dimpotrivă - să conchidem că puține poveşti vechi oferă atâta incertitudine şi obscuritate. Calitățile intelectuale deosebite ale vechilor evrei le confereau o anumită superioritate asupra celorlalți oameni, şi în acest sens am putea crede că sunt descendenții direcți ai extratereştrilor, cu atât mai mult cu cât aceştia din urmă i-au mandatat în mod foarte verosimil să le continue misiunea.

Această ipoteză este acreditată de toată istoria biblică: „norii" (care sau aparate cereşti) îi aduc pe inițiatori la poporul lui Israel ca să-i dicteze Legea, ca să-i dea învățături, ca să-l conducă în deşert, să-l ajute să treacă ape...

Imixtiunea hiperboreenilor este decelabilă în cele mai multe dintre marile evenimente relatate de Vechiul Testament şi am stabilit că un număr mare de personaje biblice importante au fost concepute de vechile evreice cu tați care erau „îngeri", adică oameni veniți din cer.

Dar pentru vechii evrei, ascendența maternă nu oferea garanția rasei, căci femeile în statul antic aveau o importanță cu totul secundară.

Vechii evrei împotriva hiperboreenilor

Copiii născuți dintr-un tată „înger" nu erau considerați ca fiind de sângele lor de către vechii evrei, care nu şi-au ascuns niciodată ostilitatea față de imixtiunea extratereştrilor în viața lor privată.

Probabil şi pentru că, pierzând de-a lungul secolelor sensul misiunii lor şi adevărul originar, au vrut să ataşeze propriei lor rase onoarea de a fi fost primii inițiatori ai omenirii.

În acest scop, şi-au anexat toți eroii primistoriei. Enoh, Noe, Moise, Melhisedeh etc. Au devenit astfel evrei pur-sânge, iar „îngerii", naționalizați, au fost încremeniți în imaginea hieratică şi candidă consacrată de tradiție.

Acest scop ocult de acaparare, care a motivat „epurarea" textelor vechi, explică şi faptul pentru care Biblia evită să vorbească de cosmos şi de planete, ceea ce se situează în cerul real, fiind din capul locului subiect de mare „fereală"!

Pe de altă parte, ea dezvăluie în detaliu ceea ce s-a petrecut înainte de venirea „îngerilor", dar se dovedeşte total lipsită de documentație despre ce este mai important: ce s-a petrecut *după,* între această aterizare supranaturală şi potop. Ciudat!

Când, pe la anul 150 d.Hr., creştinii au scris Evangheliile, poate că nu au înțeles sensul secret al politicii vechilor evrei, dar, printr-o precizie extraordinară, au reluat firul trecutului ignorat.

Iisus, născut de Maria, avea un tată necunoscut de oamenii de pe Pământ (Dumnezeu): tradiția inițiatică continua în direcția tăcerii absolute, dar evreii, îngrijorați, au refuzat să-l recunoască pe acest Mesia, a cărui naştere semăna cam mult cu cele cărora le ascunseseră cu atâta strădanie caracterul miraculos!

Din punctul lor de vedere, Iisus nu era din sângele lor… nu era evreu[56].

Pe scurt, faptul important al acestor timpuri protoistorice, pline de incertitudini şi de miracole, este că o partidă imensă de şah s-a jucat între inițiatorii hiperboreeni şi vechii evrei, ca să se ştie cine, în cele din urmă, va furniza rasa de strămoşi superiori. Vechii evrei neexistând ca popor decât sub domnia lui Moise, este imposibil să-i frustrezi pe hiperboreeni de beneficiul primei inițieri.

Un punct delicat în resurecția acestei protoistorii este concilierea ruinării civilizațiilor Atlantidei şi continentului Mu cu faptul că, mult timp după potop, „nori" şi nave zburătoare ar fi putut să joace un rol modest dar eficace în istoria postdiluviană.

Operațiunea Noe

Această problemă este, totuşi, enervantă, dacă în epoca potopului, hiperboreenii încă mai deținеau nave spațiale, în ciuda distrugerilor atomice survenite în cursul timpurilor precedente, şi este evident că s-au folosit de ele ca să-şi salveze elita.

O operațiune de supraviețuire în fond, analoagă dacă nu identică cu cea care este prevăzută de

---

[56] Portretul exact sau imaginar care ne-a fost transmis ni-l descrie pe Iisus „înalt, blond", de un tip mai mult nordic decât specific evreilor. Şi Noe se născuse cu aceste caracteristici, blond şi cu pielea albă ca zăpada! (n.a.).

majoritatea națiunilor civilizate din secolul XX.[57]

În acest caz, trebuie avute în vedere cel puțin trei ipoteze:

- Hiperboreenii, prin metode ştiințifice cunoscute de astronomii noştri moderni, au prevăzut cataclismul cosmic şi au luat unele măsuri de precauție ca să-şi salveze cunoştințele, elita şi să asigure un nou început. Să spunem, într-un fel, „operațiunea Noe".

- Au trimis în cosmos navele operațiunii Noe în timpul celor câteva ore sau zile de perturbare acută: trecerea foarte aproape a lui Venus pe lângă Pământ, ploi de pietre, de foc, de pământ etc. Poate că amenajaseră un refugiu provizoriu pe vreo planetă… (poate pe Lilith, cel de al doilea satelit al nostru, observat pe vremuri de cabaliști, sau pe acel Antipământ foarte problematic), a cărei poziție o situau în spatele Soarelui, exact pe axa Soare-Pământ, unu sau cealaltă fiind Edenul unde a fost transportat Melhisedeh. (De fapt, suntem în căutarea unei soluții pentru acest Eden… acest paradis terestru originar, care ar fi putut să existe cu adevărat în altă parte decât pe Pământ. Poate pe Venus printr-o afectivitate foarte naturală. Țara natală capătă o aureolă ciudată după secole de

---

[57] Din 1964, exerciții numite „operațiuni de supraviețuire" sunt efectuate în Marea Britanie pentru salvarea a 15.000 de persoane privilegiate, în cazul în care ar izbucni un război atomic. Primele manevre au fost conduse de căpitanul Rusby, comandant al Royal Observer Corps, şi s-au derulat în adăpostul atomic de la Maidstone (Kent) (n.a.).

absență!).

- Hiperboreenii dețineau refugii terestre, unde securitatea lor era asigurată, atât împotriva efectelor cataclismului cosmic, cât şi împotriva celor provocate de potop.

În cazul acestei ultime ipoteze, cea mai verosimilă, ne gândim la acele centre de inițiere cărora tradiția - sau poate legenda - le-a menționat existența: cetatea etanşă de sub piramidele din Egipt, [58] unde „personaje importante din Occident" veniseră să se pună la adăpost; Agartha subterană din Tibet, sub Munții Himalaya, *ridicat şi el tot în formă de piramidă.*

Oare nu în Agartha - după tradițiile orientale - trăiesc îngerii din toate timpurile şi „stăpânii lumii"?

Probabil că au mai fost şi alte refugii, care s-au înecat o dată cu Atlantida şi Mu, sau strivite precum Tiahuanaco (cetatea subterană ale cărei intrări au fost identificate de naturalistul d'Orbigny în secolul al XIX-lea).

Oricum, este sigur că naiva şi încântătoarea operațiune de supraviețuire întreprinsă de Noe, cu arca lui, e doar legendă. Dar nu este o minciună... ci doar o poveste.

---

[58] Ipoteză fascinantă: piramidele ar fi nişte puncte de reper aproape enorme, care nu puteau să fie acoperite de nisip, a căror misiune va fi să le indice oamenilor din timpurile viitoare că acolo sunt îngropate secretele „începutului, mijlocului şi sfârşitului"..., într-un fel, stelele lui Hermes Trismegistus (n.a).

Extraplanetarul Noe şi frumoasele armence nu au fost Adam şi Evele noilor timpuri, ci nişte supraviețuitorii printre mii de alți supraviețuitori.

Această „operațiune Noe” a fost cântecul de lebădă al hiperboreenilor: continentul lor a fost înghițit de ape, inițiații lor au fost decimați, împrăştiați, reduşi la rolul de martori, civilizația lor, fiind deja fragilizată de un război atomic absurd, s-a năruit definitiv cu laboratoarele, maşinile lor spațiale şi invențiile lor tehnice.

Puținul care mai rămăsese după potop era insuficient ca să permită vechilor Stăpâni ai Lumii să joace un rol de prim-plan, totuşi, se poate presupune că, cu ajutorul ultimelor lor nave spațiale utilizabile, au încercat, din sălaşurile lor subterane, să controleze şi să dirijeze câteva evenimente majore.

Iată o reconstituire a trecutului, unde am înlocuit neverosimilitățile relatărilor tradiționale cu explicații rațional posibile, dacă nu probabile.

Multe puncte rămân încă obscure şi, o dată cu trecerea timpului, devine periculos să dezlegi ițele unei intrigi urzite cu răbdare şi mare abilitate, în cursul secolelor, de conjurații puternice, intrigi ale căror ițe, dacă am putea să le urmărim, ne-ar duce la acel adevăr din timpurile originare: inițierea omenirii a fost opera „îngerilor coborâți din cer”, adică a astronauților din Hiperboreea.

Capitolul X
Dumnezeul gelos al poporului ales

Verigă a regnului animal sau creat spontan, omul a fost probabil „editat” în mai multe exemplare, în mai multe prototipuri foarte diferite şi care nu toate au evoluat după aceleaşi norme.

În plus, globul nostru, în cursul existenței sale, a suferit în mod vizibil bombardamente radioactive naturale sau provocate, generatoare de mutații accelerate.

Unele specii dispar în anumite puncte ale globului - de exemplu calul în America -, altele au căpătat un caracter anarhic, monstruos.

O specie iradiată a putut să sufere o dezvoltare bruscă şi extraordinară a facultăților sale intelectuale. Omul ar putea să fie produsul uneia dintre aceste mutații fericite?

Un motiv militează în favoarea acestei teze: procrearea lentă, întâmplătoare a omenirii, contrar celor ce se întâmplă în cazul celorlalte animale. Or, se ştie că una dintre primele consecințe ale iradierii este tocmai deteriorarea capacității de procreare. Dacă a existat un prim bărbat - Adam - sau o primă femeie - Eva -, în exemplar unic şi spontan, unul sau celălalt, ca să-şi asigure continuitatea[59] a trebuit să aibă raporturi sexuale fie cu animalele, din care

---

[59] Se poate presupune că primul om a fost hermafrodit. Această teză este, de altfel, aproape clasică (n.a.).

provenise, fie cu animale dintr-o specie diferită.

Dacă au existat mai multe prototipuri umane - ceea ce este foarte probabil ele au fost în mod obligatoriu neasemănătoare. Oricum, de la exemplarul unic sau de la diferite prototipuri au provenit în mod natural monştri, şi este interesant de studiat dacă, în acest caz, aceşti monştri au avut o legătură directă cu cei din mitologie şi, în consecință, cu eroii şi semizeii care au jucat un rol enigmatic în preistoria omenirii.

Pentru biologi, acuplarea între animale de specii diferite, dacă este posibilă în fapt, rezultatul este în mod obligatoriu steril.

Totuşi, unii pun la îndoială această teorie, cu atât mai mult cu cât nu răspunde nici unui criteriu ştiințific.

Este sigur că au fost încercate numeroase experiențe între animale inferioare: şoareci, pisici, cobai etc., dar, se pare, niciodată între animale şi ființe umane.

Nu este deloc exclus ca o femeie să poată avea copii de la un animal mascul, iar aventura trăită de Therese X din Vichy pare să dovedească acest lucru.

O fată de şaisprezece ani a trăit cu tatăl ei şi o maimuțică (mascul) într-o rulotă ce staționa pe un teren viran. Într-o zi, Therese s-a trezit însărcinată şi jandarmii, bănuindu-l pe tată, au făcut o anchetă discretă.

Tatăl fetei, om foarte ignorant dar foarte

credincios, a fost repede scos din cauză, cu atât mai mult cu cât credea foarte sincer că prin intervenția Duhului Sfânt, exact ca la Betleem, umila sa rulotă avea să fie onorată printr-o naştere miraculoasă!

În sfârşit, fata a născut normal… dar a adus pe lume un monstru: maimuță şi om totodată. Acea ființă era nu numai vie, ci şi foarte viabilă.

Therese şi-a mărturisit atunci legătura vinovată cu maimuța, astfel încât „produsul" a fost suprimat printr-o injecție, la câteva zile după naştere.

Doctorul T., din Vichy, a studiat monstrul; raportul său ştiințific şi ancheta judiciară sunt păstrate în arhivele oraşului.

Deci, problema hibridării animale ar fi repusă astfel în discuție. Pe de altă parte, ceea ce este valabil pentru animale în general, poate că nu este pentru om în special, acesta bucurându-se, fără îndoială, de un privilegiu excepțional, care se exprimă prin psihicul său, prin inteligență şi poate şi prin capacitățile sale de reproducere.

Se mai poate presupune că *bărbații* veniți de pe o altă planetă, care au făcut copii pământencelor, nu erau condiționați ca noi! Nu este imposibil, în plus, ca propriile lor cunoştințe ştiințifice să le fi conferit puterea să asigure procreări între oameni şi animale, de exemplu cu titlu experimental.

Dacă astronauții noştri moderni aterizează într-o zi pe o altă planetă, unde viața umană

normală este supusă unor obstacole majore, ne este permis să credem că vor încerca, prin inseminare artificială, să creeze pe această planetă o specie hibridă, jumătate terestră şi jumătate autohtonă!

Oricum, ştiința viitorului va învinge fatalmente ceea ce constituie deocamdată o dificultate imposibil de depăşit, iar problema monştrilor mitologici a avut poate o soluție favorabilă, în funcție de ştiința misterioasă a astronauților din Hiperboreea.

Tradițiile andine spun că omenirea noastră se trage dintr-o astronaută venusiană - Orejona - şi dintr-un tată care era un tapir!

Geneza după Cartea lui Enoh

Acuplarea între femei şi animale ocupă un loc important în tradiții, mai ales în Egipt şi în Grecia.

Foarte frumoasa Pasiphae, cuprinsă de o irezistibilă pasiune erotică, a vrut să cunoască dragostea cu un taur alb, aducând pe lume Minotaurul.

Propoetidele se prostituau cu oricine şi nu se sfiau să provoace rutul animalelor, ceea ce a fost - se mai spune - şi cazul frumoaselor armence şi lydiene, care întrețineau un cult foarte impudic al zeiței Anaitis (Anahid al orientalilor).

În grota magdaleniană de la Lussac-les-Châteaux (Vienne), au fost găsite pietre cu reprezentări umane, unde se văd oameni

al căror cap are un caracter canin foarte bine precizat.

Şi mai trebuie să acordăm o atenție deosebită capitolului LXXXIV (partea a 17-a) a Cărții lui Enoh, unde autorul descrie, după o viziune, nişte foarte ciudate scene de procreare.

2 - *Iată un taur ieşind din pământ,*
3 - *Şi acest taur era alb.*
4 - Apoi a ieşit o juncă şi cu ea doi viței tineri, unul fiind negru şi altul roşu.[60]

În capitolul LXXXV, Enoh înregistrează proliferarea taurilor, juncilor şi continuă:

6 - *Am privit şi am admirat acele lucruri şi iată că taurii au început să se înfierbânte şi să se urce pe junici; acestea au rămas grele şi au adus pe lume elefanți, cămile şi măgari…*

Apoi găsim narațiunea unei bătălii între elefanți, tauri şi alte animale, apoi ridicarea turnului Babel, urmată de o mare confuzie terestră, ajungându-se la Noe şi la potop.

Această geneză, foarte diferită de geneza biblică, ar tinde să facă să se creadă că, în acelaşi timp cu mitologiile, a existat o interferență misterioasă între tauri şi oameni. Indiferent de sensul pe care

---

[60] NOTĂ: taurul alb (culoarea dreptății) îl desemnează pe Adam; junca este Eva; viţelul negru este Cain iar cel roşu, Abel.

îl dăm taurilor şi junicilor (fiinţe umane sau animale), Enoh precizează clar că celelalte animale au fost născute de ei, că au avut drept mamă fie o junică, fie - şi asta e mult mai probabil - o femeie.

O tradiţie a triburilor indiene din America de Nord, amintită de părintele Charlevoix, spune că toţi oamenii fiind distruşi de un mare cataclism, Dumnezeu, ca să repopuleze pământul, a preschimbat animalele în oameni.

Sigur, nu dăm crezare acestor relatări, dar e ciudat că popoarele din vechime, pe drept sau pe nedrept, nu considerau imposibilă naşterea unor animale de către altele dintr-o specie diferită.

Oannes, iniţiatorul-peşte

Nu ştim dacă şi populaţia caldeeană era din aceeaşi rasă cu vechii evrei - şi e puţin probabil -, totuşi tradiţiile lor ne fac să credem că un personaj ciudat, nici om şi nici animal, este strămoşul lor superior: *Oannes*, zeu şi civilizator al popoarelor din Babilon[61].

Ei este prezentat sub forma unui monstru, jumătate om şi jumătate peşte - s-a mai spus şi broască -, care venea din „Marea Eritreeană" (golful Persic şi Marea Roşie). Avea două capete, unul de om, altul de peşte, picioare care se adaptau cozii şi era înzestrat cu grai.

El ieşea din mare în fiecare dimineaţă, ca să vină

---

[61] Oannes, oan = Ogen, Okean, Okeanos - Oceanos. Este Ianus sagace şi iniţiat al romanilor, precum şi Prometeu al grecilor (n.a.).

printre oameni şi să-i învețe ştiințele, artele, literele şi agricultura.

În siriană, Oannes înseamnă *străin,* ceea ce ne informează destul de imperfect despre originea acestui zeu mare inițiat.

Oare hainele îi confereau lui Oannes o asemănare cu peştii, sau era - printr-un miracol incredibil - rezultatul unei încrucişări monstruoase?

Logica noastră ne-ar înclina mai curând să vedem în această ființă extraordinară, dacă a existat, reprezentantul unei rase extraterestre, venit pe Pământ într-o navă spațială, asemănătoare unui submarin, sau care s-ar fi putut comporta, după aterizare, ca un fel de locuință submarină.

În orice caz, rămâne faptul că oamenii cu o constituție fizică anormală nu speriau popoarele din vechime, ca şi cum monstruozitatea nu ar fi fost o excepție, ci un fenomen destul de comun.

De oricât de departe provin ele, aceste tradiții, aceste legende formează deseori substanța esențială înțelegerii istoriei necunoscute a oamenilor, chiar dacă par că se opun legilor ştiințifice ale unei evoluții universale mult mai aventuroasă decât se crede!

Căci, în sfârşit, dacă lumea a fost distrusă de mai multe ori, dacă potopuri au înecat omenirea, cum oare ar fi putut ea să continue fără alterări profunde?

Alterări pe care, de altfel, le întâlnim cu duiumul în toate regnurile!

Monştrii, animalele fantastice, oamenii cu un fizic extraordinar nu ar fi putut să găsească un loc logic, raţional în evoluţia materiei, a intelectului şi a psihicului spre ultima verigă actuală a lanţului: omul!

Este iraţional să credem că, cu ocazia creării primilor oameni, unii mutanţi înzestraţi cu inteligenţă şi poate cu perversiune, au „încins" cu *Homo Sapiens* o luptă implacabilă a cărei miză era supremaţia terestră?

Animalul Fantastic

Tradiţiile tuturor ţărilor spun că giganţi sau animale monstruoase, uneori semiumane, uneori în întregime animale, cereau să li se dea băieţi sau fete fecioare, sau, dacă nu, distrugeau populaţia.

Ne putem întreba până unde aceşti monştri - Minotaur, Sfinx, Volta, giganţi, dragoni sau creaturi satanice - puteau să perpetueze amintirea unui flagel foarte vechi.

În labirintul morţii, oamenii normali au reuşit, până la urmă, să fie mai tari decât Animalul Fantastic, evoluţia umană a putut să se facă liberă şi popularea globului a dobândit un ritm natural.

Animalul Fantastic al celor din vechime era oare un simbol, un mutant redutabil, un animal adevărat sau un polen aducător de moarte?

Sub vălul legendei se ascunde un adevăr pe care

ne temem să-l identificăm.

Memoria oamenilor nu are puterea să păstreze exactă amintirea decât vreo patruzeci de ani; mai departe în timp, faptele încep să se deformeze şi intră treptat în legendă.

Războaiele napoleoniene ar fi devenit de mult timp poeme epice dacă cronicarii nu le-ar fi consemnat în scris.

Amintirile unor monştri semiumani au intrat deci în miraculos, de unde trebuie să decelăm părticica de adevăr inițial.

Formidabilul animal din Gévaudan nu era nici măcar un lup obişnuit, ci o pisică mare sau un linx!

Bătălia titanică în care Roland s-a înfruntat cu sarazinii, în defileul Roncevaux, a fost cel mult o încăierare!

În general, micile fapte din vechime sunt mult exagerate, dar dacă au fost nemăsurat de importante, se întâmplă, dimpotrivă, să fie relativ minimalizate.

De exemplu, războiul titanilor împotriva lui Zeus, care a zguduit Olimpul şi i-a făcut pe zei să tremure, a fost probabil un cataclism universal, în care a pierit o mare parte a omenirii!

Între aceste extreme, ce valoare trebuie să dăm monştrilor antici? Şi mai ales ciclopilor, minotaurilor, titanilor, gorgonelor, faunilor, îngerilor, căpcăunilor, hidrelor, leviatanului sau lui Behemoth din mitologii şi tradiții?

Doctorul american I. Velikovski a dovedit - şi nimeni nu s-a gândit să-l contrazică - că potopul datează cu aproximaţie din anul 1500 î.Hr. Şi că un cataclism universal - trecerea unei comete, crede el - a tulburat profund Pământul cu 1500 de ani înaintea erei noastre.

Aristotel credea că sistemul nostru solar era în mod regulat perturbat şi repus la loc în cursul „anului suprem", care comporta o iarnă mare zisă *kataklusmos* (potop, catastrofa) şi o vară mare numită *ekpyrosis* (incendiu), deci ceea ce se apropie de explicaţia lui Velikovski - potop universal şi incendiu al lumii.

Monştrii mitologici, datând de la ultimul potop, să fi fost ei născuţi în urma iradierilor produse de trecerea unei comete?

Deoarece Biblia nu aminteşte de această proliferare de animale extraordinare, credem că apariţia lor ar trebui situată înainte de potop, adică într-o perioadă nedeterminată (s-a avansat cifra de 9 000 de ani), când, după ipotezele noastre, globul ar fi fost atomizat în America şi în deşertul Gobi.

Apoi, cei câţiva supravieţuitori ai catastrofei, iradiaţi, ar fi putut să dea naştere la monştri şi să se lupte cu ei pentru dreptul de supravieţuire. Poate chiar, dacă au fost puţin numeroşi, au fost nevoiţi, ca să-şi perpetueze rasa, să aibă relaţii sexuale cu animalele!

Să fie monştrii şi mai vechi? Să dateze ei din

timpurile primistorice, când omul a fost creat prin mutații excepționale? E greu de crezut, căci amintirea ar fi atât de îndepărtată, încât memoria nu ar putea să păstreze nici cea mai mică urmă.

Giganții

De ce să nu continuăm să credem că Pământul a fost un fel de parc zoologic şi de grădină botanică a unei omeniri extraplanetare?

Totul se înlănțuie, se lămureşte şi devine logic: comandouri de oameni, veniți de pe o altă planetă, aterizează pe globul nostru, aduc civilizația, semințe de plante necunoscute şi specimene de animale pe care speră să le aclimatizeze.

Sigur, găsesc pământeni şi încearcă fie să-i colonizeze, fie să se integreze lor, dar nu fără riscuri, fără să plătească prețul sângelui, pentru că aceşti astronauți nu sunt biologic identici cu noi.

Unirea lor cu femeile oamenilor va produce deci copii mai mari decât înălțimea normală terestră, adică, cu exagerarea conferită de timp, nişte giganți.

Existența acestor giganți înainte de potopul zis universal este atestată de toate popoarele din vechime.

După tradiția indienilor Cholula, consemnată într-un manuscris de la Vatican, „înainte de marea inundație care a avut loc la 4 008 ani după crearea lumii, țara Anahuac era locuită de giganți;

toți cei care nu au pierit, au fost transformați în peşti…”

În Egipt „giganții se luptau cu oamenii şi au emigrat luând forme de animale”.

Biblia vorbeşte îndelung de giganți şi îndeosebi de ultimul dintre ei, regele din Basan, Og, care a pierit în lupta împotriva lui Moise. Acest Og, semilegendar, trebuie să fi avut descendenți, deoarece vechii evrei au avut încă multe războaie de susținut împotriva lor.

Vechii thailandezi pretindeau că oamenii din primele timpuri aveau o talie colosală, iar nordicii, referindu-se la tradiții hiperboreene, spun că primele ființe ale creației erau înalte ca munții.

Totuşi, ținând cont de exagerarea obişnuită legendei, imaginației şi timpului, trebuie să credem că aceşti giganți antici nu măsurau mai mult de doi metri.

Giganții fantastici ai lui Nicolas Henrion!

Un umanist şi istoric din secolul al XVII-lea, Nicolas Henrion, a făcut în această privință un studiu ciudat, dar lipsit de fundamente serioase, pe care îl prezentăm pentru pitorescul său. După o anumită lege a creşterii, Henrion determina - zicea el cu o exactitate riguroasă, variațiile înălțimii oamenilor de la creația lor originară. Rezulta că Adam „trebuie să fi avut în jur de 49 de metri; Noe, cam 32; Avraam, vreo 8; Moise, 4; Hercule, 3; Alexandru, 2; Cezar, 1,6”.

Giganții din Hiperboreea

Mitologia greacă oferă o indicație, care ar tinde să acrediteze teza unor oameni extraplanetari mai înalți şi mai inteligenți decât oamenii de pe Pământ. Căci giganții erau invincibili şi nici zeii nu-i puteau învinge decât cu ajutorul muritorilor, ceea ce, ținând cont de exagerări, ar putea foarte bine să se refere la ființe mult mai civilizate decât pământenii şi părând, din această cauză, invulnerabili.

În sprijinul acestei teze, vom aminti că nordicii situează patria giganților în acea Thule unde, se crede, trebuie să fi aterizat primele ființe venite de pe o altă planetă, căci hiperboreenii, conform tradițiilor celtice şi scandinave, au furnizat rasa de oameni superioară, care a dispărut o dată cu continentul lor, când a avut loc cataclismul atomic american şi asiatic.

Giganții hiperboreeni ar avea acum o descendență, aşa numiții *sumotori* (luptători de sumo) care, în Japonia, sunt personaje foarte populare, situându-se în ierarhie imediat după zei şi împărat.

Forța lor este prodigioasă, greutatea lor putând să atingă 200 kg şi înălțimea 2,40 m.

La început, scrie istoricul Pierre Darcourt, *sumotorii se recrutau dintre giganții ainus cu pielea albă.*

Aceşti ainus sunt nişte albi, protocaucazieni, care ar fi emigrat prin Siberia. Zeul lor, „Kamu", îngloba

soarele, vântul, oceanul şi ursul.

Aceşti munteni din Hokkaido, păroşi, greoi şi puternici, băutori de alcool cald, erau nişte luptători formidabili…

Ceilalți japonezi, cu ten arămiu, ar fi originari din insulele polineziene, din Malayezia şi din China.

Învingătorii, continuă Pierre Darcourt, *aduseseră cu ei, spre sud, femeile frumoase albe (ale adversarilor lor), iar din unirea cu ele se născuseră giganții asiatici, care au devenit primele gărzi de corp ale împăratului.*

Conform acestei teze, Japonia de Nord ar putea, deci, să fie considerată ca fiind Extremul Occident al globului, cu autohtonii lui hiperboreeni, sau poate, ca o insulă cruțată din vechiul ținut Mu, ai cărui locuitor erau de aceeaşi rasă extraterestră ca şi cei din Hiperboreea.

Nu este vorba decât de un indiciu, dar care se adaugă unei mulțimi de alte indicii în sensul ipotezei noastre a unor strămoşi superiori veniți de pe Venus sau de pe altă stea.

Din aceşti hiperboreeni extraplanetari ar fi provenit, în primul rând, „oamenii giganți şi faimoşi" pomeniți de Biblie, apoi, prin alterare - acuplări monstruoase (fiii cerului pervertiți din Geneză) sau iradiere - monştrii semiumani din legendă şi giganții cu formă animală care „au emigrat în Egipt".

Exceptând cazul în care pur şi simplu am nega

existența giganților şi monştrilor antici - şi atunci trebuie să respingi Biblia, Apocalipsele şi toate tradițiile nu putem concepe nicio altă explicație rațională contrară acestei interpretări.

Giganții din Biblie

După Biblie, giganții erau nişte ființe superioare, deoarece au dat naştere elitei popoarelor: regi, eroi, inițiați.

Asta relatează Geneza (VI, 4):

Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea, şi chiar şi după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor şi le-au născut ele copii: aceştia erau viteji care au fost în vechime, oameni cu nume.

Iată deci o explicație despre giganți, pe care este de ajuns să o aplicăm regnului animal ca să obținem cheia enigmei.

În primul rând, aceşti „copii ai lui Dumnezeu", veniți pe Pământ ca să fure fiicele oamenilor sau să le violeze soțiile, nu s-au împreunat ei cu unele animale?

Chiar şi în zilele noastre, aceste practici anormale sunt curente la obsedații sexuali şi cu atât mai mult la nişte ființe care probabil nu făcuseră amor de foarte mult timp!

Astronauții au putut foarte bine să dea naştere unor copii monstruoşi, jumătate oameni şi jumătate cai, sau jumătate oameni şi jumătate vaci…

Pe de altă parte, şeptelul animal slobozit de ei în

natura terestră, înainte de a dispărea sau de a se aclimatiza, şi în urma unor creşteri naturale perturbate sau acuplări nenaturale, trebuie să fi trecut prin stadii din care monstruozitatea fizică decurgea în mod obligatoriu.

Şi iată poate explicația acelor oameni giganți, acelor oameni-cai (centaurii), acelor oameni-tauri (Minotaurul), acelor fauni cu picioare de țap, acelor sfincşi cu cap de femeie, acelor gorgone, acelor sirene etc.

Monştrii împotriva oamenilor

Un corp monstruos are o gândire nesinceră, spune înțelepciunea populară.

Aceste ființe deformate de legendă, căci Minotaurul, de exemplu, nu era probabil decât un gigant cu bot de taur, sau acei mutanți au vrut oare să joace un rol în societate?

Probabil că da, şi au avut atunci în ființele normale nişte adversari hotărâți să-şi apere prerogativele şi rasa.

De aici a rezultat un război aproape fratricid care, timp de mulți ani, a îndoliat omenirea.

Monştrii aveau de partea lor forța, brutalitatea, în serviciul unei inteligențe limitate…

Oamenii aveau mai puțină forță fizică, dar o inteligență mai subtilă şi erau numeroşi.

„Animalele mitologice” au făcut din tinerețea omenirii un masacru amintit de sacrificii, de tributul de sânge proaspăt, dar, în cele din urmă,

eroii - înțelegându-se prin asta „giganții” -, fii ai extraplanetarilor şi fiicelor oamenilor, au învins tirania ființelor anormale.

Putem să mai credem că, ca o amintire de nepierit a marii bătălii din timpurile îndepărtate, oamenii învingători au înălțat cei o mie şase sute de monştri enigmatici din templul de la Karnak şi, la vest de piramidele cunoscute de ei, statuia colosală a inamicului ereditar învins: sfinxul de la Gizeh!

Ce epopee splendidă pentru barzii antici şi cât de lesne de înțeles este transformarea entuziastă pe care au făcut-o evenimentelor!

Eroii victorioşi au fost cu siguranță făcuți semizei, dar adevărul era ascuns în adâncul legendei!

Imboldul Dumnezeului gelos

Biblia ne oferă în această privință precizări de cel mai mare interes.

În Exod (XXXIV), Domnul, care se numeşte el însuşi *Dumnezeu gelos,* face aceste recomandări vechilor evrei:

15 - *Fereşte-te să faci legământ cu locuitorii acestei țări…*
16 - *Nu care cumva să iei din fetele lor neveste fiilor tăi…*
24 - *Căci voi izgoni neamurile dinaintea ta şi-ți voi întinde hotarele…*

Este vorba, bineînțeles, de a arăta legământul Domnului cu triburile lui Israel, dar puțin mai departe, în Levitic (XVIII), Dumnezeu oferă un motiv ciudat care face din vechii evrei „poporul ales”:

22 - *Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o uriciune.*
23 - *Să nu te culci cu o vită ca să te pângăreşti cu ea. Femeia să nu se apropie de o vită, ca să curvească cu ea. Este o crimă cumplită.*
24 - *Să nu vă spurcați cu niciuna dintre aceste lucruri, căci prin toate aceste lucruri s-au spurcat neamurile pe care le voi izgoni dinaintea voastră.*

Iată ceva clar formulat şi de o importanță primordială pentru evoluția umană: a fost un timp, după potop, când a existat o *practică generală* pentru bărbați şi pentru femei să se prostitueze cu animalele.

Să fi rezultat de aici progenituri monstruoase? Biblia nu spune nimic despre asta, dar mitologia greacă ar acredita acest fapt.

Acesta să fie misterul poporului ales?

Doar cu titlu de ipoteză de lucru, este interesant să observăm corelațiile ciudate care duc la conceptul de popor reprezentativ al rasei umane.

Caldeenii au avut un inițiator peşte, Oannes;

egiptenii se lăudau că au avut ca strămoşi zei cu cap de şacal, de vultur, de ibis, de pisică, de taur etc.; grecii nu aveau oroare de o paternitate animală...; dintre popoarele civilizate din Antichitate, numai vechii evrei apar lipsiți de orice pată.

În plus, Dumnezeul lor pretinde că le va da împărăția pământească din diferite motive, unul dintre ele fiind tocmai acela de a nu se deda la astfel de „infamii".

Fără a vrea să ajungem la o deducție puțin cam simplistă, este totuşi interesant să facem o apropiere între toate aceste coincidențe!

Problema monştrilor mitologici rămâne în continuare, dar reiese că hiperboreenii se prezintă ca descendenții unei rase necunoscute, dar pure, şi pe care o putem presupune specific terestră.

Acesta să fie misterul „poporului ales"?

Vechii evrei nu au manifestat o mare respingere în a se lăsa metisați de extratereştri, precum şi de rase pe care ei le considerau impure?

Ce atavism obscur - sau ce motivație ezoterică - îi împinge, la fel ca pe țigani şi pe nordici, să se considere că formează un popor „deosebit"?

Măcar pentru asta, istoria lor necunoscută merită explorată până la îndepărtatele şi ciudatele lor origini, pe care le putem urmări până la Moise, a cărui misiune revelată a fost să dea vechilor evrei un suflet, un Dumnezeu, o patrie şi structura socială a unui popor.

Or, extraordinarul patriarh, părintele poporului ales... nu era evreu, după cum am scris când ne-am referit la Sigmund Freud.

Cu argumente extrem de convingătoare, numeroşi istorici - Flavius Josephus, Yahuda, Ed. Mayer, O. Rank, J.H. Breasted etc. - aveau să susțină aceeaşi teză.

Akenaton, faraon monoteist

Misterul a început în Egipt, cu treisprezece secole şi jumătate înaintea erei noastre, la sfârşitul dinastiei a XVIII-a.

La acea epocă, faraonul Amenofis al IV-lea a proclamat o reformă religioasă şi a decretat ca fiind singura oficială religia lui Aton, zeu unic.

Plin de zel pentru noul său zeu, reformatorul din al şaselea an al domniei sale, şi-a schimbat numele de Amenophis (Amon este mulțumit) în cel de Akenaton (slava lui Aton) şi s-a grăbit să părăsească Teba pentru o nouă capitală: Ikutaton, actuala Tell-el-Armana, pe care a construit-o în Egiptul de Mijloc.

Regele, care era marele preot al cultului, a oficiat în castelul Obeliscului şi a compus el însuşi imnuri care nu lasă nicio îndoială asupra identității Creatorului:

O, tu, Zeu unic, alături de care nu mai există

alții…

La fel ca în religia pe care o vor îmbrățișa mai târziu vechii evrei, era interzis să sculptezi sau să desenezi efigii ale lui Aton, care putea totuşi să fie reprezentat sub forma unui disc solar roşu, ale cărui raze se terminau cu mâini.

Ceilalți zei au fost proscrişi, statuile lor au fost sfărâmate, basoreliefurile care îi reprezentau au fost mutilate şi s-a ajuns până acolo încât s-a şters cuvântul „zeu" când era la plural.

Noua religie repudia orice idee de infern, interzicea magia, vrăjitoria şi am putea să aflăm din Biblie poruncile esențiale ale legii sale.

Deuteronom (V, 7-8):

Să n-ai alți dumnezei afară de Mine.
Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri…

Exod (XXII, 18):

Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască.

Pe de altă parte, porunca principală coincide foarte exact cu cea a Bisericii:

Vei onora un singur zeu
Şi-i vei hărăzi o dragoste perfectă.

Aceste legături strânse şi primordiale între religia lui Aton şi viitoarea religie a vechilor evrei trebuie subliniate.

Ataşaţi puternic de milenii de credinţele ancestrale, egiptenii, din cupiditate, au jefuit uneori templele lui Amon, dar au acceptat doar constrânşi cultul lui Aton şi s-au grăbit să revină la vechii lor zei atunci când Akenaton a murit, pe la anul 1358 î.Hr.

Nefertiti şi Moise

Se presupune că Moise trăia la curtea faraonului - poate că făcea parte din familia regală - şi că s-a convertit la religia lui Aton.

Akenaton, în afara zeului său unic, avea o adoraţie - foarte legitimă - pentru frumoasa sa soţie Nefertiti (frumoasa care a venit), care se crede că era originară din Siria.

Să fi adus Nefertiti sămânţa religiei monoteiste? Scriitorul şi egiptologul Jean-Louis Bernard crede că da, dar notează totuşi că tatăl lui Akenaton, faraonul Amenofis al III-lea, avea o anumită înclinaţie pentru zeul Aton, deoarece numise „Splendoarea lui Aton" barca de plăcere în care o plimba pe lac pe soţia lui, Tiy.

Nefertiti nu radiază, fascinează, scrie J.-L. Bernard. *E fină, înaltă, inteligentă, dar orgolioasă şi încăpăţânată. Feminitatea ei are ceva excesiv, implacabil şi aberant.*

La baza cultului lui Aton găsim, deci, trei personaje principale: Nefertiti egeria, Akenaton prințul fără noroc şi Moise realizatorul, care va deveni eliberatorul şi legiuitorul poporului evreu, aducându-i de-a gata o nouă religie. A visat oare Moise să-i succeadă lui Akenaton, sau a fost propagandistul său pentru răspândirea cultului zeului unic?

În orice caz, probabil că a înțeles foarte repede că misiunea sa nu ar putea să se dezvolte în rândul egiptenilor şi, ca toți reformatorii, a ales poporul de jos, cel mai nefericit, cel mai oprimat, ca să primească învățătura sa.

Vechii evrei, exploatați, disprețuiți de nobilii egipteni, îi ofereau un câmp de acțiune ideal de care a profitat; a devenit imediat şeful lor şi i-a condus - fără ca aceştia să-şi facă, se pare, nici cea mai mică problemă - spre un ținut mai ospitalier decât valea Nilului.

O religie şi un şef de origine egipteană

Acest exod care, conform Bibliei, a antrenat în jur de un milion de ființe[62] în deşert, s-ar situa, după calculele lui Freud, între 1358 şi 1350 î. Hr., după moartea lui Akenaton şi cu un secol înainte de datele susținute de Biserică.

---

[62] Cifra este, bineînțeles, lipsită de orice fundament. Un milion de evrei nu ar fi putut să subziste în deşert, nici să treacă „Marea Roşie" între două maree! Nu avem nici un reper de estimare în privința numărului emigranților. Poate că erau câteva sute, cel mult câteva mii! (n.a.).

Trecând prin dificultăți enorme cu hoarda lui barbară, Moise a reuşit să-l înlocuiască pe zeul lor, Adonai, cu Iahve. Evenimentul s-a produs probabil în oaza bogată Meribat-Quades, nu pe muntele Sinai.

Iată-i deci pe vechii evrei dotați cu o religie egipteană şi cu un inițiator egiptean! Întâmplarea face ca „semnul Legământului" între Israel şi Dumnezeu - circumcizia - să fie şi el tipic egiptean! Pe basoreliefuri se poate vedea derularea sculptată a ritului iar arheologii au descoperit de nenumărate ori mumii purtând în mod clar urmele operației cu care, de altfel, egiptenii se mândreau foarte mult.

Herodot, vorbind despre ei, scria: „Practicau circumcizia, fiind primii care au adoptat-o din motive de igienă. Aveau oroare de porci, pentru că Set, sub forma acestui animal, îl rănise pe Horus... Din orgoliu, se considerau ca fiind poporul cel mai elevat, cel mai pur şi cel mai apropiat de divinitate".

Toate aceste constatări nu ştirbesc cu nimic geniul vechilor evrei, dar este foarte evident că datorează bazele religioase şi chiar legile lor poporului Egiptului, de la care au împrumutat, în plus, reguli de igienă şi superstiții.

Israel a devenit un popor adevărat după ce a avut loc fuziunea tribului din Egipt cu triburile din deşert; religia mozaică a căpătat forma ei definitivă pe la anul 550 î.Hr., când rabinii au redactat

Biblia.

Moise era mort de opt secole - asasinat de vechii evrei, spun mulți istorici - când au fost scrise cuvintele şi povestea sa! E lesne de înțeles cu ce aproximație!

Desigur, această exegeză provoacă în noi un sentiment tulbure de jenă şi de sacrilegiu, deoarece tinde să distrugă o legendă care a constituit bucuria copilăriei noastre şi de care suntem ataşați printr-o afecțiune sinceră. Dar istoria nu este făcută din concesii sentimentale şi trebuie să exprimăm ceea ce credem că este un adevăr!

Adevăr conjectural la urma urmelor, apropiindu-se probabil foarte mult de faptele autentice, dar cu siguranță la fel de alterat de mari incertitudini.

Totuşi, trebuia să atacăm această fortăreață ca să ne continuăm căutarea, după cum trebuia să demolăm - cu mult mai puține scrupule de conştiință - tezele eronate ale preistoriei!

Moartea zeilor din Egipt

Egiptul, cu templele sale prodigioase, zeii săi nenumărați cu cap de vacă, de lup, de câine, de taur, cu faraonii săi hieratici, a cedat torța civilizației când au pus mâna pe ea umilii păstori care erau vechii evrei.

Populația globului, care fusese foarte densă în zona mediteraneeană, scăzuse în mod

considerabil şi deşertul, de un mileniu, cucerea fără încetare terenurile cultivabile şi acoperea vechile oraşe.

Abidos, Teba, Memphis nu mai erau decât umbra splendorii lor.

Este dificil să reconstitui faţa lumii în acea epocă, dar, dacă e să dăm crezare scrierilor sfinte, efectele potopului fuseseră catastrofale pentru omenire.

În această decadenţă generală şi în timp ce vechile civilizaţii se năruiau într-o misterioasă maladie, numai poporul evreu a fost conştient de pericolul mortal.

Fie că a fost egiptean sau evreu, real sau presupus, un mare iniţiat pe nume Moise a avut meritul de a se fi gândit să salveze o rasă şi să o pregătească pentru un destin grandios.

În mod accesibil, Biblia relatează evenimentul care a dat naştere poporului ales.

Era vorba de a impune lumii tirania unei rase privilegiate?

Unii aşa au crezut şi această neînţelegere fatală a îndoliat istoria, fără vreo onoare sau profit pentru cineva.

Este sigur că evreii au despre ei o părere deosebit de favorabilă, că se consideră mai nobili, mai elevaţi decât ceilalţi, a scris Sigmund Freud.

Exact asta credea şi poporul din vechiul Egipt!

…În acelaşi timp, ei au păstrat un fel de încredere în viață, asemănătoare cu cea pe care o conferă deținerea secretă a unui dar prețios: evreii se consideră cu adevărat poporul ales de Dumnezeu şi cred că se află foarte aproape de el, ceea ce le conferă orgoliu şi încredere.

Evenimentele, adaugă Freud, au părut să dea dreptate acestei pretenții, deoarece Mesia al catolicilor şi al majorității națiunilor de rasă albă s-a născut în rândul vechilor evrei.

Se poate obiecta că nu l-au recunoscut pe Mântuitor? Da, bineînțeles, pentru că era „fiu din tată necunoscut", dar dacă evreii l-ar fi acceptat, erau sigur că Iisus nu ar fi făcut carieră şi creştinismul n-ar fi existat niciodată!

Din punctul nostru de vedere, sensul profund al termenilor „popor ales" şi „misiune" nu are nicio interferență cu vanele sentimente de orgoliu personal.

Misiunea şi poporul ales

Într-o lume decimată de potop, deteriorată poate în ceea ce priveşte reproducerea, devenise necesară asigurarea repopulării cu o rasă selecționată, pornind de la vechii evrei şi de la extraplanetari[63].

---

[63] În cartea sa „Extratereştrii", Paul Thomas vorbeşte astfel despre misiunea evreilor: Or, se pare că entitățile „iahvice" urmăreau într-adevăr să producă o mutație în cadrul speciei umane, după un plan pus în

Aceştia din urmă asiguraseră o descendență, mai întâi în Armenia şi în Caucaz (unde rasa albă s-a păstrat perfect), dar cu poporul din deşert căuta probabil să creeze o rasă de mutanți sau de oameni superiori, apți să transmită fără risc de degradare cunoştințele lor ştiințifice şi secretele lor cele mai subtile.

Evreii, din păcate, trădând aceste scopuri, au abuzat de situația lor avantajoasă, sau au pierdut sensul ezoteric al privilegiului lor, păstrând doar imaginea lui grosieră.

Dacă e să dăm crezare lui Osea, misiunea a luat sfârşit sub domnia lui Jeroboam, fiul lui Ioas, regele Israelului (800-900 î.Hr.).

Domnul a zis lui Osea: „Du-te şi ia-ți o nevastă curvă şi copii din curvie; căci țara a săvârşit o mare curvie părăsind pe Domnul!” (I, 2)

Duhul curviei duce poporul meu la rătăcire. De aceea (spune Domnul) fetele voastre vor fi curve şi nevestele voastre vor fi adultere (IV, 12-13).

Şi nu le voi pedepsi pe fetele voastre pentru că sunt curve, nici pe nevestele voastre pentru adulter, căci voi înşivă vă duceți la o parte cu nişte curve şi jertfiți împreună cu desfrânatele din templu (IV, 14).

---

execuție din timpul lui Avraam din Ur. Două mii de ani fuseseră consacrați pentru realizarea condițiilor necesare producerii sale; două mii de ani de selecții severe, de căsătorii ordonate conform exigențelor unei genetici minuțioase...” (n.a.).

Dar Domnul cere „ca măcar Iuda să nu cadă în păcat”.

Aceasta ar fi explicația „poporului ales” şi probabil marele secret al Cabalei, de unde vechii evrei, imperfect inițiați, după apariția creştinismului, au luat, cu un sentiment de frustrare, cunoaşterea genealogiei lor.

Au crezut poate că erau doar nişte cobai ameliorați prin încrucişare, nu o rasă pură, şi ca să-şi însuşească gloria inițierii inițiale, au luat hotărârea să facă trecutul impenetrabil.

Astfel, Maasseh merkabad din Cabală a devenit un secret de stat, care nu a mai fost transmis din gură în gură rabinilor inițiați. Planul şi opera extraplanetari lor au căzut în uitare, evreii străduindu-se să şteargă urmele, anexând originii lor rasiale pe inițiatorii şi patriarhii străini din timpurile genezei şi Exodului.

Din această imensă conjurație avea să decurgă o noapte redutabilă în care avea să cadă adevărata istorie a omenirii.

Capitolul XI
Apocrife şi istorii fantastice

În acelaşi demers se încadrează şi studierea unor anecdote, din Apocrife şi din scrierile vechi, anecdote ale căror detalii, chiar dată aparțin legendei, pot să ofere un indiciu exegeților.

Paradisul este la nord-vest

Într-o scrisoare apocrifă tradusă din etiopiană - „Lupta lui Adam şi a Evei" -, autorul relatează că descendenții lui Adam se divizaseră în două ramuri: cainiții şi setiții.

Primii, proveniți din Cain se consacraseră lui Satan, plăcerilor trupeşti şi imoralității; trăiau într-o țară fertilă, dar depărtată de Eden.

În schimb, setiții, descendenții lui Set, rămăseseră fideli legii şi locuiau în munți, în apropiere de Paradis, dar s-au amestecat curând cu copiii lui Cain, „s-au spurcat cu impuritățile lor şi au dat naştere cu ei unor copii care erau numiți *gariâni,* adică *giganți,* deoarece erau oameni foarte puternici şi de o talie colosală, neavând pereche".

Această relatare nu ne dă vreo indicație despre amplasamentul geografic al Edenului, dar vechile cronici - imnurile sfântului Efraim despre paradisul adevărat, Topografia creştină a lui Cosmas Indicopleustes mai ales - îl plasează la extremitățile occidentale, pe muntele cel mai înalt de pe Pământ.

Cei din vechime credeau că Pământul este plat, alții ziceau că e circular, alții spunând că ar fi dreptunghiular, înconjurat de ziduri înalte care se uneau ca să formeze bolta cerească.

În cosmografia lui Cosmas, spre Polul Nord se află un munte înalt, în jurul căruia se roteşte soarele şi stelele. Eclipsele şi fazele lunii se produc atunci când muntele se interpune între astru şi

pământ.

În tradiția populară, acest munte înalt, unde Enoh se ducea în misiune, este identificat cu paradisul terestru sau Edenul şi se situează, deci, „spre Polul Nord”, între „septentrion şi occident”, ceea ce corespunde cu locul unde se presupune că s-ar fi aflat Thule şi Hiperboreea.

Se mai spune că „Domnul compătimitor şi îndurător, care aranjează toate lucrurile în înțelepciunea sa infinită, *a vrut ca Adam să locuiască la vestul Grădinii* când a fost alungat, căci țara din această parte este foarte întinsă”.

Comoara lui Adam

Lupta lui Adam vorbeşte apoi de o împrejurare ciudată, în care Domnul i-a ordonat lui Adam să locuiască într-o grotă scobită într-o stâncă, deasupra grădinii.

De ce o grotă? Pentru că strămoşul nostru trebuie să-şi ducă acolo comoara, adică obiectele prețioase venite din Eden, pe care îngerii i le oferiseră înainte ca el să fi păcătuit. Numeroase scrieri orientale atestă faptul că în această grotă a fost îngropat Adam, căci nu a fost blestemat de Dumnezeu şi, dintre toți patriarhii, el a rămas cel mai venerabil şi cel mai mare în sfințenie!

După ce Noe a construit Arca, a dus la bordul ei trupul primului nostru strămoş:

Matusalem i-a zis lui Noe... fiul meu, când vei muri, recomandă primului tău născut, Sem, să-l ia

cu el pe Melhisedeh, fiul lui Cainan şi nepotul lui Arpachsad, pentru că este preot al lui Dumnezeu Preaînaltul şi vor scoate împreună din arcă corpul părintelui nostru Adam, şi îl vor lua cu ei, şi îl vor îngropa sub pământ, iar Melhisedeh trebuie să rămână pe acel munte în faţa trupului părintelui nostru Adam şi să celebreze acolo veşnic serviciul divin.

Iată o idee extrem de nouă: dintre toate fiinţele venite pe Pământ, inclusiv acei profeţi şi acei mesia, cel mai important dintre toţi este Adam!

Melhisedeh însuşi, marele Stăpân al Dreptăţii, mare-preot al Domnului, este hărăzit serviciului divin până la capătul timpurilor.

Cine era deci acest Adam? Oare nu ne-am înşelat asupra adevăratei sale esenţe, acordând prea mare încredere creaţiei biblice?

În realitate, întreaga protoistorie este doar un rezumat de evenimente semifabuloase, asamblate într-o ordine cronologică *despre care s-a crezut că este exactă,* dar care a putut foarte bine să fie inversată.

Cine erau ei?

Adam, Enoh, Melhisedeh, Moise, pe scurt, majoritatea eroilor biblici până la Iisus, au fost situaţi, conturaţi, caracterizaţi la câteva milenii după moartea lor; or, după mulţi istorici, Adam este un mit, Enoh este, fie un fiu al lui Cain, fie tatăl lui Matusalem, fie - şi acesta este şi punctul

nostru de vedere - un mediator misterios între hiperboreeni şi astronauții din Armenia, Melhisedeh se ascunde într-un mister cvasi impenetrabil, iar Moise este, după toate aparențele, un înalt demnitar egiptean, faraon sau preot.

Ca să concepem mai bine incertitudinea enervantă a datelor antice, este suficient să vrem să identificăm unele mari personaje istorice.

Cine era Iisus? Fiul Domnului, vor spune creştinii, dar majoritatea popoarelor globului neagă existența sa reală.

Cine au fost primii regi al Franței, în secolul al V-lea, după Iisus Hristos?

Avem doar detalii vagi despre ei, iar Merovingienii de la care ne-au rămas sute de mii de sarcofage, ne sunt aproape necunoscuți.

Carol cel Mare, puternicul împărat al Occidentului era imberb sau purta barbă? Mister!

Cine era Ioana d'Arc?

Evident, avem o mare afecțiune pentru Fecioara noastră şi nu am accepta „deflorarea" legendei sale aurite, dar, în realitate, povestea ei este foarte ciudată!

Probabil că Ioana se ducea să se închine păgâneşte copacului cu zâne din Bourlemont când a auzit „vocile"!

„Prin voia Domnului", l-a recunoscut în mod miraculos pe regele Carol al VII-lea la Chinon, dar şi-a ales, drept tovarăş de arme, un vrăjitor, care

sacrifica copii demonului: Gilles de Rais, executat la Nantes, în 1440, ca eretic, practicant al magiei negre şi asasin.

Ioana era o vrăjitoare? Da, poate că era o redutabilă vrăjitoare „albă", care „i-a aruncat pe englezi afară din Franța" cu sabia magică dezgropată la Sainte-Catherine-de-Fierbois (Indre-et-Loire), în condiții incredibile.

Şi Ioana şi-a îndeplinit misiunea ei miraculoasă, purtând asupra ei o relicvă eficace, pe care Carol al VII-lea a dat ordin să fie adusă special de la mănăstirea din Charroux (Vienne): Bellator, cea mai mare bucată cunoscută din adevărata Cruce.

Dar ce valoare are adevărata Cruce dacă Iisus este o ficțiune?

Şi ce valoare are supliciul fecioarei franceze, pe rugul de la Rouen, când ştim că, cinci ani mai târziu, propriul ei frate, Jean de Lys - faptul este atestat de arhivele din Loiret - aducea la Orleans vestea că Ioana era încă în viață! Astfel încât, adaugă istoricii, ea a apărut în carne şi oase şi a fost recunoscută de familie şi de bravul Le Hire, căpitanul armatei sale!

Aşa că punem din nou întrebarea: cine erau Adam, Enoh, Moise, Melhisedeh, Iisus?

Dacă ne gândim mai bine, această poveste cu Adam alungat din paradis ar putea foarte bine să se interpreteze ca venirea pe planeta Pământ a unei ființe extraplanetare, proscrisă pentru o faptă rea sau din motive pe care nu le cunoaştem.

Adam a fost oare un Robinson al spațiului, un astronaut izolat, un aventurier al cerului sau şeful acelui comando al hiperboreenilor?

Această ultimă ipoteză, într-o oarecare măsură, conferind credit textului Luptei lui Adam, ar explica onorurile excepționale care au fost aduse rămăşițelor sale pământeşti, în timpul potopului şi după el, de către Noe şi Melhisedeh.

În acest sens, comorile din grota lui Adam, oferite de îngeri, erau poate obiecte fără mare valoare intrinsecă, dar provenind de pe o altă planetă.

Este incontestabil că relatarea din apocrif a fost interpolată, mai ales atunci când vrea să ne convingă că „Adam şi Set au ascuns în grota comorilor aurul, tămâia şi smirna pe care magii aveau să o ofere Mântuitorului la Betleem”[64].

O asemenea fraudă, toate aceste versiuni şi diferitele interpretări pe care ie prezentăm, nu au alt scop decât să sublinieze, încă o dată, marea precaritate a documentelor care se referă la geneza noastră.

Scrisoarea lui Iisus Hristos

Credeți în scrisoarea pe care Iisus Hristos ar fi scris-o, ca răspuns la mesajul lui Abgar, regele Edessei, din Armenia? Acest rege, relatează

---

[64] Creştinii au situat această grotă sub Golgota! (n.a.)

istoricul Eusebiu[65] şi alți autori vechi, suferea teribil de gută (se mai spune că şi de lepră) şi auzind cum era lăudat Iisus pentru minunile şi miracolele sale, a luat hotărârea să apeleze la el şi să-l invite la curtea sa.

Edessa, azi Urfa, în Turcia, era un oraş din Mesopotamia de Sus, între Tigru şi Eufrat, destul de departe de Iudeea, unde peregrina „Fiul Domnului" împreună cu apostolii săi. Pe scurt, Iisus nu a acceptat invitația, dar a răspuns trimițând această scrisoare talismanică:

Eşti fericit, Abgar, de a fi crezut în mine fără să mă fi văzut.

Căci este scris ca cei care mă vor fi văzut să nu mă creadă, iar cei care nu mă vor fi văzut să creadă şi să fie mântuiți. În ceea ce priveşte rugămintea de a veni la tine, trebuie să îndeplinesc rostul pentru care am fost trimis şi după aceea să mă întorc la cel care m-a trimis.

Când mă voi fi întors, voi trimite pe unul dintre discipolii mei care te va vindeca şi care îți va da viață ție şi alor tăi.

Regele Abgar a fost - se pare - vindecat de suferințe, ceea ce este cu totul remarcabil!

„S-a adăugat, scrie Procopiu, că Edessa nu va

---

[65] Eusebiu, episcop din Cezareea, autor al unei celebre şi prețioase „Istorii Eclesiastice", în care povesteşte cu exactitate instaurarea şi primele progrese ale Bisericii (267-340) (n.a.).

putea niciodată să fie cucerită de barbari", dar acest al doilea miracol nu s-a realizat, deşi locuitorii au afişat scrisoarea lui Hristos la porțile oraşului, ca să țină loc de fortificații.

Originalul misivei, scrie istoricul grec Cedrenus (secolul al XII-lea) era venerat la Constantinopol sub domnia împăratului Mihail Paflagonianul, pe la anul 1035.

Un manuscris arab, păstrat la biblioteca din Leyda, oferă o altă versiune a scrisorii lui Hristos. Sensul general este acelaşi, dar stilul şi detaliile s-au schimbat în mod notabil:

Scrisoarea Domnului Nostru Iisus Hristos către Abgar, rege al Edessei, pe care a trimis-o, spunând:

Eu, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu şi etern, către Abgar, rege în oraşul Edessa. Pace ție - Îți spun: eşti fericit şi preafericit este oraşul tău care se numeşte Edessa, pentru că, deşi nu m-ai văzut, ai crezut în mine.

Eşti pe vecie fericit, precum şi poporul tău; pacea şi milostenia se vor înmulți în oraşul tău şi o credință sinceră în mine va străluci acolo, şi ştiința va sălăşlui acolo.

Eu, Iisus Hristos, regele Cerului, am venit pe pământ ca să-i salvez pe Adam şi Eva şi rasa lor.

Şi i-a trimis aceste şapte sentințe în greceşte:

1. Mă supun de bună voie suferințelor patimilor şi crucii.

2. Nu sunt doar om, ci şi Dumnezeu perfect şi un om perfect.
3. Am fost ridicat spre Serafimi.
4. Sunt veşnic şi nu există alt Dumnezeu în afară de mine.
5. Am devenit Mântuitorul oamenilor.
6. Din cauza iubirii mele pentru oameni.
7. Trăiesc în toate timpurile, mereu şi etern.

Domnul (continuă scribul manuscrisului din Leyda) *a trimis această scrisoare şi a trimis-o spunând:*

Am ordonat să fii vindecat şi eliberat de bolile tale şi păcatele tale să fie iertate. Şi în orice loc în care vei pune această scrisoare, puterea armatelor vrăşmaşe nu va putea să fie mai mare şi nici să te răstoarne, iar oraşul tău va fi veşnic binecuvântat datorită ție.

Acestea sunt cele şapte sentințe pe care Domnul Nostru Iisus Hristos le-a trimis lui Abgar, regele Edessei, despre divinitatea şi umanitatea sa, şi cum este Dumnezeu perfect şi om perfect. Fie veşnic lăudat.

Ortografia numelui regal este deja modificată şi se pare că două-trei alte retranscrieri n-ar fi lăsat să mai rămână mare lucru din textul inițial (în aceeaşi ordine de idei, semnalăm faptul că Biblia ne este cunoscută prin 1200-1800 de copii, originalul fiind, bineînțeles, pierdut sau sechestrat).

Scrisoarea lui Iisus către Abgar a fost găsită abia în secolul al IV-lea, cam la trei secole după Hristos. Biserica o plasează în rândul scrierilor apocrife iar Sfântul Ieronim nu crede în autenticitatea sa.

Totuşi, ea constituie singurul document, aproape istoric, care poate să acrediteze existența lui Hristos.

Putem citi cuvântul *Khristos* în papirusul Egerton, care este contemporan cu Mesia, dar fără vreo altă indicație personală şi, de fapt, Khristos (unsul), se poate aplica oricărui personaj consacrat de Biserică.

Mai multe tradiții spun că mesagerul trimis de Abgar la Iisus era pictorul Ananias care, neputând să-l convingă pe Mesia să vină la Edessa, voia cel puțin să-i ducă acolo portretul.

A încercat, deci, să-l facă, în timp ce Iisus vorbea în mijlocul discipolilor, dar nu a reuşit „fie din cauza mişcărilor modelului său, fie din cauza radierii feței sale. Informat despre intențiile acelui om, Iisus a cerut apă, şi-a spălat fața şi s-a șters cu o pânză pe care i-a dat-o lui Ananias”.

Or, după Ioan din Damasc şi Cedrenus, care relatează această legendă, imaginea Omului-Dumnezeu a fost imprimată pe pânză!

Într-un discurs, Constantin Porfirogenetul, împăratul Orientului, spune că puterea acestei imagini miraculoase i-a forțat pe perşi să ridice asediul Edessei, totuşi, împăratul Roman I

Lecapenul a reuşit să-l obțină, în schimbul unor mari avantaje acordate musulmanilor, care deveniseră stăpânii oraşului!

Portretul a fost dus la Constantinopol în ziua de 16 august 944 şi creştinii l-au înconjurat cu mare devoțiune.

Comoara templului

Manuscrisele de la Marea Moartă, deşi scrierea lor nu datează dinaintea erei creştine, nu oferă o mai mare garanție de autenticitate.

Desigur, nu-i bănuim pe scribii care le-au redactat că au vrut în mod deliberat să ne inducă în eroare, dar trebuie să ținem cont că, în urmă cu două mii de ani, adevărul istoric, în mintea popoarelor orientale, nu avea nici pe departe rigoarea ştiințifică pe care i-o acordăm în zilele noastre. Cel puțin în principiu!

De exemplu, am vrea să cunoaştem credibilitatea pe care am putea-o acorda comorilor despre care vorbesc documentele descoperite în martie 1952, în grota nr. 3 de la Qumran!

În această grotă, în mijlocul unor rămăşițe de urcioare, trei plăcuțe de cupru, cu dimensiunile de 0,80 m x 0,30 m, erau rulate şi puternic lipite de oxidare.

După o muncă migăloasă, profesorul H.W. Baker, de la universitatea din Manchester, a reuşit să le despartă şi textul a apărut.

Era prima dată când se descoperea, pe pământ

sfânt, un mesaj gravat pe metal şi s-a crezut, din această cauză, în importanța sa excepțională.

Poate că era, căci conținutul său nu a fost divulgat, cu excepția acestui scurt fragment:

În cisterna care se află la baza zidului, spre Orient, a fost săpat un loc în stâncă. El conține şase sute de bare de argint. Foarte aproape de acolo, în colțul de sud al porticului, în fața mormântului lui Çadoq şi sub stâlpul exedrei: o lădiță de tămâie din lemn de cedru şi o lădiță de tămâie din lemn de cassia. În groapă, foarte aproape de acolo, alături de mormânt, într-o grotă care se deschide spre nord, se află o copie a acestui rulou, cu explicații, distanțe şi indicații precise.

Este vorba, deci, de o comoară, probabil cea a Templului, despre care se ştie că a fost prădat de romanii lui Titus în anul 70.

Din acest motiv, şi poate din altele care nu trebuia să fie cunoscute, a fost decretat faptul că textul de pe plăcile de cupru era opera unui fantezist sau ritualul unei secte, fără vreo legătură reală în sensul literal al cuvintelor.

S-a aflat, puțin mai târziu, dar fără mari precizări, că plăcile dezvăluiau locul a şaizeci de comori în aur şi argint, reprezentând două sute de tone de metal prețios, adică o avere de o sută de milioane de dolari.

Unde se află minciuna?

În textele presupuse esseniene sau în traducerea care li s-a dat? Misterul nu a fost elucidat.

Capitolul XII
Cealaltă lume a Graalului

În cursul lentei sale reveniri la viață, după nenorocirile potopului, omenirea dezorientată, în plin haos, a oscilat între diferite sisteme sociale.

Populația, care era fusese de câteva zeci de milioane de suflete, a scăzut la o cifră necunoscută, dar destul de mică, şi se poate presupune că au fost necesare trei-patru generații pentru repopularea serioasă a globului.

În jurul epicentrului Atlantidei, deosebit de încercată de cataclism, supraviețuitorii au fost foarte puțini, iar speciile de animale au fost complet distruse. Prizonieri ai izolării lor continentale, lipsiți de contacte cu restul lumii, amerindienii - vechii atlanți - au evoluat ca într-un vas închis.

Continentul Mu, la antipozi, a fost în mare parte acoperit de ape, dar arhipelagul Gobi[66] a fost ridicat mai sus şi un continent nou şi virgin a ieşit din ocean: Australia. În septentrion, celții şi nordicii au fost mai puțin afectați decât celelalte popoare, dar civilizația lor era puțin avansată şi înflorirea ei a fost frânată de două cauze naturale: nu locuiau pe o linie de fractură a scoarței terestre, favorabilă evoluției; reîncepeau o epocă

---

[66] Conform tradițiilor, deşertul Gobi ar fi fost, într-un timp foarte îndepărtat, o mare presărată cu insule (n.a.).

de aur stagnantă pe pământurile lor prea bogate.

Totuşi, şi chiar din cauza stagnării lor, neavând ambiții la un destin grandios, au păstrat cât s-a putut de intacte adevăratele tradiții ale Hiperboreei.

În Occident şi în Orientul Apropiat, geniul oamenilor avea să se manifeste cu o strălucire deosebită, primul omagiu trebuind să fie adus grecilor, campioni ai raționalismului, şi vechilor evrei, moştenitori ai magiei egiptene.

Între aceste două tendințe, lumea celor din vechime a optat pentru un compromis şi a fost, probabil, cea mai bună soluție.

Este important de notat că grecii, hinduşii, celții, incaşii şi mayaşii au amestecat întreg cosmosul genezei lor şi, din acest motiv, au cultivat un spirit de evoluție universal.

În schimb, vechii evrei, şi mai târziu occidentalii creştini, au restrâns universul la dimensiunile Orientului Apropiat, repudiind soarele, Venus, Jupiter, Marte, şi aceasta a fost marea lor greşeală, păcătuind prin omisiune.

Proiectând pe durate mari de timp, vechii evrei au ştiut, prin mii de pericole, să fie fideli politicii lor, iar influența lor a fost considerabilă până în primele secole dinaintea erei noastre.

Grecii au dezvoltat o civilizație deosebit de strălucită, totuşi, ca şi egiptenii, nu au ştiut să-şi impună zeii lor pitoreşti şi multipli. Monoteismul lui Moise, mai profund, mai adevărat, impregna

popoarele în profunzime, dar pentru că Iehova nu-i voia pe cei care nu erau evrei, Iisus s-a consacrat Occidentului, doar dacă nu cumva Occidentul şi-a oferit un Iisus!

Instaurarea creştinismului este învăluită într-un mare mister!

Într-un secol şi jumătate, din anul 1 până în anul 150, creştinii, printr-o conjurație de inițiați - i s-a spus Fiilor Secretului Universal - au reformat societatea cufundată în haosul social din vina evreilor care, după toate aparențele, şi-au ratat misiunea, închizându-se într-o prejudecată egoistă de rasă.

Din această cauză, drumul care ducea la strămoşii superiori a fost întrerupt, Israelul rămânând singurul deținător al secretului; totuşi, la latini, celți şi scandinavi, a persistat adevărul originar, o luminiță, aproape indistinctă dar tenace, care, în Evul Mediu, avea să aprindă flacăra creştinismului.

În timp ce involuția evreilor se închidea în Orientul Apropiat, dinamismul creştin, solicitat în mod magic, căuta o continuare spre Occidentul misterios şi încă necunoscut al oamenilor.

Misiunea hiperboreenilor

Această excentrare, în afara micului nostru univers european, fusese deja prevăzută de inițiați şi încercată de canalul societăților secrete, în cursul erei vechilor evrei şi celei a grecilor, dar

numai creştinii i-au dat un sens şi un ideal. Aceasta a fost misiunea secretă a ordinelor cavalereşti, a căror emblemă, după cum indică şi numele, era calul.

În stepele americane, unde galopa în urmă cu zece mii de ani în stare sălbatică, calul dobândise o mare valoare simbolică, deoarece era totemul atlanților sub forma lui Poseidon, zeul-cal marin.

După cataclismul universal, simbolul a părut să cadă în uitare, împreună cu cunoştințele atlante, totuşi, inițiații din Centralele Secretului nu îl uitaseră, şi l-au făcut să revină în actualitate odată cu ordinele cavalereşti.

Or, cel mai celebru ordin şi cel mai ezoteric - cel al cavalerilor Mesei Rotunde şi al căutării Graalului - ne dă cheia magică a unei lumi dispărute care, cu mult înaintea lui Cristofor Columb, trebuie să fi dus oamenii în cele două Americii[67].

Căutarea Graalului, atât de controversată, atât de analizată, de falsificată, nu putea, în definitiv, să fie înțeleasă decât în lumina trecutului primistoric.

Comunități religioase aveau interesul să falsifice căutarea, să o acapareze, ca să o controleze mai bine, totuşi, misteriosul apel atavic a fost atât de puternic, încât sensul profund, imprimat în

---

[67] America a fost vizitată de europeni şi asiatici cu mult înainte de anul 1493. Prin descoperirea Americii, înțelegem aici o recunoaştere la scară mondială (n.a.).

subconştient, a stăruit şi a depăşit totdeauna interpolările.

Graalul legendar

Graalul, în credința celor din Evul Mediu era vasul din care Iisus mâncase cu discipolii săi şi totodată pocalul de smarald în care Iosif din Arimatia ar fi adunat sângele crucificatului. Autorii, în funcție de credința lor, îi conferă multe alte semnificații: mit literar oriental transpus în Occident, piatră filosofală, arhetip al cunoaşterii supranaturale, simbol al cavaleriei universale, virtutea Domnului, prezența divină, vie şi nemuritoare, recipientul magic al celților şi al regelui Arthur etc.

Graalul a intrat în literatura Arthuriană din secolul al XI-lea în Țara Galilor şi spre 1135, în Franța, cu *Perceval* sau Povestea Graalului de Chrestien du Troyes.

Scriitorul german Wolfram d'Eschenbach. Pe la anul 1200, a integrat Graalul în romanele sale *Parzival, Willehalm* şi *Titurel,* luându-şi documentația de la poetul angevin Guyot, el însuşi având-o - spunea el - de la un arab necromant din Toledo.

O tradiție mai secretă leagă mitul de epopeea arabă şi de ideea de o hegemonie paşnică asupra Orientului şi Occidentului prin intermediul unor ordine cavalereşti.

În opera lui Eschenbach, templierii sunt eroii

unei căutări miraculoase, cel puțin după spusele ermitului Trevrizent din *Parzival*:

Cavaleri curajoşi îşi au sălaşul la Montsalvage unde este păstrat Graalul.

Aceştia sunt templierii (die selben Templeise); *ei călăresc până departe în căutare de aventuri… Trăiesc de pe urma unei Pietre, a cărei esență este numai puritate şi care se numeşte* lapsit exillis.

După o legendă, Graalul era un pocal făcut din smaraldul căzut din fruntea lui Lucifer, ceea ce permite tradiționaliştilor să facă o apropiere între acest smarald - acea piatră sau piatra filosofală a alchimiştilor - şi toate acele pietre cu puteri misterioase.

Sensul general al Graalului ține de o funcție magică, asemenea cu cea a cazanului zeului celtic Dagde: a da o hrană care nu se sfârşeşte tuturor oamenilor de pe Pământ.

Sensul ezoteric este mult mai subtil, căci hrana Graalului constituie secretele ascunse (inițiere) şi totodată un potențial electric, un magnetism, probabil analog iradierii cu curenți telurici.

În ceea ce priveşte Graalul însuşi, el este pocalul, matricea în care s-a născut omenirea iar căutarea sa este în realitate fizică, o întoarcere la surse, în țara natală a marilor strămoşi.

În mitologia celtică, cel mai apropiat dintre adevărurile primordiale, „Ceaunul magic” sau Sfântul Graal are virtuți atât de miraculoase, încât zeii, din invidie, încearcă să-l fure.

Regele Arthur reuşeşte să-l cucerească într-o țară situată „dincolo de Ocean”, spre vest, unde locuiseră hiperboreenii, pe care celții îi reprezentau, conform interpretării date de noi pietrei de la Corbridge (Anglia), ca nişte „îngeri” al căror cap se aureola cu o lumină iradiantă.

Nu puteau totuşi să le spună astronauți!

Templierii şi-au dotat stindardul, Beaucéant, cu calități magice atribuite Graalului: cine îl vedea în timpul zilei era sigur că nu va pieri în luptă; cine îl văzuse în cursul săptămânii, putea să fie rănit, dar nu mortal.

Această corelare dezvăluie misiunea secretă a cavalerilor Mesei Rotunde şi a templierilor, pe care îi putem considera ca fiind deținătorii secretului păstrat şi elita hărăzită să dobândească forță şi cunoaştere în țara strămoşilor superiori.

În legenda populară, încercarea cavalerilor Mesei Rotunde era un şir de fapte de vitejie ai căror eroi au fost Lancelot du Lac, Galaad, fiul său, Perceval, Artus, Gauvain, etc.

Toți aveau ambiția să meargă să caute, în castelul Regelui pescar, Graalul, al cărui loc gol la masa regelui Arthur ofensa privirea şi inima vitejilor cavaleri.

Castelul Regelui Pescar se situa într-o „Altă Lume”, reală şi totodată ireală, dar „cu cale deschisă”, care putea să fie găsită la vest, dincolo de Ocean.

În afară de Graal, cavalerii Mesei Rotunde aveau obligația să aducă din aventura lor obiecte miraculoase, al căror număr, permanent în creştere, i-a încurcat până la urmă pe cronicari.

Țara din Cealaltă Lume, în tradiția cea mai ezoterică, se situa sub pământ sau în flancul unor faleze abrupte care dominau fluviile.

Acolo se ajungea pe nişte culoare subterane sub gorgane bântuite, după ce îndepliniseră riturile inițiatice.

Această versiune de sorginte populară a fost, bineînțeles, imaginată de truveri şi adaptată credințelor naive din epocă.

În ea se diluează, devenind abia perceptibile, unele adevăruri a căror tramă, mai vizibilă, o putem găsi în vechile tradiții celtice.

În versiunea irlandeză, Cealaltă Lume este situată „dincolo de mări şi de insulele Fericirii, mai departe decât cețurile groase" care îi interzic accesul.

Precum Antillas, Brazil şi San Brandan, ea se depărtează pe măsură ce vrea să se apropie de ea descoperitorul nedemn, şi chiar dispare vederii sale; totuşi, ea există, cu al ei Castel Aventuros, unde sălăşluieşte regele Brân[68] şi regina-zeiță Riannon.

---

[68] Regele Brân, după traversarea periculoasă a mării Occidentului, a ajuns în țara din Cealaltă lume (n.a).

Cine se aşază la masa regelui şi aude cântând păsările fermecate ale reginei pierde noțiunea timpului, ceea ce înseamnă că acel cavaler inițiat, admis în castel, schimbă universul şi regulile dimensionale.

În această țară trăiesc zâne, spirite dotate cu puteri surprinzătoare, ființe care pot să apară şi să dispară, să evolueze, să gândească, să se deplaseze în mod imposibil de înțeles pentru oamenii din lumea normală, supuşi celor trei dimensiuni şi legilor fizice bine cunoscute: gravitație, opacitate, perceperea sunetelor, culorilor etc.[69]

În acest Elizeu celtic, identificabil cu țara fermecată a Hiperboreei descrisă de Diodor din Sicilia, se află insula Merilor (insula Avalon), unde se află plantat copacul cu mere fermecate care protejează împotriva morții.[70]

Ca pe Tir nan Og (pământul tinereții), secolele sunt minute, pajiştile sunt înflorite în toate anotimpurile, fluviile sunt de hidromel şi locuitorii au privilegiul tinereții veşnice. Petrecerile şi bătăliile constituie modul preferat de petrecere a timpului pentru războinici, care beau băuturi

---

[69] Este vorba de o țară magică (situată în Insulele de Vest) a celor numiți Tuatha De Dannan, de rasă divină, care au adus, pe vremuri, în Irlanda, ceaunul lor fermecat şi Piatra Destinului (n.a.).

[70] Acest paradis, unde poți culege fructul copacului Cunoaşterii - merele de aur -, fără să păcătuieşti şi să fii alungat, pare să se opună paradisului terestru al Bibliei, unde cunoaşterea este periculoasă. Poate că este anti-paradisul biblic! (n.a.).

divine şi iau din vasele abundenței bucate suculente şi fructe enorme.

Însoțitoarele eroilor sunt femei de o mare frumusețe, înzestrate cu darul previziunii.[71]

Totuşi, în această țară de peste Atlantic, există războaie ca în lumea noastră vizibilă, nefiind chiar paradisul - sau nu e deloc deoarece bunul rege Brân trebuie să facă față unor vicisitudini provocate de vrăji.

Una dintre misiunile cavalerilor este, de altfel, de a rupe vraja care îl ține pe rege în puterea ei.

Această noțiune şi, probabil, această amintire a unei Alte Lumi îndepărtate, aproape inaccesibile, cândva reală, era puternică şi foarte veche în Occident, deoarece Cezar spune că galii se lăudau că toți provin dintr-un zeu comun, Dis Pater (Teutates), regele celeilalte Lumi de unde vin sufletele, unde se reîncarnează şi se reîntorc într-un flux neîncetat, dar stabilit matematic în capital spiritual invariabil. Asta spuneau şi druizii (daruvid: foarte clarvăzător, foarte ştiutor) prin cânturile lor inițiatice.

Florida sau Hiperboreea

Datele şi descrierile care se referă la țara căutată permit situarea ei cu o oarecare aproximație.

Din punct de vedere geografic, o putem localiza în locul unde se ducea Enoh când voia să ia

---

[71] În Hiperboreea, spune tradiția, femeile sunt excepțional de frumoase şi de inteligente (n.a.).

legătura cu extraplanetari! spre Hiperboreea, „între septentrion şi Occident”.

Dar, de la Enoh, Polul Nord s-a deplasat spre vest, ceea ce, rectificând localizarea, ne duce foarte exact în Florida americană, acolo unde pământurile intră în ocean, aproape fără tranziție, ca şi cum ar continua, sub apă, vechiul lor substrat continental.

Florida: corn de aur al Noii Lumi, corn al abundenței, regret al continentului scufundat care, pe o lungime de şapte sute de kilometri de coastă străpunge Atlanticul şi golful Mexic cu pragurile sale unde zac - ciudată predestinare a locului - comorile prodigioase ale Armadelor spaniole, aurul incaşilor şi aztecilor.[72]

Florida, care nu este nici cu totul pământ şi nici cu totul mare, cu mlaştinile sale, se consideră că ar avea cel mai frumos climat din lume.

Acolo domneşte o vară veşnică, natura e veşnic tânără (Tir nan Og a celților), acolo se coc - ca în Armenia -, aclimatizate de savanții strămoşi arboricultori din timpurile primistorice, fructe minunate, mere mai mari decât oriunde în lume.

Tradiția greacă nu greşeşte, deci, trimițându-l pe Hercule să culeagă, dincolo de fluviul Ocean, merele de aur reale sau ireale ale cunoaşterii!

Temperatura medie în Florida este de aproximativ douăzeci şi două de grade Celsius şi

---

[72] Vezi „Cartea comorilor lumii”, lucrarea inedită a lui Robert Charroux, în pregătire la Editura LUCMAN (n.ed.).

nicăieri în acest stat diferența între vară şi iarnă nu depăşeşte 3,89 grade Celsius, astfel încât merele de aur (portocalele), lămâile, ananasul, măslinele, strugurii, perele, cireşele au o savoare deosebită.

Acolo este Grădina hesperidelor, Cealaltă Lume a lui Ghilgameş, Țara Verde a egiptenilor, paradisul Amithâba şi Hiperboreea popoarelor nordice.

Şi apoi, Florida este țara aşa-numitelor *sink,* cavități făcute în calcar de curenții subterani. Adevărate râuri pătrund prin aceste răsuflători gigantice în măruntaiele pământului, unde dispar, captate de regatul extraordinar al canalelor, galeriilor şi grotelor, care formează o lume invizibilă misterioasă.

Pentru gali, pentru irlandezii din țara regelui Arthur, Florida era într-adevăr Cealaltă Lume descrisă de îndrăzneții navigatori celți, norvegieni, basci etc., care, cu mult timp înaintea lui Cristofor Columb, descoperiseră America şi îşi povestiseră odiseea, mai adăugând şi ei pe ici pe colo, fireşte!

O Americă semilegendară, dar care se situează la limitele lumii occidentale, dincolo de fluviul Ocean, spre insulele Fericirii şi San Brandan, unde a ajuns, în anul 570, episcopul irlandez pe care tradiția l-a confundat apoi cu bunul rege Brân!

În această Cealaltă Lume, americană, unde ajungeai după ce rătăciseşi în incredibila zonă a

cețurilor de la Terra Nova, foarte potrivită să înfierbânte imaginația şi să suscite poveşti ireale, găseşti, ca după o ceremonie de încercări inițiatice, „țara care are cel mai bun climat din lume, merele minunate, vara veşnică plină de flori şi de miresme”, şi chiar regatul subteran, care probabil că i-a impresionat atât de mult pe vechii descoperitori.

Asta ar fi Cealaltă Lume fizică, geografică... Dar mai rămâne de elucidat misterul dualității, realității şi irealității regatului regelui Brân, unde se pierde noțiunea timpului.

E lesne de înțeles perplexitatea strămoşilor noştri în fața acestei probleme insolubile şi care nu poate deloc să fie rezolvată în zilele noastre decât prin ipoteza universurilor paralele şi dezvăluirea istoriei strămoşilor noştri superiori.

Chemarea Americii

Este posibil ca în primistorie, Hiperboreea să fi fost mai la nord, iar Florida să nu fie decât imaginea virtuală a vechii realități, dar soluția problemei rămâne exactă în ansamblul ei, căci în America se situează țara căutată.

Altfel, cum să explici sensul unic al tuturor acestor curente care îi duc spre vest pe inițiați, eroi, cavaleri şi pe cutezătorii descoperitori?

Şi nu tot spre America converg astăzi exodurile celor care vor să se îmbogățească şi „conchistadorilor” unor inițieri tulburi?

Ca şi cum, în ciuda mileniilor şi a deteriorării adevărului inițial, ar persista amintirea atavică a călătoriei necesare spre Cealaltă Lume.

Dar, descoperirea realității fizice era doar primul stadiu al căutării şi putea să aducă doar un beneficiu material iluzoriu.

Cavalerii Mesei Rotunde n-au ajuns niciodată cu adevărat la această lume fizică, dar poate că au ajuns prin misterul „pasajelor subterane" (inițiere), ducând din lumea noastră terestră cu trei dimensiuni în lumea universurilor paralele.

Această ipoteză, acreditată de indicii precum dualitatea supranormală a Celeilalte Lumi, reală şi totuşi imperceptibilă, şi prin dispariția timpului când auzi cântecul păsărilor fermecate.

În plus, ca în universurile paralele, se ajunge în Cealaltă Lume - spun textele - printr-o „poartă deschisă", adică printr-un sas prin care călătorul poate să treacă în anumite condiții.

În ştiința raționalistă, călătoria sau trecerea nu se poate face de către omul fizic normal constituit; probabil că trebuie să sufere o „elevație" şi un fel de transformare care - de exemplu - l-ar făcea să treacă într-o stare extrem de subtilă, facilitând endosmoza.

În acest caz, ar fi vorba de transsubstanțializare şi reîntrupare într-un univers cu cinci sau şase dimensiuni, aşa cum îl presupune matematic profesorul E. Falinski.

Teoria universurilor paralele

Nu putem să expunem decât foarte succint teza dezvoltată de E. Falinski în *Parapsihologie pangeometrică.*

Cu ocazia creației, nu a existat opțiune pentru cea mai bună dintre lumile posibile (teoria lui Leibniz), ci pentru toate lumile rațional posibile.

Ar exista deci o infinitate de sisteme de universuri unde totul ar fi posibil, chiar şi poveştile cu Degețel, Moş Crăciun sau Pasărea Albastră: UNIVERSURILE PARALELE.

Realitatea teoretică a universurilor paralele se demonstrează matematic printr-o serie de ecuații luate din hipergeometria lui Gauss, din pangeometria lui Lobacevski, din geometria neeuclidiană a lui Riemann şi din calculul transfiniturilor lui Cantor.

Pe scurt, e vorba să se demonstreze că printr-un punct exterior unei drepte se pot duce o infinitate de paralele la această dreaptă (adică: contrariul postulatului lui Euclid).

De unde existența unor universuri paralele cu al nostru, dar care nu coincid întru totul, fiind decalate în timp şi spațiu (mai înainte sau mai în urma evenimentelor din universul nostru normal cunoscut).

Aceste universuri sunt interpenetrabile, prin faptul că, în textura lor, vidul este indefinit mai mare decât plinul (ca în atom).

Nu există câmpuri de forțe între universuri diferite, care să împiedice interpenetrarea obiectelor, astfel încât călătoria în timp şi miracolul trecerii prin ziduri sunt realizabile de către orice ființă care reuşeşte să treacă dintr-un univers în altul.

Aceste câmpuri de forțe sunt valabile doar pentru elementele interioare şi în interiorul aceluiaşi univers.

Marja de necoincidență între universuri paralele este într-un fel „sasul" prin care poate să treacă un subiect dotat cu percepții supranormale, ca să exploreze (să vadă şi să audă) trecutul sau viitorul.

În plan ocult, trecerea prin „gura fantei" ar fi o explorare conştientă în corp astral, o imixtiune într-un univers paralel care ar explica mecanismul clarviziunii şi premoniției.

Călătorul în Cealaltă Lume a Graalului ar trebui obligatoriu să stabilească o conexiune cu supranormalul şi cu o ştiință încă necunoscută, dar care va fi probabil posibil de experimentat într-o zi în laborator.

Această teorie nu-i şochează pe fizicienii energiei nucleare, pentru care comportamentul particulelor provenite din Cealaltă Lume a Cosmosului constituie un mare mister, în aceeaşi măsură ca şi conceptele de viteză superluminică, de universuri curbe şi chiar de spațio-timp.

Cealaltă Lume a Graalului şi mai misterioasă,

descrisă de cronicarii secolului al XI-lea, sugerează supraviețuirea unei cunoaşteri ştiințifice deteriorate de un drum lung, dar foarte elaborată la origine.

Procesul de integrare figurează poate sub o formă ascunsă în încercările prin care trebuia să treacă cavalerii Mesei Rotunde.

Încercările

Căutarea obiectelor miraculoase era supusă unor încercări, unor pericole; în schimb, obiectele procurau fericire, conştiință, invulnerabilitate şi onoare.

Ele aveau un număr nedeterminat, care creştea o dată cu versiunile, adăugirile sau schimbările operate de-a lungul secolelor de autori cu imaginație, dar, la bază, se aflau în mod invariabil:

1. Pocalul fermecat
2. Piatra suveranității
3. Coşul miraculos
4. Cornul de băut
5. Sabia
6. Lancea
7. Blidul veşnic plin
8. Ceaunul abundenței

Obiectele erau deci în principal în număr de opt, care este şi cifra templierilor şi semnul ∞, simbol al dominației universale.

Este incontestabil faptul că fiecare dintre ele avea şi o valoare simbolică, dar se pare că ocultiştii au exagerat mult în privința semnificației lor ezoterice şi mai ales alchimice.

Totuşi, faptul că templierii au fost continuatorii misiunii cavalerilor Mesei Rotunde, ne face să credem că, într-adevăr, ocultul şi în principal alchimia nu erau deloc străine acestui mister.

Primele două obiecte (Pocalul şi Piatra) - fără a mai vorbi de Corn, de Sabie, de Lancea virilității transcendente - pot să fie legate de Marea Operă, de piatra filosofală, de semnele şi de Eva ocultă şi probabil şi de smaraldul şi de piatra neagră pe care Lucifer le-ar fi adus de pe planeta Venus.

Pe acest subiect se poate broda la infinit. Întrebările care erau puse în mod ritual pretendenților la căutarea Graalului, erau formulate astfel:

1. Pe cine serveşte?
2. De ce sângerează lancea?
3. La ce serveşte Graalul?

Este vorba de forma lor literară arhaică, pentru că sensul creştin, dat de cronicarii Graalului, datează din secolul al XII-lea.

Pe cine serveşte?: adică în serviciul cui se află Graalul? Adică al regelui rănit.

La ce serveşte Graalul: hranei divine şi păstrării virtuții. A treia întrebare se referă, evident, la

lovitura mişelească lovitură care l-a rănit pe regele Celeilalte Lumi şi, prin extensie, la rana lui Hristos.

Încercările erau nenumărate, dar unele aveau puteri de lege:

- Petrecerea nopții într-o capelă, alături de corpul înconjurat de lumânări al unui cavaler defunct. Noaptea de apocalips cu tunete, fulgere şi apariția unor spectre:

- Încercarea patului (sau a castelului) care se învârteşte, candidatul suportând un adevărat bombardament de arme ascuțite ucigaşe;

- Jocul mortal al decapitatului, un fel de duel în care învinsul se alegea cu capul tăiat;

- Aşteptarea sau postul de câteva zile în pădurea fermecată.

Dacă neofitul supus încercărilor ieşea învingător, atunci îşi primea *numele, avea drept la strămoşii săi,* la onoarea sa şi la sufletul reîncarnat în el.

Sensul inițiatic reiese cu vigoare din aceste încercări, care îşi găsesc echivalențe în riturile de consacrare ale tuturor ordinelor de cavaleri vechi şi moderni, precum şi în francmasonerie.

Fie clar exprimat, fie doar sugerat, rolul lor era, începând cu secolul al XI-lea, să pregătească o elită având ca misiune politică cucerirea lumii de către popoarele de rasă albă, descendente direct din strămoşii superiori din Hiperboreea.

La începutul Evului Mediu, căutarea Graalului

s-a transformat într-o mişcare secretă care se menține şi în zilele noastre.

Imperiul universal

Deşi falsifică sensul inițial, caracterul christic adăugat în mod deliberat, a inspirat legenda arthuriană, dar credem că a servit la ascunderea unor scopuri oculte şi politice, nu înfeudate religiei creştine, ci unei religii universale corespunzând planului de hegemonie visat de o vastă conjurație de cavaleri, al căror imperiu spiritual se întindea de la Ierusalim până la îndepărtata Thule.

În secolul al XIII-lea, un împărat inițiat - Frederic al II-lea de Hohenstaufen - a relevat această teză, care le-a scăpat istoricilor, majoritatea insensibili la istoria nevăzută.

Capitolul XIII
Castelul Stăpânului Lumii

Încă din vremea în care oamenii au crezut că au aflat limitele pământului, au existat regi ca să-l cucerească şi să viseze la hegemonie pe toate continentele invadate.

Până în secolul trecut, Pământul oamenilor în sistemul cosmogonic general admis era buricul pământului, dacă nu universul în conceptul său, astfel că hegemonia dorită se exprima printr-o expresie net superlativă: Stăpânul Lumii, Stăpân

Universal!

Unii istorici sunt de acord să confere sentimentul şi titlul unor suveran precum Carol cel Mare, Frederic al II-lea de Hohenstaufen, Carol Quintul şi Napoleon.

În realitate, am găsi mulți alți monarhi şi chiar simpli cetățeni care, din megalomanie, au visat la supremația terestră; dar dacă este abuziv să-i incriminăm pe Carol cel Mare, Napoleon şi poate pe Carol Quintul, avem motive să credem că Frederic al II-lea a nutrit această himeră.

Cel mai inteligent dintre toți regii…

Împărat al Germaniei, rege al romanilor, rege al Siciliei, rege al Ierusalimului, Frederic al II-lea de Hohenstaufen era, la începutul secolului al XII-lea, - adică în plin Ev Mediu un suveran prestigios, un fel de figură legendară, pe care poporul său îl confunda uneori cu regele Arthur.

La drept vorbind, preacreştinul suveran al cavalerilor Mesei Rotunde nu avea deloc sentimente comune cu Frederic, duşman neîmpăcat al papilor şi al religiei, care nu se jena să spună că „Moise, Iisus şi Mahomed erau nişte impostori!”

În 1230, în secolul Sfântului Ludovic şi al Cruciadelor, o astfel de profesiune de credință îngrijora mult Occidentul creştin, găsind totuşi un ecou de simpatie în rândul maselor, mai puțin cucerite decât se crede de religia catolică, romană

şi apostolică.

Istoricii au păreri diferite despre caracterul lui Frederic, dar faptele sunt grăitoare: marele împărat şi-a consacrat cea mai mare parte a activității sale luptei împotriva papilor, alungării lor din Italia, urmăririi lor, suportând anateme şi excomunicări… chiar dacă a revenit uneori - când pericolul devenea prea mare - în sânul Bisericii-mame!

Dar necredincios a fost!

Călugărul Salimbene îl face Anticrist; Dante îi rezervă un loc „în cercul al şaselea al Infernului, în mormintele arzând unde gem ereticii şi susținătorii lor!”

German de origine, dar latin prin educație, Frederic al II-lea a fost cu siguranță cel mai cultivat, cel mai inteligent şi cel mai independent dintre suveranii din istoria omenirii.

Vorbea italiana, greaca, araba, germana, latina şi franceza, se deda cu talent medicinei, săpăturilor arheologice şi aventurii submarine.

La Curtea sa - ce Curte savantă şi pitorească! -, pescarul Colas Pesce (Colas Peştele) era profesor de ştiințe submarine şi se ducea, pentru suveranul şi prietenul său, să caute corali, scoici şi comori pe fundul mării.

Dar dacă un pescar era prietenul împăratului, ocultiştii erau maeştrii şi consilierii săi.

Studiază Cabala, alchimia şi „Profeţiile lui Merlin”

„Acest Cezar, conte de Saba Malespina, care era adevăratul suveran al lumii şi a cărui glorie se răspândise în tot universul, crezând probabil că a devenit egal zeilor prin practicarea matematicii, a început să sondeze adâncul lucrurilor şi să scruteze misterul zeilor…” Şi în această privinţă, credem noi, se dezvăluie personalitatea acestui împărat, cu un spirit mult superior epocii sale şi care visa să devină, prin ştiinţă şi magie, Stăpânul Lumii.

S-a înconjurat de prezicători, de necromanţi, de alchimişti, astrologi, cabalişti, care îi dădeau lecţii şi îl iniţiau.

S-a hrănit cu legendele regelui Arthur şi ale cavalerilor Mesei Rotunde, a studiat Numărul de Aur cu Leonardo Fibonacci, matematicianul din Pisa, a corespondat cu Juda Cohen, celebrul savant evreu din Toledo şi a consultat cei mai faimoşi ocultişti din epocă: Ezzelino de Romano, Guido Bonatti, Riprandino de Verona, maestrul Saliano. L-a adus special de la Bagdad pe magul sarazin Paul şi, din Anglia, pe Michael Scott, iluzionist şi maestru „în vrăjitorii”.

Consilierul său personal era Theodore, un savant grec, expert în toate artele, care făcea poţiuni ciudate, magice, bomboane şi un „zahăr cu aromă de violete”, a cărui putere miraculoasă o egala pe cea a elixirului tinereţii.

Era Frederic sub influenţa unei vrăji? Posibil,

dar cei care îl încurajau în dorința sa de dominare a lumii erau magicieni instruiți şi savanți de mare valoare.

Împăratul, bun cunoscător al legendelor fantastice, era entuziasmat de vrăjitorul Merlin, tovarăşul regelui Arthur şi profet inspirat, al cărui renume era atât de mare în Evul Mediu în campaniile din Occident, încât destinul Europei a fost de-a dreptul bulversat.

Îndeosebi datorită profețiilor sale, Ioana d'Arc, două secole mai târziu, va beneficia de mari facilități ca să-şi realizeze misiunea, „Cartea lui Merlin" fiind cea care anunțase „că cele douăsprezece semne ale zodiacului se vor război şi că atunci *Fecioara va coborî pe spatele Săgetătorului*".

Imaginația populară a văzut probabil în asta anunțarea venirii unei fecioare care va salva Franța, şi se poate crede că, în secolul al XII-lea, Frederic al II-lea prelua succesiunea regelui Arthur, prezisă în aceşti termeni în Cartea lui Merlin: „Domnul să-i dea un succesor asemenea lui, nu vreau altul mai bun!"

Pactio Secreta

Înclinat în mod natural spre grandios prin originea sa germanică, împăratul îşi aminteşte că în 1228, la Saint Jean D'Acre, deşi excomunicat de papă, prezidase Masa Rotundă a elitei cavaleriei mondiale: templieri, ospitalieri, teutoni, sarazini,

turci, hasarizi, rabiți din Spania etc. - toți asociați prin *Pactio Secreta* (pact secret), în scopul de a stabili religia universală pe un glob supus Marelui Maestru al ordinelor reunite.

Şi aici se ghiceşte filiația Cavaleriei cu ordinele inițiatice secrete, după cum subliniază scriitorul René Briat:

Templierii treceau drept păstrătorii şi continuatorii unui „mister" de o importanță capitală, despre care niciun profan - fie el şi regele Franței - nu trebuia informat.

Să fi fost vorba de Graal, simbolul cunoaşterii, prima etapă spre dominarea lumii?

Se pare, într-adevăr, că visul cel mare al Ordinului, scopul suprem al activităților sale, a fost resurgența conceptului de imperiu… adică Orientul islamic şi Occidentul creştin… un fel de federație de state autonome aflată sub conducerea a doi şefi, unul spiritual, Papa, altul, politic, Imperator, amândoi aleşi şi independenți unul de celălalt.

Deasupra împăratului şi a pontifului se afla o autoritate supremă, misterioasă.

Cine era acest stăpân suprem şi misterios? Era un locuitor al Pământului? Un extraterestru? Probabil că un număr foarte mic de inițiați ar putea să găsească o soluție acestei enigme.

Comoara celor şapte mărci

Conjurația ordinelor de Cavalerie şi *Pactio Secreta* au suscitat totdeauna curiozitatea

istoricilor, fără să fie totuşi divulgate, dar o descoperire întâmplătoare aduce poate o anumită clarificare enigmei.

În 1952, o locuitoare a departamentului Seine-et-Marne a dezgropat, pe terenul unei proprietăţi de la Rampillon, o lădiţă conţinând o gentuţă din perle, un sigiliu în formă de scarabeu şi o cutie roşie din fildeş sculptată cu o mulţime de zvastici.

În interiorul cutiei se afla un etalon de cântărit din aur şi medalii de argint, pe care se putea observa patina timpului, uzate ca de o îndelungată folosinţă, unele datând din secolul al XV-lea.

Lângă comoară au fost descoperite două etuiuri din cupru conţinând şapte plăcuţe, cele mai mari având suprafaţa unei palme de copil.

Aceste plăcuţe aveau pe ele semne gravate, cabalistice, templiere, masonice, ebraice, arabe, rosicruciene şi altele, foarte greu de identificat.

Cine le vede în materialul lor neidentificabil, cu patina, cu formelor lor insolite de roţi dinţate, octogoane sau dreptunghiuri, cu gravurile misterioase unde se deschide un trandafir ca un zâmbet liniştitor, nu poate să nu se gândească la templieri, ale căror comandamente erau la Rampillon şi Provins, la roscrucieni şi la o societate supersecretă unde creştinii fraternizau cu evreii şi cu musulmanii.

Pentru cine este interesat de Graal, Cavalerie şi de castelul Stăpânului Lumii de la Castel del

Monte (Italia), legătura între simbolurile de pe aceste obiecte şi cele ale arhitecturii castelului italian este evidentă, de pildă, placa octogonală ce poartă însemnele-cheie coincide cu planul acestuia.

Se presupune că aceste plăcuțe erau semnele de apartenență la un ordin ermetic care se deda în special alchimiei.

Oare Jacques Coeur, care făcea aur, după cum spune tradiția, era membru al acestei secte?

Am fi tentați să credem asta, asociind acei insoliți „piloți" ai lui Ioan al II-lea de Portugalia care, prin ordin secret al regelui, se retrăgeau în mod obligatoriu în insulele Azore sau în Madera, departe de curioşi, după ce se duseseră, cu zece ani înainte de Cristofor Columb şi de „descoperirea" Americii, să caute aur în minele din Brazilia.

Oricum, Frederic al II-lea de Hohenstaufen era, în 1240, afiliat acelui Pactio Secreta, conjurației oculte a cavalerilor şi castelului său de la Castel del Monte, căruia nimeni până astăzi nu i-a înțeles sensul, constituind dovada categorică a realității visurilor sale de hegemonie.

Sub semnul ∞

Fusese ales Frederic Imperator la Saint-Jean-d'Acre?

El credea în asta cu fermitate, dar poate că se înşela. În orice caz, sanctuarul pe care avea să-l

construiască în Italia de Sud, la jumătatea drumului între Țara Sfântă din Orient şi Țara-mamă din Occident, la jumătatea drumului între Ierusalim, insula Avalon şi Saint-Jacques-de-Compostella... acest sanctuar, deci, ar fi un castel de templieri-alchimişti, guvernat de Numărul de Aur al Rozei Vânturilor, de 8, simbol vertical al infinitului, simbol orizontal al infinitului şi simbol al stăpânirii universale!

Totul era în ordine în această privință în mintea împăratului şi totul i se părea în ordine pe plan ezoteric, cu cavalerii teutoni, ospitalieri, templieri, sarazini şi evrei. În ceea ce priveşte catolicii, evident ostili planului său, avea să ia măsuri împotriva lor: papa va fi alungat de pe tronul său.

Castel octogonal

Castel del Monte din Italia (comuna Andria) a fost considerat în Evul Mediu o „minune unicat".

Planul său, care ia de la Templul lui Solomon cele patru dimensiuni principale (60-30-20-12 coți) este format din două octogoane concentrice împărțite în diviziuni, care pornesc din centrul geometric şi sfârşesc în fiecare vârf, ca să determine astfel opt săli în formă de trapez.

Fiecare unghi al edificiului este prevăzut cu un turn octogonal, prins în zidul de incintă, care are o grosime de 2,65 m.

Singura poartă de intrare, orientată spre sud-est, după axa Ierusalim-Andria, oferă acces în

interiorul edificiului şi duce la curtea octogonală centrală, zisă „Camera Stăpânului”. Această curte era, pe vremuri, o mare sală acoperită unde, în jurul împăratului, se adunau, la fiecare solstiţiu, şefii celor opt mari ordine mondiale ale Cavaleriei.

În compunerea geometrică a acestui castel nelocuibil nu se recunosc nicăieri încăperi cu caracter utilitar: bucătării, oficiu, dormitoare, budoare, pivniţe etc.

Primul etaj a fost calchiat pe parter şi, în centrul a două octogoane, se mai află încă rezervorul unde se scurgea apa teraselor în pantă, care servea drept acoperiş.

Conform unei tradiţii, pe vremuri, la Castel del Monte exista un templu cu statuia din marmură a unui zeu antic, al cărui cap era aureolat de un cerc din bronz.

Putem citi aceste cuvinte, trasate în metal: „La calendele lui mai, când soarele se va ridica, voi avea un cap din aur”.

În 1073, un sarazin a ghicit enigma, a săpat la 1 mai în locul unde se proiecta umbra capului şi a găsit o comoară importantă, care a servit la construi ea primului castel.

Este deci probabil că Frederic al II-lea a pus să se facă construcţia pe ruinele vechiului castel, la data sacrală a solstiţiului de vară din 1240 (sau 1233).

Deasupra porţii de la intrare, între blazoane teutonice şi leii casei de Suabia, este sculptat un

cap de marmură înconjurat de raze: simbolul Stăpânului necunoscut... sau o amintire a capului de zeu care localiza comoara.

Michael Scott, cel care făcea aur

În secolul al XIII-lea, când au înflorit ordinele cavalerilor şi mitul Graal-ului, castelul octogonal răspundea unei triple mistici, care făcea din el un *uthanor* (cuptor de alchimist) unde, o dată cu naşterea pietrei filosofale, trebuie să se urzească destinul Europei şi al celorlalte continente cunoscute.

Împăratul avea un maestru spiritual: Michael Scott, despre care nu ştim foarte bine dacă a fost irlandez, italian sau francez, dar care - de notorietate publică în timpul său - era un magician inegalabil.

De ani de zile - mai întâi la curtea din Germania şi apoi în Italia -, Scott, „geamănul psihic" al lui Frederic al II-lea, a domnit cu adevărat prin cunoştinţele şi prin magia sa asupra celui care dorea să devină Imperator.

Probabil că toate acestea sunt poveşti, dar contemporanii săi spuneau „că i se întâmpla să-şi adune toţi prietenii la un festin, la o masă goală. La un semnal al său, bucatele se iveau în mod magic şi se aşezau singure în faţa mesenilor, ca aduse de spirite, iar Scott, arătând spre ele, zicea:

„Asta e de la masa regelui Angliei, cealaltă, de la masa regelui Franţei!"

Autor a numeroase şi savante cărți, unele fiind comandate special de Frederic, magicianul era expert mai ales în transformarea metalelor.

Ne-a rămas de la el o transcriere a unei culegeri de alchimie intitulată „Despre Soare şi Lună” (vol. V din *Theatrum chimicum),* unde dezvăluie, într-un limbaj sibilinic, procedeele de transformare.

El anunțase protectorului său, cu mult timp înainte, că va muri într-un loc „consacrat florii”.

Scott prezisese circumstanțele propriei sale morți, care s-a produs ca şi cum un blestem al cerului l-ar fi pedepsit în mod exemplar: în 1291, pe când se ruga în biserica de la Holme-Coltrame (sau în mănăstirea de la Melrose), din Scoția, o porțiune de zid a căzut peste el şi l-a strivit.

Un bard a scris despre asta:

...În timpul unei nopți solemne şi teribile s-a deschis acel mormânt asupra lui. Au vuit sunete nemaiauzite şi toate stindardele s-au agitat fără să fi fost nicio adiere de vânt. Cartea lui atotputernică *rămâne îngropată, pentru ca niciun muritor să nu o poată citi.*

Într-adevăr, puterea magică a lui Scott era atât de mare încât - spune micul poem al Ultimului Menestrel -, prin forța incantațiilor, făcea ca, de la Salamanca, să bată clopotele de la Notre-Dame din Paris.

Dante a scris despre el: „Acesta a ştiut cu

adevărat jocul vicleniilor magice!”

Cărțile sale de vrăjitorie, grimoarul cu ajutorul căruia spune că invocă puterile infernale au fost îngropate o dată cu el.

Iată destinul acestui magician prodigios, pe care nu l-am putea disocia de cel al stăpânului şi elevului său în „vrăjitorii”, împăratul Frederic al II-lea.

Secretul

Frederic al II-lea, ca să domnească asupra planului ezoteric şi temporal, trebuia să reuşească Marea Operă: piatră şi aur.

Imediat ce Castel del Monte - opera arhitectului francez Philippe Chinard - a fost terminat, împăratul s-a închis acolo zile şi nopți, împreună cu savanții, astrologii, vrăjitorii şi alchimiştii săi.

Cărui Dumnezeu, cărui demon s-au adresat invocațiile lor vehemente? Le-au dezvăluit arhivele secretul transformării metalului ordinar în aur?

Nimeni nu va şti asta vreodată, sau poate doar criptograful destul de inițiat ca să interpreteze siglele misterioase care figurează pe un basorelief al castelului.

Sculptura reprezintă o femeie prezentându-se cu umilință în fața unui şef însoțit de câțiva oameni înarmați.

Dedesubt este gravată inscripția enigmatică:

D^{s} I D C^{a} D B^{10} C L P S H A^{2}

Aici se ascunde misterul lui Frederic al II-lea şi al castelului său magic.

În 1250, după mari răsturnări politice, împăratul nu a vrut să se retragă în templul care nu mai reprezenta decât mărturia derizorie a ambițiilor sale dezamăgite.

S-a resemnat să trăiască în castelul de la Fiorentino, lângă Lucera, unde, după alte vise de hegemonie, a murit „sub semnul florii" prezis de magicianul său. Castel del Monte, astăzi abandonat sub cerul torid, adăposteşte un mic muzeu. Puțini turişti îi admiră severa arhitectură templieră şi se spune că vin aici în pelerinaj vizitatori mai instruiți... mai subtili.

Soarele de aur şi Soarele Negru

Planul lui Frederic al II-lea, care răspundea aspirațiilor profunde ale unor inițiați din timpul său, a fost continuat de templieri.

Creştinătatea, îngrijorată, a reacționat cu brutalitate împotriva lor şi, în 1307, papa Clement al V-lea, asociat cu regele Franței Filip cel Frumos, a ruinat ordinul care, totuşi, a putut să se perpetueze în clandestinitate.

Misiunea templierilor NU TREBUIE ÎNTRERUPTĂ SUB NICIUN PRETEXT, iar câteva secole mai târziu, sub semnul toleranței şi al religiei (filosofiei) universale, se va naşte în Franța Francmasoneria.

Pactio Secreta, renovat, epurat, va inspira imensa mişcare de politică socială care, după catolicism, a remodelat din 1789 şi până în zilele noastre, fața lumii civilizate.

În ezoterism, acest plan are un nume simbolic: *Soarele de Aur.*

Paralel, alte ordine cavalereşti, îndeosebi ordinul teutonic, au lucrat în secret din Evul Mediu, dar cu un spirit îngrijorător şi în serviciul unui adevăr din ce în ce mai deteriorat: este vorba de *Soarele Negru,* născut poate la Castel del Monte din visul lui Frederic al II-lea de Hohenstaufen.

Acțiunea sa se prelungeşte, deviată în mod monstruos, în cadrul etniilor germanice, ai căror tradiționalişti sunt convinşi că rasa lor are misiunea de a salva civilizația albă.

În acest sens, reîncepe căutarea Graal-ului: Graal-ul hiperboreenilor, al rasei albe care vrea să domine lumea... Vechiul vis al germanicilor care, în zilele noastre, aruncă într-o aventură necugetată misteriosul *Grup Thule.*

Capitolul XIV
Grupul Thule

Ordinele de cavaleri şi societățile secrete de cavaleri au fost totdeauna formate dintr-o elită a rasei albe.

Sintetizată la extrem, definiția ordinelor cavalereşti ar putea fi: instituție pentru salvarea şi

elevarea oamenilor albi.

Sentimentul de conservare rasială este atât de natural şi atât de dezvoltat pe toate continentele, încât de secole, de milenii, societăți secrete ale celor de rasă galbenă, neagră sau albă au fost înființate în acest scop:

- Societatea Boxerilor, în China, pentru rasa galbenă;[73]
- Musulmanii Negri în America pentru rasa neagră;
- Grupul Thule în Europa şi în America pentru rasa albă.

Numai rasa roşie nu se supune acestei legi, probabil pentru că nu cunoştea existența unor oameni de rasă albă, neagră sau galbenă, care locuiau în ținuturi ale globului ce îi erau necunoscute.

Totuşi, la autohtonii din Peru şi din Mexic, se dezvoltă acum nişte embrioane de societăți, cu scopul conservării propriului patrimoniu.

La toate națiunile, fără ştirea marelui public, diferite secte activează paralel cu societățile zise secrete, a căror existență şi scopuri ezoterice sunt cunoscute.

---

[73] Boxerii (secolul al XIII-lea) sunt, din 1900, port-drapelul rasei. Ei sunt de o xenofobie sălbatică, în opoziție cu Houang-urile (secolul al V-lea), societate secretă puternică analogă sau aproape identică Masoneriei occidentale (n.a.).

Misterioasa Hiperboreea

Grupul Thule este o societate secretă puternică şi misterioasă care îşi exercită acțiunea pe continentele locuite de albi.

Însuşi numele ei, care evocă autentica sau legendara Thule, adică Hiperboreea, leagănul rasei albe, este legat şi de căutarea Graal-ului şi, prin filiație directă, cu ordinele cavalereşti.

Mai este oare necesar să precizăm că activiştii grupului sunt exclusiv albi, care pretind să se erijeze în campioni şi apărători ai rasei lor? Totuşi, *Thule întreține relații politice cu societățile secrete ale rasei galbene şi poate şi cu Musulmanii Negri*[74].

Istoricii greci şi latini - Herodot, Diodor din Sicilia, Pliniu, Virgiliu - vorbesc de continentul hiperborean ca de o insulă mare de gheață situată în Arctica, unde ar fi trăit oameni transparenți, din care tradiția face arhetipul rasei albe.

Hiperboreenii, din transparenți, au devenit opaci, amestecându-se cu popoarele albe

---

74 Această informație ne-a fost oferită de un fost SS-ist şi activist hitlerist notoriu. După spusele informatorului nostru, cei de rasă galbenă, mult mai rasişti decât albii, şi-ar avea o Thule a lor în Mongolia, în timp ce negrii şi-ar situa-o pe a lor în Zimbabwe, adică Rhodesia de Sud. Grupul este antisemit în măsura în care semiții spun că omul (Adam) s-a născut în Asia Mică. Există motive să ne îndoim de această profesiune de credință, care se opune categoric faptelor cunoscute (n.a.).

74 Hărțile lui Piri Reis, amiral otoman care a trăit în secolul al XVI-lea, au fost descoperite în 1957 la muzeul Tokapi din Istanbul. Ele ar fi fost făcute după documente foarte vechi, greceşti şi portugheze, reproducând ele însele nişte hărți geografice datând dinaintea ultimei perioade glaciare. Ar avea deci o vechime de aproximativ unsprezece mii de ani (n.a).

occidentale, dar şi-au păstrat totuşi o subtilitate spirituală superioară față de cea a oamenilor.

Capitala lor, Thule, a fost frecvent situată de navigatorii din Evul Mediu în Norvegia, ba chiar în insulele Shetland.

Studiată în această lumină, Hiperboreea nu ar aparține decât legendei, dacă indicii mai edificatoare nu i-ar acredita existența ea insulă sau continent.

În primul rând, bulversările geofizice din era primistorică ne dau certitudinea că repartizarea pământurilor scufundate a fost modificată de mai multe ori.

În acele timpuri, Groenlanda (unde s-au făcut săpături arheologice şi descoperiri, lângă oraşul modern botezat Thule de americani) nu era acoperită de gheață şi cuprindea trei insule principale, dacă ne luăm după hărțile lui Piri Reis [75] care, din păcate, şi din motive necunoscute, sunt sechestrate în America. Este probabil că existau două platouri continentale, unul la sud spre Azore - Atlantida celălalt mai la nord, între Groenlanda şi la sud de Norvegia.

În acest caz, Hiperboreea s-ar fi situat fie în jurul Islandei, zonă de seisme şi vulcani, propice

---

[75] Hărțile lui Piri Reis, amiral otoman care a trăit în secolul al XVI-lea, au fost descoperite în 1957 la muzeul Tokapi din Istanbul. Ele ar fi fost făcute după documente foarte vechi, greceşti şi portugheze, reproducând ele însele nişte hărți geografice datând dinaintea ultimei perioade glaciare. Ar avea deci o vechime de aproximativ unsprezece mii de ani (n.a).

înfloririi unor civilizații, fie poate în actualele State Unite, Green Land sau Pământul Verde din mitologie.

Celții, vikingii, vechii germani i-au păstrat amintirea ca un adevărat Eden, analog țării din Cealaltă Lume care apare în cazul căutării Graal-ului; atât de mult încât oamenii albi pot să se întoarcă temporal în tradiția lor, ajung mereu la această Thule care, din acest motiv, devine cheia misterului societăților lor secrete.

Mai mult decât ceilalți, vechii germani sunt legați de Hiperboreea, pe care îşi bazează cultul lor păgân şi aspirațiile politice oculte. Acest mit este atât de profund la ei încât literatura populară şi muzica populară sunt în mod fundamental impregnate, îndeosebi cu Parsifal, Willehalm, Titurel, Faust.

Balada regelui din Thule, scrisă de Goethe, are un sens ezoteric care scapă profanului, dar care este bine înțeles de tradiționalişti.

Iată textul baladei:

În Thule, un crai avea un regat
Şi lui, ca semn de iubire,
Iubita-i lăsă amintire
O cupă de aur lucrat.

Comoară era, peste fire
În care iubirea-i zăcea.
Dintr-însa, de câte ori bea

Doar lacrimi simțea în privire.

Când noaptea bătutu-i-a-n prag,
Averi împărți pe-ndelete.
Un singur tezaur nu-l dete:
Cupa, odorul său drag.

Poruncă, la masa crăiască,
Boierii, dădu a pofti,
Gata mereu să-l slujească
În jur nobilimea luci.

Dar val sub balcoane vuia,
Tăcutul când, crai, în etate,
Bău, şi cu mâini tremurate
În mare zvârli cupa grea.

Văzut-o-a-n zmoală rotată,
Deschis, când, un val se-ndoi,
Iar craiul se frânse, păli…
Şi n-a mai băut niciodată[76]

Cupa regelui din Thule este Graal-ul, comoara plină de farmece (magie) evocând Pământul-mamă dispărut.

Ca şi Arthur, regele adună în jurul lui la o masă rotundă pe cavalerii albi care vor trebui să plece în căutarea potirului-matrice. Totul este lăsat

---

[76] Traducere de Leonid Dimov, Gerard de Nerval, *Poezii*, Ed. Univers (n.ed.).

moştenire… mai puțin acest potir fermecat care va intra în domeniul ocultului.

Dar val sub balcoane vuia,
Tăcutul când, crai, în etate
Bău, şi cu mâini tremurate
În mare zvârli cupa grea.

Soarta a decis! Graal-ul a dispărut… Se află în oceanul occidental, pe pământul scufundat al Hiperboreei, iar cavalerii Mesei Rotunde nu mai au de făcut altceva decât să plece în căutarea sa, precedând în cronologia istorică ordinele cavalereşti şi Grupul Thule!

Graal-ul ezoteric este deci matricea omenirii superioare, prin analogie cu „fantele" scoarței terestre, adică: sursa inițială de unde se primeşte o iradiere telurică, cosmică, care conferă virilitate şi putere inconştientului mulțimilor.[77]

Se înțelege atunci interesul pentru ordinele de

---

[77] Tradiția situează în Hiperboreea sursa inițierilor masculine. O cârdăşie între Grupul Thule şi cei din rasa galbenă ar prezenta doar o incompatibilitate aparentă deoarece, pentru albi şi galbeni, căutarea inițiatică ar duce în Hiperboreea. Foarte vechea societate secretă a Houng-ilor (secolul al V-lea) avea cultul marelui Buddha alb şi credința în paradisul occidental. Societatea secretă a Boxerilor, care i-a succedat, întreține în rândul membrilor săi credința într-un Dumnezeu al magiei - Cen Wou - care tronează la Polul Nord, care ar avea puterea de a conferi credincioşilor săi forța vechilor zei, ca să le permită „să-şi continue propriile fapte vitejeşti în timpurile prezente". Aceste credințe ale celților şi chinezilor converg deci spre acelaşi punct al globului unde ar fi acumulate forțe cu mare potențial. Mai trebuie amintit şi că „Palatul Luminii" de la Beijing este orientat spre Polul Nord (n.a.).

cavaleri şi societățile hegemonice de a găsi în realitatea fizică, dacă nu în potențialul psihic, acest Graal energetic unde rasele pot să-şi ia forțele vitale.

În realitate, după cum vom vedea, Graal-ul, Thule şi unele mituri aparțin aceluiaşi ciclu, învăluind în simbolism un adevăr inițial transcendent.

Ceea ce se numeşte „mitologie", dându-i-se sensul de basm şi de relatări imaginare, este pentru observator retranscrierea unor evenimente autentice, mascate de culoarea locală.

Paraclisul este în vest

Dacă ar fi astfel, cum să explicăm coincidențele care unesc sub semnul planetei Venus, pe de o parte extraplanetari şi Prometeu Atlantul şi, pe de altă parte, Cealaltă Lume şi căutarea Graal-ului, legendele andine, poarta de la Tiahuanaco (Bolivia), Grădina Hesperidelor şi Statele Unite ale Americii?

Cheile de aur ale acestui ciudat puzzle sunt ascunse în simbolurile mitologiei greceşti, tradiției şi istoriei: Hercule, Anteu, Atlas, Grădina Hesperidelor, Graal-ul, Cealaltă Lume şi modernul Grup Thule, unde regăsim verigile lanțului inițial care ne leagă de strămoşii rasei albe.

Tradițiile, cu o tulburătoare unanimitate (Biblia fiind singura excepție), plasează adevăratul paradis şi tărâmurile fericirii pe Pământul-mamă

al Hiperboreei: Green Land al celților şi scandinavilor, Pământul Verde al mitologiei egiptene, paradisul hindus al lui Amitâbha marele Buddha al cerului occidental, Hesperidele grecilor, ținutul Celeilalte Lumi al asiro-babilonienilor şi polinezienilor.

În mitologia asiro-babiloniană, țara Marilor Strămoşi „făcuți nemuritori de potop", zice tradiția, se află la extremitatea occidentală a Pământului, dincolo de imensul ocean pe care trebuie să-l traversezi punându-ți viața în pericol.

Eroul Ghilgameş merge în locuința zeiței Siduri Sabitu „care locuieşte la extremitățile mării, într-o grădină fermecată unde creşte copacul cu fructele cele mai frumoase în lume", ca să ceară secretul nemuririi.

Ghilgameş, al cărui nume înseamnă *Cel care a descoperit Sursa* sau *Cel care a văzut totul,* a primit uimitorul răspuns ciudat:

O, Ghilgameş! Nu a existat niciodată trecere
Şi nimeni, din timpurile cele mai îndepărtate, nu trece marea
Trecerea e grea, drumul e anevoios
Şi adânci sunt apele Morții care îi închid intrarea.
Deci, pe unde vei trece, Ghilgameş, marea?

Totuşi, datorită unei anumite magii, eroul, după o lună şi jumătate de navigație pe Ocean, a ajuns în paradisul lui Utanapiştim, „Cel care a găsit

viața”.

Suntem frapați de asemănarea pe care o are această odisee cu cea a eroului grec Hercule: grădina cu mere fermecate, călătoria în America, „sasul” sau trecerea prin care trebuie să ştii să treci ca să ajungi la destinație!

Omeyocan al mexicanilor, loc unde locuiesc zeii şi copiii ce urmează să se nască, „este identic cu *Paradisul din Vest,* Tamoanchan, țara vechilor zei şi *generațiilor trecute,* a porumbului copt, a cețiii, a misterului, regiunea unde popoarele vechi au ieşit dintr-o gaură deschisă în pământ”, a scris Jacques Soustelle.

Paradisul din Vest… generații trecute… țara cețiii şi a găurii deschise în pământ: această relatare, ca şi aventura lui Ghilgameş, „Cel care a descoperit Sursa”, dincolo de cețurile din Terra Nova, nu evocă oare Florida, locuită cândva de vechii mexicani, Florida, patria oamenilor din vechime, fiii Pământului, Gaea?

Pe de altă parte, epopeea celtică şi în mod deosebit cea din Irlanda aduce detalii atât de precise încât ne este permis să ne întrebăm dacă principalul centru de cultură din America primistorică era Tiahuanaco, pus în valoare de sculpturile de la Puerta del Sol, sau o Thule situată în Virginia sau Nevada în actualele State Unite?

Mitologia celtică dezvăluie detalii ciudate despre rasa oamenilor divini, deținătorii unei ştiințe

necunoscute de celți, veniți din Țara de Peste-Atlantic, ca să lupte cu giganții din Irlanda.

Având în vedere că în celelalte mitologii - andină, egipteană, ebraică etc. -, „oamenii divini", originari din cer, aduc şi ei o civilizație necunoscută şi luptă împotriva giganților, ca în tradiția irlandeză, este probabil că aceste relatări au o bază comună şi un caracter de autenticitate neîndoielnic.

Iată, după *Mitologia generală* (G. Roth şi Felix Guirand, ed. Librairie Larousse), cine erau aceşti oameni de rasă divină:

În sfârşit, venind din insulele din Vest, unde studiau magia, sosesc (în Irlanda cam cu 2000 de ani înaintea erei noastre) membrii aşa numitei Tuahta De Danann.

Ei îşi aduc talismanele: spada lui Nuada, lancea lui Lug, claunul lui Dagde şi Piatra Destinului lui Fâl, care țipă când se aşază pe ea regele legitim al Irlandei.

În urma a multe războaie, relatate de *Cartea Invaziilor,* oamenii divini, prea puțin numeroşi şi poate epuizați de boala misterioasă care l-a măcinat pe Prometeu, au luat hotărârea să se reîntoarcă în Țara Lumii de Dincolo (de Ocean), cerând în schimb doar un cult şi sacrificii celebrate în amintirea lor.

Părăsind insula Erinn (Irlanda), s-au întors în țara lor de origine numită Mag Meld (câmpia

bucuriei) sau Tir nan Og (pământul tinereții).

Acolo, secolele sunt minute; cei care locuiesc acolo nu mai îmbătrânesc; pajiştile sunt pline cu flori veşnice…

Roth şi Guirand scriu puțin mai departe:

Acestui eden celtic (care aminteşte de țara fermecată a Hiperboreenilor) îi corespunde, în mitologia Marii Britanii, Avalon (Insula Merilor), unde odihnesc regii şi eroii defuncți…

Mai este necesar să spunem că aceste relatări se înscriu riguros în teza Statelor Unite, leagăn al omenirii, Florida coincizând foarte exact cu Mag Meld-ul celtic, țara Hiperboreei, şi cu Grădina Hesperidelor?

Grădina Hesperidelor

În mitologia greacă, ca să revenim la Țara Merelor de Aur, trebuia să se treacă de baraje inițiatice, care simbolizau luptele cu Anteu, semizeu şi gigant, care, când era obosit, îşi recăpăta forța de fiecare dată când atingea cu piciorul Pământul, mama lui.

Este interesant să cunoaştem genealogia acestui luptător magic, pus de zei în drumul „căutării", ca să oprească trecerea eroului bun Hercule.

Anteu era fiul Pământului (Gaea) şi al lui Poseidon, zeul grec al mării, navigației şi zeul suprem al atlanților, a căror capitală se numea

Poseidonia.

Din ce motive se luptă Hercule cu Anteu?

Pentru că eroul vrea să se ducă să „caute merele de aur pe care Hesperidele, fiicele lui Atlas şi Hesperos, le păzeau într-o grădină fabuloasă, aflată la extremitatea lumii occidentale, dincolo de fluviul Ocean".

Anteu care, ca şi Hercule, nu a fost poate un personaj real, ci un simbol, are drept misiune să pună la încercare un călător pornit spre Cealaltă Lume, exact ca în cazul căutării Graal-ului.

Hercule, erou inițiat, iese, bineînțeles, învingător din încercare şi, continuându-şi drumul, ucide vulturul care devora ficatul lui Prometeu Atlantul şi ajunge în sfârşit în Grădina Hesperidelor.[78]

Merele de aur au fost culese, luate, dar, în cele din urmă, Înțeleapta Atena le-a pus la loc „acolo unde fuseseră înainte", ceea ce constituie un rezultat ciudat al unei expediții atât de grele!

Să fi fost portocale aceste mere de aur?

Asta spun exegeții foarte naivi, căci Hercule nu s-ar fi dus niciodată atât de departe după nişte fructe care se găseau în mod natural în Grecia şi la majoritatea națiunilor vecine!

Nu! Era vorba de *mere,* de mere de aur, deci infinit de prețioase, înrudite îndeaproape cu mărul Evei cules în paradis din copacul Cunoaşterii.

---

[78] Mitologia spune că Hercule a aflat de la Nereu, fiul Pământului (Gaea) şi soțul oceanidei Doris (iar mitul oceanului) mijlocul de a ajunge în țara Hesperidelor (n.a.).

Mere ale Cunoaşterii, pe care Înțeleapta Atena le-a pus la locul lor, deoarece cunoştea foarte bine puterea lor cumplită; dar şi mere-fructe, crescând în acel paradis care e Florida, fabuloasă grădină a Statelor Unite, „la extremitatea fluviului Ocean".

Hercule să fi fost ajutat în misiunea sa de acel Atlas fiul lui Oceanos, după unele tradiții, iar după altele, ca şi Prometeu Atlantul, fiul titanului Iapet şi al oceanidei cu picioare frumoase.[79]

Atlas a fost condamnat să „stea în picioare în fața Hesperidelor la marginile pământului".

Iată-ne din nou în Oceanul Atlantic, în Cealaltă Lume, şi aici vom rămâne fixați iremediabil cu Hesperos, fiul lui Atlas şi tatăl Hesperidelor.

Iar Venus

Genealogia lui Hesperos nu lasă nicio îndoială în

---

[79] Prometeu, fiul oceanidei „cu picioare frumoase" (Orejona, Eva tradiției andine, avea şi ea picioare frumoase) a avut trei frați, printre care Atlas, atlantul, care păzea Grădina Hesperidelor la marginea pământului occidental. După revolta titanilor, „care a zdruncinat Pământul şi Cerul", Prometeu, „cuprins de o ură înăbuşită împotriva exterminatorilor rasei sale, s-a răzbunat favorizându-i pe oameni în detrimentul zeilor". Aici găsim, în limbaj codificat, relatarea greacă a distrugerii Atlantidei şi transmiterea ştiinței atlante oamenilor de pe continentul nostru, prin Prometeu, inițiatorul egiptenilor, „părintele rasei umane posterioare potopului", adică Prometeu se identifică perfect cu Quetzalcoatl venusian al mayaşilor şi cu Lucifer, prietenul oamenilor, din mitologia catolică. Este important de observat că Prometeu este legat de planeta Venus prin mamă şi prin fratele său Atlas, iar Lucifer poartă chiar numele planetei (lucis lumină; ferre a aduce), care este cea mai strălucitoare de pe cer. Cukulcan, erou civilizator mexican este şi el identic cu Prometeu, cu Lucifer şi mai ales cu Quetzalcoatl, asemenea căruia a plecat şi el într-o zi „spre locul de unde răsare soarele". Şi toți aveau pielea albă, ceea ce este foarte ciudat! (n.a.)

privința sensului dorit de cei din vechime: el este *fiul planetei Venus* şi al lui Atlas, atlantul, şi frate al lui Fosforos (alt nume bine cunoscut al lui Lucifer, care reprezintă el însuşi planeta Venus a dimineții)…

Este destul de clar?

Pentru greci, Hesperos era uneori chiar „cel mai frumos dintre aştrii care strălucesc pe bolta cerească".

Coincidențele între tradițiile andine, mitologia greacă şi semnificația conferită acelui loc numit Tiahuanaco sunt prea numeroase, precise şi explicite ca să vedem în asta doar efectul hazardului.

În mod incontestabil, planeta Venus, imixtiunea extraterestră, țara din Cealaltă Lume şi America (Tiahuanaco şi Virginia) joacă un rol preponderent în relația primistorică pe care aceste „mituri" încearcă să o reînvie pentru noi.

Iată deci țara din Cealaltă Lume, unde, din zorii omenirii, eroii şi cavalerii albi pleacă în călătorie.

Acolo se află merele de aur ale Cunoaşterii care, obligatoriu, logic, ne duc spre planeta Venus şi spre strămoşii superiori de la Tiahuanaco-Virginia (Green Land).

Acolo, pe Pământul Verde, este punctul terminus terestru al pelerinajului la surse, acolo este Graal-ul din care cavalerii pot obține o autentică forță spirituală şi fizică.

În acelaşi timp cu reprezentarea sa mistică

(potirul), Evul Mediu a căutat Cealaltă Lume, pe care Cristofor Columb a redescoperit-o, fără să-i bănuiască adevărata identitate, deoarece, în cele din urmă, a fost numită *Lumea Nouă,* ceea ce nu este adevărat decât relativ. Totuşi, Graal-ul a avut o eficacitate sigură şi a justificat, până în vremurile noastre, atributul său de cupă a abundenței. Cupa abundenței nu este simbolizată oare astăzi prin semnul magic al dolarului?

Dar oricât de bun ar fi vinul, tot are o drojdie, iar cavalerii căutării moderne, rămânând fideli Graal-ului, i-au conferit un caracter mai ezoteric, mai puțin spiritual şi, de la potirul-principiu, au trecut direct la Thule, centrul de iradiere.

Secretul deteriorează

Ca să înțelegem denaturarea pe care o va suferi mitul Hiperboreei în secolul XX, datorită grupului Thule, este necesar să stabilim sensul profund al căutării.

Intenției nobile, exaltării spirituale, grandioasei preocupări politice şi morale a cavalerilor din vechime nişte aventurieri le-au substituit visul de dominație satanic, bazat pe forță, ură, spirit de superioritate rasială şi conceptul de „popor ales”.

La drept vorbind, vechii evrei au avut cândva această ambiție detestabilă, iar Iosua, căpitan al lui Iehova, a fost, într-un fel, precursorul lui Attila, al lui Gengis Han şi al lui Hitler.

După înfrângerea suferită în 1918, câțiva

germani, inițiați într-un ocultism infernal şi îmbătați de pretenții „rasiste”, au reorganizat o societate ariană care a devenit cu atât mai secretă cu cât era în afara legii în orice parte a globului.

Scopul lor: crearea unei rase superioare - cea a seniorilor adică un popor privilegiat, care trebuia să supună restul lumii şi să-l guverneze.

S-a găsit un om de talent, Alfred Rosenberg, ca să decreteze, într-o carte de mare succes - *Der Mithus das XX Jahrhundert* (Mitul secolului XX) -, legile şi filosofia campionilor arieni.

Este destul să ai un sânge pur, spunea el, *ca să guvernezi lumea!*

Fluvii de sânge, nenumărate masacre şi munți de cadavre aveau să ilustreze în douăzeci şi cinci de ani noua hartă a lumii albe.

La drept vorbind. Rosenberg nu inventase nimic. În secolul al XIX-lea, George Grant, Gobineau, Houston Stewart Chamberlain apoi, mai târziu, germanul Ludwig Wilset, în *Originea şi preistoria arienilor,* emiseseră idei identice, iar istoricul francez A. Pictet, într-o lucrare intitulată *Migrațiile primitive ale arienilor,* anunțase instaurarea rasei seniorilor:

Într-o epocă anterioară oricărei mărturii istorice, care se derulează în noaptea timpurilor, o rasă destinată de Providență să domine într-o zi lumea întreagă creştea treptat în leagănul inițial.

Privilegiată dintre toate celelalte prin frumusețea sângelui şi prin capacitățile inteligenței.

Dumnezeu este, încă o dată, amestecat în această aventură, dar Grupul Thule îl va scoate din dogma lui, probabil pentru că, la trei mii de ani după Iosua, era greu să faci pe cineva să admită, chiar şi nişte mase fanatizate, că Domnul prefera o anumită rasă şi autoriza holocaustul sângeros şi genocidul.

Cuvântul *arian,* după Duşinski, înseamnă nobil, ilustru şi, prin extensie: proprietar. Ţara de origine a arienilor ar fi platoul Iranului, dar, tradiţional, era regiunea Polului Nord, adică ţara hiperboreenilor, care, printr-un fel de magie psihică - ne referim la teoriile lui Rosenberg -, ar fi păstrat natura esenţială şi caracterul transcendental al marilor strămoşi.

În 1910, Grupul Thule fusese înfiinţat de profesorul Felix Niedner; începând din 1919, adepţi de marcă - Paul Rohrbach, baronul Ungem von Sterberg, Karl Haushofer, un discipol al lui Gurdjieff, scriitorul Dietrich Eckart - i-au dat un impuls nou şi un semn de recunoaştere: zvastica, simbol al evoluţiei, al rotirii stelelor în jurul polului şi al creaţiei focului la hinduşi.[80]

După istoricul Piere Mariei, Dietrich Eckart a fost mentorul lui Adolf Hitler şi l-a făcut să între în Grupul Thule în 1922.

---

[80] Zvastica e o emblemă universală care se întâlneşte la toate popoarele. Ea e gravată pe o lampă de piatră din grota Madeleine, pe tabletele de la Glozel, în Moulin Piat (Allier), pe zidurile de apărare preistorice de pe Mississippi, precum şi în inscripţia de la Newton-Stone (Scoţia).

Confruntat cu mari dificultăți financiare, dar devorat de ambiții, de ură, de idealism exagerat şi sincer, şi puțin clarvăzător pe lângă toate celelalte, Hitler ar fi servit chiar ca medium conjurației, care, din ce în ce mai mult, se înfunda în cețurile unui ocultism îndoielnic.

Paralel, pe continentul european luau ființă mişcări analoage.

La Londra, Paris, Berlin, Roma au fost tipărite reviste şi broşuri clandestine, unde anarhismul şi spiritualismul se amestecau în mod ciudat cu *căutarea tradițională* şi cu erotismul.

Pe la 1920, a apărut în Franța *Revista Baltică* unde, în primul rând, a fost examinată problema descendenței, pe relația strămoşilor hiperboreeni: lituanienii, a căror scriere are atât de multe puncte comune cu sanscrita.

Revista *Les Polaires* (Paris 1921) avea ambiția să reînvie vechiul mit al Hiperboreei, dar această literatură a găsit un teren fertil mai ales în Germania cu: *Altnordische dichtung und prosa* de Niedner, *Auf gut Deutsch* de Dietrich Eckart şi *Die Hanussen Zeitung,* jurnalul magului Eric Jan Van Hanussen, omul care l-ar fi înlocuit pe Hitler ca medium în cadrul Grupului Thule şi care a devenit, mai târziu, astrologul său cvasioficial.

Hanussen

O dată cu fenomenul arianismului apare şi dualitatea căutării Graal-ului:

- Soarele de Aur şi căutarea cavalerească a Cunoaşterii;
- Soarele Negru şi căutarea Grupului Thule pentru realizarea hegemoniei politice.

Hitleriştii, copiind unele rituri vechi de la vechii evrei, au vrut probabil să creeze o confuzie, dar, în realitate, hitlerismul aparține unei afecțiuni psihopatice, unde isteria interferează cu nebunia.

Intrarea magicianului Hanussen în Grupul Thule oferă o confirmare teribilă.

Herschel Steinschneider, născut la 2 iunie 1889, la Viena, în Yppen Platz, avea douăzeci şi şapte de ani când, după ce a lăsat-o însărcinată pe nepoata rabinului din Lemberg, a considerat că era mai bine să plece ca să nu suporte represaliile.

La Jitomir, în Rusia, a găsit de lucru într-un circ ambulant al lui senior Bellachini. Sub pseudonimul de Steno, el a fost mai întâi om bun la toate, apoi a urcat în grad, a devenit clovn, înghițitor de săbii şi clarvăzător.

Îl regăsim după război, în 1918, la Viena, unde apare sub o nouă înfățişare: nu mai este ghicitorul Steno, nici tânărul evreu Herschel Steinschneider, ci un tânăr arian cu trăsături accentuate, cu privirea misterioasă şi dominatoare, având un nume care suna foarte bine şi care atesta originea sa vikingă: Eric Jan Van Hanussen, gentilom danez!

O *sută de amante în trei luni*

A devenit magicianul înaltei societăți austriece,

folosind şantajul, corupția şi farmecul său fizic excepțional.

Soțiile celor mai mari personalități din capitala austriacă erau amantele lui şi trădau secretele soților lor, astfel că Hanussen, fără probleme, putea să facă pe ghicitorul în fața lor, reuşind estorcarea unor sume foarte mari.

În trei luni, se zice că a avut mai mult de o sută de amante, dovadă fiind nişte însemnări:

Liban, 6 şi 26.
Maria, 12.
Marlene, 20.
Eva, 7, 14, 21.
Josepha, 3, 23.

Astfel, dacă interpretăm bine această listă, putem presupune că Maria şi Marlene erau două frumuseți de un interes relativ, că Eva era bogată, că Liban şi Josepha se mulțumeau cu două întâlniri pe lună…

În 1919, celebritatea magului era atât de mare încât a apărut ca vedetă la teatrul Apollo din Viena, într-un număr de telepatie, de clarviziune şi de hipnotism.

În 1923, era rivalul la circ al lui Sigmund Brietbart, recordman al Austriei la ridicarea greutății şi halterelor, şi, după aventuri extraordinare, s-a stabilit la Berlin, unde a condus „Palatul Ocultismului”, pe Lietzenburgerstrasse şi,

dacă e să dăm crezare ziarelor germane, a devenit „cel mai mare clarvăzător al tuturor timpurilor”.

Îl întâlneşte pe Hitler

Într-o zi, la scriitorul nazist Hans Heinz Ewers, apologet al lui Horst Wessel, poet ucis de comunişti, Hanussen a fost prezentat lui Hitler, şi viitorul stăpân al Reich-ului a perceput imediat avantajul pe care îl putea avea de pe urma acestui magician inteligent, ambițios şi lipsit de scrupule.

Hanussen a fost sigur că făcuse o mare impresie asupra bărbatului mic de statură şi nervos, iritabil şi pasionat, care construia planuri grandioase şi propovăduia teorii agresive.

În această perioadă - după Pierre Mariei - magicianul a intrat în Grupul Thule. El a devenit şi consilierul ocult al lui Hitler, apoi profetul partidului şi al majorității germanilor.

Banii curgeau gârlă în buzunarele lui.

A editat două reviste: *Die Hanussen Zeitung,* cu un tiraj de 150.000 de exemplare şi care se vindea cu douăzeci de mărci, şi *Die Andere Welt,* consacrată în mod special ocultismului. Face o propagandă intensă pentru partidul hitlerist, subvenționează Grupul Thule, pe contele Helldorf, şeful SA-ului şi chiar pe prințul August Wilhem, pe care îl prezintă Führer-ului!

Are un apartament somptuos, cai de curse, un Cadillac roşu, un iaht alb - *Ursei IV* -, sub pavilion personal pe lacul din Potsdam, unde îi place să

dea serate intime, ca să petreacă într-o companie galantă o *dolce vita* prusacă!

Vrea să-l dea jos pe Hitler

Situația începe să se strice în 1933, odată cu apariția unui articol incendiar în ziarul nazist *Angriff* (Atac), care publică următoarea informație:

Hanusse, acest ghicitor înscris în partid, este un şarlatan, un escroc, care a avut necazuri cu poliția din Leitmeritz (lucru foarte adevărat). Î*n plus, e evreu, adevăratul său nume fiind Herschel Steinschneider…*

Hanussen a reuşit provizoriu să îndepărteze pericolul, dar Goebbels voia să-i facă felul, deoarece avea o bănuială: magicianul este un spion!

Desigur, nu era uşă de biserică, dar în ciuda greşelilor, a erorilor, a viciilor, el a rămas fidel religiei sale, dar, târziu, a înțeles scopurile misterioase ale Grupului Thule.

Poliția a descoperit atunci trecutul aventurierului evreu. În 1931, la Congresul sionist de la Praga, el ar fi declarat: „Sunt descendentul rabinilor miraculoşi de la Prossnitz”. S-a căsătorit de trei ori şi, de fiecare dată cu evreice, una dintre ceremonii derulându-se la 1 ianuarie 1928, în sinagoga din Ramburg, în Cehoslovacia.

Cuprins de panică, Hanussen, ca să rezolve ce

era mai urgent, se duce la un pastor şi se converteşte în mod oficial la protestantism.

Pastorul care l-a botezat va fi şi cel care îl va îngropa.

Cazul e important... atât de important încât Hitler ar fi declarat:

E o poveste urâtă; aş fi preferat să pierd trei bătălii decât să aflu asta... (?)

Totuşi, încă nimic din adevăr nu transpare, cel puțin pentru marele public. Dar Hanussen vrea să fugă şi să-şi desăvârşească misiunea secretă: să denunțe, el, astrologul celebru, maleficul acțiunilor hitleriste şi să profetizeze moartea apropiată a Führer-ului.

Credea că întreaga Germanie, superstițioasă, va retrage încrederea lui Hitler, soarta lumii fiind astfel schimbată!

Încearcă atunci marea lovitură. În ziua de 2 februarie 1933, în saloanele Casei Ocultismului, în fața scriitorului Ewers, a prințului August Wilhem, fiul Kaiser-ului, a contelui Helldorf, a actriței Maria Portalès şi a vedetei Siegfried Arno, el anunță că Reichstag-ul va fi incendiat de comunişti. Prezicerea s-a realizat patru zile mai târziu şi renumele ghicitorului a ajuns în punctul culminant.

În ziua de 24 martie, cu patru ore înainte de a fugi de la teatrul Scala, unde dădea o

reprezentație, Hanussen a fost arestat de SA.

În ziua de 29 martie, cadavrul său a fost găsit în pădurea Postdam, la Treptow, legat cu sârmă şi străpuns de cinci gloanțe mortale.

Grupul Thule a „lichidat” omul care voia să-l dea jos pe Hitler.

Adevărul despre acest caz a fost cunoscut datorită dezvăluirilor jurnalistului comunist Bruno Frei (ziarul *Berlin Am Morgen)* şi din declarațiile tardive ale lui John S. Goldsmith, agent al Intelligence Service şi ale lui Pierre D., fost agent al Biroului 2 francez.

Ordensbürger

Din 1923, Grupul Thule s-a organizat într-o puternică societate secretă, al cărei nume nu avea să fie cunoscut nici de public şi nici de solicitanți.

Pentru aceştia din urmă, înaintea inițierii, se răspândea zvonul că gruparea era Ordinul Teutonic Secret.

Riturile cavalerilor care căutau Graal-ul au fost reînviate în castelele de pe malul Rinului sau situate în locurile consacrate.

Acolo, tinerii hitlerişti de elită pregăteau destine eroice, aruncându-se din înălțimea stâncilor în fluvii, dedându-se la jocuri sportive şi întreceri războinice, dar curând a devenit evident că această resurgență a ordinului cavaleresc era prea romantică şi, ca să spunem totul, perimată.

Atunci au luat naştere acele Ordensbürger, un

fel de universități secrete unde au fost pregătiți noii cavaleri ai Graal-ului, viitorii membri ai Grupului Thule.

Aceste Ordensbürger aveau un învățământ triplu:

1. militar, analog şcolii de la Saint-Cyr din Franța şi modernelor şcoli de instruire polițistă;
2. politic, analog cu facultatea de „ştiințe politice";
3. Ocult, analog cu doctrinele lui Gurdjieff.[81]

Într-o pădure din Renania, dintre brazi înalți, se înălța silueta albă şi impozantă a castelului Vogelsang, care era Ordensbürg-ul nr. 1 al Grupului Thule, cu principalul birou a ceea ce numim astăzi „acțiunea psihologică".

Celelalte Ordensbürger se aflau la Santhofen (Bavaria), la Krössinesee (Pomerania) şi nu departe de orăşelul Thule (Westfalia) la castelul Werwelburg.

După istoricul Ray Petitfrère, antrenamentul fizic cuprindea două probe de o sălbăticie deosebită:

- *Tierkampf* aspirantul trebuia să lupte timp de douăsprezece minute, cu mâinile goale împotriva

---

[81] G. Ivanovici Gurdjieff, născut în Caucaz (1868-1949), era un aventurier dublat de un ocultist luminat. Taumaturg, agent secret sau simplu şarlatan, el a propagat în Europa şi în America nişte doctrine ciudate şi fascinante care au tulburat mințile slabe. Poate că era într-adevăr un geniu, dar nu a ştiut niciodată să se exprime în cărțile sale, care sunt ilizibile, aberante, imposibil de înțeles. El a avut totuşi o influență în cazul unor secte spirituale (n.a.).

unor dulăi dresați să atace omul. Proba nu putea să fie oprită decât dacă viața luptătorului era cu adevărat pusă în pericol.

- *Proba Panzer,* care consta în lansarea unor tancuri asupra unor oameni îngropați într-o tranşee individuală îngustă, fiecare fiind înarmat cu un fel de bazooka rudimentară, *Panzerfaust,* lansator de rachetă.

Imediat după trecerea tancurilor peste adăpostul lor periculos, oamenii trebuia, aproape din imediata apropiere, să-şi lanseze racheta şi să distrugă, fictiv, tancul.

Accidentele mortale erau numeroase, dar cine nu accepta riscul, era radiat din Grupul Thule.

Pe plan militar, membrii acceptați erau chemați să infiltreze regimentele de elită şi formațiile paramilitare, dar totdeauna la eşalonul superior, adică al şefului şi al statului-major.

În zilele noastre, infiltrarea se face în formațiunile paramilitare sau sportive, de exemplu la scufundătorii submarini, unde practica educației fizice se îmbină strâns cu cunoştințe tehnice care, în caz de război, ar avea o importanță nebănuită.

Grupul *Cavalerii lui Poseidon,* unde oficiază scufundătorii de cea mai înaltă clasă, este principala secțiune a activiştilor din Grupul Thule.

Exercițiile de spiritualitate şi de concentrare mentală, care erau o regulă înainte de 1940 - şi care mai sunt probabil şi astăzi - alternau cu

cursuri de istorie a poporului arian.

Profesorii îi învățau pe „elevi” că leagănul rasei albe, în timpurile foarte îndepărtate, fusese Hiperboreea, cu capitala sa, Thule. Ei insuflau şi ura față de poporul evreu care - spuneau ei - îşi însuşise pe nedrept titlul de „popor ales”[82], titlul care, în realitate, revenea de drept arienilor şi reprezentanților lor cei mai evoluați, germanii.

Bineînțeles, exclusivitatea rasială se aplica şi popoarelor negre sau țiganilor, în schimb, din necesitate, Hitler, în 1940, decretase că aliații săi japonezi erau „arieni onorifici”!

Totuşi, în Germania, principiul rasei cu sânge pur era atât de riguros respectat încât guvernul înființase clinici de sterilizare şi de reproducere - *Lebensborn* (fântâni de viață) -, unde se efectua o selecție artificială.

Ritul sângelui

Ritul sângelui este o bază imuabilă de cult satanist pe care îl întâlnim în cazul inițierii membrilor aşa-numitelor *Sonderkommando,* formațiuni deosebite în cadrul cărora fiecare ales trebuia - se zice - să îndeplinească, printre alte

---

[82] Din studiul nostru reiese că, dacă, efectiv, leagănul strămoşilor noştri a fost Thule, hiperboreenii, adică oamenii superiori din primistorie, au încredințat continuarea misiunii lor vechilor evrei, care erau atunci poporul cel mai evoluat din lumea cunoscută. în ceea ce priveşte „misiunea arienilor” şi în special cea a arienilor germani, ea se poate explica printr-o reacție politică şi psihologică în care intră un evident complex de inferioritate sau, cel puțin, de frustrare (n.a.).

practici, îngrozitorul „rit al pisicii”, care este legat direct de magia satanistă, prin vărsarea de sânge şi oroarea gestului.

Este vorba de a scoate ochii unei pisici vii, cu un bisturiu, cu destulă îndemânare pentru ca bietul animal să nu moară din cauza asta!

În studiul său despre Germania păgână, Pierre Mariei, care aminteşte detaliile încercării, se referă la Dom Aloïs Mager, ca să afirme că idealul național-socialist consta în identificarea celor „trei senzualități ale păcatului originar” cu cele mai înalte valori ale geniului uman.

Hitler, spune Dom Aloïs Mager, era *mediumul lui Satan.*

Este sigur că magia i-a influențat considerabil pe şefii Grupului Thule, dintre care unii - Hitler, Rudolf Hesse, Karl Haushofer - erau adevărați mediumi, care cădeau în transă şi aveau viziuni profetice.

Hitler, devorat de ocultism, supus celui mai primar empirism precum şi celei mai subtile tradiții, voia să regleze destinul Europei după ora astrologică dată de nişte pseudoinițiați din Lhassa.

Influența acestor personaje pitoreşti a fost incontestabilă, dar echivocă: au dus credulitatea lui Hitler pe drumul dezastrului, mai puțin prin magie adevărată, de care erau incapabili să dea dovadă, cât prin sfaturi greşite şi trădări.

Toți lama îşi apărau în mod tradițional rasa şi un plan de hegemonie direct rival cu cel al germanilor.

De rasă necunoscută, de limbă insolită, tibetanii, ca şi autohtonii din Cordiliera Anzilor, trăiesc la patru mii de metri altitudine pe platourile înalte, presărate cu lacuri cu apă sărată.

O legendă - dar chiar este o legendă? - spune că sub lanțul Himalaya, în jurul numitelor Shambalha şi Chigatzé, se întinde marele regat subteran al Stăpânului Lumii.

Acest regat, centru magic oriental, numit Agartha, este polul contrar al centrului magic occidental din Hiperboreea, al cărui Imperator visa să devină Hitler.

Se poate vedea acum ce înțelegere secretă putea să existe între:

- Hitler şi Grupul Thule, expresie a mitului Hiperboreei şi a rasei albe;
- Gurdjieff (se presupune) şi grupul Chigatzé, expresie a Agarthei şi a rasei *necunoscute* reprezentată de tibetani.

În 1947, *Obergruppenführer*-ul Hans Müller a înființat o asociație secretă, cu intenția de a perpetua unele principii propovăduite de Al III-lea Reich. Această asociație, legată de Grupul Thule prin afinități ideologice, este internațională şi grupează militanți care, după inițiere, acced la

şapte grade: voluntari, domnitori, pairi, cavaleri, vizitatori, maeştri, mari maeştri.

Această ierarhie se înrudeşte cu cea a templierilor şi a cavalerilor Porte-Glaive.

Alte mişcări europene au şi ele puncte comune cu Grupul Thule:

- *Occident*, care îi grupează pe cei proveniți din „Tânăra Națiune” (dizolvată în urma cazului OAS);

- *Vikingii,* ale cărei trupe de şoc sunt împrumutate pe față susținerii luptei în Africa de Sud şi din Angola, de exemplu, pentru apărarea omului alb.

În sfârşit, în Statele Unite, pe un plan mai strict rasial, *Ku-Klux-Klan*-ul este un organism cu o putere suverană care poate să conteze pe ajutorul secret, dar eficient al unei mari părți a populației americane albe.

Ku-Klux-Klan-ul vrea „să apere rasa albă împotriva impurității şi deteriorării provocate de negri”.

Inventând sintagma „Imperiul invizibil”, ei îşi propuneau chiar, ezoteric, să reînvie vechile mituri nordice. Şi ne gândim imediat la Hiperboreea!

De patru milenii, întreaga politică a lumii a fost, conştient sau nu, bazată pe conceptul de privilegiu şi de supremație rasială.

Misterioşii „îngeri” extraplanetari din primistorie, vechii evrei, arabii, latinii şi-au impus, rând pe rând, şi deseori în plin haos, geniul în

cursul evoluției.

Dar ciclul rasei galbene se profilează la orizontul viitorului şi oamenii albi, anxioşi, încep poate să-şi dea seama că luptele intestine în sânul frăției albe sunt perimate şi periculoase.

Războiul din 1939-1945 a fost - sperăm - ultima tentativă de hegemonie înfeudată mitului hiperboreean şi Graal-ului, mit degradat în principiul şi riturile sale printr-o aservire unei politici odioase.

Grupul Thule se încăpățânează în această politică nechibzuită? E posibil, dacă credem în buna credință a unui şef al Grupului Poseidon, care declara în 1964:

Hitler a trimis la moarte, în câmpiile Rusiei, elita tineretului hiperboreean. Din această cauză, este cel mai mare criminal al secolului!

Capitolul XV
Viziunea lui Ezechiel

În urmă cu douăzeci şi şase de secole, „în cel de al treizecilea an, a cincea zi a celei de a patra luni", profetul Ezechiel, aflându-se în captivitate în Babilon, pe malul râului Chebar[83], a avut ceea ce el numeşte o viziune.

Această viziune a fost oare, după cum cred teologii, provocată de Dumnezeu, a fost o ficțiune

---

[83] Scena s-ar fi derulat la 160 km sud-est de actualul oraş Bagdad (n a.).

sau exprimă o scenă trăită cu adevărat? Nimeni nu ar îndrăzni să se aventureze prea mult în privința realității faptelor, totuşi descrierea carului ceresc, văzut de Ezechiel, uimeşte prin detaliile sale precise, neobişnuite, şi prin corelarea cu fenomenul cunoscut în timpurile noastre sub denumirea de „farfurie zburătoare”.

Pe scurt, exegeții susțin că profetul a fost martorul aterizării unei nave intergalactice şi că a fost instruit de ocupanții navei.

Ezechiel (în ebraică Khirkiel: cel pe care Domnul îl întăreşte) este al treilea şi cel mai ciudat dintre marii profeți. El a trăit în secolul al VI-lea î.Hr. Şi, în timpul captivității sale în Babilon, a primit de la Dumnezeu darul de a profetiza.

Cele patruzeci şi opt de capitole ale Cărții sale, care îşi are locul în Biblie între Plângerile lui Ieremia şi Cartea lui Daniel, sunt urmări ale unor imprecații, blesteme şi relatări deseori atât de scabroase - deşi izvorând dintr-o mare grijă morală - încât citirea lor a fost un timp interzisă tinerilor evrei şi nu sunt recomandate a fi citite de tinerele fete creştine!

Bineînțeles, există un sens ascuns în viziunea lui Ezechiel şi în detaliile sale ciudate; noi credem chiar că aici se află cheia de aur care poate să deschidă tabernacolul neviolat al Cabalei.

Prin urmare, vom încerca cu o mare atenție să dezlegăm acest mister şi să analizăm sensul

profund al imaginilor.

Carul ceresc aterizează

Ezechiel îşi începe astfel primul capitol, din care preluăm principalele versete:

4 - *M-am uitat, şi iată că a venit de la miază-noapte un vânt năprasnic, un nor gros şi un snop de foc, care răspândea de jur-împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o armă lustruită, care ieşea din mijlocul focului.*

În interpretarea noastră, ajungem la această explicație: carul ceresc al lui Ezechiel sau „nor" era, ceea ce şi recunoaşte, de altfel, profetul, o maşină zburătoare!

În această privință, este foarte important de observat că aceşti nori sunt foarte numeroşi în istoria biblică: ei preced sau îl transportă pe Dumnezeu, ei îi ghidează pe vechii evrei, ei îl iau pe sus pe Noe ca să-l salveze de potop şi îl vehiculează pe Cel care dictează Legea.

Moise îndeosebi are deseori de-a face cu Domnul şi cu norul lui, şi de fiecare dată poporul lui Israel trebuie să stea la distanță: poate să audă „slava Domnului" (zgomotul motorului), *dar nu trebuie să vadă!*

Pe de altă pare, norul vine dinspre miază-noapte, adică dinspre nord, țara hiperboreenilor. Vedem doar un indiciu, dar care

are importanța lui.

5 - *Tot în mijloc, se mai vedeau patru animale, a căror înfățişare avea o asemănare omenească.*
6 - *Fiecare din ele avea patru fețe şi patru aripi.*
7 - *Picioarele lor erau drepte, şi talpa picioarelor lor era ca a piciorului unui viței, şi scânteiau ca oțelul lustruit.*
8 - *Sub aripi, de cele patru părți ale lor, aveau nişte mâini de om; şi fiecare avea patru fețe şi patru aripi.*

Ezechiel îi descrie deci pe cei din maşina zburătoare, care au coborât din aparat. Spune că e vorba de animale cu înfățişare omenească. Dar e vorba de *heruvimi,* pentru că mai departe, în capitolul X, precizează: „Şi am recunoscut că erau heruvimi". Va spune asta chiar de mai multe ori şi îi va numi heruvimi sau animale… şi chiar, mai departe, oameni!

Heruvimii biblici nu erau, după cum se crede în general, nişte ființe imateriale, analoage îngerilor, ci un fel de animale îndeplinind cu aproximație funcțiile *sfincşilor* de la egipteni, a acelor *anka* ai arabilor şi acelor *simurg* ai persanilor.

Erau jumătate oameni şi jumătate animale, şi misiunile lor tradiționale erau la vechii evrei să păzească paradisul şi, la greci, să păzească merele de aur din Grădina Hesperidelor.

Credința generală, conform tradiției, era că

„maiestatea Domnului se manifesta între doi heruvimi”, aşa explicându-se cei care erau sculptați pe chivotul legii şi pe pereții templului lui Solomon.

Exodul şi Regi (IV, 24) ne spun că heruvimii aveau cap şi mâini de om.

Toate acestea sunt foarte ciudate şi corespund foarte bine cu ideea că nişte ființe primitive ar putea să se facă aviatori şi astronauți echipați cu costume stratosferice asemănătoare cu cele care sunt gravate pe Puerta del Sol de la Tiahuanaco!

Asemănătoare şi cu costumele piloților noştri moderni de „avioane cu reacție” sau de rachete, cu jambierele lor metalice sau din material plastic lucitor.

Heruvimi în elicoptere

Vom vorbi mai departe de cele patru fețe, dar trebuie să observăm că Ezechiel atribuie doar două mâini fiecărei creaturi, în schimb spune că au patru aripi, ceea ce poate să corespundă cu palele unui elicopter.

9 - *Aripile lor erau prinse una de alta. Şi când mergeau, nu se întorceau în nicio parte, ci fiecare mergea drept înainte.*

Evident, nu pretindem că această descriere este riguros exactă, pentru că a fost probabil deteriorată de timp şi de mulțimea copiilor, totuşi

înțelegem din această narațiune că „heruvimii” sunt echipați cu un fel de elicopter individual. Ei sunt în fond nişte *rocket belt men.*

10 - *Cât despre chipul fețelor lor era aşa: înainte, toate aveau o față de om; la dreapta lor, toate patru aveau o față de leu; la stânga lor, toate patru aveau câte o față de bou, iar înapoi, toate patru aveau câte o față de vultur…*

Capitolul X, versetul 14 spune:

Fiecare dintre aceste animale avea patru fețe; prima era cea a unui heruvim, a doua, cea a unui om, a treia, cea a unui leu, a patra, cea a unui vultur.

Capitolul I:

13 - *În mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca nişte cărbuni de foc aprinşi, care ardeau; şi ceva ca nişte făclii umblau încoace şi încolo printre aceste făpturi vii; focul acesta arunca o lumină strălucitoare, şi din el ieşeau fulgere.*
14 - *Făpturile vii însă, când alergau şi se întorceau, erau ca fulgerul.*

Unul dintre cei mai buni tehnicieni francezi în materie de OZN-uri - François Couten - vede aici imaginea a patru oameni care se deplasează în aer

cu ajutorul unor aparate individuale, fără ca trupul lor să se rotească în acelaşi timp cu palele elicopterelor lor.

Aceşti oameni poartă costume de zbor a căror suprafață are un aspect metalic şi reflectă jeturile unor flăcări puternice care ies din ajutaje.

În ceea ce priveşte asemănarea lor cu un taur, un vultur sau un leu, ea reiese sau poate să reiasă destul de clar în funcție de forma căştii, a măştii, a microfonului etc.

Roțile zburătoare

Urmarea relatării ne va descrie o ciudată maşină de zburat în spațiu:

15 - *Mă uitam la aceste făpturi vii, şi iată că pe pământ, afară de făpturile vii, era o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor* (versiunea ortodoxă).
15 - *Şi m-am uitat, şi iată o roată jos, lângă ființele vii, lângă toate patru* (versiunea protestantă).
15 - *Când m-am uitat la acele animale, am văzut apărând lângă ele o roată care era pe pământ, şi care avea patru fețe* (versiunea Le Maître de Sacy).

- Era o roată jos, zice textul.

- Am văzut apărând o roată, spune ultima versiune. Primele versiuni par cele mai bune: roata era acolo, nu apărea brusc!

Mai important:

- O roată jos lângă cei patru heruvimi;

- O roată care avea patru fețe.
Ultima traducere este, evident, proastă.

16 - *Înfățişarea acestor roți şi materialul din care erau făcute păreau de hrisolit, şi toate patru aveau aceeaşi întocmire. Înfățişarea şi alcătuirea lor erau de aşa fel încât fiecare roată părea că este în mijlocul altei roți* (între două roți?).
17 - *Când mergeau, alergau pe toate cele patru laturi ale lor, şi nu se întorceau deloc în mersul lor.*
18 - *Circumferințele lor erau de o înălțime înspăimântătoare, şi circumferințele celor patru roți erau pline de ochi de jur-împrejur.*

Acum e ceva mai clar: e vorba de patru roți pe care le credem suprapuse ca o stivă de cauciucuri. Lucrul acesta este enorm, ceea ce explică faptul că acei *rocket belt men* pot să iasă din el cu elicopterele lor individuale, şi comportă şiruri de hublouri pe carlinga lui cvadruplă.

19 - *Când mergeau făpturile vii, mergeau şi roțile* (nava) *pe lângă ele; şi când se ridicau făpturile vii de la pământ, se ridicau şi roțile.*
20 - *Unde le mâna duhul să meargă, acolo mergeau, încotro voia duhul; şi împreună cu ele se ridicau şi roțile, căci duhul făpturilor vii era în roți…*

„Roata lui Ezechiel, scrie François Couten este descrierea exactă a unor aparate zburătoare

observate sau fotografiate de foarte multe ori în ultimii ani de martori din toate țările.

Remarcați faptul că profetul nu menționează niciodată roțile şi aripile în acelaşi timp, ceea ce dovedeşte foarte bine că e vorba de două lucruri diferite."

22 - *Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor, şi se întindea în aer sus peste capetele lor.*

Nu sunt oare căştile din material transparent ale astronauților din secolul XX?

24 - *Când umblau, am auzit vâjâitul aripilor lor, ca vâjâitul unor ape mari, şi ca glasul Celui Atotputernic. Când mergeau, era un vuiet gălăgios, ca al unei oştiri; iar când se opreau, îşi lăsau aripile în jos.*

Analogia cu un elicopter, ale cărui pale fac mare zgomot rotindu-se, pale care se lasă în jos când motorul este oprit, este destul de satisfăcătoare ca să nu lase nicio îndoială.

În capitolul VIII, Ezechiel descrie o a doua viziune, dar de data asta, marea maşină cu hublouri nu mai este prezentă:

2 - *M-am uitat şi iată că era un chip care avea o*

înfățișare de om; de la coapse în jos era joc, şi de la coapse în sus era ceva strălucitor, ca nişte aramă lustruită.

Recunoaştem un *rocket belt man* izolat, sau un paraşutist care anunță pe idolatrii din Ierusalim (capitolul IX):

1 - *Cei care trebuie să pedepsească oraşul sunt aproape şi fiecare are în mână unealta lui de nimicire.*
2 - *În acelaşi timp, am văzut venind şase oameni* (nu mai spune făpturi, heruvimi sau animale, căci s-a familiarizat cu viziunea)... *având fiecare în mână o unealtă de nimicire.*

Este vorba de o expediție punitivă, căci, spune Ezechiel, păcătoşii credeau că *Dumnezeu părăsise Pământul* (că hiperboreenii plecaseră?) şi astronauții au intrat în oraş şi au ucis mulți oameni care „adorau răsăritul Soarelui".

Poate că aici se iveşte cheia misterului: nu spre răsărit trebuia adorat Dumnezeu, ci spre Occident, sau spre nord, unde se afla „imaginea slavei sale".

Decalaj în timp

Desigur, această viziune, acei îngeri şi acei heruvimi pot să suscite numeroase comentarii, dar identificarea cu un aparat zburător şi cu nişte

rocket belt men este, după părerea noastră, singura soluție ce poate fi adoptată ca rezonabilă.

Un păstor din Lozère, care ar fi în zilele noastre martorul unui eveniment atât de fantastic, n-ar vorbi oare cu aceleaşi cuvinte ca profetul evreu?

Mai rămâne de aflat ce căutau în Babilonia acei astronauți din Hiperboreea, dacă, părăsind conceptul de intervenție divină, vom îndrăzni să ne aventurăm până la această ipoteză!

Putem să credem în existența unor OZN-uri, cu şase secole înainte de Iisus Hristos?

În acea epocă sau în zilele noastre, datele rămân aceleaşi şi pun problema „extraplanetarismului". Este verosimil sau nu?

Pentru astronauți, pentru ruşi şi americani, pentru tehnicienii, savanții şi lucrătorii de la Peenemünde (Germania), de la Baikonur, de la Cap Kennedy şi de la Wallops Island (SUA) răspunsul este categoric: călătoria în cosmos este teoretic posibilă din timpuri imemoriale.

Ni se pare incredibil că Ezechiel a putut imagina, aproape inventa, maşina zburătoare cu reacție şi elicopterul cu pale.

Viziune? Premoniție? Inspirație divină? Am putea să admitem asta dacă miracolului carului ceresc i-ar fi succedat profeții sau evenimente de o amploare excepțională. Dar care este sfârşitul miracolului? Nişte banale blesteme împotriva celor care nu ar vrea să creadă în profeții - inevitabila ruină a Ierusalimului, a Tyr-ului, a Egiptului -, în

adevărul cuvântului lui Dumnezeu etc. Pe scurt, arsenalul naiv şi nelipsit al tuturor profeţiilor biblice.

A existat un grup de comando care, cu pistolul-mitralieră în mână, s-a năpustit pe străzile Ierusalimului... dar ne este greu să înţelegem totuşi această „explozie de petardă udă" după o apariţie de un miraculos atât de deosebit!

Să însemne asta că Ezechiel a văzut aparatele în realitatea lor fizică? E puţin probabil!

Nu putem concepe decât două explicaţii acestei aventuri: ori Ezechiel cunoştea din tradiţia orală povestea extraplanetarilor şi ea l-a chinuit luni de zile, ani întregi, până când a provocat această viziune; ori Ezechiel nu trăia în secolul al VI-lea î.Hr., ci mult mai în urmă, în trecut, atunci când navele siderale ale hiperboreenilor cutreierau încă norii.

Totuşi, decalajul fiind doar de câteva secole, trebuie să fim prudenţi, cu atât mai mult cu cât *Cartea lui Ezechiel* - chiar admiţând că a fost scrisă de el - a fost considerată revizuită! Posibil în aşa măsură încât să prezinte contrariul versiunii originale sau a adevărului!

De exemplu, o grenadă aruncată de astronauţi în interiorul Templului, chiar dacă devasta şi incendia altarul Domnului, ar fi prezentată astfel:

Dumnezeu şi-a arătat slava în templu şi pe altarul său.

Vacarmul elicelor nu s-a transformat oare în

cuvânt divin? *Zgomotul aripilor heruvimilor răsuna până în exterior şi părea ca vocea Domnului Atotputernic care vorbea.*

Am văzut că „animalele" din viziune au devenit succesiv, în exprimarea lui Ezechiel, „heruvimi" şi apoi „oameni"!

Cabala

Mai citim că profetul a primit de la Dumnezeu ordinul să mănânce o carte, apoi să facă pâine de orz prăjită pe jar, cu acest detaliu respingător (capitolul IV):

12 - *…o vei coace în faţa lor cu balegă de om…*
15 - *Domnul mi-a răspuns: „Ei bine, iată că îţi dau balegă de bou în loc de balegă omenească, şi-ţi vei face pâinea pe ea".*

Sfântul Sinod, adunat la Roma în anul 1964, a certificat zadarnic că Biblia a fost scrisă „sub inspiraţia lui Dumnezeu care garanta scrierile împotriva oricărei greşeli"… Chiar dacă dăm un sens simbolic spuselor Domnului, ne vine greu să înghiţim astfel de lucruri deplasate.

În analiza noastră, nu putem, deci, să acordăm credit decât relatărilor raţionale şi *gratuite,* adică acelea care nu pot să le facă un serviciu sau un deserviciu vechilor evrei sau creştinilor.

Pe scurt, în *Cartea lui Ezechiel,* un singur lucru pare sigur: aterizarea unui car celest, deşi nu

putem preciza data la care a avut loc evenimentul. Ceea ce ar putea să însemne că profetul nu a făcut decât să reia pe cont propriu foarte vechea poveste a „îngerilor coborâți pe Pământ”, aşa cum o aflase din Cabală sau din Cartea lui Enoh.

Secretul Cărții lui Enoh

Se pare că găsim aici - cel puțin aşa credem - sursa inițială a misterului sau a marelui mit. Cabala (Zoharul) atestă anterioritatea *Cărții lui Enoh* față de toate celelalte documente din vechime:

Sfântul, binecuvântat fie el, l-a luat la el pe Enoh de pe această lume ca să-l servească, după cum e scris. Căci Dumnezeu l-a luat la el. De atunci a apărut volumul care este numit Cartea lui Enoh. *În momentul în care Dumnezeu l-a luat, i-a arătat toate misterele din ceruri; i-a arătat copacul vieții, din mijlocul paradisului, frunzele şi ramurile sale* (cunoaşterea şi diferitele sale discipline? *Şi vedeam toate acestea în cartea sa…*

În textul slav al „Cărții Secretelor lui Enoh” se află prima descriere cunoscută a „îngerilor” care coborâseră din cer ca să le seducă pe femeile oamenilor.

Or, descrierea acestor „îngeri” are o corelație evidentă cu cea a heruvimilor lui Ezechiel şi cu majoritatea viziunilor sfinților de-a lungul

timpului.

Este important să observăm că în acest text slav, Enoh nu vorbeşte de îngeri sau de sfinți, ci de *oameni:*

În fața mea au apărut doi oameni, foarte înalți cum n-am mai văzut niciodată pe pământ: fața lor era ca Soarele iar ochii ca nişte lămpi aprinse; din gura lor ieşea un foc şi din hainele lor ieşea un fel de spumă, şi aveau brațele ca nişte aripi de aur la căpătâiul patului meu…

Iată ce spune versetul 13 al viziunii lui Ezechiel:

În mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca nişte cărbuni de foc aprinşi, care ardeau; şi ceva ca nişte făclii umblau încoace şi încolo printre aceste făpturi vii; focul acesta arunca o lumină strălucitoare, şi din el ieşeau fulgere.

Regăsim şi hainele de astronaut care emanau spumă, poate costume din azbest, şi aripile de aur sau palele de elicopter.

În 1224, Francisc de Assisi, retras atunci pe muntele Alverne, în Apenini, a avut o viziune asemănătoare:

A văzut coborând din cer un serafim (înger luminos) care avea şase aripi de foc şi strălucind de lumină… Între aripi apărea figura unui om

crucificat.

În palatul episcopal din Assisi, Francisc văzuse deja „un car de foc pe care se afla un glob de lumină la fel de strălucitor ca soarele”.

Sfântul Francisc de Assisi a avut cu siguranță o halucinație - suferea de halucinații poate că la fel şi Ezechiel, dar carele de foc ale lui Elie, Moise şi Enoh au fost după toate probabilitățile realități fizice, ca şi oamenii echipați cu aripi mecanice.

Identitatea acestora din urmă nu lasă nicio îndoială în capitolul XVI al *Cărții lui Enoh,* când acesta, venit în delegație la Dumnezeu (şeful astronauților?) aude pronunțându-se sentința împotriva rebelilor din Armenia:

3 - *Spune-le acestor inteligențe cereşti: ați avut ca locuință Cerul; dar secretele din ceruri nu v-au fost dezvăluite; totuşi ați cunoscut un* secret de nelegiuire.
4 - *Şi l-ați dezvăluit femeilor şi prin asta ați înmulțit răul de pe suprafața Pământului.*
5 - *Şi mai Spune-le: niciodată nu veți căpăta iertare şi niciodată nu veți avea pace!*

Interpretat în mod modern şi rațional, sensul acestor texte devine extrem de clar şi rezolvă lacuna Bibliei în ceea ce priveşte motivul pedepsei care ştim că a fost potopul: astronauții le-au adus la cunoştință femeilor oamenilor secretele de

nelegiuire.

Deci, pentru că au dezvăluit şi practicat magia, strămoşii noştri ar fi compromis evoluția omenirii şi a globului.

Cabala orală relatează oare aceste adevăruri primordiale? Maasseh Merkabad le-a transmis prin intermediul afabulației care i-a înşelat pe Avicena, Lulle, Paracelsus, pe toți cabaliştii şi pe falşii inițiați?

Capitolul XVI
Cabala

Pentru tradiționaliști este sigur că scrierile din vechime au fost interpolate şi falsificate în scopuri politice şi religioase, dar este la fel de probabil că adevărata geneză a lumii şi manuscrisele autentice sunt păstrate cel puțin în trei sanctuare: în biblioteca secretă a Vaticanului, la care nici papa nu ar avea acces; într-un loc secret - s-a spus că în Spania cunoscut doar de câțiva rabini inițiați; în Maroc, unde originale prețioase sunt proprietatea unor şefi musulmani care se opun cu sălbăticie dezvăluirii lor.

În 1887, sultanul Abdul Hamid, l-a trimis în Spania pe savantul Ibn At Talamid, cu misiunea de a examina şi, dacă e posibil, de a recupera manuscrise lăsate de arabi după plecarea lor din secolul al XV-lea. Alte delegații au încercat, mai târziu, să ducă la bun sfârşit această acțiune, mai

ales în Granada, Cordoba şi Sevilla.

Nu înseamnă că aceste manuscrise au o valoare inestimabilă dacă li se acordă o atenție atât de mare?

Alte documente, la fel de prețioase şi de necunoscute, sunt după toate probabilitățile păstrate într-un loc secret din mănăstirile din India şi din Tibet, şi ne putem întreba dacă vor fi redate vreodată publicului.

Pare logic, în acest caz, ca frânturi de adevăr şi de relatări autentice să nu poată să fie cunoscute decât prin descoperirile arheologice guvernamentale sau prin apocrife, mai ales prin cele asemănătoare *Cărții lui Enoh,* care au scăpat parțial cenzurii conjuraților sectari.

Totuşi, Cabala evreilor se consideră că ar conține, în enigmele, simbolurile şi ocultismul ei, revelația adevărurilor transcendentale, misterul popoarelor primistorice şi al ştiințelor.

Cabala - de la ebraicul *kabbalah*: receptare, tradiție - ar fi fost - la ordinul Domnului - revelată de Raziei, *îngerul misterului,* lui Adam, atunci când a fost alungat din paradisul terestru.

Raționaliştii, fireşte, nu dau nicio crezare acestui lucru, considerându-l o născocire imaginată de spiritele mistice.

Cabaliştii însă cred că pot să explice secretele universului prin interpretarea acestei cărți magice, a cărei învățătură, străină ştiinței noastre terestre, ar oferi şi explicația „Necunoscutului

Misterios": puterea secretă a eu-lui uman şi a cuvântului, premoniția, clarviziunea, levitația, etc.

Această învățătură are simbolurile ei, semnele, cifrele şi matematica ei, pe scurt, o scriere pe care ar putea să o traducă inițiații dacă ar deține cheia sistemului.

Timp de secole, generații de empirici au căutat această cheie primejdioasă; cei mai mulți au căzut în magie neagră, alchimie, iar cei care au pretins rezolvarea problemei nu au furnizat niciodată dovada acestei afirmații.

Ambiția noastră nu este de a deschide Poarta Interzisă, cu atât mai mult cu cât, după părerea noastră, versiunea scrisă a Cabalei nu are interesul excepțional care i se acordă în general, ci de a elucida câteva enigme, aplicând unele date cabalistice tezei noastre despre primistoria oamenilor.

Carul ceresc

Cabala se împarte în două ramuri, extrem de revelatoare:

1. MAASSEH BERESCHIT sau *istoria genezei* (rezumată în Sepher Jesirah);
2. MAASSEEI MERKABAD sau *istoria carului ceresc* (rezumată în Zohar).[84]

---

[84] Povestea carului ceresc (sau Zohar), după unii istoriei, ar fi fost scrisă sau poate imaginată în secolul al XIII-lea de rabinul Moise din Leon. Trebuie să fim foarte conştienți de faptul că manuscrisele originale ale Cabalei, Talmudului, Bibliei etc. nu mai există sau nu au existat niciodată. Nu deținem decât retranscrieri de a doua sau a treia mână, în

Iată-ne imediat în miezul misterului, mai ales când ținem cont de faptul că inițiatorul sau scribul nr. 1 al acestei Cabale este un înger, al cărui nume le evocă fonetic pe cele ale astronauților citați în *Cartea lui Enoh.*

Şi un *Înger al Misterului*, precizează tradiția!

Povestea acestui „car ceresc" ar preceda cu câteva milenii cea a carului misterios despre care este vorba în viziunea lui Ezechiel (Biblia, cap. X), dar este vorba după toate aparențele de acelaşi aparat, adică, în teza noastră, de o astronavă.

Maasseh Merkabad a fost totdeauna considerat ca fiind cea mai sfântă şi cea mai „importantă" ramură a Cabalei.

Ea nu trebuie - spun rabinii - să fie divulgată „decât unui singur discipol o dată", *cu măsuri de precauție şi restricții infinite,* şi în urmă cu două mii de ani, *numai marii inițiați evrei şi în cel mai mare mister* puteau să vorbească despre asta între ei.

Apoi, tradiția orală a fost până la urmă încredințată scrisului, iar în zilele noastre, „povestea carului ceresc" este rezumată în „Zohar".

Or, în realitate, această poveste nu-şi păstrează decât titlul, căci tot ceea ce se referă la aparatul misterios, la originea şi la ocupanții lui, precum şi la cunoştințele lor superioare, a fost cenzurat de

---

cazurile cele mai fericite. Adică textul inițial a fost mai mult sau mai puțin pierdut din vedere (n.a.).

rabini, astfel încât adevărata Cabala, ca în timpurile vechi, este şi acum privilegiul unor inițiați şi nu se transmite decât de la om la om.[85]

Zoharul este codul universal al Cabalei şi al Bibliei, pe care nu am putea-o interpreta fără el. Ne facem o idee despre teribila maşinațiune urzită de vechii inițiați când ştim că dacă pentru a înțelege Biblia trebuie să apelezi la Zohar, ca să înțelegi Zoharul, trebuie să apelezi la culegeri ermetice sau *clavicules* (mici chei), dintre care cele mai celebre şi mai puțin comprehensibile sunt „Claviculele lui Solomon".

Dar asta nu e tot! Explicarea Zoharului nu se poate face decât folosind un set de chei inițiatic: *thémurah* (permutare), *notarikon* (semn), *gématria* (geometria), ceea ce, practic, se descompune în trei operațiuni:

1. Schimbarea valorii cuvintelor înlocuind prima literă cu ultima (thémurah).
2. Studierea fiecărei litere separat, întreg cuvântul fiind considerat ca o sentință; luarea primei şi ultimei litere a fiecărui cuvânt dintr-un verset ca să formezi unul nou care îi dezvăluie sensul mistic (notarikon).

---

[85] Ni se va reproşa că dăm titlului - „Povestea carului ceresc" - o definiție prea literală şi primară. Trebuie totuşi să remarcăm că toate titlurile scrierilor sacre sau apocrifelor au un sens riguros literal: Biblia (cartea), Talmudul (învățătura), Thora (legea), Zoharul (lumina) etc. În plus, interpretarea noastră ni se pare infinit mai profundă decât explicația simbolică (n.a.).

3. Căutarea sensului fiecărui cuvânt, substituind literelor din care este format numerele corespunzătoare lor în numerația ebraică (gématria).[86]

Trebuie să recunoaştem că totul e clar şi precis... un adevărat joc de copii!

Trei postulate guvernează metafizica Zoharului:
1. Totul are un nume mistic la pronunțarea căruia purtătorul numelui trebuie să se supună.
2. Este imposibil să-l concepi pe Dumnezeu care nu este nici măsurabil, nici limitat, nici localizat etc.
3. Există un alt univers cu dimensiuni multiple, necunoscut de universul nostru vizibil, populat de forțe superioare şi unde „în spatele *cortinei* sau vălului cosmic, se ascund imaginile tuturor lucrurilor preexistente".

Principiul numelui mistic (pe care îl regăsim în povestea Graal-ului) indică deci puterea suverană a cuvântului în funcție de cunoştințele magice aparținând unui Necunoscut Misterios.

Numai marele preot al Israelului - şi ne gândim la Moise şi la Melhisedeh - cunoştea pronunțarea corectă a celui *Tetragrammaton* sau nume sacru

---

[86] De aici acea recomandare esențială la talmudişti şi cabalişti: să nu schimbi o iotă din textul original. Dacă un singur cuvânt lipseşte, e mutat sau înlocuit, întreg textul devine imposibil de înțeles! (n.a.).

de patru litere care se scria Y H W H (Iaveh).

Principiul Dumnezeului necunoscut, imposibil de conceput, luminează în mod ciudat textele Bibliei şi ne oferă o cheie pentru a elucida punctele cele mai importante.

Este foarte evident că, conform acestui postulat, *Dumnezeu nu se poate manifesta oamenilor nici să fie văzut, nici chiar să dea ordine.* Dar în acest caz, cine i-a vorbit lui Moise, cu cine s-a întâlnit marele patriarh „față în față" pe muntele Sinai?

În această privință, noi credem că Moise întâlnea un fel de demiurgi, acei oameni superiori identificați cu extraplanetarii, pe care i-au cunoscut Enoh, Noe şi Avraam.

Față în față cu Dumnezeu

Întâlnirile lui Moise cu Dumnezeu sunt foarte ciudate şi ascund o realitate, bineînțeles, foarte diferită de concepția tradițională.

În Exod (capitolul XIX), Dumnezeu zice:

Voi veni la tine într-un nor gros… du-te la poporul tău; să-şi spele hainele…

Noi traducem astfel: Domnul, adică inițiatorul extraterestru, are intenția să aterizeze clandestin; şi detaliul hainelor spălate va sugera mai departe ideea unui fel de iradiație uşoară, care ar putea să fie anihilată printr-o abluțiune cu apă limpede.

Această ipoteză are nevoie să fie întărită prin

urmarea relatării:

Să hotărăşti poporului anumite margini de jur-împrejurul muntelui Sinai şi să-i spui: „Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui.” Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea.

Nicio mână să nu se atingă de el ca să-l omoare; ci pe oricine îl va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om, nu va trăi.

Nu e vorba să dăm nişte interpretări extravagante ale cuvintelor Domnului, ci să le dăm o explicație rațională. Or, în primul rând, reiese foarte clar că există *un pericol mortal* dacă te apropii de vârful Sinaiului.

Exact ca şi cum ar exista un pericol de iradiere, de care Moise scăpa prin măsuri de precauție sau o terapeutică pe care nu ne-o explică, dar pe care vizitatorii probabil au prevăzut-o numai pentru el.

Poporul neimunizat trebuie deci să rămână în afara zonei contaminate. Oricine - fie chiar şi animal - va intra în această zonă, va deveni contagios sau iradiat şi va trebui să fie ucis; dar aici intră în joc o prescripție primordială: nu trebuie să te atingi de omul sau de animalul iradiat, ci să-l ucizi de departe, aruncând în el cu pietre sau străpungându-l cu săgeți.

Indiferent de obiecțiile care pot exista împotriva acestei interpretări, este greu să-i fie substituită o

explicație mai plauzibilă, cu atât mai mult cu cât Domnul repetă în mod expres ordinul său misterios.

Cap. XXIV, 1-2:

Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Suie-te la Domnul, tu şi Aaron, Nadab şi Abihu, şi şaptezeci de bătrâni ai lui Israel, şi să vă închinați de departe, aruncându-vă cu fața la pământ.

Numai Moise să se apropie de Domnul; ceilalți să nu se apropie şi poporul să nu se suie cu el.[87]

Trebuie să recunoaştem că această insistență este foarte ciudată!

Slava Domnului - norul -, despre care noi

---

[87] Iată ceva uimitor şi care constituie un exemplu despre lipsa de precizie a Bibliei. În cap. XXIV, 1 al Exodului, Moise urcă singur şi Domnul interzice categoric vechilor evrei să treacă de poalele muntelui. Apoi, dialogul „față în față" are loc numai între Dumnezeu şi Moise. Poporul nu poate să audă cuvintele, ceea ce declară categoric Moise (Deuteronom V, 5): „Eu am stat atunci între Domnul şi voi, ca să vă vestesc cuvântul Domnului; căci vă era frică de foc şi nu v-ați suit pe munte..." În acest text apare deja o contradicție: nu Dumnezeu a interzis apropierea de muntele Sinai, ci poporului i-a fost frică! Mai înainte (IV, 2), după ce declarase solemn „Să nu adăugați nimic la cele ce vă poruncesc eu, şi să nu scădeți nimic din ele...", Moise a relatat scena de pe Sinai trunchiind în mod clar adevărul, deoarece face din vechii evrei auditorii direcți ai cuvintelor divine: Domnul mi-a spus: „Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-l fac să audă cuvintele mele..." (IV, 10). Apoi în cap. V, 22: „Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte... şi le-a spus la toată adunarea voastră..." Trebuie să ne înțelegem: ori spunem adevărul, ori nu spunem? Poporul a auzit sau nu a auzit? I-a fost frică să urce pe muntele Sinai sau i s-a interzis acest lucru? Dumnezeu a vorbit în fața tuturor sau numai în fața lui Moise? (n.a.).

credem că este o astronavă, strălucea ca focul pe Sinai... ca o carlingă de metal lustruit, am putea spune.

De la convorbirea cu Domnul, Moise a păstrat „raze de lumină pe față" şi de fiecare dată când trebuia să-l întâlnească în tabernacol, îşi punea un voal pe față, ceea ce pare o măsură de protecție.

Se impune să facem o apropiere cu povestea distrugerii Sodomei şi Gomorei, săvârşită cu câteva secole mai înainte, când „îngerii" anunțători ai pedepsei „loviseră cu orbirea" mulțimea care voia să-i maltrateze (Geneza XIX, 11).

Ei i-au recomandat lui Lot „să nu se uite în urma lui", iar nevasta lui a murit încălcând acest ordin, în timp ce „ținutul din jur şi-a pierdut verdeața şi cenuşa aprinsă se ridica de la pământ ca fumul unui cuptor". Probabil cu forma unei ciuperci atomice ca la Bikini sau Hiroshima!

Toate acestea nu se pot explica decât prin teza extraplanetarilor care cunoşteau secretul fisiunii atomului şi dacă, pe de altă parte, Domnul nu poate fi conceput (după cum spune Cabala), trebuie să credem în intervenția unor ființe omeneşti pentru explicarea fenomenelor!

În Cartea lui Ezechiel (VIII-X), putem citi relatări ciudate despre o armă misterioasă.

(IX, 1-2):
...fiecare cu unealta lui de nimicire în mână!

Şi iată că au venit şase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miază-noapte (veneau dinspre nord, unde am situat Hiperboreea), *fiecare cu unealta lui de nimicire în mână.*

(X, 2):

Domnul a zis omului aceluia îmbrăcat în haine de in: „Vârâ-te între roțile de sub heruvimi, umple-ți mâinile cu cărbunii aprinşi care sunt între heruvimi şi împrăştie-i peste cetate!”

Este vorba într-adevăr de *oameni,* nu de îngeri, şi care erau doar în număr de şase ca să distrugă populația Ierusalimului.

Dacă Ezechiel a descris o scenă trăită, misterul armei teribile ar putea să aibă o legătură cu ştiința atomică.

Stăpânul misterului

Puterile eu-lui interior pe care le destăinuie Cabala dau la prima privire o impresie de empirism primitiv, unde se găsesc totuşi uimitoare date ştiințifice destul de apropiate de teoria universurilor paralele a lui E. Falinski.

În Maasseh Bereschit, primul om este creat simultan în două locuri diferite, sau, poate mai aproape de adevăr, în două lumi paralele.

Întreaga angeologie cabalistică ne obişnuieşte să evoluăm din lumea noastră în cea a entităților mai subtile, apte să realizeze miracole.

Cabalistul, dacă cunoaşte magia numelor şi cuvântului, poate să facă apel la forţele invizibilului şi să opereze el însuşi într-un univers situat în afara universului nostru. Cel care cunoaşte secretul, care deţine cheia, este un *Baale ha Sod*: un Stăpân al Misterului.

Unele paragrafe din Zohar, de un ermetism relativ translucid, duc poate la sursa iniţială a cunoaşterii.

Versetul 1 din cap. I spune că în „Cartea Misterului" se descrie echilibrul Balanţei... pielea ei este de eter, este deschisă la culoare şi închisă... părul este de lână pură... lumea va dura şase mii de ani..."

Este explicaţia ciclului timpului nostru, cu un început obscur şi un sfârşit formulat cu claritate: exceptând catastrofele atomice sau provocate de om, viitorul sfârşit al lumii se va produce pe la anul 3500.

În capitolul XLIV, două versete despre modul sibilic revin asupra Genezei:

1113 - *Era EMPILIM, Ha-Nephilim, giganţii BART, Bearetz pe Pământ; ca să-i reţii pe cei care plecaseră, care nu existau pe Pământ.*
1114 - Aceşti giganţi sunt GhZA, Auza şi GhZAL, Auzael care erau pe Pământ; fiii lui Elohim nu erau pe Pământ. Iar acesta este un mister şi toate aceste lucruri sunt spuse.

În mod incontestabil, scribul Zoharului încurca voit problema, dar el îi subliniază importanța excepțională:

acesta este un mister şi toate aceste lucruri sunt spuse (sunt adevărate).

Totuşi, putem zări trama acestui secret amintindu-ne că Dumnezeu este imposibil de conceput, că totul este angeologie în Cabală şi că îngerii sunt nişte ființe care există cu adevărat într-o lume (o planetă sau un univers) care nu este a noastră.

Dar câte incertitudini în speculațiile la care ne împinge setea noastră de mister!

Jocul traducerilor

Mai mult decât în cazul Bibliei, Talmudului, al epopeei Popol Vuh şi al Vedelor, traducerea Cabalei prezintă dificultăți aproape imposibil de depăşit. E greu să discerni chiar şi liniile mari în acea dezordine savantă care, în principiu, nu trebuie să fie descifrabilă decât de *cine are dreptul.*

Căci este imposibil să spui cu claritate: nişte oameni au venit de pe o altă planetă. Moise nu era evreu; religia pe care a impus-o era egipteană, ca şi ritul circumciziei. Extraplanetarii, până în primul secol al erei noastre, au avut grijă să stabilească o descendență a rasei lor ca să realizeze un fel de urmaşi inițiați.

Evreii, totuşi moştenitori naturali ai extraplanetari lor au şters urma strămoşilor

superiori ca să rămână numai a lor.

Toate scrierile zise sacre, apocrifele, textele vechi au fost interpolate pentru ca aceste dezvăluiri jenante să nu fie cunoscute de popoare.

În schimb, ca să-şi păstreze integritatea de-a lungul secolelor, miraculosul adevăr oral a fost în mod necesar transmis de rabini, cu condiția să nu se schimbe niciodată nici măcar o iotă din textul tradițional.

Este, din păcate, greu de crezut că acest adevăr a putut să se păstreze intact. Câtă valoare are el astăzi? Depozitarii Marelui Secret nu şi-au ratat sarcina?

În Zohar, trecerea de la lucrul spus la cel scris a creat o situație al cărei caracter va fi ilustrat prin două exemple. În primul capitol, găsim aceste interpretări ale aceluiaşi verset: regii inițiali au murit, din lipsă de hrană - regii inițiali au murit şi coroanele lor nu au fost găsite.

În acelaşi capitol, iată două traduceri ale versetului 15.

După Pauly:

Înainte de orice lucru, regele a permis transformarea vidului în eter transparent, fluid imponderabil, asemenea luminii corpurilor fosforescente…

După Paul Vulliaud:

La început, voința regelui a sculptat sculpturile în lumina de sus, lampa strălucitoare, şi a emanat în

mijlocul Secretului Secretelor, din Capul infinitului, un fum în materia informă fixată de un inel nici alb, nici negru, nici roşu, nici verde, de nicio culoare…

Amuzați-vă după asta, alegând traducerea *corectă,* folosind cele trei chei: thémurah, notarikon şi gématria!

Într-adevăr, istoria este un conflict enigmatic între trecut, viitor, prezent… şi interpretarea pe care o dăm textelor.

Căsătoria cu o nimfă

În ciuda misterului său înşelător dar care te farmecă, Cabala n-ar fi prezentat mai mult interes decât oricare alt apocrif dacă alchimiştii şi vrăjitorii nu ar fi pretins că găsesc în ea miezul artei lor magice.

Îngerii şi creaturile miraculoase sunt cu toptanul: ondine, nimfe, gnomi „păzitori de comori", salamandre locuind în inima focului, silfide etc.

O nimfă devine nemuritoare dacă reuşeşte să se căsătorească cu un om înțelept; un gnom dobândeşte acelaşi privilegiu cu o femeie muritoare.

Toți oamenii mari se nasc din aceste împerecheri pe care Domnul le-a vrut aşa, din prima zi a creației.

Vreți: *să dobândiți putere asupra salamandrelor? E de ajuns să concentrați focul*

lumii cu ajutorul unor oglinzi concave într-un glob de sticlă, şi acesta este artificiul pe care cei din vechime l-au ascuns cu sfințenie şi pe care divinul Teofrast l-a descoperit. În acel glob se formează un praf solar foarte eficace ca să duci planul la bun sfârşit.

Formule pentru a atrage silfii, nimfele sau gnomii:

E de ajuns să închizi un pahar plin cu aer, înconjurat de apă, care e lăsat la soare o lună, după care se separă elementele conform ştiinței. Este un aliment nemaipomenit pentru atragerea nimfelor.

Conjurațiile cabalistice, care îi favorizează pe cabalişti, încep toate cu cuvântul sacru *Agla,* format din primele litere a patru cuvinte ebraice: Athab, Gabor, Leolam, Adonai (eşti puternic şi veşnic, Doamne).

Cu multe motive valabile - trebuie să recunoaştem asta -, raționaliştii au spus totdeauna cu privire la Cabală că este o culegere de inepții, ceea ce, în realitate, este parțial adevărat, sucul primordial fiind diluat la doze infinitezimale în formulări extrem de îndoielnice, dar în care scânteiază uneori pepite de metal pur.

Totuşi, în fața interpretărilor, a misterelor, trebuie să adopți o atitudine: fie negativă, respingând totul în bloc; fie pozitivă, încercând să

găseşti un fir conducător în acest labirint diabolic.

Empiricii au optat pentru a doua propunere, astfel încât Zoharul a devenit grimoarul alchimiştilor, magicienilor şi vrăjitorilor.

Partea a III-a
Necunoscutul Misterios

Capitolul XVII
Grimoarul magicianului Scott

Supraviețuirea tradiției fiind de resortul memoriei cerea de la inițiați o capacitate intelectuală aproape miraculoasă.

Levitația, puterea creatoare a cuvântului, vindecarea bolilor, ba chiar învierea morților, ținea de o învățătură transmisă după probele inițiatice.

A scrie incantații, formule înseamnă să *trădezi.*

În schimb, ştiinţele moderne, atomismul şi astronomia îndeosebi, cer, ca să se exprime, o mulțime prodigioasă de litere, de cifre şi de operațiuni. A calcula în infinitul mic şi infinitul mare a devenit mai întâi o muncă de benedictin, apoi o imposibilitate tehnică care a motivat instaurarea ciberneticii.

Maşinile, roboții şi calculatoarele electronice efectuează de acum înainte, în câteva secunde, milioane de operațiuni, dovedind astfel complexitatea vertiginoasa spre care se orientează civilizația noastră.

După cabaliști, cunoașterea ar putea să fie dobândită prin procedee psihice și intelectuale mult mai simple, dar savanții raționaliști neagă existența acestei științe misterioase.

Fără a face apei la arsenalul familiar al empiricului (radiestezie, clarviziune, divinație), unde pot fi găsite manifestări care scapă oricărei explicații științifice, este mai probant să luăm ca exemplu unele fenomene unde Necunoscutul Misterios se substituie în mod convingător calculelor prodigioase ale mașinilor electronice.

O știință misterioasă

Ornitologi sau biologi, precum germanul Gustav Kramer și englezul Mathews, studiind migrațiile rândunicilor și gâștelor sălbatice, au demonstrat că ele se orientează constant după poziția stelelor (Soarele, steaua polară, Luna) și poate ținând cont și de vânturi, climă, magnetismul terestru și gravitația universală.

Aceste păsări par să fie ghidate în principal de sursele de lumină care, fiind tot timpul în mișcare, le impune o evaluare permanentă a poziției.

Mathews a calculat direcțiile succesive ale unui zbor migrator și a tras concluzia că, în funcție de viteza lui de deplasare, ca să fie dirijat științific, savanților le-ar trebui ajutorul unei mașini electronice.

Păsările însă se lipsesc de ea foarte bine, calculele derivei, vitezei de zbor și vitezei de mers a

stelelor fiind automat înregistrate, corectate, sincronizate, de micul lor creier, aproape instantaneu şi cu o precizie matematică.

Aceste păsări deţin deci o cunoaştere, simţuri sau o capacitate care, după cum spune Cabala, substituie ştiinţa oamenilor cu una misterioasă.

În aceeaşi ordine de idei, serviciile armatei americane dresează corbi ca să descopere apropierea inamicului, considerând că simţul acestor păsări este mai sensibil şi mai sigur decât detectarea prin radar sau prin ultrasunete.

Necunoscutul Misterios, chiar dacă este încă doar o ştiinţă experimentală ignorată, nu este deci un mit.

Bietul părinte Amon

Maşina se supune omului, dar omul nu ştie încă să folosească posibilităţile lui mai uluitoare decât cele ale calculatoarelor, cu care este înzestrat în subconştientul său psihic.

O tradiţie din Orientul Apropiat ilustrează această teză a puterilor noastre ciudate.

Într-o mănăstire de călugări tibetani, părintele Amon se ruga, meditând şi, printr-o debarasare totală de natura sa grosolană, încerca să atingă piscurile perfecţiunii în Dumnezeu.

Dar umilinţa sa profundă îl făcea să se îndoiască teribil de excelenţa sentimentelor sale, de mila sa, şi dacă ar fi fost întrebat care era fiinţa cea mai nedemnă a creaţiei, s-ar fi indicat pe el cu cea mai

mare sinceritate.

Măcinat de acest complex, părintele Amon s-a dus într-o dimineață la stareț şi a îndrăznit să-i expună o dorință.

- *Nu sunt demn să cânt în capelă împreună cu frații mei; vocea mea e aspră, răguşită şi nu poate să fie plăcută Domnului. Ai milă şi numeşte-mă în postul de frate portar, caz în care mi s-ar acorda şi aşa o prea mare încredere în capacitățile mele.*

Starețul s-a arătat foarte surprins de această dorință a unui călugăr la care toți țineau şi se bucura de mare considerație a tuturor, dar i-a îndeplinit dorința.

După o lună, părintele Amon a cerut o altă funcție:

- *Cred că sunt în stare să deschid şi să închid porțile, dar urechea mea e puțin cam surdă şi uneori nu aud clopotul. Aş vrea favoarea de a săpa grădina şi să transport gunoiul şi să dea Domnul să-mi îndeplinesc cum se cuvine această sarcină!*

Cererea sa a fost îndeplinită, dar părintele Amon a mai venit de câteva ori la stareț cerând să taie lemne, să fie cizmar, salahor… pe scurt, în cele din urmă a fost trimis în pădure ca să facă legături de vreascuri şi să le aducă la mănăstire pe spate, oprindu-se pe drum la orele consacrate rugăciunii ca să-l laude pe Domnul.

Totuşi, din ce în ce mai umil şi conştient de inferioritatea sa, călugărul îşi pierde speranța că este iubit de Cer. S-a destăinuit starețului:

- Nu am o înălțime avantajoasă, vocea plăcută şi privirea sigură. Cine mă vede are mare milă de slujitorii Domnului, dacă e să judece după înfățişarea mea. Când dau de pomană unui sărac, obolul meu nu-l ajută cine ştie ce, iar când îngrijesc un bolnav, acesta nu rămâne totdeauna în viață. Părinte stareț, dă-mi voie să plec în pelerinaj la oraşul sfânt, ca s-o rog pe Sfânta Mamă a Domnului să-mi pledeze vinovăția în fața Fiului preaiubit.

Cererea sa a fost şi de data aceasta acceptată şi părintele Amon, având ca bagaj doar un baston de pelerin, a pornit pe drumul lung care ducea la Ierusalim.

După un timp, a fost nevoit să traverseze un deşert mare, dar a avut noroc să întâlnească doi călugări augustini care l-au luat cu ei.

Într-o seară, au ajuns la o căsuță din chirpici unde au hotărât să-şi petreacă noaptea.

Ziua fusese grea, caldă şi lungă şi ca să-şi refacă forțele aveau numai o jumătate de ploscă de apă şi nici cea mai mică înghițitură de aliment solid.

- Asta să fie necazul, a zis un augustin. Mă voi duce să spun rugăciunea.

S-a retras într-un colț al căsuței, a mormăit câteva cuvinte şi, brusc, în mod miraculos, în brațele sale a apărut o pâine mare.

Fratele Amon, uluit, contempla scena, admirând puterea rugăciunii misterioase, dar şi credința părintelui augustin! Cum făcea să fie atât de mult

iubit de Cer ca să obțină această milă deosebită…

Ah! Lui, bietului părinte Amon, nu avea să i se acorde un astfel de privilegiu! Dar Dumnezeu era drept şi dădea fiecăruia după meritele sale.

La al doilea popas în deşert, s-a repetat aceeaşi scenă: celălalt augustin a îngenuncheat în colțul cabanei, a murmurat rugăciunea şi pâinea mare a apărut din neant.

Părintele Amon l-a lăudat pe Domnul pentru această minune, i-a lăudat pe tovarăşii săi, a lăudat întreaga lume şi a mâncat din pâine. Dar a treia seară, nu s-a mai putut abține şi i-a implorat cu umilință pe însoțitorii săi să-l învețe rugăciunea miraculoasă adresată bineînțeles unui preafericit atotputernic dacă nu lui Dumnezeu însuşi…

- *Pe Dumnezeu nu îndrăznim să-l rugăm,* au răspuns augustinii, *iar preafericiții nu pot, dar implorăm un sfânt călugăr care taie lemne în pădurea de la Grand-Mont. Acesta este cu siguranță fiul iubit al Domnului, pentru că realizează toate minunile care i se cer… Îl cheamă părintele Amon…*

Grimoarul magicianului Scott

Puterea interioară a omului, cunoscută din vechime, se exprima prin magia cuvântului, a rugăciunii şi a invocației.

A te ruga şi a invoca înseamnă a face ape! la intervenția unei entități superioare; a lua din tine

şi fără ajutor exterior dorit puterea creatoare de materie, înseamnă a comanda Necunoscutului Misterios.

În realitate, se pare că totdeauna există o participare a unui principiu superior, pe care credincioşii sau empiricii îl identifică fie cu Dumnezeu, fie cu demonul.

A-l ruga pe părintele Amon să facă să apară o pâine, nu constituie un sistem admisibil pentru raționaliști care, până la urmă, ar fi mai puțin ostili creării directe prin miracol personal.

Teza susținută de Cabala inițială se referea la o putere provenită din „eul" necunoscut al omului, cu intervenția obligatorie a unei entități.

Marele cabalist Michel Garguèse (Charles Carréga), în notele sale personale inedite, a formulat principiul acestei ştiințe, pe care o cunoşteau după toate aparențele rosicrucienii[88].

Notele sale, care poartă titlul de „Grimoarul magicianului Scott", au fost inspirate de „Cartea atotputernică" a celebrului călugăr, deşi această parte a operei sale se consideră a fi fost distrusă.

Ele ar explica Necunoscutul Misterios, în cazul părintelui Amon, sub o formă aproape ştiințifică, putând să se integreze în teoria universurilor paralele a profesorului Falinski.

---

[88] Rosicrucienii (AMORC), moştenitori ai „ştiinței necunoscute" considerau de drept că vremurile noastre sunt propice pentru dezvăluirea anumitor adevăruri (n.a).

Operațiune în universul creat-necreat

Ca să ajungă la materializarea pâinii, fenomenul trebuie să pornească de la celula inițială şi să fie adusă prin intermediul evoluției până la stadiul de bob de grâu.

Totul se face prin cuvânt care, în mod analog, are rolul butonului de comandă în cazul muncii unui robot electronic.

Mii, milioane de ani defilează în câteva fracțiuni de secundă, aşa cum în calculator se fac milioane de combinații, *eventualități posibile.*

În universul creat-necreat (sau antiunivers), totul este prevăzut, dar nimic nu este determinat; adică toate lumile, toate soluțiile, toate dezvoltările există în „eventualități posibile" unde liberul arbitru face o alegere.

Universul creat-necreat corespunde, în cosmogeneza noastră, punctului zero, unde un univers în contracție va deveni un univers în expansiune; adică: cu un punct ipotetic de univers neantial care conține totuşi tot trecutul şi tot viitorul, tot ce a fost deja creat va deveni neant şi care va redeveni creație.

Universul increat-creat este de fapt timpul prezent a cărui existență este teoretic imposibilă.

De la bobul de grâu, materializarea continuă spre starea de lan de grâu, de treierat, de măcinat, de cuptor de brutar.

Un univers de maşini, de timp, de omenire este necesar ca să aibă loc dezvoltarea involutivă, apoi

evolutivă într-o instantaneitate aproape absolută. Totul se întoarce la punctul zero de necreație, după ce a avut loc creația utilă: pâinea.

Energia-materie este prelevată de la părintele Amon, care participă în mod inconştient la fenomen, fără să ştie că el este generatorul de energie, uzina motrice de sentimente şi de gânduri exprimate în flux şi reflux.

Legea conservării materiei, enunțată de Lavoisier- „nimic nu se pierde, nimic nu se creează, totul se transformă" -, este menținută de-a lungul întregii tranzacții.

Explorarea într-o lume paralelă

Într-o analiză mai detailată, gândul formulat de cuvânt declanşează o pulsație energetică care trece într-o lume paralelă.

Potențialul acestei Alte Lumi se pomeneşte astfel cu un excedent intolerabil, care va provoca materializarea pâinii [89] cu necesitatea de a o expulza ca pe un corp străin în lumea noastră cu trei dimensiuni, care o aspiră, prezentându-se ca un buzunar gol şi avid să fie umplut.

Există deci un transfer dublu de energie-materie dintr-o lume în alta.

Transferurile sunt instantanee în timpul fiziologic: o erupție, o irupție, o creație, o

---

[89] Principiul acestei materializări este demonstrat în ştiința atomică. Dezvoltând o energie de 19 milioane de kJ într-un accelerator de particule, se determină crearea unor particule grele (n.a.)

expulzare!

Energia transmisă de cuvânt este restituită în pâine-materie.

Omul, prin jocul Necunoscutului Misterios, este un generator puternic care ar putea să creeze un munte, dar cu prețul echilibrului său fizic şi psihic.

Totuşi, tranzacția este benefică când e vorba de expulzarea inconştientă a unor reziduuri psihice.

Prin asta omul devine mai subtil, se eliberează, se spiritualizează, deşeurile sale trecând în Cealaltă Lume, care conferă în schimb, o energie nouă şi neutră.

Lumea de dincolo a demonilor şi spiritelor

„Grimoarul magicianului Scott" explică prin această osmoză contaminarea Celeilalte Lumi.

Cu reziduurile psihice ale lumii cu trei dimensiuni, lumea de dincolo procrează o umanitate de monştri, pe care empiricii îi numesc demoni, incubi, sucubi, genii, silfi, nimfe, gnomi, dubluri ale ființelor care trăiesc sau au trăit pe Pământ.

Spiritismul este ştiința de a invoca aceşti monştri şi a-i îi face să treacă din Cealaltă Lume în lumea noastră prin sasul punctului zero.

Misterul Cabalei, după magicianul Scott şi Michel Carguèse era secretul ştiințific cunoscut de magicieni, autori ai versiunii orale a părții Maasseh Merkabad. El consta în a solicita prin

cuvânt o tranzacție între două lumi paralele.

Grimoarul precizează: între Lume şi Antilume.

Versiunea scrisă a Cabalei nu putea să divulge acest secret magic şi periculos; de aceea l-a învăluit în atât de multe văluri, l-a rătăcit prin atât de multe labirinturi încât numai câțiva inițiați mai pot încă să găsească firul conducător.

Dar nici inițiații nu au puterea materializărilor şi tranzacția între lumile paralele, decât printr-o metodă empirică şi fără să cunoască mecanismul ştiințific al fenomenului.

În magia albă, pierderea psihică calculată în energie este compensată de o aspirație provenind din Cealaltă Lume, ceea ce restabileşte egalitatea de nivel.

Misterul Phoenix-ului

Dar, zice „Grimoarul magicianului Scott", tranzacția conştientă este totdeauna defavorabilă pe planul fizic, ceea ce explică faptul că sfinții plătesc cu propriul trup, cu fericirea lor terestră binefacerile pe care le pot distribui. Nu sunt ei oare, în general, emaciați, plini de răni şi de ulcere, miopi şi deseori tuberculoşi?

Oricine are un gând bun sau emite o radiație pozitivă, trebuie să plătească binefacerea, căci cel care dăruieşte sublim nu primeşte în schimb sublim.

Dacă dai aur - prin analogie -, nu vei primi în schimb decât materie primă: piatră, lemn, metal,

deşeu, cu care va trebui, prin muncă şi incubație proprie, în propriul detriment fizic, să refaci aurul.

În acest sens, cel care dăruieşte se epuizează.

Chiar şi Dumnezeu, singurul care dăruieşte fără încetare, trebuie, precum Phoenixul, în materie de răscumpărare, să moară şi să reînvie mereu.

Acesta este misterul lui Prometeu, Lucifer, Quetzalcoatl, Hercule şi al tuturor zeilor mexicani, incaşi, hinduşi, care, de bună voie se lăsau arşi pe un rug[90].

În viața de zi cu zi, omul necinstit, bogatul care, deținând, de exemplu, prea multe pământuri, prea multe case, cumpără totuşi alte pământuri şi alte case ca să-şi sporească avutul, împiedicând sărmanii să-şi dobândească peticul de pământ sau locuința modestă care le-ar fi asigurat liniştea, acest om necinstit are parte de fericire, de sănătate, de reuşită.

Pe de altă parte, omul cinstit, cel bun, sfânt trebuie să plătească şi primeşte în schimb nefericire, boală, neşansă.

Aşadar, conceptul de dreptate, în sensul ezoteric al cuvântului, este prost interpretat… doar dacă nu cumva dreptatea nu există în această lume!

Dar oare conceptul de dreptate există în misteriosul punct zero al universurilor în

---

[90] În majoritatea cosmogoniilor, divinitatea însăşi se sacrifică ca să creeze lumea: în Rig Veda, Ființa Supremă se distruge ca să creeze; zeul Bel al caldeenilor îşi taie capul; universul vechilor germani este format cu trupul zeului Ymer, etc. (n.a.).

contracție şi în expansiune… în punctul zero al antitimpului, al antiuniversului, al antilumii?

Acesta este secretul Cabalei divulgat de „Grimoarul magicianului Scott".

Magia neagră

Cartea lui Enoh (VIII) spune că îngerii extraplanetari le-au învățat pe femei, ca şi pe oameni, arta descântecelor şi farmecelor, nu *adevărata ştiință a sfinților.*

După toate aparențele, de această magie neagră, consemnată în Cabală, se foloseau egiptenii şi vechii evrei ca să rivalizeze în putere în fața faraonului.

Cel care practică magia neagră ca să realizeze un miracol poate să ia energia necesară din psihicul său dar, în general, nu consimte la asta, ca sfinții, şi preferă să-i facă pe alții să plătească.

În acest scop şi fără să prevină subiectul de pericolul care îl paşte, el invocă Cealaltă Lume, prin intermediul unui medium, în general o femeie, pe care o hipnotizează sau o adoarme, ca să-i fure o fărâmă din materia sa cenuşie.

Cu alte cuvinte, cel care practică magia neagră este un vampir care nu ezită uneori - precum Gilles de Rais - să sacrifice copii pentru a înfăptui un rit.

Magicienii din vechime, oamenii din preistorie, evreii, egiptenii, incaşii, mayaşii, magicieni care

erau toți preoți[91], practicând jertfa umană sau animală, ne dau dovada că nu ignorau transferul psihicului în operațiunile lor magice.

Cum ar fi putut avea această cunoaştere, rodul unei ştiințe extrem de dezvoltate, dacă nişte strămoşi superiori nu i-ar fi învățat secretele?

Ajungem, deci, mereu la o tradiție lăsată moştenire sau transmisă de inițiați.

Iată cum, pe plan teoretic şi practic, se explică magia neagră:

Prin incantație, rugăciune, jertfă, magicianul condensează fluxul psihic emanat de inconştientul subiecților sau victimelor într-un „acumulator": totem, statuie, figurină, obiect de rit.

Această energie este transmisă unei entități - spirit sau demon - dintr-o lume paralelă, doar prin magia cuvântului.

(În credința tradițională, Cealaltă Lume este populată de spirite rătăcitoare care aşteaptă o energie „exterioară" ca să capete o consistență reală.)

Inițiatul operează transformarea, adică „miracolul", şi practică expulzarea din universul nostru.

Tranzacția a fost efectuată: Cealaltă Lume păstrează psihicul subtil şi trimite înapoi o masă egală de deşeuri psihice sub forma cerută.

---

[91] Incaşii şi mayaşii, totuşi moştenitorii unei civilizații mărețe, practicau - fără spirit de cruzime - sacrificiile umane. La fel şi celții, dar sacrificiile erau voluntare (sinucideri) sau se făceau cu prizonierii de război (n.a.).

Miracolul, care este totdeauna o creație materială grea, chiar şi în stadiul infinitezimal, poate să ia mai multe forme:

Aport: *buchet de flori, aur, peşte etc.*

Încarnare: *demon, apariție corporală a unui personaj.*

Halucinații şi viziuni: *apar imagini sub un aspect fantomatic. Sunete: huruituri, bubuituri, cuvinte sunt percepute în mod magic.*

Posedare: *magicianul sau subiectul primeşte descărcarea şi intră în transă. El este „posedat de demoni" şi îndeplineşte o acțiune cu caracter miraculos.*

În acest caz, totdeauna oficiantul, mediumul care a dat mai mult din energia sa psihică este mai golit şi, din acest motiv, primeşte descărcarea, ca în experiența Hârdăului lui Mesmer.[92]

În cadrul ştiinței clasice, această demonstrație nu este „ortodoxă" şi nu ar putea fi admisă; totuşi, în ştiința experimentală pură, ea prezintă o oarecare credibilitate, deoarece clarviziunea, premoniția, telepatia, halucinația, viziunea, levitația nu pot fi respinse.

---

92 În 1778, medicul german Frederic Mesmer, fondatorul teoriei magnetismului animal, provoca la Paris fenomene de halucinații, convulsii şi, se spune, şi vindecări, cu un „hârdău" miraculos. Era o cuvă de lemn care conținea pilitură de fier, pilitură de sticlă şi sticle plasate în mod judicios, totul aflându-se în apă. Nişte bare de fier erau cufundate în acest sistem, care se comporta ca un acumulator electric. Magnetismul care se propaga prin barele de fier era cauza directă a manifestărilor misterioase (n.a.).

Indiferent de valoarea lor, se pare că aceste fenomene aparţin unui empirism nu lipsit de fundament, pe care raţionalismul vrea să-l ignore doar pentru că nu-i poate da o explicaţie.

Mersul pe apă

Cu credinţa poţi să muţi munţii din loc. Hristos mergea pe apă. Bolnavi incurabili au fost vindecaţi la Lourdes. Sfântul Iosif din Copertino, sfânta Tereza d'Avila, sfântul Bernard erau în stare de levitaţie.

Putem oare să negăm acest supranormal care scapă legilor temporare ale ştiinţei experimentale?

Pentru un teolog, explicaţia este simplă: este vorba de un miracol divin, ceea ce înseamnă că Dumnezeu, încărcat cu un mare potenţial, descarcă o frântură din puterea sa în beneficiul unei fiinţe terestre.

Este exact teoria prezentată de „Grimoarul magicianului Scott"!

Rugăciunile, fluxurile de gândire şi actele de credinţă venind, de exemplu, de la un sfânt merg la Dumnezeu, care transformă această sumă de energie în miracole pozitive.

Este sigur că un sfânt care se roagă dă întreaga sa vitalitate, tot potenţialul său, întreaga „credinţă" lui Dumnezeu pe care îl adoră, până când se goleşte psihic.

Atunci se produce fenomenul Hârdăului lui Mesmer; refluxul este, dacă nu mai important, cel

puțin mult mai condensat în timp, ceea ce permite producerea miracolului.

Acest reflux anihilează greutatea (mersul pe apă), forțele gravitaționale (levitația) sau determină o putere supranormală precum mersul pe foc fără să te arzi, profetizarea, perceperea trecutului sau a viitorului, vindecarea miraculoasă.

Fabricarea unei statuete magice

Este relativ uşor să fabrici un condensator de magnetism sau, cu alte cuvinte, o statuetă magică, căreia îi putem verifica eficacitatea.

Obiectul trebuie să fie, pe cât posibil, dintr-un material animal şi magicienii aleg în mod obişnuit fildeşul sau ceara; dar se poate folosi şi o materie vegetală: răşina şi chiar lemnul.

Este de o importanță esențială ca statueta să aibă forma şi aparența unei ființe deosebit de iubite, adică, să atragă afecțiunea, dragostea sau admirația: Hristos, Buddha, Lucifer, zeu, zeiță, câine.

Acestei figurine i se vor adresa incantațiile care o vor încărca cu potențial psihic, identic sau analog magnetismului, dar este evident că aceste incantații trebuie să fie formulate cu fervoare, astfel încât să se creeze un curent, un flux între oficiant şi materie.

Ființele sensibile, după un timp de încărcare destul de lung, câteva luni sau câțiva ani, vor

resimți efectele benefice ale încărcării, mai ales atingând statuia.

Acesta este principiul totemului, al statuetei divine şi al oricărui obiect supus unui cult. Iradierea benefică este simțită în mod deosebit în sanctuarele frecventate de secole de credincioşi. Uneori ea este concentrată în Hristoşi din fildeş sau din lemn, de care credincioşii s-au putut apropia foarte mult. Obiectul trebuie să fie suspendat sau izolat pe un soclu dintr-un material puțin conductibil, precum sticla.

Toată magia albă se bazează pe acest principiu, care este şi cel al magiei negre - totul este în intenție -, dacă figurina personifică o ființă malefică, un demon, un zeu rău.

Anticarii la care se pot găsi obiecte magice au avut de nenumărate ori ocazia să constate că simpla lor prezență putea să aibă un efect nociv.

Viața noastră este supusă mai mult decât am crede acestor influențe bune sau rele. Unele persoane emit în funcție de natura lor o radiație benefică sau malefică, şi la fel se întâmplă cu unele case, unele obiecte, unele locuri.

În fond, fiecare dintre noi, într-un grad mai mult sau mai puțin ridicat, se comportă ca o figurină magică sau un acumulator, putând să dobândească, de exemplu, în cursul unei reuniuni într-o sală, pe un stadion sau într-o arenă, un potențial înzecit printr-o polarizare intensă.

Mulțimea din marile oraşe se descarcă atingând

balustradele de metal ale stațiilor de metrou sau barele vehiculelor transportului în comun sau, mai simplu, înghesuindu-se unii în alții.

De aceea inițiații, în India, evită să aibă contacte fizice cu indivizi care ar putea să le comunice o energie psihică nocivă.

Curtezana magică

Femeile sunt, în general, mai încărcate psihic decât bărbații, pentru faptul că atrag mai mult decât ei privirile, admirația, iubii ea, dorința.

Curtezanele sau femeile, conştiente de puterea lor sexuală, concentrează pasiunile şi se încarcă cu atât mai mult cu cât evită să fie atinse.

Atingerea uşoară, pipăitul este o adevărată pasă magică, care îşi află volumul critic la începutul actului trupesc.

Vedetele de teatru şi de cinema, care şi ele atrag un flux puternic provenind din admirația publicului, sunt încărcate de un magnetism extraordinar, care explică deseori dezvoltarea talentului lor, înflorirea, siguranța lor.

Aceste vedete ajung să fie atât de încărcate, încât le este necesar să caute o eliberare, de cele mai multe ori găsită în dragoste carnală sau mergând desculți pe stradă sau la țară, ca să stabilească un contact liniştitor cu pământul.

Această încărcătură se numeşte magnetism animal, dar, ezoteric, este vorba de o energie psihică, poate mai puțin subtilă decât cea

determinată de credință, dar de aceeaşi natură pasională.

Când fluxul psihic nu găseşte descărcare, se concentrează în individ, creând fantasme, adică se converteşte într-o frenezie cu caracter nevropatic.

În extensie, Necunoscutul Misterios interferează, deci, cu Cunoscutul, legătura fiind făcută de magie şi magnetism, ceea ce ne dă dreptul să credem că într-o zi ştiința empirică a Cabalei va stabili şi ea joncțiunea cu ştiința experimentală.

Capitolul XVIII
Vrăjitori şi matematicieni

Magia şi vrăjitoria, ca toate ştiințele, au inițiații lor şi credincioşii lor naivi.

Am fi tentați să spunem, ca raționaliştii, că ştiința şi rațiunea au ucis empirismul, ceea ce este relativ adevărat, dar Necunoscutul Misterios, care încă nu şi-a găsit explicația, rezistă asalturilor ignoranților.

În plus, magia este o nevoie naturală a omului oprimat şi prima dintre ştiințe în ordine ierarhică.

Să nu ne înşelăm: nu vrem să apărăm superstiții absurde şi practici infernale, pe cât de zadarnice, pe atât de ridicole, ci să studiem un ezoterism valabil, al cărui impact social este încă puțin cunoscut.

Eruditul Alfred Maury spune că magia a fost

prima formă pe care a îmbrăcat-o probabil instinctul ştiinţific al omenirii la origine, împrumutând de la natură puterea secretelor ei.

Pentru iniţiaţi, această definiţie, oricât ar fi ea de favorabilă, nu reprezintă explicaţia exterioară a unui mister care îşi ia esenţa din geneza noastră.

Pe de altă parte, magia este indisociabilă de Biblie, de religie, de filosofie; ea impregnează Talmudul, Cabala şi bazele cunoaşterii noastre tradiţionale şi literare.

Femeia iniţiată nr. 1

În vremuri primordiale, când îngerii veniţi din cosmos au coborât pe pământ, oamenii erau doar elementele unei hoarde cvasisălbatice.

Cartea lui Enoh spune că prima grijă a acestor călători ai spaţiului a fost „să se lege unii de alţii prin blesteme reciproce" adică au urcat pe „Muntele Jurământului" din Armenia şi au încheiat un pact *satanic*, încălcarea lui atrăgând cele mai cumplite represalii.

Trebuie subliniat că acest ritual era însoţit de blesteme şi caracterul său este totdeauna malefic. A existat deci formarea unui adevărat cerc magic şi, de la acest eveniment, Samyaza, şeful rebelilor, este frecvent invocat în conjuraţiile magice.

Apoi „îngerii" şi-au ales soţii şi - spune *Cartea lui Enoh* - „s-au apropiat de ele şi au trăit cu ele; şi le-au învăţat vrăjitoria, descântecele şi proprietăţile rădăcinilor şi ale copacilor. Le-au

învățat arta machiajului şi modul de a folosi pietrele prețioase şi tot felul de tincturi."

Iată-ne, deci, încă din zorii omenirii, în plină magie, cu femei inițiate într-o ştiință care nu fusese cunoscută pe Pământ.

Ar fi nefiresc din punct de vedere rațional să nu acordăm credibilitate şi interes acestor lucruri care au constituit prima cunoaştere a ființelor umane; şi nu e deloc paradoxal să spunem că prima ştiință a fost magia, ale cărei ramuri principale sunt vrăjitoria şi ştiința experimentală clasică.

Chiar prin asta, percepem acum ce a fost învățătura secretă a Cabalei, unde se află, de altfel, menționat numele *Cărții lui Enoh* ca fiind prima sursă a oricărei revelații. Talmudul şi Biblia acordă, la rândul lor, o mare importanță magiei, baza ocultă a scandinavilor şi celților, al căror centru ezoteric, condus exclusiv de femei, se afla în insula Sein.[93] Această inițiere feminină încă de la începuturi interferează, după toate aparențele, cu mitul paradisului terestru, în care Eva Cunoscătoarea i-a dat ascultare şarpelui şi a ales liberul arbitru, care este un fel de revoltă inteligentă împotriva rigorilor determinismului.

---

[93] În Britania, în inima țării druizilor, supraviețuirea acestei magii extraplanetare şi-a văzut concretizarea ezoterică în vrăjitorul Merlin. Mai ezoteric, dolmenele gravați cu cercuri şi spirale sugerează o idee cosmică de expansiune, care se referă la o ştiință mult mai rațională (n.a.).

Sabatul sărmanilor

În realitate, magia şi vrăjitoria sunt nişte revolte manifeste împotriva dictaturilor, fie că e vorba de dictatura religiei sau de cea a societății.

Dumnezeu le-a dat unora bogăția şi abundența, condamnându-i pe ceilalți la foame şi la mizerie, atunci, - interpretăm aici sensul profund al fenomenului citând enciclopediştii - *pentru a-l pedepsi pe Dumnezeu pentru nedreptatea sa, poporul îl renegă şi îl adoră pe diavol, duşmanul său…*

La fel, pentru nefericiții care luau parte la el, sabatul era sărbătoarea care venea după munca grea din cursul săptămânii, era hora dezlănțuită care succeda deznădejdii; dar această aparență ascundea o adevărată conspirație.

Dacă femeia se oferea celui care era numit Satan, renegându-l pe Dumnezeu care nu i-a dat decât mizerie şi lipsuri, bărbatul întrezărea altceva decât o plăcere trecătoare şi brutală.

La sabat luau parte ființe sărmane ca şi el, nemulțumite, înnebunite de disperare şi de furie, şi din aceste sărbători demonice au provenit multe dintre acele revolte teribile care au izbucnit din secolul al XII-lea… Din anul 1300 începe liturghia neagră *care va duce, mai târziu la jaquerie.*

Este interesant de observat că jaqueria a izbucnit chiar în ziua Sărbătorii Domnului, 28 mai

1358!

În ceea ce priveşte sabaturile din această epocă, aceasta reflectă cu claritate caracterul politic pe care cronicarii timorați au omis să-l sublinieze.

Altarul de ceremonie era dedicat „marelui cerb revoltat, vechiului proscris, pe nedrept alungat din Cer, spiritului care a creat Pământul, învățătorului care face să încolțească plantele".

Într-adevăr, este vorba despre o revoltă şi despre o dezaprobare venind din partea celor oprimați, înfometați şi nedreptățiți şi care, în disperare de cauză, îşi întorceau fața spre Satan, din partea căruia nu se puteau aştepta la un chin mai mare decât chinul lor.

Această revoltă o regăsim acum în societățile satanice şi luciferice şi, mergând în trecut pe firul timpului, chiar la evrei, când, de exemplu, sătui să-l mai aştepte pe Moise, aflat la discuții cu Dumnezeu pe muntele Sinai, au făcut un viței de aur din cercei (Exod XXXII, 1-5).

În Cabală, doi îngeri simbolizează rebeliunea materiei împotriva spiritului, dar şi a poporului împotriva arbitrarului: Samuel alb, îngerul pedepsirii, şi Samuel negru, îngerul catastrofelor.

Fatalitatea magiei este aici evocată de o imagine ciudată şi profundă: „Greşelile sunt scoarțe care acoperă miezul adevărului".

Talmudul se referă în mod deschis la cunoaşterea superioară pentru a revela metode de vrăjitorie şi de vindecări miraculoase care, în

realitate, sunt empirism în sensul literal al termenului.

Faptul că magia precedă şi domină cunoaşterea intelectuală face ca această ştiinţă primordială să merite să fie studiată cu cea mai mare atenţie.

Din spirit empiric, unii savanţi manifestă reticenţă, ignoranţă nedreaptă faţă de magie, deoarece ştiinţa va ajunge, fără îndoială după evadarea sa spectaculoasă şi magistrală, într-un viitor apropiat, să se întâlnească cu marea sa străMoaşă: magia transcendentală, cea a stăpânilor, nu cea a „îngerilor-cosmonauţi".

Talmudul şi Biblia n-au străpuns niciodată ştiinţa şi magia transcendentale ale Cabalei „ca să pătrundă scoarţa pentru a-i atinge uşor miezul".

Satan conduce balul

Există un Necunoscut Misterios care ne intrigă şi un Necunoscut Misterios de care ne servim.

Dictatorul, omul politic la tribună, preotul în faţa altarului practică o magie de manipulare pentru a-şi manifesta puterea asupra maselor.

Vrăjitorul, care pe vremuri era numit „matematician", avea cercul său magic, care, modernizat de savantul numit raţionalist, a devenit unda concentrică de radio şi de televiziune.

Precum împăraţii Romei antice, precum Caligula, precum Nero, şefii guvernului folosesc incantaţia şi uzează de magia cuvântului, de

imaginea hipnotică şi subterfugii diverse pentru captivarea cetățenilor.

Televizorul este vechea oglindă magică a vrăjitorilor, unde apar, la comandă, evenimentele care se derulează sau care s-au derulat la celălalt capăt al lumii.

Magie fantastică, magie neagră cu sacrificii umane: în Japonia este asasinat un preşedinte de Consiliu… poate fi văzută lama lucind în mâna asasinului, un preşedinte de republică este asasinat în Texas, ucigaşul lui este lichidat în fața noastră… Ar fi de ajuns un gest din partea noastră pentru ca imaginile halucinante să se reîntoarcă în neant, dar nu facem acest gest, căci după aceste asasinate, avem nevoie de spectacolul altor asasinate, grămezi de cadavre… încăierări *made în USA*… oameni luptând împotriva furtunii, contra inundației, contra incendiului…

Ce magie! Ce magie diabolică să vezi, resuscitați, hilari, defuncții cunoscuți şi necunoscuți… care uneori au fost conduşi la locul de veci!

Vremea vrăjitoriei! Omul stăpâneşte pământul, animalele şi Cerul. Îmblânzeşte, canalizează furtunile, provoacă trăsnetul, ploaia, ninsoarea, cutremurul de pământ; face să țâşnească din măruntaiele Pământului erupții de o mie de ori mai cumplite decât cea a muntelui Peleu, a Vezuviului şi a Etnei. „Covoarele zburătoare” pornesc în cucerirea stelelor; glonțul pistolului-mitralieră este blestemul transformat în

oțel, iar fulgerul mortal, lumina instantanee care țâşneşte electronic precum focul infernului; uşile se deschid magic în fața noastră, fără măcar să fie nevoie să spunem: „Sesam, deschide-te”!

Şi totul se materializează pornind de la o idee. Un vrăjitor puternic gândeşte şi din capul lui ies maşini - din oțel, din tungsten, din zirconiu, din uluitoare maşini de fabricat.

Totul se face prin farmec şi, ca altădată la sabat, adepții, „masele luminate” ale secolului nostru, se îmbată, se agită, se transfigurează când în oglinda magică apar demonii sucubi şi incubi care sunt „marii artişti” de music-hall, „stelele” dansului clasic, „starurile” de cinema şi mai ales „idolii” celor tineri.

Şedințele de magie ale oglinzii sunt organizate de un minister oficial al guvernului sub egida preşedintelui (Satan), asistat de şase sute de asesori (demonii) puse în undă de producători-realizatori (vrăjitorii); „farmecele” pot duce la transă, la criză, la epilepsie, la isterie.

Toate acestea care, într-adevăr, constituie o magie satanică în sensul cel mai riguros al cuvântului, sunt posibile printr-o strânsă colaborare, o comuniune spirituală de la savant şi până la benzinarul devenit vedetă de muzică uşoară, până la cămătarul devenit idol.

Extraordinar în toate acestea este că savantul din laborator, precum „omologul său” din cercul magic, dansatorul de „yé-yé”, susțin sus şi tare că

nu cred în magie, în diavol şi în demoni!

Se pot face unele paralele care stabilesc corelaţia evidentă:

Ca şi „matematicianul" la reuniunea diavolească, savantul are o atitudine demnă şi tacticoasă.

Precum oficiantele şi vrăjitoarele sabatului, adoratoarele idolilor îşi suflecă şi ridică fustele sau se travestesc în bărbaţi, dansează cu picioarele goale şi scot strigăte incoerente şi răcnete isterice.

În universul nostru modern, hărăzit satanismului, magia neagră a căpătat o formă acută şi endemică, al cărei caracter dominant - este de a-şi lega natura.

Pe vremuri, în epoca obscurantismului, situaţia era exact pe dos: nu exista vrăjitorie şi toată lumea credea că merge la sabat!

Picioare goale şi fustă suflecată

Să nu fie la tine nimeni care (...) să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi (ca să afle adevărul). Căci oricine face aceste lucruri este o urâcime înaintea Domnului. (Deuteronom XVIII, 10-11).

În ciuda acestor porunci, nu încape îndoială că evreii au fost adepți fervenți ai magiei. Nu le dăduse chiar Moise exemplu în fața faraonului?

Romanii, dacă e să-i dăm crezare lui Horațiu, au împins foarte departe stupiditatea în practică: „Canidus şi Sagoniu, scrie el, se duc noaptea în cimitire ca să-şi facă farmecele". Apoi descrie o scenă interesantă: vrăjitoarele îngroapă de viu un copil şi pregătesc o licoare fermecată cu ficatul şi cu măduva spinării; adună oase, ierburi, taie gâtul unei mieluşele negre şi îi varsă sângele într-o groapă săpată cu unghiile. În sfârşit, sculptează figurine de ceară cu efigia persoanei pe care doresc să o ucidă şi ard aceste simulacre, însoțind totul cu multe incantații.

Pe Esquilin, la Roma, mai înainte ca Mecena să-şi fi construit acolo palatul, exista cimitirul săracilor, un fel de groapă comună, unde erau aruncate, fără ceremonie, rămăşițele pământeşti ale celor sărmani.

Acolo, la lăsarea nopții, vrăjitoarele veneau îmbrăcate cu o rochie neagră, suflecată astfel încât să-şi arate sexul, cu picioarele goale şi cu părul răvăşit.

Pe pământul descântat, ele culegeau ierburi şi adunau oasele necesare preparatelor lor magice.

Cincisprezece motive ca să fie arse de vii

Ca să devii vrăjitor, trebuia să închei un pact cu diavolul, prin care fiecare parte îşi lua un

angajament ferm.

Vrăjitorul, renegându-şi botezul, se deda unor practici blasfemiatoare şi îşi oferea sufletul diavolului.

Acesta din urmă, prin semnătura sa, se obliga un timp să fie supus, să se lase închis într-o sticlă, o ladă, într-un inel, în corpul unui animal familiar etc. Şi, bineînțeles, trebuia să îndeplinească dorințele vrăjitorului şi să-i dea puteri extraordinare, precum cunoaşterea trecutului şi viitorului, procurarea unor plăceri vinovate, tulburarea liniştii celorlalți, oferirea femeii râvnite, eliberarea amantului de rivali, şi a ambițiosului de duşmani, capacitatea de a deveni invizibil şi de a zbura prin aer, supunerea ființelor din Cealaltă Lume voinței sale, trezirea morților…

După cum bănuim, nimic din toate acestea nu se întâmpla vreodată, începând cu pactul, căci dacă era suficient să-l cheme pe Satan ca să-l vezi apărând, să semnezi un petic de hârtie cu sângele tău ca să obții bogăția, dragostea, puterea, bietul diavol nu şi-ar mai fi văzut capul de atâta treabă şi pe pământ ar fi fost o fericire generală!

Începând cu creştinismul, vechea magie cu formule şi incantații s-a transformat şi a adoptat un ritual nou.

Sărmanii au crezut că Satan s-a înțeles cu toate divinitățile învinse din trecut şi devenite demoni, şi că această sinarhie se opunea lui Dumnezeu învingătorul.

Credința în vrăjitorie şi în manifestarea sa cea mai tipică, sabatul, a devenit atât de puternică încât sfinții înşişi îi acordau credibilitate!

Cel mai vechi cod francez, legea salică, la paragraful 67, menționează cazul de acuzare fără dovadă:

Oricine va chema la judecată un alt vrăjitor sau îl va acuza că a dus cazanul în locul unde se adună vrăjitorii şi nu va putea să dovedească asta va fi condamnat la plata a 2 500 de dinari.

Iată, după tratatul „Despre demonomanie" (1581) al lui Bodin, enumerarea crimelor imputate vrăjitorilor:

În primul rând, prima lor profesiune este să nege existența Domnului şi toată religia. A doua lor crimă este, după ce au renunțat la Dumnezeu, faptul că îl urăsc, practică blasfemia şi îl blestemă. A treia este şi mai cumplită, aceea că aduc omagiu diavolului, îl adoră, îi aduc sacrificii. A patra crimă e şi mai mare, şi anume mulți au fost convinşi să mărturisească că şi-au dat copiii Satanei, lucru rău împotriva căruia Dumnezeu s-a ridicat prin legea lui, spunând că pedeapsa lui va cădea asupra celor care îşi dăruiesc copiii lui Moloch. A cincea este aceea că vrăjitorii sunt în mod obişnuit convinşi să mărturisească că au sacrificat diavolului copii prealabil botezați, ridicându-i în aer şi apoi

înfigându-le un ac mare în cap. A şasea crimă e şi mai teribilă, căci vrăjitorii nu se mulţumesc să sacrifice diavolului propriii copii şi să-i ardă, ci îi consacră Satanei chiar din pântecele mamei lor ca să-i facă să moară şi pe unul şi pe celălalt. A şaptea şi cea mai obişnuită este că promit diavolului că vor atrage în serviciul său pe toţi cei pe care îi vor putea convinge. A opta crimă este ca cheamă şi jură pe numele diavolului ca un semn de onoare. A noua este că sunt incestuoşi, căci Satana le dă de înţeles că nu există vrăjitor perfect şi vraci care să nu se fi născut din tată şi fiică sau din mamă şi fiu. A zecea este că ucid persoane şi mai rău, copii mici, după care îi fierb până îi pot mânca. A unsprezecea crimă este că mănâncă carne de om şi chiar de copilaşi şi le beau cu sete sângele. Şi când nu pot să facă rost de copii, dezgroapă oamenii sau se duc la spânzurători ca să ia cadavrele spânzuraţilor. A douăsprezecea e că fac să moară oameni prin otravă sau descântec, fiind mult mai grav să omori prin otravă decât prin forţă, precum şi să aduci moartea prin descântece decât prin otravă. A treisprezecea crimă este să faci să moară vitele, lucru obişnuit. Şi din această cauză, un vrăjitor din Augsburg, în anul 1569, a fost tare schingiuit, luând forma unei piei de animal. A paisprezecea, obişnuită, este aceea de a face să moară fructele şi a provoca foametea şi sterilitatea într-o întreagă regiune. A cincisprezecea este aceea că vrăjitoarele se împreunează cu diavolul şi

deseori alături de soții lor, şi toate recunosc această ticăloşenie. Iată cele cincisprezece crime detestabile, pentru care merită moartea.

Duhul sfânt al numitei Françoise Bos

În mod ritual, sabatul sau adunarea vrăjitorilor şi vrăjitoarelor se ținea în noaptea de sâmbătă spre duminică, într-o poiană din mijlocul pădurii.

Acolo trebuia invocat Satan, prin formule recitate în cor sau citite din grimoare, pronunțând invers numele lui Dumnezeu, trebuia să se bea băuturi afrodisiace şi să se practice cele mai rele desfătări şi împerecheri, ca în *dolce vita* modernă.

Este sigur că astfel de adunări au existat şi că „matematicianul" a proferat blesteme contra seniorilor sau burghezilor bogați, vinovați de fapte foarte rele față de oamenii simpli.

Bărbații fanatizați şi femeile înfierbântate susțineau spectacolul, amestecând în acelaşi elan tulbure ranchiuna şi setea de desfrâu; dar imaginațiile surescitate exagerau mult scenele trăite, astfel încât mulți participanți jurau că l-au văzut pe diavol şi că s-au împreunat cu el.

În acele timpuri de obscurantism, credulitatea maselor era extrem de mare, după cum dovedeşte aventura incredibilă care avea s-o coste viața pe Françoise Bos, din Gueille, o sărmană femeie isterică, simplă şi din păcate destul de drăguță ca să tenteze un escroc.

Iată depoziția ei extrasă din actul de anchetă al

tinerei Françoise Bos, învinuită de a se fi împreunat cu un incub, în ziua de luni 30 ianuarie 1606:

Numita declară că, cu câteva zile înainte de Sărbătoarea Tuturor Sfinților, din anul 1605, fiind culcată alături de soțul ei care dormea, ceva s-a aruncat pe patul ei, ceea ce a făcut-o să se trezească speriată; şi, încă o dată, acelaşi lucru s-a aruncat pe patul ei ca un ghem, ea rămânând trează şi bărbatul ei dormind. Duhul avea vocea unui bărbat. După ce ea a întrebat cine era acolo, i s-a răspuns foarte încet să nu-i fie frică; că cel care o vizita era un trimis al Duhului Sfânt, venit să se bucure de ea ca şi soțul ei şi să nu-i fie teamă să îl primească în patul ei. Deoarece ea nu voia să-i dea voie, duhul a sărit pe copaie, apoi jos, şi s-a apropiat de ea zicându-i: „Eşti foarte crudă, pentru că nu vrei să-mi dai voie să fac ce vreau". Şi, descoperind patul, i-a apucat un sân, ridicându-l şi zicând: „Acum poți să fii convinsă că te iubesc, şi îți promit că, dacă vrei să mă bucur de tine, vei fi foarte fericită; pentru că sunt templul Domnului, trimis să consolez biete femei ca tine". Ea i-a spus că nu avea nevoie de asta şi că se mulțumea cu soțul ei. Duhul i-a răspuns: „Eşti tare amăgită, eu sunt căpitan al Duhului Sfânt şi vin la tine ca să te consolez şi să mă bucur de tine, asigurându-te că mă bucur de toate femeile, în afară de cele ale preoților". Apoi, urcându-se în pat: „Vreau să-ți

arăt, a zis el, ce le fac băieții fetelor". Şi a început să o pipăie… şi a posedat-o fără ca ea să ştie cum a făcut… Totuşi, ea crede că era un duh bun şi sfânt care e obişnuit să se bucure de femei. Ea adaugă că în prima zi a acestui an, fiind culcată lângă soțul ei, pe la miezul nopții, ea fiind trează şi bărbatul ei dormind, acelaşi duh a venit în patul ei şi a rugat-o să-i dea voie să urce lângă ea, ca sa se bucure de ea şi să o facă foarte fericită; ceea ce ea a refuzat. Iar el a întrebat-o dacă vrea să ajungă la extaz, iar ea i-a răspuns că da. „Aşa va fi" a zis el; dar i-a recomandat ca atunci când merge să se spovedească, să nu pomenească nimic despre toate acestea. Şi, întrebată dacă mărturisise la spovedanie că se culcase cu acel duh, ea spuse că nu ştia că era un păcat să se culce cu numitul duh, pe care îl credea bun şi sfânt; că venea la ea în fiecare noapte, dar că nu-i dăduse voie să stea cu ea în pat decât de data aceea; că atunci când era aspră, el sărea jos din pat, după care nu ştia ce se întâmpla cu el; că cu opt sau nouă zile înainte de a fi dusă la închisoare, acest duh nu a mai venit, pentru că stropise patul cu apă sfințită şi făcea semnul crucii.

Această poveste nu aminteşte oare aventurile la fel de incredibile trăite, pe vremuri, de drăguțele soții vizitate de „îngeri"? Dar judecătorii din secolul al XVII-lea, contrar soților din vechime, s-au arătat mai creduli în privința diavolului şi

mai puțin în cea a Duhului Sfânt!

Este adevărat că detalii scabroase alteraseră cazul Françoise Bos: ea îşi invitase vecinele să vină să se culce cu duhul ca să „aibă şi ele o astfel de împreunare, promițându-le că acesta le va bucura tare mult şi le va ajuta să-şi mărite fetele”!

Nefericita naivă (oare chiar era?) a fost găsită vinovată de a fi „avut legături cu diavolul, de a se fi împreunat cu el” şi, în ziua de 14 iulie 1606, după ce şi-a recunoscut toată vinovăția, cu picioarele goale şi în cămaşă, a fost spânzurată şi arsă *ca vrăjitoare* în fața bisericii.

Căci lucrul cel mai înspăimântător din acest proces, a fost faptul că judecătorii nu l-au identificat pe „cavalerul Sfântului Duh” cu vreun libertin, ci cu un diavol!

Foarte des, femei cuprinse de halucinații, când erau date pe mâna justiției, mărturiseau infamii teribile, inexistente şi urcau cu entuziasm pe rug!

Sabatul nebunelor

În secolul al XVIII-lea, un judecător din Florența a interogat o femeie foarte convinsă de vinovăția ei. Nefericita a mărturisit că făcea farmece celor din jurul ei, sugea sângele copilaşilor, mergea la sabat şi se împreuna cu diavolul.

S-a întâmplat ca judecătorul să fie mai omenos şi i-a cerut să se întoarcă la sabat în aceeaşi noapte, primind în schimb grațierea.

Doi tineri, încunoştințați despre conspirația pe

care o pregătea judecătorul şi-au petrecut seara cu femeia, făcând-o să bea şi să mănânce copios. După desert, vrăjitoarea s-a dezbrăcat în pielea goală, şi-a făcut toaleta diabolică şi şi-a dat cu mai multe feluri de unguente, s-a întins pe pat şi a adormit imediat.

Tinerii au maltratat-o puțin, arzând-o la sâni, la coapse şi tăindu-i părul.

Când s-a trezit, femeia i-a povestit judecătorului că s-a dus la sabat, goală şi călare pe o mătură, că diavolul o bătuse cu vergele de fier înroşite în foc şi că „țapul" o adusese înapoi în cârca lui, arzându-i jumătate din păr cu mătura aprinsă!

Cronicarul Minucci, care relatează faptele, îşi termină povestirea spunând: „Datorită acestei stratageme, abilul magistrat a căpătat certitudinea unui adevăr asupra căruia nu avea nicio îndoială. Nu era nevoie să fie torturată o biată nebună!"

În timpul lui Ludovic al XIV-lea, filosoful Pierre Gassendi a obținut un rezultat identic într-o vale din Alpii de Jos, cu nişte țărani cufundați într-un somn letargic.

Pacienții au povestit că au fost la sabat, ceea ce a demonstrat că toți erau alienați mintal, care îşi luau halucinațiile drept realitate.

Fără îndoială că vrăjitoria este o ficțiune, unde „eul" necunoscut joacă un rol misterios, transportând într-o lume paralelă un proces de acțiuni materiale, a cărui zădărnicie este aparentă

doar în universul nostru vizibil.

Cultul râmei

Oase calcinate de cocoş pe altarul unei mănăstiri în ruine de lângă Turnbridge, la sud de Londra, un craniu înfipt în vârful unei sulițe în cimitirul satului Clophill (aparținuse unei tinere vrăjitoare arsă în 1770), capete de vacă şi păr aşezat în cerc nu departe de acolo: aceste descoperiri făcute în Anglia, în cursul anului 1964, au constituit dovada supraviețuirii ritului păgân şi al unei vrăjitorii de care sunt încă dornice rasa celtică şi cea nordică.

Vrăjitorii englezi se adună la date consacrate solstițiului de vară ş solstițiului de iarnă, sunt în număr ritual de trei sute treizeci şi opt, repartizați în grupe de treisprezece (13×2×13).

Marea preoteasă a sectei este o femeie cu un corp admirabil, cu sâni armonioşi şi cu picioare ca ale zeiței Diana. Ea oficiază în timpul sabatului, goală, având doar un colier de aur la gât şi o stea de argint în părul blond.

Pe un altar ridicat în centrul unui cerc magic, ea aşază o sabie, un cuțit de silex, o baghetă, sare, apă, o cădelniță şi invocă Cerul şi Pământul pentru binele Regatului Unit pentru cutare sau cutare personaj căruia i se pronunță numele şi pentru „toate ființele omeneşti de rasă bună şi de bună voință”.

Vrăjitorii englezi pretind că practică magia albă

(contrar, zic ei, magiei negre a religiilor autorizate), după un rit ancestral adresat constelației Orion şi râmei, adică celei mai frumoase îngrămădiri de stele şi celei mai umile dintre ființele organizate.

În tradiție, Orion (urină în greceşte) s-a născut din urina amestecată a lui Jupiter, Neptun şi Mercur. Eroul mitologic este un gigant - unul dintre primii oameni de pe pământ - care a primit de la Neptun putința de a merge pe apă.

Constelația este formată din cele mai mari stele de pe cer şi forma ei de patrulater, cu trei stele în linie la mijloc, o face cea mai remarcabilă dintre toate.

Orion se consideră că domină cerul şi aduce anotimpul rău. În plan astrologie are, deci, o valoare excepțională şi o influență magică deosebit de sensibilă.

În schimb, râma reprezintă forțele telurice, semnul Gaei şi milosului Lucifer, alungat din cer pentru că iubise rasa oamenilor.

Acest Lucifer-râmă nu este diavolul şi cu atât mai puțin o entitate rea, ci, dimpotrivă, simbolul damnatului, proscrisului, victimă a opresiunii şi a răutății lui Dumnezeu.

Vrăjitorii englezi venerează forțele naturii şi interzic dirijarea activităților lor în sensul răului.

Merg goi la sabat, ca să comunice mai bine cu forțele pe care le invocă şi să primească de la Pământul-mamă efluvii binefăcătoare. Sabatul lor păgân nu este, deci, de inspirație satanică şi nu a

păstrat din tradiția Evului Mediu decât „sălbăticia inițială împotriva dominației malefice a Domnului”.

Ruşine celui care se gândeşte la ceva urât!

După scriitorul Roger Delorme, un alt cult păgân, dar având la bază magia neagră, provenind din îndepărtatele timpuri preistorice, a fost din nou pus în valoare în secolul al XIV-lea o dată cu crearea celebrului ordin al Jartierei. Acest rit s-ar fi menținut în rândul aristocrației engleze până la sfârşitul ultimului secol.

Când, în 1348, Eduard al III-lea a luat de jos, la bal, jartiera pierdută de încântătoarea sa dansatoare (care poate că era contesa de Salisbury) zicând „Ruşine celui care se gândeşte la ceva urât; cel care râde astăzi, mâine va fi onorat s-o poarte!”[94], regele ar fi vrut astfel să marcheze apartenența sa la cultul adoratorilor lui Ianus.

Ianus, vechi zeu latin cu două fețe şi picioare de țap, era de origine etruscă şi nordică.

În sprijinul revelațiilor sale, Roger Delorme aminteşte că regele a proclamat în mod public crearea unui dublu *coven,* format din 26 de principi nobili din regat, cu el însuşi în fruntea unui grup de treisprezece şi prințul de Walles în fruntea celuilalt.

---

[94] Acestui eveniment îi datorează Anglia celebrul Ordin al Jartierei, instituit în 1350. În realitate, istoricul acestui ordin este destul de puțin cunoscut (n.a.).

În Evul Mediu, cultul presupunea sacrificii umane şi se crede că *Royal Coven* britanic voise să ofere ca jertfa viața unui rege.

În locul monarhului, o rudă apropiată sau un prieten i-a luat uneori locul.

Legendarul William Rufus, ucis de unul dintre curtenii săi, sir Walter Tyrrel, în împrejurări foarte misterioase, ar fi fost victima acestui rit.

Roger Delorme spune că trupul lui Rufus a fost abandonat timp de câteva ore în pădure; când tăietorii de lemne l-au dus la Winchester, noul rege fusese deja ales şi Walter Tyrrel nu a fost niciodată „deranjat" pentru stângăcia sau... trădarea lui.

Moartea lui Thomas Becket, arhiepiscop de Canterbury şi cancelar al regelui sub Henric al II-lea este şi ea clasificată ca fiind ucidere rituală. Ținem să precizăm că istoricii refuză cu tărie teza lui Roger Delorme.

În insula Man, lângă Casteltown, doctorul Gardner, care a înființat un Muzeu al Vrăjitoriei, conduce personal un grup de vrăjitori, adoratori ai divinității cu coame a strămoşilor noştri preistorici.

Primul templu inițiatic al divinității se afla în Franța, în Grota celor Trei Frați (Ariège).

Tot în Anglia, după primul război mondial, sabatul a cunoscut un reviriment foarte elaborat, intelectualizat la extrem, cu Aleister Crowley şi secta *Golden Dawn.*

Femeile stacojii din Golden Dawn

În acea perioadă, în lumea întreagă bântuia o psihoză delirantă de mister, de misticism şi de extravaganță, suscitând în artă şi literatură manifestări uimitoare şi uneori fără valoare. Dar domeniul ocult „se mişca" şi, sub acoperirea căutării interioare, a spiritualității, defulării inconştientului, întoarcerii la adevărurile ancestrale, sectele au început să prolifereze sub semnul lui Satan deghizat în arhanghel.

Iar Satan înseamnă „sex" - unii vor spune erotism sub aspectele sale multiple şi echivoce, fie că actul trupesc este supus prohibiției, fie, dimpotrivă, că este mijloc şi taină.

Prin 1920, societatea secretă engleză *Golden Dawn* (Zorii de Aur) - moştenitoarea tradițiilor erotice şi magiei sexuale ale hinduşilor arieni - contamina Marea Britanie, ramificându-se în Franța şi Italia.

Mac Gregor şi Aleister Crowley - acesta din urmă mai ales: omul cel mai josnic din Anglia, spunea despre el ministrul Justiției - sondau străfundurile Graal-ului negru şi distilau alchimic drojdia drojdiei ca să extragă din ea piatra filosofală a magicienilor erotici. Crowley se împăuna cu titlul de „666", care este cifra fiarei din Apocalipsă, sau *Baphomet,* pseudosimbolul ocult al templierilor.

Muzele sale, egeriile, mediumii, „Femeile Stacojii", mari preotese roşii ale sectei, trebuia să

„depăşească” în viciu şi în perversitate tot ceea ce un spirit rafinat, exacerbat de alcool şi stupefiante, putea să imagineze în materie de erotism.

„Totul este în sex, spunea Crowley, şi nu putem ajunge la Dumnezeu decât prin iniţiere erotică. Moartea celui drept trebuie să se producă în orgasm…”.

Astfel de teorii au găsit credit în rândurile unei anumite elite intelectuale şi ocultiste. *Golden Dawn* a avut momentul ei de glorie; Crowley a devenit un fel de Moise negru, pionier al noii religii; unul dintre mediumii săi, Rose, a dictat în stare de transă *Cartea Legii.* Precum Aaron din Biblie, marii-preoţi au fost numiţi, după un fel de holocaust unde sângele uman era furnizat de menstruaţie.

Imperator mânjea cu sânge urechea dreaptă a „preotului”, degetul mare de la mâna dreaptă şi piciorul drept (exact consacrarea lui Aaron, Biblia, Levitic VIII, 15-19-23 şi 24) iar sacrilegiul era consumat prin împreunarea cu o Femeie Stacojie.

Aceste egerii sau înmulţit repede, fiecare aspirând la titlul suprem după iniţieri incredibile.

Una dintre ele, teribila „Balkis”, ca să devină Femeie Stacojie, şi-a sedus tatăl, fraţii şi unchii, a devenit o prostituată autentică, vânzându-şi trupul mateloţilor Ea a fost primită într-o noapte, în cadrul unei şedinţe excepţionale, în „Templul Domnului”, proaspăt ieşită din destrăbălările

meseriei sale, fiind prezentată goală pe o tavă, „atât de frumoasă, de strălucitoare - povesteşte informatorul nostru care a asistat la spectacol - încât mai mult ca sigur că Domnul era în ea în acel moment!”

Nu ne vine să credem!

Totuşi, în Franța şi în Italia, în Egipt şi în Scandinavia, se produceau scene identice sub semnul spiritualității sexuale!

Istoricul Pierre Mariei povesteşte că Crowley a înființat în Sicilia, la Celfalu, un *templum* numit Telem, unde *The Great Beast* (Crowley însuşi) a explorat granițele extreme ale magiei ceremoniale. I se pot imputa toate viciile şi un număr considerabil de defecte. Dar cel puțin o calitate nu i se poate contesta: o sinceritate absolută, intransigentă. Era convins de misiunea lui şi se credea chemat să propage o doctrină veche dar uitată sau „coruptă” de creştinism: *The Magick.*

Alte secte satanice au deschis filiale secrete în toate țările din Europa şi din America, toți „Maeştrii” fiind veniți, bineînțeles, din Extremul Orient: Gurdjieff şi Meher Baba abuzând în mod deosebit de naivi.

După al doilea război mondial, psihoza a devenit epidemică în aceleaşi țări, cu apariția „Maeştrilor” şi, culmea culmilor, cu un „Stăpân al Lumii”, ilustrisimul prinț Cherenzii Lind, Maha Chohan, suprem regent al Agarthei.

Desigur, aceşti şarlatani pretind că practică

magia albă, că sunt filosofi şi spiritualişti, şi probabil că numărul lor va creşte.

Vrăjitorul actului sexual

În 1964, a venit la Paris un om extraordinar, care nu a ezitat să se prezinte ca vrăjitor. În realitate, omul, Paul Gregor, era făcător de farmece, dar în sensul magiei albe.

În cartea *Jurnalul unui vrăjitor,* el îşi expunea obiectivele care aveau să-şi găsească consacrarea într-o şcoală de magie: institutul Macumba.

Paul Gregor propovăduia o teorie ciudată, al cărei principiu era „schimbarea ritmului sexual" după tantrismul hindus, preceptele psihologului Havelock Ellis şi după disciplina secretă a vrăjitorilor brazilieni.

Acest orgasm ciudat care urmează atunci, scrie Paul Gregor *este un spasm uşor care zguduie inima şi sistemul nervos simpatic minute în şir. Este mai lent şi încărcat de o blândeţe de zece ori mai mare ca oricând. Simţi esenţa propriei fiinţe scindându-se în două curente, unul propagându-se spre iubită şi celălalt, spre centrul secret al vieţii.*

Scurgerea timpului şi îmbătrânirea sunt încetinite şi răsturnate ca şi actul dragostei…

Practica era însoţită de o dedublare efectivă şi de extaz, care favoriza folosirea unor stimulente vegetale.

Nu mai era vorba de Satan, de demoni, de sacrificii umane sau ne-umane… Cu Paul Gregor, vrăjitoria revenea la concepția sa originară: o ştiință misterioasă, dirijată spre înălțarea eu-lui necunoscut.

Capitolul XIX
A şaptea pecete a apocalipsului

Profețiile din *Apocalipsul* Sfântului Ioan nu s-au realizat, iar sfârşitul lumii, „foarte apropiat", s-a amânat destul de mult; totuşi, persuasiv, un adevăr paralel impregnează timpul nostru ca şi cum ar aparține „timpului depăşit", post-Apocalipsului.

„Nu va mai fi nicio zăbavă", spune îngerul care stă în picioare pe pământ şi pe mare (Apocalipsul X, 6). Ne aflăm în antitimpul biblic?

Continuum-ul evolutiv seamănă cu o fermentație imensă, determinând în jurul planetei o aură încărcată cu toate fluxurile malefice pe care le emitem.

Ca în procesul magic, oare această formă de invocații va trece în Cealaltă Lume a lui Dumnezeu, ca să ne revină ca deşeu psihic, adică sub formă de cataclism?

Oricât de gratuită ar fi, această ipoteză se integrează în mod remarcabil în datele tradiției: *există o interferență între deteriorarea omenirii şi marile cataclisme cosmice.*

Degradarea umană precede bulversarea şi este semn prevestitor.

De exemplu, dacă oamenii ar declanşa un război atomic, o coincidență misterioasă ar face ca sfârşitul lumii noastre să se petreacă la puțin timp după aceea. Ca repercutarea unui şoc, ca o magie operațională.

În realitate, acest fenomen s-ar putea explica în fizica nucleară, dacă savanții ar vrea să-şi dea cât de cât osteneala.

În această epocă de antitimp, totul pare că se petrece ca şi cum ordinele suverane ar veni de la Necunoscutul Misterios, un fel de potențial electric care capătă, în înțelegerea noastră, aparența unei entități conştiente.

Ordin de restabilire a cultului sângelui.

Ordin pentru Femeia Stacojie să agite noroiul desfrâului, preoților să măsoare altarul şi pe adoratori cu o trestie cât o prăjină (Apocalipsul lui Ioan XVII, 4; XI, 1). Totuşi, unii ocultişti consideră că „ordinele" vin de la o centrală terestră sau de la magicieni probabil inconştienți, care formează marele cartier general satanic.

Holocaustul cotidian

Organizarea noastră socială este o vastă conjurație în vederea dezechilibrării spiritului omului onest.

Fireşte, fantasticul cotidian rezultă dintr-o organizare pe care o putem presupune stabilită în

mod raţional, dar cel care deţine sensul - şi probabil deformarea - misterului, vede în asta un simbol, dacă nu un semn caracteristic al timpurilor zise ale Apocalipsului.

La date fixe, zise sărbători consacrate, citadini, posesori de automobile, mobilizaţi de un ordin misterios şi atotputernic, părăsesc Capitala ca să plătească tributul de sânge unui zeu obscur care poate că e Moloch.

Holocaustul variază în funcţie de importanţa serbării publice. Holocaustul anual ar fi de 35.000 de victime, cam două sute de mii de litri de sânge răspândiţi pe altarul zeului Moloch. Superavioane de transport pot să asigure moartea a vreo 750 de pasageri o dată.

Actul de eroism

Omenirea evoluează spre o formulă-sinucidere care ar putea să însemne că oamenii perimaţi acceptă sfârşitul lumii.

Pe vremuri, omul onest, chiar eroul, se temea de moarte: un Leonida, un Bayard, un Surcouf cu siguranţă că ar fi refuzat să urce în capsula unei rachete spaţiale sau la bordul unei maşini Ferrari mergând cu 250 km/h. În zilele noastre, mii de voluntari se bat pentru un comando sinucigaş: kamikaze închişi în avioanele lor înţesate de dinamită, scufundători care iau cu asalt adâncurile în expediţii lipsite de speranţă, paraşutişti dornici să meargă să se lupte la

Dien-Bien-Phu sau aruncându-se în gol fără paraşută…

Oameni, aparent echilibraţi, sunt pasionaţi cu milioanele pentru aviaţie şi scufundarea submarină; femei experimentează propriul dezgust faţă de viaţă claustrându-se, luni de zile, în peşteri aflate sub pământ; în sfârşit, burghezul timid nu se teme să se joace cu propria sa viaţă, conducând maşina ca un disperat…

Obişnuinţa cu pericolul, cu ritmul vieţii?

Numai libidoul pericolului, al existenţialismului, în sens literal, poate să explice acest comportament nechibzuit, în care nu se mai păstrează nici măcar instinctul de conservare.

Furia morţii şi a antitimpului se exprimă în toate organismele şi la toate eşaloanele vieţii sociale.

Arhitecţii distrug case solide ca să construiască building-uri care, de multe ori, se prăbuşesc înainte de a fi terminate.

Copiii de zece ani îşi jefuiesc şcolile şi atacă trecătorii pe stradă; la şaisprezece ani îşi împuşcă colegii, profesorii şi şoferii de taxi; la optsprezece ani atacă bănci…

În 1964, în fortul Congo belgian, şeful rebelilor, Gbenye i-a transmis lui Kenyatta, primul ministru al Kenyei, un mesaj în care anunţa:

Întreaga populaţie este hotărâtă să mănânce prizonierii în cazul unei noi bombardări a regiunii. Vom face fetişuri cu inima soldaţilor americani şi

belgieni pe care îi vom ucide şi îi vom îmbrăca pe soldații noştri cu pielea lor.

În consecință, mai mulți belgieni au fost devorați cruzi.

La 24 mai 1964, meciul de fotbal Argentina-Peru, de la Lima, s-a soldat - în urma rezultatului de 1-0 - cu 328 morți şi 1500 răniți!

La 18 iunie al aceluiaşi an, atenienii au incendiat tribunele unui stadion sub pretextul că jucătorii nu erau destul de brutali!

La Paris, bărbați şi femei, goi pe trei sferturi, s-au înfofolit într-o mulțime de cârpe şi de hârtie creponată şi şi-au aruncat în față cu pui plini de sânge, peşte crud şi borcane cu dulceață. Era vorba de o mişcare „intelectuală", în căutarea unor noi formule artistice, în combinația întâmplătoare a materiei umane şi a materialelor neplastice.

Pentru „lumea bună" asta se numeşte *happening* (eveniment). Când amestecul de pui, de sardele, de dulceață şi de carne umană a atins paroxismul „potențialului" său, a țâşnit o scânteie de geniu şi s-a putut vedea, de exemplu, un bărbat vârându-şi capul într-o cutie cu vopsea, scuturându-se apoi pe o pânză goală şi zugrăvind în acest mod un tablou deosebit de apreciat, nu numai de nulitățile din „lumea bună", ci şi de numeroşi critici de artă.

Cinci dintre aceste demonstrații strălucite ale geniului uman au fost făcute în iunie 1964 la

Centrul american al Artiştilor, de pe bulevardul Raspail din Paris!

SUA trebuie distruse?

În 1962, publicația *La Presse* a primit de la un corespondent un articol incendiar care, dacă ar fi fost publicat, ar fi putut să învenineze relațiile franco-americane.

În afara caracterului părtinitor, acest articol prezintă un *happening* interesant al tarelor care macină țara noastră şi marea ei prietenă de dincolo de Atlantic. Iată un rezumat:

Viața, într-un timp foarte apropiat, va deveni inumană, dacă nu imposibilă pentru francezi, ale căror vechi case din oraşe şi sate, prea vetuste, vor fi demolate ca să fie înlocuite cu buildinguri-colivii din beton armat.

Reconstrucția, ineluctabilă şi masivă, va distruge sufletul, scheletul vechii Franțe şi, cu aceeaşi ocazie va tăia cordonul ombilical care îi leagă pe francezi de strămoşii lor.

Drama se complică prin faptul că, în loc să li se dea oamenilor case „umane", care s-ar putea impregna de o nouă atmosferă, de un nou trecut, se construiesc - şi se vor construi din ce în ce mai mult - case sterilizate *(casele infernale ale lui Le Corbusier), care nu vor dura mult timp, a căror concepție şi material refuză şi resping coexistența, comuniunea corpului cu sufletul.*

Niciodată o casă din beton nu va deveni o casă familială, ceea ce le este indiferent străinilor aflați în trecere prin Franța şi materialiştilor de extremă stânga, dar care este esențial supraviețuirii națiunii franceze. Şi ce să mai spunem de monstruoasele blocuri de locuințe?

Evenimentul este grav, foarte grav; milioane de oameni vor fi rupți de bazele lor şi aruncați în voia aventurii, neştiind încotro merg pentru că nu vor mai şti de unde vin.

Francezii se vor disocia de geniul lor creator, de istoria lor, de obiceiuri, de identitate.

Îşi vor pierde numele, aşa cum şi-au pierdut numele popoarele de rasă galbenă. Şi asta din cauza americanilor.

Căci ei sunt aceia care, suferind de complexul orfanului, *vor să taie cordonul ombilical tuturor națiunilor vii, ca toți oamenii să fie fără tată, fără mamă, fără casă.*

Ca să fie ca ei, nişte ființe lăsând o moştenire iluzorie: casa din ciment, care se macină peste cincizeci de ani; mobile, haine şi bibelouri care nu rezistă mai mult de o generație.

Nişte oameni orfani, asta va fi omenirea americanizată.

De aceea, mai înainte ca marea contaminare să fi deteriorat întreaga omenire, trebuie să distrugem Statele Unite, ca să ne întoarcem la adevăratele structuri sociale ale oamenilor.

Acest articol era, evident, prea dur pentru prietenii noştri yankeii, dar reflecta un adevăr de fond, implacabil şi dureros.

Să distrugem SUA? Nici vorbă de aşa ceva! Dar ne putem întreba, pe plan pur ezoteric, dacă misiunea superioară a ruşilor sau a chinezilor nu va fi tocmai aceea de a salva lumea atomizând poporul care, mai mult decât toate celelalte, a transformat în sistem principiul actului de eroism.

Va fi oare Atlantida distrusă încă o dată?

Să mai trăieşti o viaţă

Evident, articolul enumera toate reproşurile, adevărate sau exagerate, pe care popoarele europene le pot formula împotriva Americii:

- Delincvența juvenilă;
- Filme cu gangsteri, spargeri, bătăi, Far West;
- Geci negre - educația proastă a copiilor;
- Rasism;
- Gangsterizarea muzicii;
- Deteriorarea sportului de amatori;
- Înlocuirea lucrătorului inteligent cu robotul;
- Automatizarea nesăbuită etc.

Unele reproşuri au un caracter umoristic, deoarece se referă la Coca-Cola, la homarul lor cu dulceață, la berea la cutii, la ouăle de ciocolată…

În ciuda caracterului său exagerat, unde pare să se deceleze o anumită preocupare politică, ar fi fost de dorit ca articolul să fi fost publicat, atât pentru guvernul American cât şi pentru cel al

Franței.

Din păcate, este posibil ca lumea, din cauza progresului ştiințific, să între într-o capcană în care va muri asfixiată; dar toate popoarele civilizate au responsabilitatea acestui destin.

Citadinii sunt contaminați de moarte, dar omul onest, „omul cu cuțit”[95], adică cel care locuieşte la țară, îşi pierde şi el bunul simț elementar. Pe vremuri, planta scoruşi, tisa şi merişori, destinați generațiilor viitoare; acum plantează pentru „viața lui”, fără ca măcar să aibă certitudinea că inițiativa lui umilă nu va fi distrusă de un plan de urbanism, de o autostradă sau - catastrofa catastrofelor - de un teren de aviație.

Din ce în ce mai mult, țăranii renunță la cultivarea cartofilor şi napilor, ca să se consacre creşterii industriale a animalelor şi culturilor rentabile. Peste douăzeci de ani, numai exploatările de câteva sute de hectare vor fi viabile, iar micul agricultor, ca şi micul meşteşugar, ca şi micul burghez, va fi înghițit de timpurile noi.

Vor dispărea tufişurile din jurul câmpurilor şi vor apărea gardurile electrificate; pomii probabil că vor dispărea şi ei, adică pitorescul şi intimitatea.

---

[95] Omul onest se poate îmbrăca în verde sau gri, poate să poarte perucă, să se radă pe cap, să-i placă Marx sau Heidegger, dar trebuie să răspundă la trei imperative, care nu sunt suficiente, dar obligatorii, deoarece constituiau până în prezent singurele elemente de bază cu caracter universal şi extratemporal: un om onest trebuie să aibă un nume, un cuțit şi o casă (n.a.).

Să fie oare acestea semnele Apocalipsului?

Deşertul câştigă teren

Din cauza suprapopulării, oamenii duc lipsă de pământ arabil, după cum în curând poate că vor duce lipsă de apă.

În privința apei, lucrurile sunt lesne de înțeles: necesitățile domestice şi industriale sunt enorme şi în creştere continuă. Dar pământul?

Ei bine, acesta este în continuă *mineralizare,* adică tinde să devină nisip de deşert sau argilă sterilizată.

Exprimat schematic, asta înseamnă că pământul are nevoie de o evoluție în trei faze importante:

1. Râmele - cu milioanele şi mai bune decât plugurile - răscolesc milioane de tone de pământ arabil: scoarță, elemente minerale şi biologice. Este prima uzină de fermentație.
2. Vaca paşte. A doua uzină de fermentație.
3. Excrementele şi grămezile de bălegar. A treia uzină de fermentație.

Ciclul se închide şi pământul trăieşte.

Or, din secolul al XIX-lea, în ciclul fundamental a avut loc o ruptură, pământul fiind devitalizat de abuzul de îngrăşăminte chimice pe bază de mineral pur: azot, fosfor, potasiu etc. Din această cauză, el moare din lipsă de elemente biologice şi randamentul recoltelor este în scădere chiar în cele mai bogate regiuni ale globului.

În lumea întreagă, deşertul câştigă teren, măcinând ca un cancer pământul hrănitor. Israelienii, cu tenacitate, au recucerit deşertul Neguev, dar Egiptul, Algeria şi Marocul pierd anual zeci de mii de hectare.

Pământul are nevoie de odihnă, de somn şi poate că, în „lumea invizibilă”, cineva se gândeşte să cufunde din nou în oceane continentele apărute la suprafață de prea mult timp.

Cosmosul are şi el ciclurile lui de asolamente!

Ceea ce deteriorează viața vegetală, infestează în acelaşi fel şi viața omului.

Am vrut să aseptizăm, să sterilizăm, să pasteurizăm excesiv untul, laptele, brânza, fructele, apa, vinul, pe scurt, esența hranei noastre; ba ne aseptizăm chiar şi organismul prin abuz de antibiotice.

Vrând parcă să sfideze pretenția noastră la marele infinit, micul infinit, hăituit în mod iluzoriu se răzbună prin cancer, infarct de miocard, reumatism, scleroză în plăgi, senilitate precoce, cărora a început să li se ghicească caracterul viral. În mine, cărbunele se fărâmă, măcinat şi el de cancerul său, precum piatra catedralelor.

Oare îngrăşămintele, antibioticele, cancerul sunt „fiarele” Apocalipsului?

Pericolul e mare; o eroare a savanților noştri poate să provoace căderea iremediabilă a omului, ceea ce a fost gata să se întâmple cu sulfamidele.

Ştiu americanii că datorează feţele lor de boxer abuzului de alimente sterilizate? Cutia de conserve le va determina în curând rasa.

În sfârşit, urmările radioactive accentuează în mare parte acest dezechilibru împotriva căruia omul întreprinde o luptă nechibzuită şi fără speranță.

După estimările doctorului Linus Pauling, laureat al Premiului Nobel pentru chimie, a profesorului J.P. Vigier şi a fizicienilor japonezi, explozia fiecărei superbombe provoacă 15.000 de naşteri anormale în lume. Actualmente, mai bine de 500.000 de copii malformați au văzut lumina zilei şi vor putea, la rândul lor, să dea naştere unei descendențe ireversibil diferită de a celorlalți indivizi ai speciei noastre.

O picătură de apă într-un ocean, spun cei de la Națiunile Unite, ale căror calcule de previziune demografică prevăd că populația globului va trece de la două miliarde nouă sute de milioane în 1960, la 7 miliarde 410 milioane în anul 2000.

Soldați invizibili la fortul Vanves

Industria de război se perfecționează într-un sens destul de neaşteptat: cel al invizibilității!

Vederea este rezultatul unui proces foarte complex: fiecare atom vibrează şi emite o radiație imperceptibilă, amplificată de miliardele de molecule care formează obiectele.

Aceste vibrații, care acoperă o gamă foarte

întinsă, variind în amplitudine şi în perioadă, sunt vizibile, audibile, termice sau aparțin unor clase de unde care scapă perceperii simțurilor noastre.

Savanții au crezut că e posibil să transforme radiațiile perceptibile de ochiul uman în vibrații diferite din gama invizibilelor. Astfel ar dispărea mai întâi noțiunea de culoare, apoi cea de detalii şi, în sfârşit, forma generală.

Cu alte cuvinte, obiectele şi-ar conserva opacitatea, dar detaliile lor ar deveni invizibile ochiului.

De exemplu, dacă pendula de pe cămin şi-ar pierde cutia, limbile, cifrele şi soclul, nu ați mai putea vedea ora şi ați zări probabil o formă de pendulă cenuşie sau de culoarea ceții, a cărei opacitate v-ar împiedica să vedeți peretele.

Asta nu e chiar invizibilitate, dar e un mare pas spre miracol.

La fortul Vanves, de lângă Paris, echipe de tehnicieni încearcă, în mare secret, să obțină acest rezultat, învelind obiectele pe care vor să le facă invizibile într-un câmp magnetic, tulburând dacă nu agitația atomică normală, cel puțin aparența vizuală.

În aceeaşi ordine de idei, se mai experimentează pelicule de învelire colorate, spume de răşini naturale sau sintetice, care ar fi fost deja încercate pe tancuri, avioane, baterii antiaeriene şi hainele soldaților.

Perspectiva unui război între combatanți

invizibili a fost luată atât de în serios, încât, din 1950, marile puteri deţin tunuri cu infraroşii, sensibile nu la forma vizibilă a obiectelor, ci la radiaţia lor termică.

Dar mai înainte de a avea în vedere distrugerea semenilor săi, omul trebuie să se gândească la propria sa salvare împotriva unui inamic natural: poluarea aerului, a apei şi a pământului.

Poluarea atmosferică deasupra marilor oraşe a devenit atât de gravă, încât a dublat într-un secol numărul zilelor de ceaţă.

Peste patruzeci de ani, soarele nu va fi zărit deasupra Parisului, dacă nu vom găsi mijlocul de a crea turbulenţe atmosferice. Dar soarele a dispărut deja din inima cetăţeanului comunist chinez, fidel preceptelor lui Mao.

Primăvara nu poate fi oprită

Monstruoasa doctrină a liderului comunist chinez cuprinde două puncte principale:

- Dragostea este o activitate psihosomatică burgheză, deci pernicioasă;
- Căsătoria este asocierea unui revoluţionar mascul cu o revoluţionară femelă în scopul de a-şi servi mai bine partidul.

Poate semn al vremurilor noastre, un iluminat circulă în Palatinat dându-se drept antipapa Clement al XV-lea!

Nimic nu-i mai scandalizează pe contemporanii noştri, cărora jurnalele, în fiecare dimineaţă, le

prezintă incidente al căror fantastic le scapă: Coloseumul din Roma a fost vândut unui turist american; la Orly, avioanele provoacă pierderea memoriei şcolarilor; un savant american prezice în 1970 foamete mondială; un țăran rus anunță sfârşitul lumii; în Congo, membrii populației Baluba se mănâncă între ei; o femeie din Rouen refuză să facă copii dacă i se desființează emisiunea de televiziune preferată... Apocalipsă? Nu ştim, dar nimic nu poate să fie mai apocaliptic ca informația „liniştitoare", datorată doctorului Peter Kelly, director al laboratoarelor de tehnologie avansată de la uzinele „Philco" din Arlington (SUA): peste zece ani, toți vom fi nişte supermeni!

Va fi de ajuns să folosim puterea magică a unui electrod de mărimea unei monede, care va fi lipit pe cap.

Electrodul este legat, prin radio, la un creier electronic, a cărui sarcină este să rezolve toate problemele posibile şi imaginabile, puse chiar mental.

Nu mai e nevoie să gândeşti, să înveți matematica, astronomia, literatura...; maşina electronică va face totul în locul nostru!

Se pare că omul-robot s-a născut deja în laboratorul de neurofiziologie al doctorului Jose Delgado, din New Haven, Connecticut.

Robotul are în creier microelectrozi din argint, legați la un receptor de talia unui degetar, ascuns cu uşurință în păr.

Ordinele care comandă sentimentele (bucurie, mânie, dragoste, teamă, optimism etc.) sunt date de la distanță sub formă de stimulări electrice în partea de creier unde îşi are sediul pasiunea pe care dorim să o excităm.

Atunci, omul-robot se supune înlăturând liberul arbitru, propria sa voință.

Doctorul Robert White, din Cleveland (Ohio), crede că nu e departe ziua când vom putea să branşăm creiere omeneşti la roboți electronici şi să realizăm „transferuri" precum cel al unui creier de savant pe corpul unui atlet.

Din punct de vedere matematic, aceste miracole vor fi realizate într-o zi, ceea ce ar putea să facă să se presupună că sfârşitul lumii nu-i chiar atât de departe!

- Dar, spune înțeleptul, care are totdeauna dreptate, speculați, inventați, tiranizați, pregătiți toamna şi iarna... orice ați face, nu veți opri primăvara! A şaptea pecete a Apocalipsului nu va fi niciodată desfăcută!

Capitolul XX
Necunoscutul Misterios

Necunoscutul Misterios este fenomenul, faptul insolit de care se împiedică raționamentul nostru.

Uneori, Necunoscutul se datorează doar unei prospecții ştiințifice imperfecte. De ce anticicloanele se formează totdeauna în insulele

Azore? De ce oceanul se roteşte totdeauna în jurul Polului Sud? De ce sulful nu este, în general, produs de vulcani şi petrolul de oceane, ci ambele de o bacterie?

Uneori, Necunoscutul, menținându-se în zona fizicii sau chimiei experimentale, pare deja că interferează cu un anume ocultism: cum poate ființa vie să producă mineralele din care este constituită, chiar dacă mediul din jur este lipsit de ele?

Căci găinile, lipsite de calcar, pot un anumit timp să facă ouă cu coajă; spanacul şi varza, cultivate în apă distilată, conțin cantitățile normale de fier şi cupru.

O experiență destul de uşor de făcut este derutantă pentru fizicieni.

Luați un tub de sticlă, de exemplu un flacon de produse farmaceutice de 10 cm3, gol şi bine spălat.

Introduceți înăuntru un bob de fasole obişnuită şi un mic tampon de vată umedă. Apoi închideți ermetic, fel încât fasolea şi vata să se găsească într-un vas complet închis.

Puneți tubul pe talgerul unei balanțe medicale destul de precise şi echilibrați cu o greutate.

Să zicem că tubul cântăreşte 7 g.

Puneți balanța sub un clopot de sticlă, ca să evitați praful, şi într-un loc întunecos dacă considerați necesar, ca să izolați lumina solară, ai cărei fotoni, care au o masă, ar putea să furnizeze

o oarecare explicație!

După câteva zile, fasolea a încolțit, absorbind apa din vată, iar tubul va cântări cam cu o zecime de gram mai mult decât cele 7 g constatate la începutul experienței.

Cum se poate explica fenomenul? Această enigmă nu a fost rezolvată până în prezent.

În sfârşit, uneori, misterul este direct legat de ocultism - clarviziune, alchimie, premoniție, magie, vrăjitorie - şi capătă cu adevărat sensul Necunoscutului Misterios.

Nu este deloc explicabil - doar poate prin senzație intimă sau intuiție -, şi raționaliştii, aşteptând să studieze mai bine, îi refuză orice interes şi credibilitate.

Să fim drepți: Necunoscutul Misterios este discreditat mai ales de incredibila naivitate sau lipsa de onestitate agresivă a majorității empiricilor.

Greşeala empiricilor

Şarlatanii şi escrocii încurcă labirintul unde ocultiştii sunt obligați să evolueze prin însăşi natura artei lor.

Au existat vindecători care vindeau „săruri de aur" vindecătoare de cancer şi leucemie; „biologul" escroc cu aşa-zisul său ser antileucemic; „Marele profesor italian" care capta fluidul stelelor; există țiganca „moştenitoare a ştiinței egiptene" care este clarvăzătoare; bunul apostol care, „în urma unei

dorințe”, tratează cutare sau cutare maladie, *gratuit*, adică la un preț exorbitant.

Şi în toate ziarele găsim anunțuri de acest gen, unde şarlatanul se sprijină totdeauna pe Necunoscutul Misterios:

Privirea fascinantă a hipnotizatorilor… simplu şi uşor.

Cum să reuşeşti, datorită inelului X, conceput după arta talismanelor.

Cum să atragi dragostea… formulă eficace, prin oglinda magică…

Brățara cu unde, împotriva reumatismului etc.

Impostorii nu ezită să se autointituleze Maestru, Profesor, Magician şi, de cele mai multe ori, te trimit la o căsuță poştală (e mai sigur) sau la un „Laborator internațional” sau un „Institut”. Sună a ceva serios!

Dar în afara acestor şarlatani, şantajişti şi escroci, deseori criminali, există o întreagă lume de empirici de bună credință, oneşti şi convinşi, fie de puterile lor, fie de misiunea lor, fie de adevărul lor.

Comoara templierilor

Cu acelaşi fel de încredere, unii radiestezişti situează în castelul Arginy (Rhône), comoara mirifică a templierilor.

În realitate, niciun indiciu nu justifică o astfel de

supoziție, dar legenda are de acum înainte forță de lege… şi ce este mai etern decât o legendă?[96]

Acestei întrebări, La Palisse ar răspunde: „Mai e: stă două legende!” Şi ar avea dreptate, deoarece comoara templierilor a mai găsit o localizare: Gisors.

Totul datează din 1942. La acea vreme, un paznic curajos de la castel, şi radiestezist pe deasupra, Roger Lhomoy, a detectat o comoară fabuloasă sub colina parcului.

Cu o credință care ar fi răsturnat Himalaya, Lhomoy a făcut un puț, un tunel şi, în 1946 - zice el a dat peste o biserică subterană, unde a văzut treizeci de lăzi monumentale, pe care le-a presupus pline de lingouri, de monede şi de pietre prețioase.

Era de ajuns să deschidă o ladă şi să se servească!

Din păcate, prin nu se ştie ce aberație, pseudodescoperitorul îşi trece sub tăcere descoperirea, nu ia nici măcar o monedă şi continuă să fie un om cinstit şi sărac precum Iov.

Dar vorbeşte, povesteşte, iar timpul a ajutat la acreditarea poveştii comorii sale şi a bisericii cu treizeci de lăzi. O astfel de comoară nu putea să provină decât de la Cressus, Solomon sau templieri. Au fost aleşi templierii şi, aşa, a luat naştere a doua comoară a lor.

---

[96] Totuşi, un inițiat din Lyon deține o documentație care ar acredita existența comorii la Arginy (n.a.).

Legenda se consolidează, aproape că intră în istorie, seducând un scriitor şi apoi un ministru, care pune să se facă săpături.

Fireşte, nu se găseşte nimic, dar comoara templierilor emigrează de la Arginy la Gisors.

S-ar putea obiecta că Gisors nu a fost niciodată un fief al ordinului, că ar fi fost stupid să fi fost ascuns într-un oraş al regelui, deci la inamic, aurul care tocmai se dorea să fie ferit de lăcomia lui! Nu are importanță!

Numai că astfel de fantezii costă mult empirismul şi înțelegem, într-o oarecare măsură, suspiciunea partizanilor ştiinței experimentale.

Există la Paris un „Club al Căutătorilor de Comori" unde, cu detectoare electronice şi documentație serioasă, douăzeci şi nouă de tehnicieni se străduiesc să treacă în revistă ascunzătorile misterioase din adâncul pământului şi al oceanelor.

Arhivele secrete ale clubului conțin documente care susțin că la Gisors şi Arginy nu există niciun fel de comoară a templierilor.

Conform acestor arhive, comoara ar fi fost dusă într-o comanderie din Charente, apoi reascunsă, în secolul al XV-lea, în castelul de la Barbezières, unde grafiti trasate pe pereți indică punctul zăcământului.

A treia legendă? Poate, dar nu aici se opreşte odiseea comorii templierilor.

Criptograful Clubului Căutătorilor de Comori,

erudita arheoloagă J. De Grazia, care şi-a consacrat întreaga viață ezoterismului templier, susține că punctul real al zăcământului este o comanderie încă intactă din Seine-et-Marne, unde a descoperit toate semnele-cheie ale templierilor şi secretul arhitecturii lor.

A patra legendă?

Sethon şi fabricantul de aur

Empiricii, precum Cristofor Columb, au o sete deosebită de aur, care îi împinge irezistibil spre arta magică a fabricării aurului: alchimia!

Oare fabricanții de aur au putut cu adevărat să transforme plumbul în metal nobil? Tradiția aşa spune, dar secretul a murit probabil o dată cu alchimiştii din Evul Mediu.

Unul dintre ei totuşi, deşi foarte puțin cunoscut, este poate singurul care a dat dovada priceperii sale.

Îl chema Sethon, era scoțian şi trăia la sfârşitul secolului al XVI-lea; era mai cunoscut sub numele de „Cosmopolitul".

În 1602, el l-a întâlnit în Elveția pe profesorul Wolfgang Drenheim, din Friburg, adversar declarat al oricărui ocultism, care a fost totuşi nevoit să recunoască evidența: Sethon a transformat în fața lui un metal ordinar în aur.

Drenheim, într-o lucrare intitulată *De Minerali Medicina* (Argentorati, Strasbourg, 1810), povesteşte experiența al cărei martor a fost,

împreună cu un aurar din Bile, Jacob Zwinger.

Ne-am dus acasă la un muncitor din minele de aur cu câteva plăci de plumb, pe care Zwinger le adusese de acasă, un creuzet pe care l-am luat de la un aurar şi sulf obişnuit cumpărat pe drum.

Sethon nu s-a atins de nimic. A pus să se facă focul, a cerut să se pună plumbul şi sulful în creuzet, să se pună capacul şi să se agite amestecul cu baghete. În acest timp, el vorbea cu noi.

După un sfert de oră, ne-a spus:

- Aruncați această hârtie în plumbul topit, dar chiar la mijloc, şi aveți grijă ca nimic să nu cadă în foc…

În acea hârtie se afla un praf destul de greu, de o culoare care părea de un galben ca lămâia. Dar trebuia să ai ochi buni ca să vezi asta.

Deşi la fel de neîncrezători ca sfântul Toma, am făcut tot ce ni se cerea. După ce substanța a fost încălzită aproximativ încă un sfert de oră şi continuu agitată cu baghete de fier, aurarul a primit ordin să stângă creuzetul (sic) împrăştiind apă deasupra. Am găsit aur din cel mai pur şi care, după părerea aurarului, depăşea chiar în calitate frumosul aur din Ungaria şi Arabia. Cântărea tot atât cât plumbul căruia îi luase locul. Am rămas stupefiați; abia dacă ne venea să ne credem ochilor.

Jacob Zwinger atestă faptele într-o scrisoare în latineşte - *Epistola ad doctorem Emmanuel Koning* -, care a fost inserată în *Efemeridele* lui Emmanuel Koning, din Bile.

Această scrisoare spune că, înainte de plecarea sa din Elveția, Sethon şi-a repetat experiențele de transformare la aurarul Andreé Bletz.

Mai târziu, la Strasbourg, sub numele de Hirschborgen, a făcut din nou aur la aurarul Gustenhover, căruia i-a dat praf magic.

Deşi Sethon a fost duşmanul publicității, cazul a ajuns la cunoştința împăratului Rudolf al II-lea, aflat la castelul său din Praga, unde l-a chemat, spre nenorocirea sa, pe bietul Gustenhover.

Somat să dezvăluie secretul transformării, Gustenhover a declarat zadarnic că doar a experimentat praful scoțianului; nu a fost crezut şi şi-a sfârşit zilele în închisoare.

Sethon, în ciuda prudenței sale, a fost atras şi el la curtea lui Cristian al II-lea, elector de Saxa, unde a fost supus la tortură ca să dezvăluie fabulosul secret.

A fost străpuns cu fiare ascuțite, zice Louis Figuier („Alchimia şi alchimiştii"), *a fost ars cu plumb topit… a fost bătut cu varga.*

Alchimistul a rezistat şi, în 1603, prin şiretlic, confratele său polonez Michel Sendivag a reuşit să-l facă sa evadeze, cu gândul că va fi inițiat în

cunoaşterea supremă.

Simțindu-se însă foarte rău, Sethon a murit la puțin timp după aceea, lăsând salvatorului său doar puțin praf de făcut aur.

Secretul a fost probabil dezvăluit în singura lucrare pe care o cunoaştem ca fiind a alchimistului scoțian - *Cartea celor Douăsprezece Capitole* -, dar Sendivag şi-a însuşit-o şi a mutilat atât de tare textul încât acesta a devenit de neînțeles.

Să fi fost Sethon un iluzionist abil? A reuşit el transformarea miraculoasă? Fiecare poate să creadă ce doreşte!

Un mister al rosicrucienilor

E uşor să faci ironii pe socoteala empiriştilor din vechime, totuşi pare sigur că mulți dintre ei, inițiați în cel mai înalt grad, au deținut o cunoaştere pentru descoperirea căreia ştiinței experimentale i-a trebuit mult timp.

În urmă cu câteva secole - spune istoricul tradiționalist Charles Carrega -, maeştri necunoscuți cereau dezvoltarea acestei gândiri elevilor care doreau inițierea:

Apa pură a Adevărului duce la înțelegerea misterului superior al Trandafirului.

Fără să ne propunem să aducem o soluție, ne este permis să studiem cele trei date ale

problemei: Apa pură, Adevărul şi Trandafirul.

Sensul ezoteric al trandafirului nu este un secret, dar în plan ezoteric, nu putem decât să ne minunăm de alegerea făcută de maeştri, căci Trandafirul, cu o excelență deosebită, se înscrie cel puțin în patru dimensiuni (lungime, lățime, grosime, timp), cărora trebuie să le adăugăm patru subdimensiuni (formă, materie, culoare, parfum), pe care nu le-am putea găsi nicăieri îmbinate atât de armonios.

Trandafirul este deci o creație excepțională, aproape în absolut, şi oamenii i-au conferit totdeauna premiul frumuseții, al parfumului şi eleganței.

El este şi simbolul Morții, căci atunci când îşi dezvăluie secretul intim, când îşi întredeschide petalele şi îşi arată inima, se află la capătul vieții, neavând, ca majoritatea altor flori, puterea de a renaşte dintr-o sămânță.

Acest mesaj de moarte îl regăsim, major, în celelalte două date.

Adevărul este şi el un mesaj de moarte în universul oamenilor, şi cine îl proclamă este sigur că va suscita un pericol fatal.

Cine spune adevărul trebuie să aibă - după cum spune proverbul - un cal cu şaua pe el ca să fugă cât mai repede…

Apa pură este şi ea semnificativă în privința morții.

Alchimiştii au căutat-o zadarnic pentru

împlinirea Marii Opere şi, negăsind-o, au înlocuit-o cu *apă de rouă.*

Marea Operă, ca să fie săvârşită, cerea regenerarea prin Apă pură (apă corozivă).

Botezul este şi el o regenerare, o moarte urmată de o naştere (în plan spiritual) şi materia apei botezului este foarte strict definită: apă *naturală* (nu apă pură).

Este vorba, precizează teologii, de orice apă de fântână, de ploaie: *Non refert, frigida sit an calida, potabilis vel non potabilis, benedicta vel profana.*

Apă pură: moarte

Nu este deci vorba de *apă pură,* nu ne putem îndoi de asta, căci o astfel de apă ar însemna moartea fizică. Cine ar bea, cine s-ar folosi de ea pentru abluţiuni ar fi sigur că moare.

Ea este mai nocivă decât cei mai periculoşi acizi, iar puterea sa de solvent este atât de mare încât dezintegrează aproape toate corpurile.

În Franța, apa pură există doar la Institutul Pasteur şi pentru că distruge, dizolvă sticla recipienților, a fost nevoie să se inventeze un material plastic ca să poată fi păstrată.

Or, această putere de moarte era cunoscută de inițiați, cu câteva secole înainte ca savanții să poată obține o apă curată chimic.

S-ar putea spune că semnificația frazei inițiatice

este: Apa pură (moartea) a Adevărului (moartea) duce la înțelegerea misterului superior al Trandafirului (moartea) - totul exprimat în planul universului uman, bineînțeles, nu în absolut?

Am putea găsi o semnificație ciudată în era Vărsătorului: curs de apă, apă epoca de aur, era oamenilor-zei moarte.

În figurarea zodiacală, Vărsătorul este situat între Capricorn şi Peşti; el este al unsprezecelea şi penultimul semn, poate ultimul al universului fizic înainte de cel, psihic, al Peştilor!

Dacă este într-adevăr era oamenilor-zei, atunci ne-am putea teme de sfârşitul apropiat al aventurii terestre umane, căci nu vedem cum omul ar tinde pe pământ spre un scop… pe care l-ar fi atins!

Pe de altă parte, statisticile războaielor şi pericolul provocat de proliferarea intensă a asiaticilor şi a altor rase ne fac să ne temem, în cazul următorului conflict mondial, de nimicirea a sute de milioane, dacă nu un miliard de ființe omeneşti.

Pentru tradiționalişti, autodistrugerea omenirii în Apa pură a Vărsătorului ar fi un botez, o regenerare, care ar duce la începutul unui nou ciclu, poate cel al adevărului, aşteptând era Trandafirului.

Ora magică

Sensul profund al misterului, inerent spiritului

uman, are predilecția sa pentru natură, locuri şi momente.

Omul a luptat timp de milenii împotriva întunericului şi a nopții; pentru el, descoperirea luminii artificiale a fost probabil prima mare victorie ştiințifică. În timpul nopții de iarnă, el avea în sfârşit puterea să reînvie imaginile, forma materiei palpabile, căci chiar dacă erau uneori perceptibile simțurilor sale ascuțite şi miilor de ochi ai corpului său inteligent, ele se diluau la distanță în opacitatea impenetrabilă.

Deci, într-o zi, a avut loc inventarea acestei lumini, şi apoi, de-a lungul mileniilor, a luminii capabile să învingă o întreagă noapte, iar strămoşii noştri au pierdut pe nesimțite contactul misterios al crepusculului, al orei fantastice când ziua nu mai este în întregime zi şi noaptea nu a devenit încă noapte.

Cei din vechime credeau că în acel moment omul intra în Cealaltă Lume şi dobândea puteri magice.

Încercați, spuneau ei, *într-o seară la crepuscul, să vă lăsați invadați în mod conştient de popoarele din Cealaltă Lume... care poate că este un univers interior; pe măsură ce nu vor mai ajunge la voi şi în voi - poate doar în mod atenuat - insistențele lumii luminate, veți simți, cu radiația internă a gândirii, răzbătând din Cealaltă Lume percepții noi.*

Nu închideți ochii, ziua, ca să găsiți această izolare propice?

Afară va fi umbra, opacul; înăuntru va fi lumina care se propagă, se limpezeşte, se exaltă.

Cu puțină obişnuință, poate că veți şti să analizați la maximum clipa scurtă în care corpul vostru, încă impregnat de lumină, realizează o expansiune miraculoasă.

Fenomen de endosmoză inversă, fenomen electric, probabil asemănător cu cel al pilei electrice, care nu mai acumulează ca să elibereze, într-o scurtă fracțiune de secundă, prea plinul energiei sale!

Omul a pierdut amintirea clipei magice a timpului, după cum pierde din ce în ce mai mult simțul orientării şi al predestinării geologice a speciei.

Eleusis - Alesia

Fostul prefect al Parisului, Xavier Guichard este autorul unei cărți ciudate, intitulată „*Eleusis-Alesia* - Eseu şi ipoteze despre poziția geografică (latitudine şi longitudine) a cetăților cu caracter sacru, pe vremuri construite lângă un lac sau o fântână miraculoasă".

Xavier Guichard încearcă să demonstreze că aceste cetăți „au fost construite, din cele mai vechi timpuri, în funcție de nişte linii astronomice imuabile, mai întâi determinate pe cer, apoi raportate pe teren la intervale regulate, egale fiecare cu a trei sute şaizecea parte a globului".

Conform acestei ipoteze, autorul aplică mapamondului o rețea de „linii geodezice alesiene” şi de „linii de direcție”.

Pe linia transversală franceză Calais-Eze se situează Olizy, Elise, Alaise, Eyzins, Aussois; pe linia Elsenburg-Ales găsim Aisey, Lisey, Alaise, Lezat, Laiziat…

Toate „Alesia”, spune Xavier Guichard, ocupă situri înconjurate de cursuri de apă mai mult sau mai puțin importante, care le izolează în peninsule.

Siturile alesiene au, toate, o sursă minerală, deseori o vatră preistorică, şi, natural, Eleusis (Grecia), capitala misterelor, s-ar afla pe o diagonală importantă.

Este greu să controlezi temeiul acestei teorii, care ar fi interesant de confruntat cu cea a curenților telurici.

Există pe Pământ zone cu radiații benefice, unde oamenii, animalele şi plantele se bucură de o dezvoltare maximă a capacităților lor psihice, intelectuale şi fizice? E foarte probabil.

În aceste zone, misterioşii curenți telurici care brăzdează globul ar avea ieşiri la suprafață, cărora le-am putea percepe influența fericită: după starea noastră bună, după mersul bun al afacerilor şi mai ales după uşurința aclimatizării.

Uneori zona este o regiune, o comună, un simplu câmp, alteori un loc sacru unde oamenii au ridicat un templu sau o vale, lângă un izvor considerat

miraculos… o „Alesia” ar zice Xavier Guichard!

Uneori zona are doar câțiva metri pătrați, dacă nu şi mai puțin. Cultivatorii şi arboricultorii ştiu că există locuri unde orice copac plantat piere cu rapiditate. În schimb, alături, la un metru sau doi, totul creşte în mod normal!

Legenda Sfintei Enimie

În secolul al VII-lea, prințesa Enimie (sau Herminie, sau Hirma), fiica lui Clotar al II-lea, care se trăgea din Clovis, era cea mai frumoasă fată din regat.

- Copila mea, i-a spus într-o zi tatăl ei, pe care dintre baronii Franței vrei să-l iei de bărbat?

Enimie a răspuns:

- Nu vreau alt soț decât pe Iisus, căruia i-am jurat că-i voi rămâne fidelă.

Acest soț glorios, spune legenda, ca să o păstreze numai pentru el, a acoperit-o cu o lepră hidoasă, spre marea disperare a familiei sale.

Deoarece tânăra fecioară suferea cumplit, Cerul, înduioşat de chinurile ei, a sfătuit-o să facă un pelerinaj la fântâna de la Burla, în Gévaudan.

Apa din Burla, de fiecare dată când se scălda în ea, reda sănătatea şi o piele catifelată prințesei, dar imediat ce se depărta de izvor, lepra apărea din nou.

Văzând în acest fenomen o voință a Domnului,

Enimie a construit în acel loc o mănăstire pe care a condus-o până la moarte.

Fântâna este şi astăzi un loc de pelerinaj.

Provenite în mod vizibil din acelaşi lac subteran, apele celorlalte fântâni din apropiere nu au puterea miraculoasă atribuită celor de la Burla, natura solului sau poziția geodezică putând să explice de ce Sfânta Enimie nu se putea depărta fără să piardă avantajele radiațiilor puternice şi benefice.

„Cel care ştie, spun inițiații, nu se culcă oriunde". Ceea ce însemnă că o casă nu trebuie să fie construită într-un loc malefic, ci prin empirism sau studiu rațional într-un loc favorabil.

Cele mai multe cetăți antice sunt construite în locuri benefice, căci acolo unde locul pare malefic, industria umană nu prosperă, ceea ce provoacă părăsirea unor centre de către populație.

Totuşi, nu este exclus ca liniile de forță ale Pământului şi punctele prin care ies la suprafață curenții telurici să fie supuse unor deplasări geofizice.

De ce se reclădeşte uneori un sat la o sută de metri sau un kilometru de vechea sa amplasare?[97]

Ştiința nu răspunde încă la întrebările puse de

---

[97] Dacă dormiți bine noaptea, nu luați în seamă datele empirice, dar dacă dormiți când bine şi când rău, în funcție de locul unde vă culcați, plasați-vă patul pe o axă nord-sud şi veți avea noaptea cele mai bune condiții de odihnă. Contează prea puțin dacă capul este spre sud sau spre nord, importantă este orientarea şi paralelismul cu curenții telurici (n.a.).

Necunoscutul Misterios, totuşi, părăsind rigoarea experienței, ea se aventurează acum, cu atomismul, spre explicația mai mult sau mai puțin rațională a tuturor fenomenelor obscure.

A crea cu gândul

Atomul este în continuare un mister pentru savanți, dar Lucien Barnier, făcându-se interpretul fizicienilor de avangardă, spune că particulele care îl formează ar putea să fie un fel de „bule fluide" conținând influxuri în perpetuă mişcare.

Atomul, în sens literal, cea mai mică părticică posibilă sau, şi mai bine, *de început a tuturor lucrurilor,* ar fi deci mişcare.

Această formă de energie, ca toate celelalte (electrică, luminoasă, electro-magnetică), ar fi susceptibilă să fie convertită în lumină sau alte sisteme de unde transportate în spațiu.

Această teorie, dacă s-ar confirma, ar deschide un câmp nelimitat imaginației, aşteptând să fie experimentată practic.

Transformat în unde luminoase, un om ar putea să fie trimis, cu viteza de 300.000 km/s pe o planetă, unde ar trebui să revină la forma originară.

Dar, indiferent cât ar fi de rapidă, lumina nu are puterea de a învinge spațiul infinit, nici chiar pe aceea de a ajunge la o stea depărtată, în timpul unei vieți omeneşti.

Totuşi, omul are posibilitatea de a atinge aproape infinitul: prin gândire care, instantaneu, îl transportă în spațiu, cu gândul, spre punctul de unde vine globul nostru sau spre lumea cea mai îndepărtată din universul nostru.

Fiind energie-materie, este vorba efectiv de o deplasare, de o lungă croazieră în spațio-timp.[98]

Micile bule fluide ale atomului fiind în principiu componente ale gândului-materie, ar trebui să fie teoretic posibil să convertim acest gând-materie şi să-l transportăm cu „viteza instantanee" în toate lumile posibile ale profesorului E. Falinski.

Această ipoteză este sprijinită de cele mai vechi cosmogeneze din scrierile sacre, îndeosebi Vedele, unde se spune că universul şi creația sa sunt *gânduri* ale divinității.

Cuvântul magic

Mai exact, divinitatea gândeşte, vorbeşte şi gândirea divină capătă corp în spațiu.

Această putere creatoare este exprimată în mitul babilonian al lui „Enuma elis", tăblița 4, versetul 5 ss:

„A distruge şi a crea, vorbeşte şi aşa va fi".

---

[98] E probabil ca spațio-timpul să fie el însuşi energie-materie. Călătoria este instantanee, el fiind deci practic „imobil", ceea ce ar duce la negarea mişcării. Acest concept de imobilitate a timpului este analog cu conceptul de opacitate şi de imobilitate a materiei. O casă ni se pare imobilă, deşi ea se mişcă, vibrează, se răsuceşte prin toate elementele ei. Dacă, chiar prin gândire, am avea percepția acestei mişcări, universul nostru şi-ar schimba fața: totul ar fi doar vibrație (n.a.).

Zeul Thot crea tot prin cuvânt, dar acest miracol nu este un apanaj divin, după Maspero, pentru care puterea cuvântului este mai mare decât cea a zeilor: „Creația este opera vocii articulate”.

Egiptenii credeau chiar că numele unui om era precum ființa lui fizică: cine poseda numele, poseda ființa.

Dar numele secret şi atotputernic nu fusese format întâmplător şi trebuia să fii un mare inițiat ca să-l cunoşti.

Acea literă care îl forma avea semnificația lui şi virtutea sa care concurau la semnificația generală şi la virtutea ansamblului. Dacă am deplasa o singură literă sau dacă am omite-o, dacă nu am enunța-o cu pauzele şi pe tonul cuvenite, vraja n-ar opera sau s-ar întoarce împotriva neîndemânaticului.

Empiricii deteriorează secretul combinând cuvinte greu de pronunțat ca în această rugăciune magică:

În numele Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh singurul Dumnezeu.

Pronunțăm numele Dumnezeului Nostru şi Mântuitorului Iisus Hristos, prin care alungăm duhurile rele şi demonii, în numele Sfintei Treimi:

Sëdrëlăoui, Bădegâoui, Quédalolâél, Quédéroufrëgâdigon etc.

Prin puterea cuvântului a ucis Moise un

egiptean, Esaia a scăpat de regele Ahaz şi David a umplut prăpastia care amenința să-i ruineze opera când a săpat fundația altarului.

Pentru hinduşi, Sabda Brahma sau cuvântul lui Brahma, este o meditație asupra monosilabei sacre şi misterioase OUM sau OM, care este Brahma însuşi.

Acest cuvânt cuprinde trei litere care formează doar una în scris: O Brahma; U Vishnu; M Shiva.

Caracterul Ů care reprezintă OUM este un semicerc cu un punct în mijloc, numit *biudu,* simbol al ființei pur spirituale.

Pentru propria mântuire, trebuie să meditezi fără încetare la acest cuvânt şi să-l repeți în orice moment, fixându-ți gândurile asupra acestui punct.

Printr-o coincidență extraordinară, teoria atomului bulă-fluid a savanților moderni s-ar regăsi deci în ştiința înțelepților, a căror gândire creatoare ar fi avut puterea să materializeze.

Această depăşire a frontierei Necunoscutului Misterios şi puterea de creație vor fi oare într-o zi realizate de om? Cu siguranță că nu în mod nelimitat în privința ultimului punct, pentru că atunci am putea să creăm sau să distrugem planetele, cosmosul!

Totul o singură masă

În magie, materializarea, în principiul ei, este un transport şi o transformare a psihicului. Provenită

din această teorie, o prelungire uimitoare ne provoacă imaginația.

Pentru că, în fond, totul este energie - materie - mişcare, nimic nu ar putea să existe fără să fie energie, deci fără să fie masă, oricât de infinitezimală ar fi ea.

Acest postulat nu este evident, căci dacă, de exemplu, lumina este grea, se poate admite că intensitatea sau culoarea şi viteza au greutate? Un cuvânt, un calificativ au o greutate?

Pe scurt, e ca şi cum am întreba dacă un gând are o masă. După toate aparențele, nu în fizica practică, dar poate în matematică şi metafizică.

Întrebarea este: poate să existe ceva care să poată fi fără să fie, să fie ceva şi nimic, să fie creat de om într-un univers deja creat?

Deşi fiind o funcție a minții, gândul nu pare să-şi ia substanța dintr-o masă identificată în universul nostru comun.

Dacă un gând nu există înainte de a veni prin apariție spontană în mintea omului, acesta din urmă este deci un creator ca Dumnezeu şi poate completa opera lui Dumnezeu?

Dacă nu poate să adauge nimic creației divine, asta înseamnă că acel gând exista deja sub o identitate necunoscută, mai înainte de a veni în minte.

Or, ceea ce aparține universului creat aparține şi constituentului său originar, aşa cum îl presupunem: energia. Se pare deci că gândul nu

poate să fie altceva decât o formă masivă de energie. A gândi ar fi să iei energie din necunoscutul misterios, probabil din eul necunoscut al omului, pentru a crea într-o lume care, după toate aparențele, nu este lumea noastră materială cu trei sau patru dimensiuni.[99]

Şi, cu cât omul emite mai multe gânduri, cu atât ia mai mult din el şi creează în altă parte o materie poate efemeră, ca un flash, a cărei energie se pierde în univers, în plasma universului, doar dacă nu se întoarce la centrul de emisie.

Poartă omul în el o masă de energie enormă, colosală, de milioane de ori mai mare decât masa sa fizică măsurabilă?

Această masă interferează cu greutatea sa? Sau, gândul este luat din „plasma" universală, ca să se dilueze în ea?

Empirism - ştiință experimentală

Suntem obligați să lăsăm întrebarea fără răspuns. Dar expunerea acestor teorii ne ajută să concepem problema Necunoscutului Misterios al empiricilor (Dumnezeu a creat lumea cu un gând). Energia unui medium determină o materializare, care coincide foarte exact cu Necunoscutul Misterios al savanților (gândul creator, masa oricărei energii).

---

[99] În teoria noastră, în afară de energia personală a „eu"-lui şi toate cele aflate în corpurile organizate sau nu, există energia „plasmei", bancă-masă a evoluției universale (n.a.).

Astfel se întâlnesc cele două concepte - şi vrem să ajungem la această concluzie -, a căror formă magică de bază, atât pentru una. Cât şi pentru cealaltă, se exprimă prin ecuația lui Einstein $E=mc^2$.

Călătoria în timp

În sistemul clasic, niciun eveniment nu poate să ajungă la noi, nicio acțiune nu poate să se dezvolte la o viteză mai mare decât cea a luminii.

În metafizică, gândul, care este o acțiune ce se propagă instantaneu, trebuie să se supună legii universale a contracției timpului prin creşterea vitezei.

În acest sens, un gând, în virtutea vitezei incomensurabile, ar trebui să aibă şi o masă incomensurabilă; pe de altă parte, intrând în timp ca un burghiu, ar trebui să „întinerească" pe drum, şi să între direct în timpul trecut, adică să-şi găsească în mod obligatoriu materializarea în trecut şi poate în infinitul îndepărtat al trecutului creației originare.

Conform acestei ipoteze, ar fi posibil, în viitor, să o eliberăm pe Ioana d'Arc de pe rug, cu condiția să ştim să măsurăm pătrunderea „cronozică" a trecutului, astfel încât să o dirijăm spre anul 1431.

Materializările pe care le-am putea „gândi" - de exemplu un comando de paraşutişti înarmați cu pistoale-mitralieră şi grenade - ar fi foarte

satisfăcătoare ca să asigure eliberarea eroinei noastre naționale.

Dacă gândul este prizonier al creierului nostru, nu va putea să fie vorba de propagare la o viteză superluminică, dar dacă poate să fie proiectat şi să parcurgă spațiul, atunci s-ar putea să ofere o soluție călătoriei în timp.

Oricum, este fie o speculație în abstract, fie o proiecție în trecut sau în viitor.

Prin gând, trăim martiriul fecioarei din Orleans: călătorie imaginară.

Dacă un convertizor de unde ar transmite gândul nostru la sosirea sa în anul 1431, călătoria ar deveni un fapt material. Dar cum să transmiți *mai întâi* un convertizor şi un tehnician al aparatului, ca să transforme apoi o întreagă lume fantastică de gânduri?

Problema pare imposibil de rezolvat, dar poate că este mai simplă decât ne închipuim, căci empiricii *pretind* că pot să călătorească în timp, fie în corp astral, fie prin clarviziune, fie prin radiestezie, fie prin dedublare. Ei nu pretind totuşi că pot să explice mecanismul şi prin asta sunt - fără niciun sens peiorativ - nişte empirici.

Nicio dovadă empirică

În realitate, ei nu aduc şi nu au adus niciodată dovada călătoriei lor, şi totuşi fenomene inexplicabile îi îndeamnă pe raționalişti să creadă că Necunoscutul Misterios nu este o irealitate.

Totuşi, trebuie să admitem că dovada lipseşte. De exemplu, o dovadă ar fi pentru un medium să se ducă să-l întrebe pe Moise unde se află tablele legii, iar pe Jacques de Molay, unde este ascunsă comoara templierilor.

În lipsa acestui gen de mărturii materiale, Necunoscutul ne aduce totuşi certitudinea existenței unor forțe şi lumi invizibile prin manifestări zise supranormale, care decurg din puterea misterioasă a „eu”-ului intim al omului, din gândul sau din cuvântul său.

Problema este, după toate aparențele, circumscrisă acestor trei elemente, rolul mediumului fiind cel al unui convertizor automat.

Faptul că te poți proiecta pe tine însuți este cu siguranță un miracol care evocă, pe lângă certitudinea unui potențial energetic uman de o mare intensitate, preexistența unor lumi paralele.

Magia ar fi deci o ştiință superioară, a cărei cheie ne-ar fi dată în viitor de fizica nucleară.

Dialoguri ale surzilor în cosmos

Dacă omul de pe planeta noastră, din universul vizibil, poate să se proiecteze prin introspecție în spațio-timp, este permis să presupunem că şi invers este posibil.

În acest sens, ființe sau inteligențe din alte lumi şi de pe alte planete se află probabil printre noi sub o formă electrică - unde sau energii necunoscute - care ar putea teoretic să fie

materializate de convertizoare.

Radiotelescoapele noastre, radarele şi alți captatori de semne şi de semnale cosmice percep o infinitate de mesaje pe care le numim *quasari* sau paraziți, poate pentru că nu ştim să le transformăm.

Din ce în ce mai mult, de când au înregistrat emisiile lui CTA 102, în aprilie 1965, astronomii şi fizicienii cred că în univers se poartă un adevărat dialog al surzilor, dar simțurile noastre treze şi curiozitatea ne permit să credem că bariera va fi înlăturată într-o zi nu prea îndepărtată, din motivul logic că izolarea noastră cosmică nu ar putea să continue la infinit.

Un sas pentru o altă lume?

La 12 decembrie 1959, o agenție americană publica o informație ciudată, care a trecut totuşi neobservată:

Unul dintre rezultatele experienței Argus US este că deasupra Africii, la o altitudine de 20.000 km, se află o gaură unde câmpul magnetic şi câmpul electric al Pământului nu există.

Particulele electrice produse de cele trei bombe atomice ale experienței franceze din Reggane au ocolit această gaură fără să pătrundă în ea…

În fond, această gaură se prezintă precum „cepul” universului nostru terestru, sasul mirific

al scriitorului Marc Heimer, prin care omul de pe Pământ, în pericol, ar putea să scape spre lumea antimateriei.

Acest sas, care probabil corespunde cu zona Kenya, unde se dereglează busolele, ar explica poate seriile de accidente misterioase ale căror victime sunt avioanele aflate în zbor deasupra pământului african.

Printr-un sas de acest fel - fără câmp magnetic şi electric - ar evada mediumii din universul nostru, s-ar explica transferul dintr-un univers în altul şi trecerea de materializări prin materia compactă: pâinea părintelui Amon, demonii magicienilor, pietrele poltergeist-ului etc.

Astfel se afirmă şi tinde să se normalizeze Necunoscutul Misterios al vrăjitorilor, clarvăzătorilor şi altor ocultişti.

Capitolul XXI
O centrală a secretului rasei galbene

Ciclul nostru de civilizație a început în urmă cu milenii o dată cu venirea unor oameni extratereştri, şi iată că, aidoma unor semne prevestitoare, alte imixtiuni par să se contureze pe cerul viitorului.

Să fim oare jucăria unor fantasme, a unei psihoze a popoarelor intrate în panică care aşteaptă sfârşitul lumii?

Pro sau contra aparatelor intergalactice

Scriitorul catolic Daniel-Rops înclină în favoarea unei explicații fantastice:

…Noi, oamenii din secolul XX, scrie el, *poate că suntem în fața OZN-urilor în situația psihologică a primilor indieni din America de Sud care au văzut puşti, a primilor negri din Africa care au văzut aeroplane…*

Aceşti primitivi au crezut că e vorba de fenomene magice, de halucinații, de vise. Dar, la urma urmelor, o formă de viață conştientă şi inteligentă existând pe un alt corp ceresc decât al nostru, având un avans de câteva milenii față de ştiința noastră… care a descoperit, în consecință, toate misterele atomisticii şi ciberneticii, este oare ceva ireconciliabil, inadmisibil?

Pentru scriitorul M. Ollivier, obiectele neidentificate nu sunt aparate intergalactice:

De ce aceste fenomene nu ar veni din necunoscutul nostru spațial, substanțial, fiind produsul undelor de orice origine, îndeosebi al undelor noastre?

Această ipoteză este foarte seducătoare şi nu neagă o manifestare străină Pământului nostru. Extinzând-o, putem tot atât de bine să ne imaginăm că fenomenele spațiale provin de pe un

Pământ paralel, existând în alte dimensiuni; dar asta nu ar însemna să nu luăm deloc în seamă scrierile sacre şi tradiția?

În 1962, radarele forțelor NATO au înregistrat imagini neidentificate care le-au ținut în alertă o săptămână întreagă.

Pe cerul nostru se petrecea deci ceva foarte misterios.

Maiorul italian Achille Lauro, după o convorbire de patruzeci şi cinci de minute cu generalul american Douglas Macarthur, anunța că acesta din urmă prevedea perturbații venind din spațiu.

Generalul Douglas Macarthur credea că, în virtutea dezvoltării ştiinței, toate națiunile de pe Pământ ar trebui, într-o zi, să se unească ca să facă front comun împotriva oricărui atac susținut de popoare venite de pe alte planete.

Ce ştim noi despre aceste alte planete? Nu mare lucru!

Pe fundul cunoscutului Meteor Crater din Arizona, făcut în urmă cu câteva mii de ani de un meteorit, savanții americani au descoperit două metale necunoscute pe globul nostru: „stishovitul" şi „coesita".

Misterul cosmosului ne rezervă deci încă multe surprize şi permite nenumărate sugestii.

Nave luminoase

La 9 ianuarie 1964, corpuri ovale şi luminoase ciudate se deplasau în şir indian în largul

localității Sant Eufemia Marina, în Italia.

Pescarii alertați s-au dus cu bărcile ca să recunoască fenomenul şi unul dintre oameni, atingând cu vâsla cel mai mare dintre obiecte, a suportat o descărcare electrică care a fost gata să-l omoare.

O vedetă a poliției a încercat să urmărească flotila, care a dispărut imediat stingând luminile.

Să fi fost vorba de nişte monştri necunoscuți sau de submarine mici? Misterul nu a fost elucidat, dar el se adaugă altor sute de observații autentice şi care pun probleme serioase.

În Brazilia, poliția a fost obligată să se ocupe de un caz de răpire: răpirea lui Rivalino de Manfra da Silva, la 19 august 1962.

Contactarea planetelor

În fața unor manifestări de acest fel, serviciile oficiale ruseşti au reacționat în septembrie 1964, în cursul unei conferințe despre „civilizațiile extraterestre", ținută la observatorul de la Vurakan, Erevan.

Programul prevedea studierea semnalelor, în aparență naturale (emisii de particule sau unde diverse) care vin din cosmos. În afara sistemului solar, planeta cea mai apropiată este Proxima Centauri, aflată la o distanță de 4,3 ani-lumină față de Pământ; adică un schimb de semnale ar cere un răgaz de aproape opt ani şi nouă luni.

Eminent specialist al subiectului în discuție,

jurnalistul ştiinţific Lucien Barnier crede că obsesia singurătăţii este trăsătura dominantă a speciei noastre şi că ar trebui să încercăm să contactăm planetele.

La congresul de la Cornwalis, s-a luat hotărârea să se telegrafieze locuitorilor presupuşi ai spaţiului necunoscut, deoarece ne este imposibil să mergem să vizităm aceste rude îndepărtate.

Dominarea lumii

Credeţi în „navele intergalactice”? Nu prea are importanţă, pentru că asta nu ar schimba cu nimic misterioasele imixtiuni evocate de *Geneză* şi de *Cartea lui Enoh,* care au avut loc demult în timp şi care continuă poate fără ştirea noastră.

Fapte de o importanţă încă nebănuită, dar care riscă să ne înspăimânte prin implicaţiile lor, se manifestă în zilele noastre, având ca centru de acţiune China, despre care mareşalul Tito a spus, la 7 decembrie 1964, „că vrea să domine lumea”.

Vom prezenta o relatare a acestor fapte necunoscute, fantastice, totuşi pe măsura aventurii extraordinare pe care ne-o rezervă viitorul.

Nu este vorba de povestea unor aparate presupuse intersiderale, ci de un demers politic de dominare a planetei, în beneficiul unei naţiuni puternice.

Aceste documente ar proveni din Proxima Centauri

Domnule,

Ceea ce vă scriu nu este un basm şi cu atât mai puțin o poveste de science fiction.

Informațiile pe care sunt însărcinat să vi le trimit *se vor completa unele pe altele ca să formeze un tot omogen, şi poate că la ultimul cuvânt al ultimei mele scrisori veți dobândi certitudinea că interlocutorul ocazional care sunt nu a dorit niciodată, în niciun moment, să vă înşele.*

Astfel începe scrisoarea ciudată pe care am primit-o la 16 martie 1964. Ea venea de la N.Y., locuitor al unui oraş din apropierea Parisului, care ne dezvăluia misiunea cu care fusese însărcinat pe lângă noi, de nişte ființe originare din Proxima Centauri.

Pe scurt, publicarea în ultima noastră carte a unor descoperiri arheologice tinzând să dovedească existența unor strămoşi superiori şi unor vechi civilizații dispărute îi făcuse pe aceşti extratereştri să ne lumineze în privința adevăratei geneze a omului.

Ce-ați fi gândit în locul meu?

Am avut la început sentimentul că am de-a face cu un nebun, un mitoman sau un mistificator.

Adevărul este că nu cred în OZN-urile din secolul nostru, nu am ascuns niciodată acest punct de vedere, dar aventura era prea

interesantă şi am decis să intru în joc.

Documentația primită după aceea - din care vom prezenta extrasele principale - m-a convins că domnul N.Y. Era un om onorabil şi că era în mod incontestabil mandatat de o grupare *de ființe extraplanetare sau pământeşti,* având în rândul ei savanți de mare calitate: fizicieni, chimişti, biologi, lingvişti, matematicieni, arheologi etc.

Ființele din această grupare sunt oameni din Proxima Centauri, au venit cu o navă intergalactică pe planeta noastră: trebuie să recunoaştem cinstit că nu ştiam. Dar existența acestei sinarhii, a acestei Centrale Secrete, remarcabil organizată de ani de zile, *dacă nu de secole,* dovedeşte că o politică ocultă foarte puternică lucrează actualmente în contul unei mari națiuni şi că ea are poate sprijinul unui şef de guvern care conduce peste şapte sute de milioane de indivizi.

Baavinii vorbesc…

Extratereştrii care bântuie în OZN-urile lor cerul şi pământul nostru, explică astfel imixtiunea în viața noastră:

Am luat hotărârea să vă ferim de ce este mai rău, să influențăm comportamentul unor conducători care se cred stăpâni.

Acțiunea noastră se exercită prin intermediul „celor care ne cunosc" şi care pot să-i orienteze pe

conducători fără ca ei să-şi dea seama.

Capacitatea iniţiatorilor noştri permite preluarea, din conştiinţa lor cunoscătoare, a elementelor de forţe pozitive, mai puternice decât toate determinismele voastre la un loc.

Pe de altă parte, aceşti extratereştri sunt îngrijoraţi de folosirea anarhică şi periculoasă a fisiunii nucleare.

Cu alte cuvinte, se poate preciza că doresc să ne aducă pe drumul cel bun şi probabil că nu ar ezita să declanşeze războiul lumilor - deci să ne distrugă - dacă experienţele noastre de ucenici-vrăjitori ar constitui o ameninţare la scară interplanetară.

În mod activ dar discret, ei exercită o supraveghere asupra noastră stabilind o legătură între globul nostru şi planeta lor, Proxima Centauri, al cărei nume, pentru locuitorii lor, ar fi „Baavi".

Navele intergalactice ale acestor fiinţe planetare sunt un fel de OZN-uri numite „vaidorge", dotate cu o viteză superluminică, care le permite să între în timp, adică să facă cele mai mari trasee în câteva minute de timp pozitiv sau chiar în timp negativ, ceea ce înseamnă, cu alte cuvinte, că aceşti astronauţi pot să ajungă la ţintă în ajunul plecării lor.

Vaidorgele nu aterizează deseori în cursul zborurilor lor de recunoaştere; stau nemişcate

(numai discul se roteşte) la aproximativ doi metri de pământ.

Ele au o bază secretă pe una dintre nenumăratele insule ale arhipelagului Maldivelor din Oceanul Indian, la sud de India, poate chiar pe linia ecuatorului.

Ocupanții lor, care au corespondenți în rândul principalelor națiunilor terestre, iau contact cu ei la date stabilite şi pot astfel să strângă toate informațiile necesare „cunoscătorilor" (şefi) baavi…

Sute dintre insulele Maldivelor sunt încă neexplorate, ceea ce asigură bazei o securitate perfectă.

O știință insolită

Documentația care ne-a rămas de la astronauții din Baavi este extrem de detaliată şi cuprinde:

- O parte ştiințifică, care explică principiul şi mecanismul dorgelor;
- O expunere despre civilizația „baaviană";
- O gramatică şi un alfabet Baavi;
- O explicare a sistemului metric şi a unităților de măsură;
- O expunere despre diferite concepte ale fizicii, chimiei, astronomiei etc.

Cu acordul lui N.Y., am expertizat partea ştiințifică a documentelor cu ajutorul unor tehnicieni şi îndeosebi al lui Robert Frederick, doctor în ştiințe. Rezultatul acestei expertize este

categoric: totul este exact sau posibil din punct de vedere ştiinţific. Nimic nu poate să fie respins pentru viciu de formă sau eroare tehnică.

Ar dura mult şi ar fi inutil să intrăm în detalii, dar, pentru statisticieni, poate că ar fi interesant să precizăm că pe Baavi timpul are o unitate: *tolt*-ul 1 secundă 4/10. Ceasurile publice au trei limbi care indică cele 18 *serrkaé,* egalând ziua sideralã - unitatea de măsură este *sys*-ul 42 centimetri (cotul egiptean).

Savanţii baavieni au stabilit aceste legi, aceste norme şi aceste etaloane fără să ignore cele mai recente ipoteze ştiinţifice, de exemplu: materia neutronică, a cărei densitate este atât de mare, încât masa ar putea să fie conţinută într-o sferă cu o rază de 247 m - materia hiperonică, din care un centimetru cub ar cântări zece miliarde de tone!

Această introducere ne permite acum să brodăm povestea fantastică a genezei şi istoria invizibilă a timpurilor noastre, relatate după documentele extratereştrilor care ar ateriza zilnic pe planeta noastră.

Baavi

Corespondentul nostru reia, aşa cum am făcut şi noi în această carte, aserţiunea Genezei biblice, pomenind de venirea pe Pământ a „fiilor lui Dumnezeu”.

Textul, în traducere literală, ar fi *fiii celor care vin de sus.* Adică: fiinţe venite din cer, deci de pe altă

planetă decât Pământul.

Era vorba de bărbați de statură înaltă, care au venit la bordul unor nave intergalactice, plecate din Calea Lactee (galaxia noastră), şi mai exact din Proxima Centauri, aflată la o distanță de 4,3 ani-lumină de Pământ.

Steaua Proxima Centauri sau Baalki face parte dintr-un sistem multiplu: Alfa Centauri A şi B, cea dintâi fiind mai mare şi mai luminoasă decât Soarele.

Proxima Centauri este de treizeci de ori mai mică decât Soarele. Planeta Baavi este o dată şi jumătate mai mare decât Pământul şi gravitează în jurul Proximei în 311 zile de câte 27 h 12' 57" 6/10 în unități de măsură terestre.

Temperatura are o constanță excepțională, nopți luminoase şi zile însorite care justifică numele de „Fiii Soarelui" pe care şi l-ar da locuitorii.

Oameni de pe Pământ trăiesc actualmente pe Baavi, liberi şi asimilați existenței autohtonilor.

Şapte reguli de bază formează legea generală.

O civilizație ciudată

„Pe Baavi, structura socială, de la marea schismă pe care a suferit-o în urmă cu zece mii de ani, nu mai este bazată pe familie. Viața locuitorilor fiind teoretic veşnică, naşterile trebuie limitate cu mare strictețe. Copilul este considerat un patrimoniu planetar, destinat doar la asigurarea perenității rasei. De la naştere,

noului-născut i se fixează sub pielea capului o placă de aur minusculă pe care se află litere şi cifre cunoscute doar de cei care l-au conceput, apoi este încredințat unui centru de creştere a copiilor, unde poartă o brățară provizorie marcată cu un număr.

Copilul stă cinci ani în acest centru, unde nimeni nu-i cunoaşte originea, apoi, de la cinci la zece ani, frecventează un centru pedagogic.

La zece ani, i se scoate brățara şi este trimis înapoi la centrul conceptional care l-a format, unde Cunoscătorii (Maeştrii superiori ai Ordinului Imuabil) îi conferă conştiința puterii sale psihice şi practica ce-i permite dobândirea nemuririi.

În momentul favorabil, determinat de Cunoscători, elevul-bărbat sau femeie îşi aduce contribuția genetică, dând un copil societății, după care este sterilizat.

Înainte de a părăsi centrul conceptual, fiecare îşi alege numele pe care doreşte să-l poarte şi primeşte şi un altul oficial sub forma unei brățări care, în caz de verificare a identității, nu poate să emită asupra aparatelor de control decât dacă este sincronizată cu cifrele şi literele plăcii misterioase de aur încrustată de sub pielea capului.

Adultul creat astfel frecventează universități care îi oferă o instruire în armonie cu specializarea aleasă: astronaut, administrator de ferme naționale etc.

În sfârşit, dacă un fiu (sau o fiică) a Soarelui

consideră că a trăit suficient, se prezintă la centrul conceptional unde el singur şi prin dedublare în astral îşi eliberează „eul” spiritual.

Corpul său aparţine Cunoscătorilor şi nemuritorii de rând ai planetei nu ştiu ce fac aceştia cu el.

Misterul lui Yeti

La marginea societăţii locuitorilor de calitate superioară, există pe Baavi giganţi de trei metri: yeti, cu un caracter foarte blând dar a căror dezvoltare intelectuală corespunde cu cea a unui copil obişnuit de cinci sau opt ani.

Ei sunt folosiţi în cadrul fermelor naţionale şi tratau cu mare bunătate.

Yeti, care trăiesc şi se înmulţesc în voie, nu se supun legilor generale ale planetei; nu au relaţii sexuale cu ceilalţi locuitori, iar dacă ar avea, unirea lor ar rămâne sterilă, ceea ce îi face pe baavieni să creadă că cele două rase nu au aceeaşi origine.

Yeti sunt consideraţi strămoşii comuni ai majorităţii oamenilor din univers; unii ar duce o viaţă sălbatică pe toate planetele locuite; pe globul nostru, ar fi fost semnalaţi în Himalaya şi în Cordiliera Anzilor, fugind cu teamă de orice contact cu ceilalţi oameni.

Baza de la Baalbeck

Navele intergalactice de pe Baavi au o adaptare

gravitațională complet străină sistemelor aberante în care avem încredere pe Pământ.

Baavienii din vechime au folosit mai întâi propulsia fotonică, apoi cea ionică, în afara câmpurilor de gravitație planetară, ca să imprime navelor lor o accelerație progresivă, putând să atingă 280.000 km/s.

Toate vitezele de propulsie (plecarea de pe sol) erau obținute prin antigravitație. Prima bază pe care au creat-o pe Pământ, în cursul zborurilor de recunoaştere, a fost instalată în urmă cu cincisprezece mii de ani, la Baalbeck.

Astronavele porneau în sensul de rotație a planetei, astfel încât din prima sa fază de respingere, nava îşi exercita antigravitația deasupra deşertului sirian.

Se mai găsesc încă enorme mase de piatră din masiva lor rampă de lansare, care au servit la construirea perimetrului de lansare.

Cea mai mare piatră tăiată din lume, *Hadjar el Gouble,* a fost lăsată pe teren de baavieni, ca mărturie a venirii lor pe Pământ şi a cunoaşterii de către ei a levitației.

Escapadele spațiale ale astronauților îi duceau pe toate planetele şi îndeosebi pe Marte.

Marte ca şi cum ai fi fost acolo

La drept vorbind, scrie N.Y., Fiii Soarelui, înainte de a veni pe globul nostru şi mai înainte de a se fi stabilit harta de pe Baavi, făcuseră deja

numeroase incursiuni pe planeta Marte care, în comparație cu Pământul, este de şapte ori mai mică, cu o gravitație redusă cu două treimi. Această ultimă particularitate fizică favorizează aterizarea navelor intergalactice.

Marte este o masă imensă de gresie, bogată în oxizi roşiatici, brăzdată de rețele de canioane late de la 20 de metri până la câțiva kilometri, îndreptate îndeosebi în sensul polilor.

Pe fundul acestor canioane cresc câțiva copăcei înalți de 2-3 m, adunați în jurul unui pârâu subțirel, invizibil, deoarece este acoperit până la câțiva metri de maluri de un un covor negru de muşchi.

Acest soi de muşchi întreține viața pe Marte, căci ei au proprietatea de a înmagazina în orele diurne şi însorite raze infraroşii, pe care le eliberează treptat în cursul nopții.

Astfel, în timp ce pe platoul marțian bântuie un frig de minus cincizeci-optzeci grade Celsius, în canioane, la cinci metri de sol, este doar minus douăzeci de grade Celsius, iar în apropierea lichenilor, temperatura este de aproximativ opt grade.

Oxigenul din aer este în mare parte fixat de solul planetei sub o presiune atmosferică de zece ori mai slabă decât cea de pe Pământ. Ziua există o diferență de douăzeci de grade între aer şi sol, astfel încât ai putea să mergi desculț la soare şi să ai în acelaşi timp urechile şi nasul înghețate, ceea

ce explică faptul că numai fundul anumitor canioane are un conținut în oxigen suficient întreținerii unei „monade”, ființă mică plină de vitalitate.

Mamiferele de pe Marte sunt rozătoare cu blană albă, foarte deasă, comparabile cu nişte iepuri mari. Se hrănesc cu rădăcini, larve şi ouăle unor şopârle mari, care trăiesc de-a lungul stâncilor joase ale pereților canioanelor.

În unele văi adânci, apa formează mlaştini unde proliferează crustaceele.

Astronauții de pe Baavi au fraternizat cu locuitorii de pe Marte.

Detaliu important, navele lor intergalactice nu depăşeau încă viteza undei luminoase şi călătoria Baavi-Marte dura mai mult de şase ani tereştri. De aceea sunt uşor de înțeles raporturile sexuale cu micile femei marțiene cu pielea galbenă şi care făceau parte din „monada mongolă”.

Pe de altă parte, ce ocazie bună să scape de legea severă de pe Baavi, creând pe o altă planetă metişi cu particularitățile giganților Fii ai Soarelui şi ale micilor lor amante!

În urmă cu aproximativ 12.000 de ani, sistemul vieții de pe Marte s-a deteriorat şi a devenit urgentă evacuarea locuitorilor şi, cât se poate de natural, a fost ales Pământul.”

Aterizare în Tibet

„Această migrație a durat treizeci de ani de

deplasări între planeta roşie Marte şi planeta albastră Pământ, şi în Tibet, pe platourile înalte, aproape asemănătoare cu cele din patria lor, mongolii marțieni au încercat să se aclimatizeze şi să se încrucişeze cu pământencele.

Acolo se află deci sorgintea extraterestră a tuturor popoarelor de rasă galbenă şi, mai exact, a strămoşilor direcți ai chinezilor, japonezilor, coreenilor, precum şi ai mayaşilor din America, în urma emigrațiilor preistorice ale mongolilor prin strâmtoarea Bering."

Revolta astronauților

„Experiențele sentimentale şi amoroase reuşite pe lângă micile marțiene şi fiicele pământenilor, şi mai frumoase decât primele, modificaseră sensibil comportamentul psihologic al astronauților, Fiii Soarelui.

Concepția socială în vigoare pe planeta lor (şi îndeosebi eliminarea dragostei pasionale în beneficiul dragostei planetare) le-a apărut în sfârşit în adevărata ei lumină: seacă şi monstruoasă.

Întorşi pe Baavi cu astfel de sentimente, astronauții, repede urmați de o mulțime de idealişti, au provocat o revoltă deschisă împotriva „Ordinului Imuabil" al Cunoscătorilor.

Prin acord tacit între adversari, s-a convenit ca rebelii şi cei care optaseră pentru ideologia lor - toți masculi - să părăsească Baavi pentru

totdeauna.

Expatrierea a avut loc în urmă cu 10.000 de ani şi s-a eşalonat pe zece ani, căci numărul emigraților - astronauți, profesori universitari şi savanți notorii - era de 827.600.

Aceşti extratereştri au dever t strămoşii superiori ai oamenilor de pe Pământ."

Aceasta este geneza noastră necunoscută, dezvăluită de astronauții timpurilor prezente, toți Fii ai Soarelui rămaşi fideli legilor inumane de pe Baavi.

Iată-ne acum inițiați în viața şi aventurile extraterestre şi terestre ale misterioşilor noştri corespondenți, dar poate că ați vrea să ştiți mai multe despre acele maşini antigravitaționale care, fără îndoială, prefigurează viitoarele noastre realizări aeronautice!

Secretul antigravitației

Materia este o condensare de mişcare, adică o energie care naşte unde, fiecare având frecvența ei proprie. Un corp masiv nu este decât un centru de vibrații ale caracteristicilor date.

Gravitația este o presiune rezultată dintr-o reacție a spațiului înconjurător, deformat de prezența pământului.

În interiorul spațiului considerat, domneşte un câmp de gravitație unde orice corp tinde să fie lipit de sol, conform unei legi comune acțiunilor gravitaționale, electrice sau magnetice.

Pentru a menține un corp masiv în stare de levitație la nivelul solului, *trebuie modificată frecvența vibratoare proprie acestui corp, astfel încât să se opună celei a câmpului gravitațional. În acest scop, trebuie să fie adusă la un potențial foarte ridicat (45 milioane de volți pentru fiecare masă de piatră de la Baalbeck).*

Vaidorgele

Vaidorgele nu se bazează pe principiile perimate ale rachetelor şi sateliților care nasc forțe opuse, acestea crescând fără încetare către o limită care va fi fatalmente atinsă mai devreme sau mai târziu.

Vaidorgele de pe Baavi sunt maşini contragravitaționale care folosesc aceste forțe. Au carcase neutrinice, greutăți negative şi întreaga navă intră în rezonanță cu undele gravitaționale, care se propagă cu o viteză mai mare decât cea a luminii şi pătrund peste tot. Această intrare în rezonanță dezvoltă o energie care se opune efectelor de masă, dacă nava este deja într-un mediu de greutate negativă şi de forță gravitațională autonomă…

Pe scurt, după vreo douăzeci de pagini, în care explică întreg procesul ştiințific al călătoriei în timp şi spațiu, informatorul nostru ajunge la momentul critic când vaidorgea, ajungând la frontierele vitezei gravitaționale, basculează literalmente în antitimp, sau antiunivers, fără să

fie dezintegrată.

În această privință, precizează el, nu trebuie să se confunde „Universul de timp negativ” (zis antitimp) cu particulele negative ale universului în expansiune (universul nostru) care constituie antilumi!

O antilume nu este decât o altă galaxie unde materia este, pentru galaxia noastră, antimaterie.

Universul de timp negativ se scurge deci în sens invers față de al nostru: e universul în contracție.

După cum se poate constata, partea ştiințifică a acestei expuneri se adresează doar tehnicienilor instruiți şi e mai bine să ne limităm la doar câteva descrieri reprezentative ale câtorva nave intergalactice de pe Baavi, nu fără a sublinia, în treacăt, numele tibetan al vaidorgelor (N.Y. Foloseşte şi cuvântul „tore”, care se referă la maşina care străbate timpul, concepută de inginerul astronom Emile Drouet).

Un tun antimaterie

Din momentul în care se vor deplasa în spațiu, cu ajutorul unor rachete fotonice, oamenii vor trebui neapărat să-şi echipeze navele spațiale cu tunuri antimaterie.

Coliziunea uneia dintre aceste nave cu un mic meteorit ar determina o explozie echivalentă cu cea a vreo treizeci de megatone de TOT şi ar putea să fie amorsate reacții nucleare.

Trebuie deci să se creeze în jurul navei un câmp

magnetic capabil să îndepărteze toți meteoriții şi praful, care sunt un adevărat pericol pentru navigație.

Camera de adaptare a unei vaidorge înmagazinează la plecare, sub presiune mare, prafuri speciale care sunt dirijate prin canale infinite de distribuție, cu admisie variabilă, spre secțiunea numită „cameră de emisie antimaterie".

Rotația de 91 mag-koua/Tol (viteză fotonică exprimată în unități baaviene) imprimată torei, în realitate un cosmotron care proiectează jeturi de particule accelerate, care dezintegrează de la mare distanță în față şi în părțile vaidorgei, toate mediile corpusculare şi corpurile rătăcitoare din spațiu.

În aceste condiții de utilizare, vaidorgea, văzută de pe o planetă, seamănă cu un meteor cu deplasări aberante.

Tunul antimaterie de la bord emite o adevărată „rază a morții"; două vaidorge, navigând în spațiul stelar, la mică distanță, una de cealaltă, s-ar dezintegra reciproc.

Lipsa probelor

Acum ştiți esențialul despre misterul navelor intergalactice şi despre stăpânii oculți ai planetei noastre!

Mai rămâne de văzut dacă această relatare constituie cea mai mare dezvăluire a secolului sau o farsă remarcabil de bine pusă la punct!

Să remarcăm mai întâi că, la fel ca în poveştile

cu OZN-uri, nu ni se pune la dispoziție nicio dovadă materială a realității faptelor.

Nu putem vedea nicio navă intergalactică, niciun „Fiu al Soarelui” nu intră în contact cu personalități politice sau științifice, ceea ce ar constitui un semn elementar de politețe, mai ales față de Anglia, căreia îi aparține arhipelagul Maldivelor; nicio dezvăluire precisă care să acrediteze înalta știință a acestor „Cunoscători”, deținători ai secretului nemuririi: de exemplu leacul împotriva cancerului!

Pentru niște oameni care, după propria lor mărturisire, ne violează cerul planetar și aterizează fără să anunțe pe câmpurile noastre de lucernă, procedeul este destul de ciudat!

Poporul ales al rasei galbene

Această aventură ni s-ar fi părut relativ banală dacă, în afara remarcabilei coerențe a expunerii științifice, nu s-ar fi adăugat relatării lui N.Y. Detalii îngrijorătoare cu rezonanță politică.

În mod incontestabil, civilizația de pe Baavi se opune sistemului social al lumii noastre civilizate, cu excepția celui al unui singur popor: cel de rasă galbenă.

Pe de altă parte, geneza Fiilor Soarelui, folosind cu abilitate unele date din Biblie, din Apocrife și date științifice, tinde să se substituie tradițiilor Occidentului.

În acest sens, lumea nu s-ar mai fi născut în

SUA, în Hiperboreea sau la Sumer, ci pe o altă planetă; strămoşii noştri erau poate oamenii de Neanderthal sau de Cro-Magnon, dar strămoşii superiori erau nişte oameni - nu veniți de pe Venus, aşa cum am sugerat noi, ci din Proxima Centauri, iar descendenții lor direcți (adevăratul popor ales?) ar fi rasa galbenă!

În teza noastră, am ales Hiperboreea, adică Atlantida, ca leagăn al omenirii occidentale, dar am mai presupus şi aterizarea unor grupuri de comando pe Continentul Mu. Aceşti astronauți - şi ne apropiem aici de versiunea lui N.Y., erau poate de o altă rasă decât hiperboreenii, ceea ce ar explica antagonismul lor şi războiul atomic care decurge de aici, povestit de scrierile sacre hinduse.

Această dublă ipoteză ar da omenirii civilizate din timpul nostru două rase superioare: albii şi rasa galbenă; două leagăne de civilizații: Hiperboreea şi Mongolia; două popoare alese: evreii şi chinezii.

Sau japonezii, pentru că trebuie remarcat că dacă evreii, timp de două milenii, şi mai recent în lagărele morții, au suportat purificarea prin foc, japonezii au fost marcați cu acelaşi semn prin bombardarea atomică a oraşelor Hiroshima şi Nagasaki.

Evreii formează nucleul cel mai cultivat, cel mai inteligent al rasei albe, aşa cum japonezii par să constituie elita rasei galbene, deşi originea celor două popoare este un mister...

Aceste considerații ne-au îndemnat să acordăm un mare interes documentelor lui N.Y., nu atât ca documente produse de el, ci mult mai sigur de un simpozion ocult al rasei galbene, care, timp de ani de zile, şi probabil de secole, şi-au pregătit supremația politică, mitologia şi primistoria de mâine.

Căci se impune o constatare: beneficiarii acestei maşinațiuni sunt cei de rasă galbenă, numiți în mod tradițional „Fiii Cerului", fără să ştim prea bine motivul, fiind desemnați în relatare ca descendenți ai imigranților baavieni.

Pe de altă parte, avem convingerea că este vorba de o adevărată conjurație, căci o propagandă insidioasă se dezvoltă în anumite medii cucerite de filosofia şi de gândirea asiaticilor, în scopul implantării psihozei superiorității popoarelor de rasă galbenă asupra popoarelor din Occident. De exemplu, pe plan religios, secta japoneză Sokka-Gakkai recrutează membri fanatici în toate capitalele Europei.

Monştrii matematicieni

Desigur, Fiii Soarelui, rude apropiate ale Fiilor Cerului nu prezintă, în realitate, decât o poveste frumoasă pe care putem foarte bine să nu o luăm în serios, dar - şi acesta este punctul cel mai important - organizarea socială monstruoasă a baavienilor, care înlătură, distruge orice afectivitate, orice sentiment sufletesc în purul

beneficiu al *calculului matematic,* este identică cu organizarea socială monstruoasă pe care conducătorii popoarelor de rasă galbenă îl impun în China şi Japonia, ca să creeze o omenire de animale superioare.

În Japonia, limitarea naşterilor este deja un fapt împlinit, iar China este subjugată de cultul eroismului şi abnegației şi de adorarea divinității pe nume Matematica.

De trei ori mai repede decât Franța, cu mijloace tehnice mult mai limitate, dar cu un potențial intelectual mai mare, China a fabricat bomba A numai în cinci ani.

Cei din rasa galbenă sunt conştienți de superioritatea lor rasială față de toate popoarele albe, iar complexul lor se manifestă cu o mare subtilitate.

Studenții şi studentele din China care fac stagii în Franța au uimit observatorii prin sârguință muncii şi marea lor credință. Întrebați fiind ce părere au despre frumusețea şi eleganța femeilor franceze, ei au răspuns cu severitate că nu au venit în Occident ca să aprecieze asta, ci să-şi sporească cunoştințele.

Partidul comunist chinez a modelat în forma lui rigidă personalitatea a milioane de tineri, care vor realiza Marea Asie.

A iubi este un sentiment ruşinos, demn de nişte burghezi perimați, printre care sunt incluşi şi ruşii. Un individ de rasă galbenă îşi stimează şi

respectă tatăl, mama, soția, dacă sunt buni comuniști şi elemente sociale valabile, dar nu-şi degradează inteligența practicând o iubire sau o prietenie care este doar o reînviere a instinctului şi a infantilismului oamenilor din preistorie.

În această regulă, omul care îşi iubeşte aproapele este un individ laş, fără vlagă, care îşi sacrifică partea cea mai bună a calităților sale umane unei sensibilități care nu e proprie nici măcar animalelor.

În Dumnezeu, în natură, totul este rațiune inteligentă, nu iubire, tandrețe şi ataşament al simțurilor.

Există oare tandrețe, iubire maternă între adulții din haita de lupi, din turma de oi, din cireada de vaci, la termite şi în cuiburile de furnici?

Există oare tandrețe, iubire în evoluția universală, în mecanismul ceresc, în succesiunea anotimpurilor? Nu, bineînțeles!

Totul trebuie deci să fie guvernat de necesitatea vitală şi imperativele evoluției, indiferent de prețul pe care poate să-l plătească fiecare individ. În acest spirit, chinezii sunt pregătiți cu milioanele, cu sutele de milioane să-şi dea viața ca să grăbească cucerirea poziției preponderente, ca să-şi apere descendența, exact ca în furnicarul incendiat, unde fiecare individ îşi uită cazul personal ca să încerce să salveze ouăle aflate în incubație.

La Saigon, asfaltul străzilor are culoarea cenuşie

şi a sângelui fetelor arse de vii, a bonzilor nemişcați transformați în torțe, iar zidurile sunt pline de graffiti - *US go home* -, scrise cu sângele băieților care şi-au tăiat venele de la mână...

Sângele, moartea, frenezia sacrificiului impregnează un miliard de ființe, de la Munții Altai până la Marea Japoniei, un miliard de iluminați care se roagă cerând semnalul holocaustului mondial, al marii sângerări purificatoare.

China vrea să verse cele două milioane de tone de sânge cu care consideră că trebuie să plătească stăpânirea lumii.

De două milenii, albii au guvernat globul, fie că a fost vorba de greci, de englezi, de otomani, de spanioli, de francezi, de americano-ruşi. Ciclul s-a închis şi se deschide o nouă eră sub semnul rațiunii matematice.

Din punct de vedere matematic - fără ură şi fără iubire -, oamenii vor trudi la sublimarea lor; savantul se va substitui preotului şi politicianului; creierul va elimina până la cea mai mică urmă din acel sentiment burghez care, prin afectivitate, face ca, uneori, doi plus doi să facă trei, care face să se nască copii alcoolici şi tuberculoşi, care face să supraviețuiască impotenții şi să viețuiască bătrânii lipsiți de orice utilitate.

Plimbare prin marele desert alb

La Polul Nord, când bătrânul a devenit o sarcină socială, când viața sa activă s-a oprit, fără ură,

fără iubire, cu o gravitate impregnată totuşi, uneori, de un regret pe care ştie să îl țină în frâu, familia îl duce pe ultimul drum, departe de iglu, prin marele deşert alb…

Acolo, ființa inutilă, care consimte la toate acestea, va rămâne singură câteva ore, cât îi trebuie frigului s-o adoarmă pe vecie şi s-o îngroape în ghețurile eterne.[100]

Cei din rasa galbenă consideră că ar fi venit timpul ca albii să facă plimbarea prin deşertul morții.

Doctrinele asiatice care se infiltrează în Franța, Anglia şi America conțin acest postulat de bază.

Occidentul trebuie să moară, Orientul vrea să conducă lumea.

Iar Orientul înseamnă imensa Chină, Japonia subtilă şi aristocratică, care nu uită nimic din trecut!

Dacă un inamic ar fi bombardat Parisul şi Orleans, Londra şi Lancaster, New York şi Chicago, oare francezii, englezii sau americanii ar fi iertat?

Japonia este, prin excelență, țara cultului, tradiției strămoşilor… amintirii. Şi ce amintiri sunt Hiroshima şi Nagasaki!

Cum să nu te temi că într-o zi, cu sau fără acordul guvernului lor, zece, o sută sau cinci sute

---

[100] Între 1940 şi 1944, din ordinul lui Hitler, infirmierele au ucis, prin injecții letale, 250 000 de germani, bolnavi mintal sau infirmi incurabili (n.a.).

de piloți sinucigaşi îşi vor lua zborul spre New York şi orice alt oraş din SUA, la bordul unor avioane înțesate cu TOT, dinamită, sau la bordul unor rachete cu ogive nucleare?

Japonezii sau chinezii…

Sfârşitul lumii pentru occidentali ar putea să înceapă prin sfărâmarea building-urilor din Manhattan şi Brooklyn.[101]

Poate că a venit momentul să ştim înainte de a dispărea… Să ştim de unde venim, care a fost adevărata față a lumii în timpul erei noastre de viață conştientă, să ştim spre ce antiunivers misterios vom fi poate capabili să ne continuăm aventura magică.

Poate că a venit momentul să spunem totul şi poate că, aşa cum au făcut „înalte persoane din Occident" în timpul potopului, să pregătim un sanctuar secret, unde ar putea să supraviețuiască reprezentanți ai rasei albe.

Centrala secretă a rasei galbene

O centrală a secretului păzit sau a secretului inventat există undeva în Asia, ocultă dar teribil de puternică, şi această centrală pregăteşte apoteoza erei în care am intrat din 1940.

Ştim, de la N.Y., că ordinele vin din insula Minicoy, situată în sudul Indiei, iar misivele sunt

---

[101] Conform tradiției, supremația unei noi rase nu poate să survină decât după un cataclism provocat de oameni, precedând un cataclism terestru natural. În acest sens ar putea să fie prevăzut un sanctuar secret (n.a.)!

trimise de la Quilon, provincia Kollam, din podişul Decan; dar e vorba doar de o simplă cutie de scrisori, sediul organizației fiind, firește, în China.

Teza Fiilor Soarelui are de partea ei un atu pe care nu-l dețin celelalte tradiții: ea este în afara adevărurilor terestre şi face să interfereze originea omului cu probabilele imixtiuni ale unor extraplanetari.

Or, ni se pare - şi asta cu atât mai mult pentru oamenii de mâine - că adevărul *este în acest sens* şi nu în cel al tradițiilor patrimoniului nostru clasic.

Pe scurt, mitologia baavienilor este mai aproape de adevăr decât mitologiile noastre prost digerate de exegeți temători.

Totul se rezumă la o luptă de preeminențe rasiale. Ori tradițiile occidentale vor evolua în sensul determinat de era nouă care se deschide sub semnul cuceririi cosmosului, ori Centrala Secretului de la Beijing sau Lhassa va impune propria sa geneză… Biblia sa.

În timpurile viitoare, teza Fiilor Soarelui sau o teză asemănătoare va învinge, căci se află pe linia câştigătoare a conceptului la scară universală.

Oare guvernul Republicii Chineze este la curent cu această conjurație? O conduce în secret sau este încă o manifestare ocultă a simpozionului?

De mai mulți ani, circulă cu persistență zvonul că observatorii americani şi ruşi ar fi zărit deplasările misterioase ale unor „obiecte

neidentificate" deasupra bazei militare de la Sin-kiang.

Baza se află într-o zonă controlată sever de forțele militare.

A crede minciuna

Ce ar trebui să credem, noi, oamenii din secolul XX, despre această poveste fantastică, la fel de incredibilă pe cât a fost imixtiunea „Fiilor Cerului" pe timpul lui Enoh şi Noe?

Am inclus-o în *Istoria secretă a omenirii* scrisă de noi nu fără scrupule şi ezitări, cu riscul de a o discredita dacă Centrala secretului chinez este o ficțiune precum OZN-urile, fantomele, monstrul din Loch Ness şi pericolul galben.

Dar doi factori importanți au pledat în favoarea acestei includeri:

- OZN-urile, fantomele, monstrul din Loch Ness şi pericolul galben, chiar dacă nu sunt realități actuale, sunt adevăruri de mâine;

- În urmă cu nu ştim câte mii de ani, „Fiii Cerului" au coborât pe Pământ ca să-l populeze şi să-l civilizeze. Peste nu ştim câți ani, „Fiii Cerului" vor invada Occidentul ca să-şi impună civilizația, catedralele şi arhitectura oraşelor lor.

Perspectiva - probabil exagerată - a distrugerii rasei noastre de către rasa galbenă, l-ar fi determinat pe Hruşciov - se spune - să încheie un pact secret cu occidentalii.

În culisele politicii, se vorbeşte că pactul

prevedea într-un viitor apropiat - probabil cu ocazia agresiunii chineze - bombardarea Chinei, de la Turkistan până în Manciuria, din Mongolia până în Himalaya.

Dar Hruşciov a fost înlăturat de la putere şi rasa galbenă a fost salvată.

Legile monstruoase, filosofia monstruoasă care se cultivă în China, împotriva oricăror considerații iluzorii pe care i le-am putea opune, creează majorității oamenilor de rasă albă convingerea, puternică precum o credință, că oamenii din rasa galbenă vor guverna într-o zi planeta.

Acțiunea rasei galbene este de lungă durată? Pregătesc ei oare realizarea unui plan extraordinar, ținut în amorțire timp de milenii?

Cabala spune că lumea va avea o durată de şase mii de ani.

Având în vedere că potopul a avut loc în urmă cu 3500 de ani, acțiunea rasei galbene ar trebui să se întindă curând ca să se poată dezvolta - ținând cont de accelerarea istoriei - pe o durată de aproximativ două mii de ani.

Dacă dominația redutabilă se va produce pe la anul 2200, rasa albă ar mai avea încă două secole de supraviețuire.

Am căutat o cheie care să deschidă toate broaştele, care să dezvăluie toate misterele, cele ale Genezei, ale Cabalei, ale ordinelor cavalereşti şi civilizațiilor dispărute.

Credem că am descoperit un secret primordial:

din zorii civilizației noastre extraterestre până la Centrala rasei galbene, care este poate doar prefigurarea unui adevăr viitor, în inconştientul popoarelor, a existat totdeauna grija de a conserva o rasă, dacă nu rasa umană, împotriva unei deteriorări fizice şi psihice.

Toate strădaniile au fost îndreptate în acest sens.

În timpul nostru, un obiectiv şi mai grandios începe să se contureze la națiunile occidentale: conştientizarea universală.

Omul vrea să evadeze de pe mica lui planetă, din micile lui superstiții, unde probleme se pun în mod pueril între Dumnezeul Pământului şi locuitorii Pământului.

Omul vrea să evadeze dintr-o autosugestie de rasism perimat, obscur, ca să-i substituie caracterul cosmic al naturii sale.

Bineînțeles, omul nou vrea încă să-şi păstreze, ca valabile şi pitoreşti, în plan folcloric terestru, tradițiile şi obiceiurile, culoarea şi sângele şi poate şi tipul rasial, dar a fost deja convins de pionierii săi de un adevăr superior: oamenii de pe planetă sunt cetățeni ai lumii infinite.

Că va fi alb, galben sau negru, omul de mâine îşi va continua aventura în direcția stelelor.

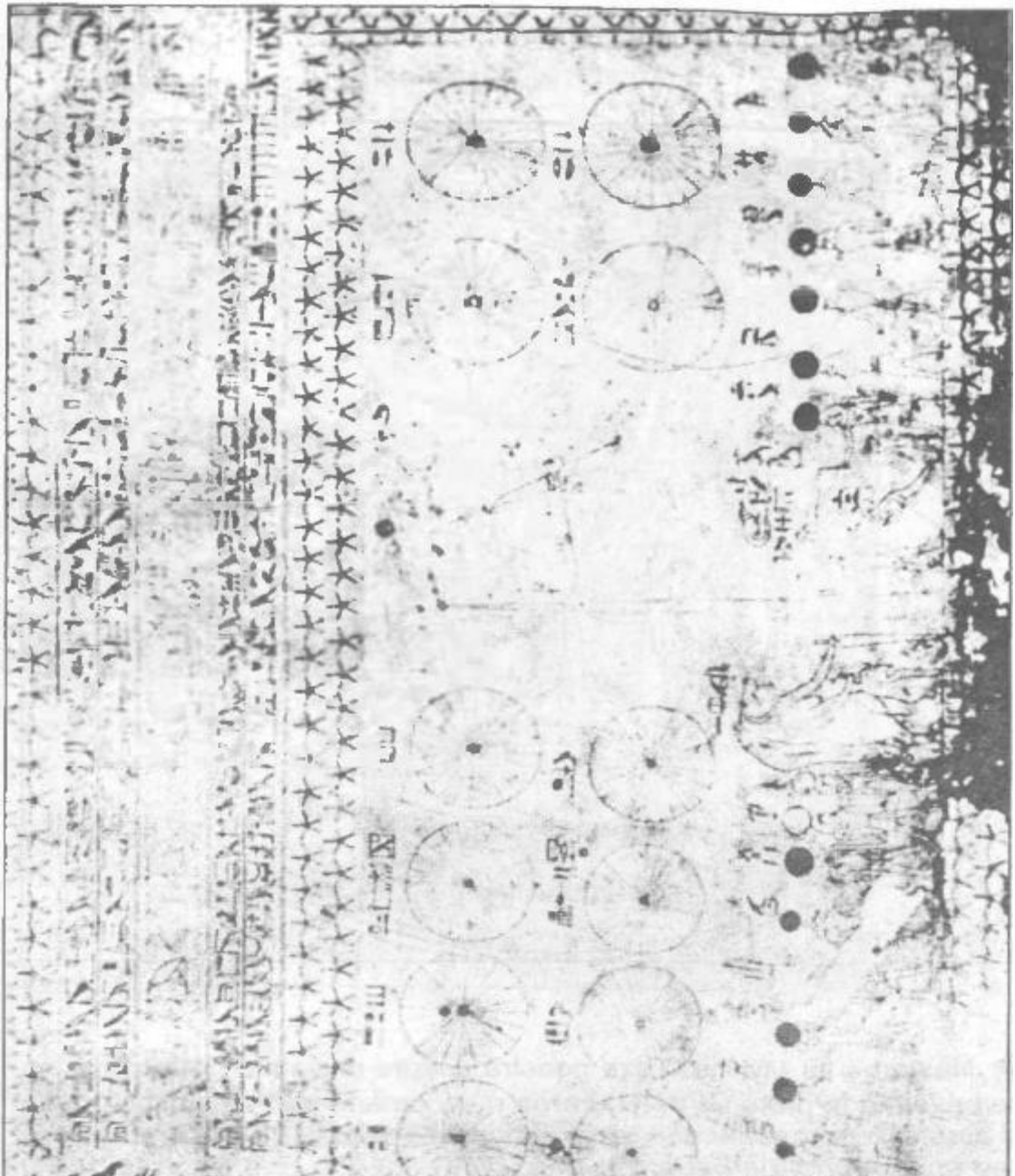

▶ Cosmogonia lui Senmouth. Astronomii egipteni văd nordul plasat la sud, iar estul și vestul inversate, ceea ce a fost relatat de Herodot și de Platon după tradiții orale și textele papirusurilor Ipuwer, Marris și papirusul aflat la Ermitaj. Arhitectul Senmouth (1500 î.H.) a imortalizat fenomenul prin aceste desene gravate pe sarcofagul său. (cap. VIII)

▶ Nașterea lui Myrrha. Teza noastră despre misiunea poporului ales se bazează în parte pe deteriorarea rasei umane prin efectul potopului și al relațiilor monstruoase între oameni și animale. Biblia pare să sprijine acest punct de vedere (Levitic XVIII, 23–24), dar până în 1964, biologii opuneau un veto categoric unei astfel de ipoteze. În 1965, profesorii englezi Harris și Watkins, de la Oxford, au reușit încrucișarea între animale și plante, la nivelul celulei. Nașterea lui Myrrha poate că este un mit! – (cap. X)

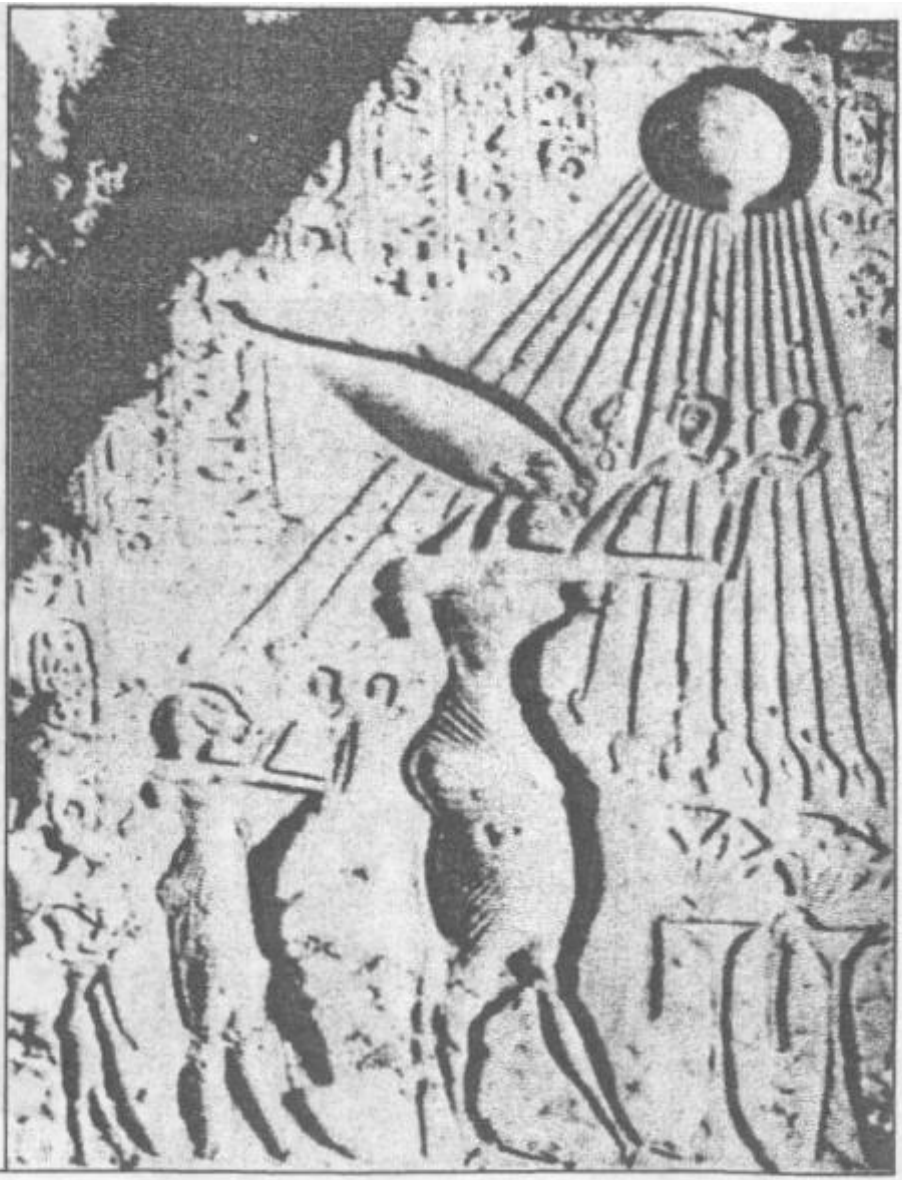

▶ Stelă din Cairo, dinastia a XVIII-a (epocă în care ar fi trăit Moise). Faraonul Akhe și frumoasa lui soție Nefertiti, aducând o ofrandă Zeului Unic, Aton, reprezentat printr-un disc solar. Aton, zeul universului, a fost după toate aparențele, prima figurare a lui Iehova. Oare la faraon s-a dus Moise ca să cunoască Legea și să converseze „față în față"? – (cap. X)

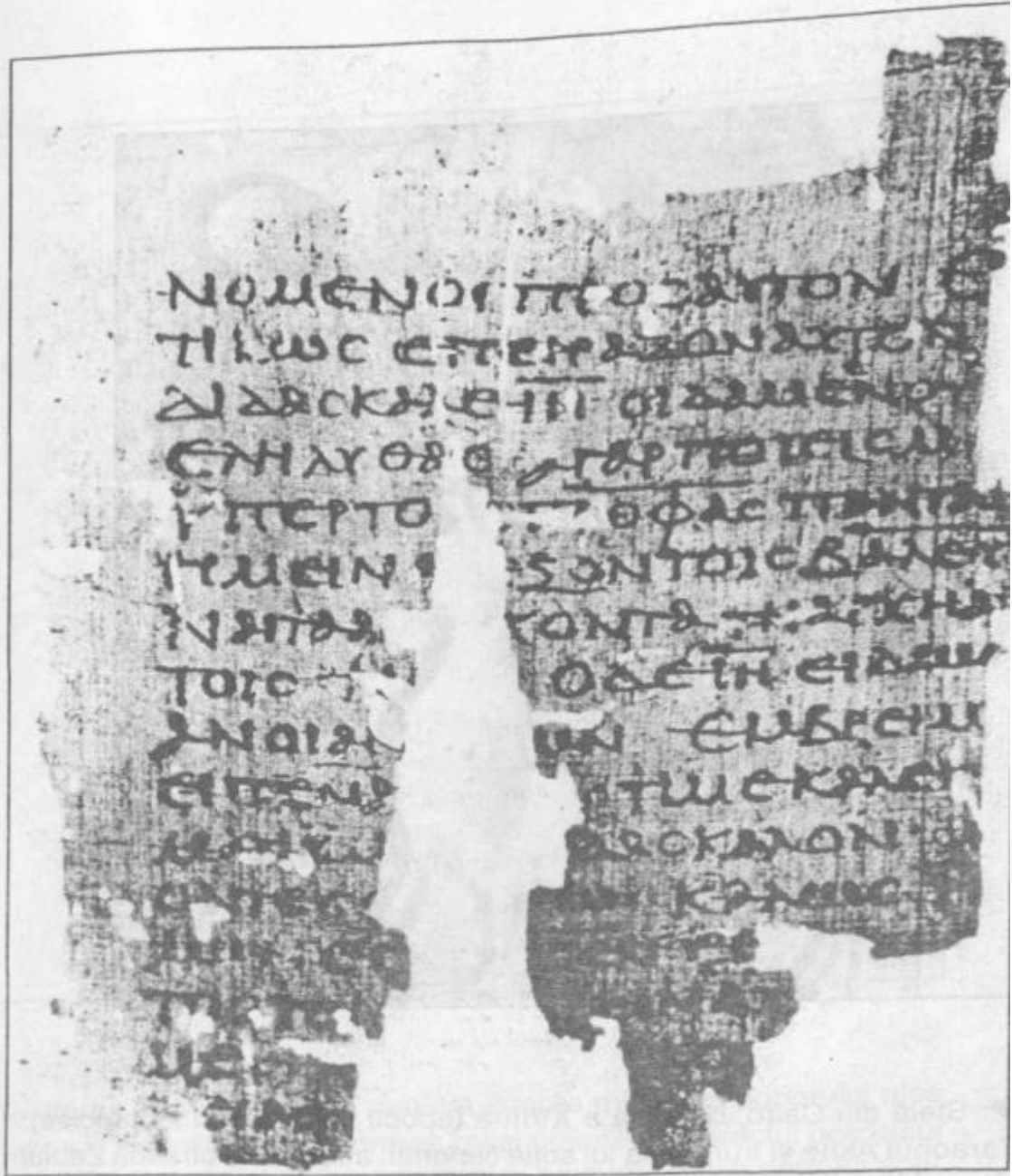

▶ Constituie papirusul Egerton o dovadă a existenței lui Iisus? este singurul document care se presupune a fi contemporan cu Hristos, unde apare cuvântul Christos într-un text care se referă la Evanghelii. – (cap. XI)

▶ Rana din Potir. (Cartea de Rugăciuni a lui Caillaut și martineau – secolul al XVI-lea). Fervoarea creștină a văzut în Graal imaginea rănirii lui Iisus. Unii inițiați văd în asta imaginea „fantei" Pământului-Mamă, sursă de inițiere și pasaj ce duce într-o altă lume.

▶ „Zeul de la Corbridge" este un înger care evocă soarele și călătoria în spațiu (aparține mitologiei celtice, care a păstrat amintirea pământului ancenstral de dincolo de ocean și a unei Alte Lumi misterioase, asemănătoare universurilor noastre paralele. „Zeul de la Corbridge", venerat de celți, era poate un om hiperborean. – (cap. XII)

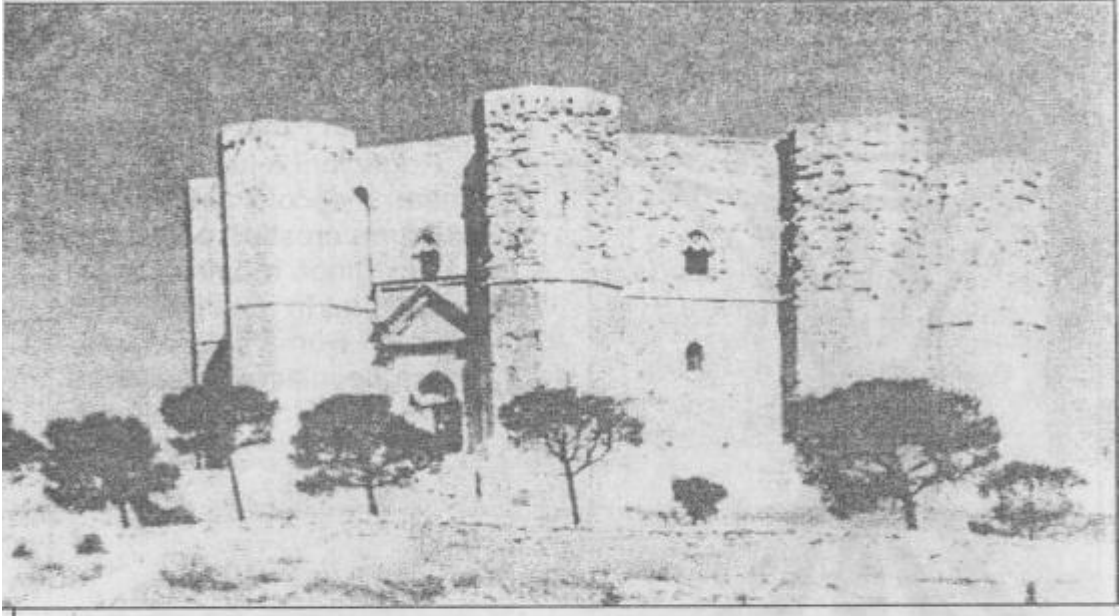

▶ Castel de la Castel del Monte (Italia), construit în 1240 de către Frederic al II-lea de Hohenstaufen, trebuia să fie sanctuarul „Stăpânului Lumii" (Imperator), ales de opt ordine cavalerești. Aici, împăratul-alchimist a visat la hegemonie, a fabricat aur, a filosofat și a ascuns – se zice – o comoară enormă. – (cap. XIII)

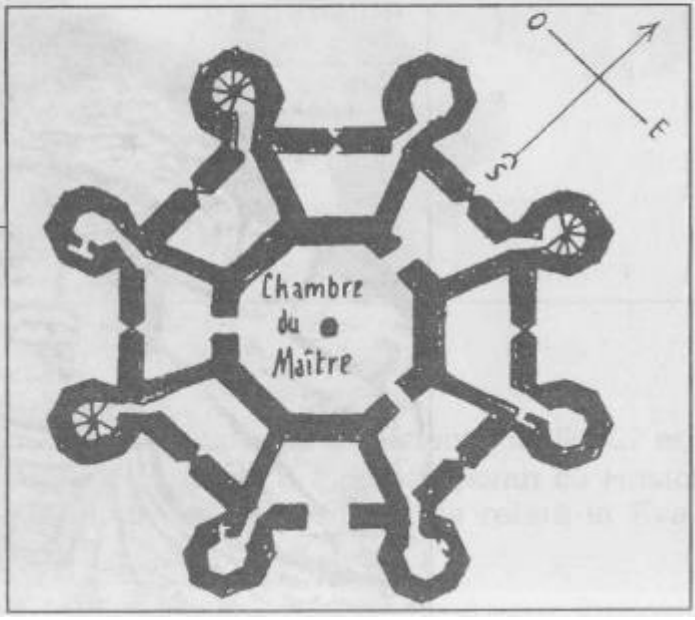

▶ Planul castelului de la Castel del Monte. Principalele dimensiuni sunt cele ale templului lui Solomon. – (cap. XIII)

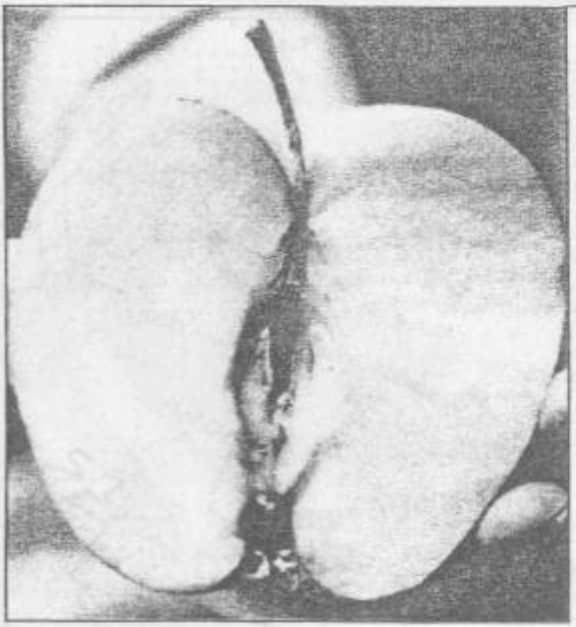

▶ Nu vă lăsați înșelați de aparență: Adevărul este gol-goluț și mărul împărțit în două jumătăți (deschis spre secret), oferă inițiatului un simbol major: erotism și cunoaștere. Eva îi întinde lui Adam o jumătate de măr, ca aceasta. Omenirea avea să se nască. – (cap. XIV)

▶ Adam, Eva și Mărul, după Lucas Cranach cel Bătrân. Lucas Cranach a fost un pictor mare, dar la fel ca Cézanne, nu a cunoscut sensul superior și adevărul ocult al mărului. (cap. XIV)

SIBERIA
Deșertul Gobi
CHINA
PLATOUL TIBET
HIMALAYA
PENINSULA ARABIA
HINDUSTAN
Pod. DECAN
MAREA JAPONIEI
JAPO
TAIWAN
MAREA CHINEI
REPUBLICA FILIPINE
Luçon
Insulele Palau
INSULELE LACCADIVE
I. Andaman
I. Nicobar
INSULELE MALDIVE
MALAYEZIA
Natouna
Mindanao
Gilolo
SUMATRA
BORNEO
CELEBES
JAVA
INSULELE SUNDA
TIMOR
Strâmtoarea
I. Amira
I. Amirantes
Is. Seychelles
Mahé
Arh. Chagos
I. Diego Garcia
I. Keeling
I. Sf. Marie
I. Maurice
I. Rodriguez
I. de la Réunion
AUSTRALI
OCEANUL INDIAN
Noul Amsterdam
I. Sf. Paul
I. Marion
I. Crozet
Is. Kerguelen
I. Heard
I. Mac Donald
OCEANUL ÎNGHEȚAT

CONTINENTUL MU
ȘI MAREA GOBI

N
O E
S

① - Amplasarea INSULEI ALBE

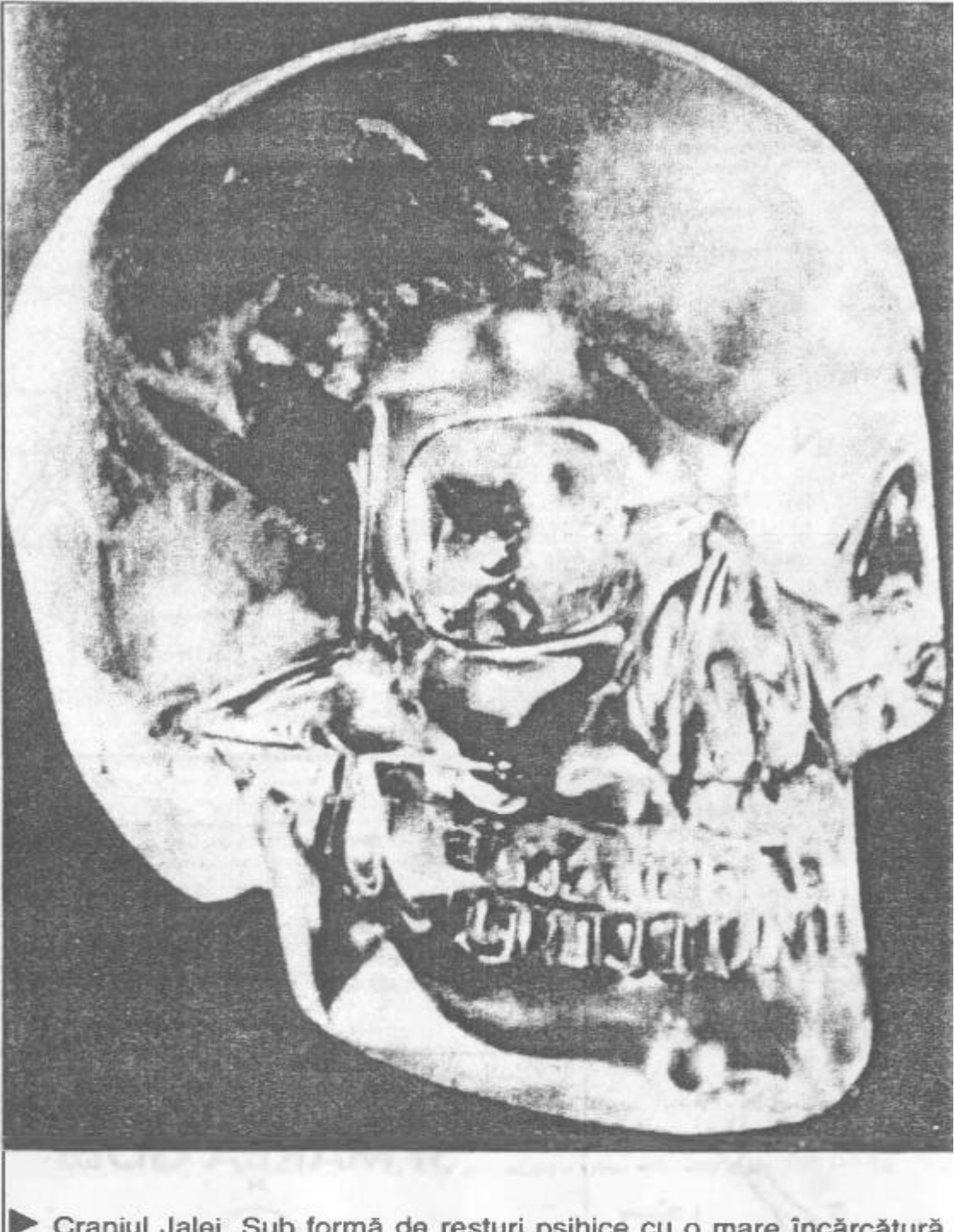

▶ Craniul Jalei. Sub formă de resturi psihice cu o mare încărcătură, incantațiile au impregnat acest craniu de cristal. Prin puterea cuvântului, ele ar putea să fie eliberate și proiectate în flux spre persoana vizată de descântec. – (cap. XVII)

▶ La Glozel abundă coincidențele exagerate: o scriere alfabetică, cranii ale unei rase necunoscute, vase în formă de cap de astronaut... și iată vase în formă de farfurie zburătoare... Cel puțin așa ne putem imagina! Atunci? Coincidențe sau influențe ale unei civilizații extraterestre?

► Cercul magic este templul „deschis" al societăților secrete satanice și al sabaturilor. La Meudon (seine-et-Oise), acest cerc primește vizita vrăjitorilor la datele rituale de 21 iunie și 21 octombrie. – (cap. XVIII)

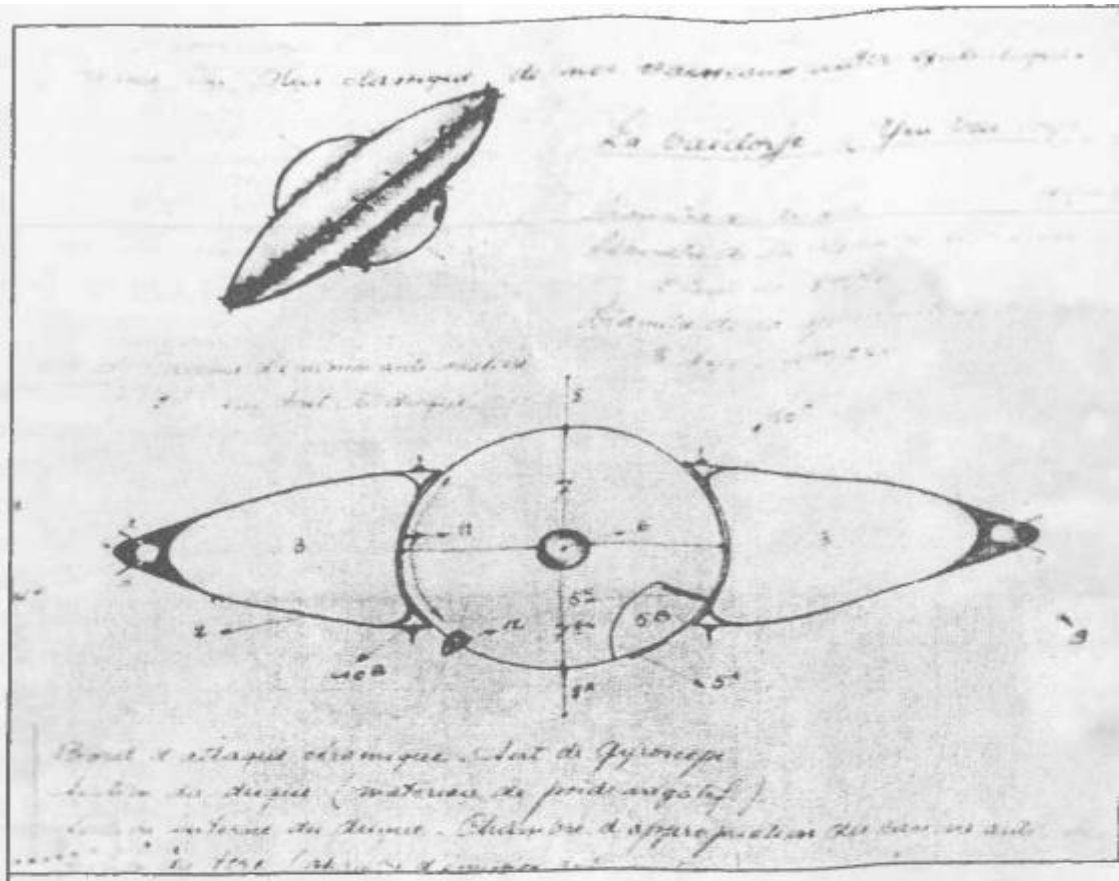

▶ Plan al vaidorgei bavienilor. Ea se propulsează în spațiul din afara timpului, atât în universul nostru, cât și în antilumea galactică, unde materia este (pentru observatorul aflat în exterior) antimaterie. – (cap. XXI)

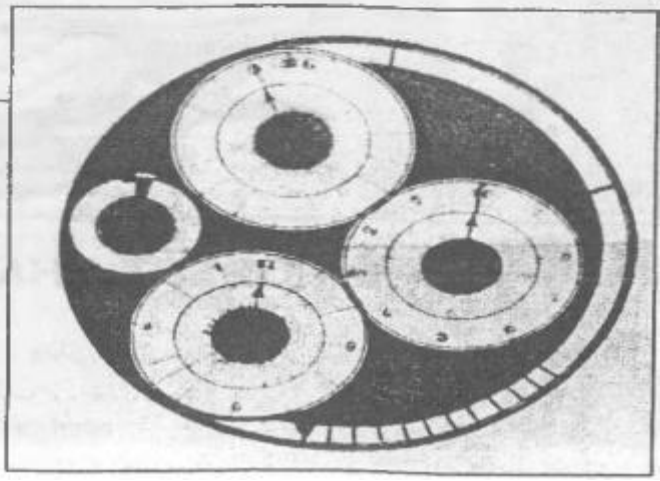

▶ Tabloul corectorului de viteză gravitațională al navei intergalactice a bavienilor. Viteza este exprimată în kua/tol (m/s). – (cap. XXI)

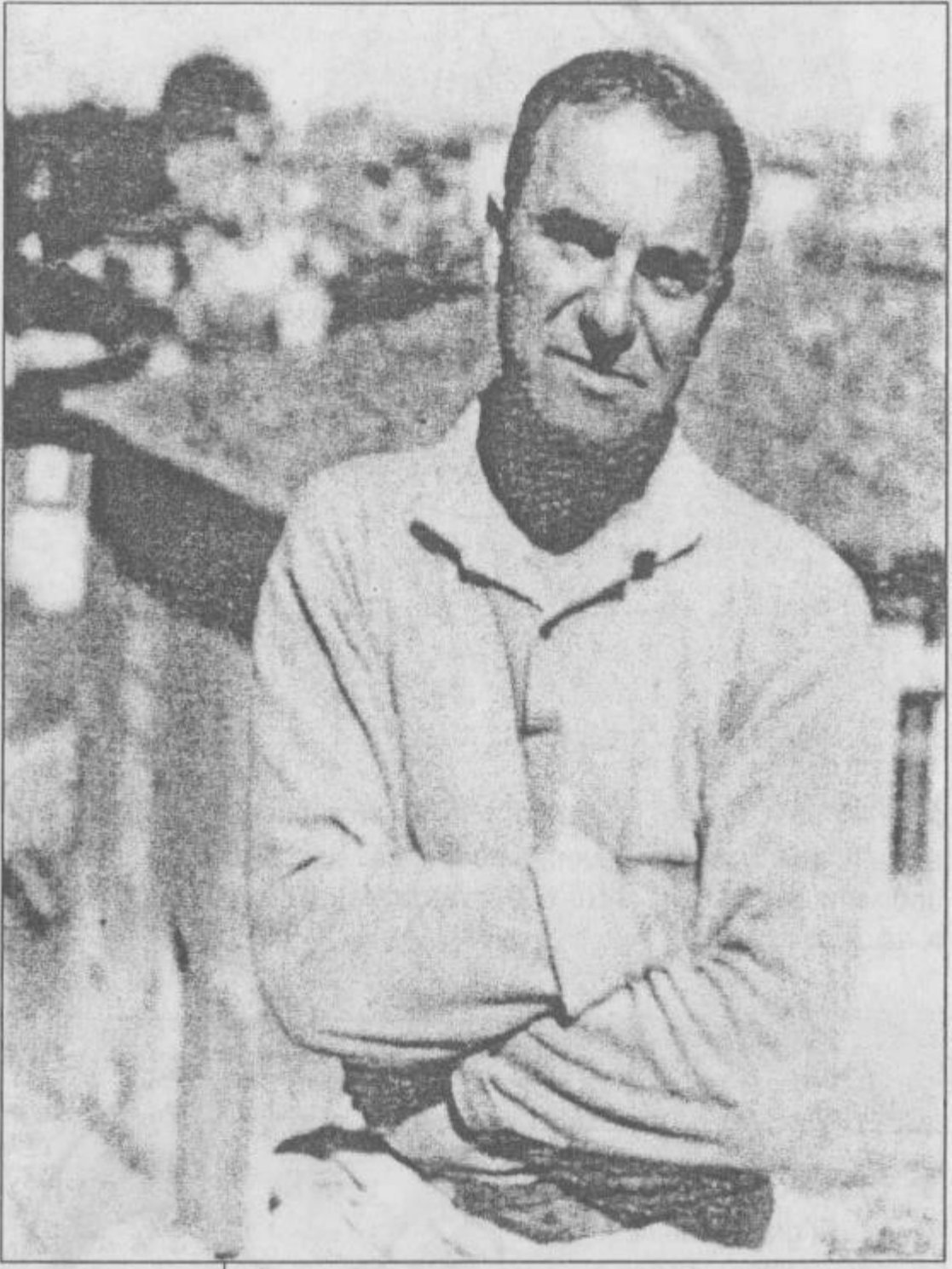

▶ ROBERT CHARROUX